DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

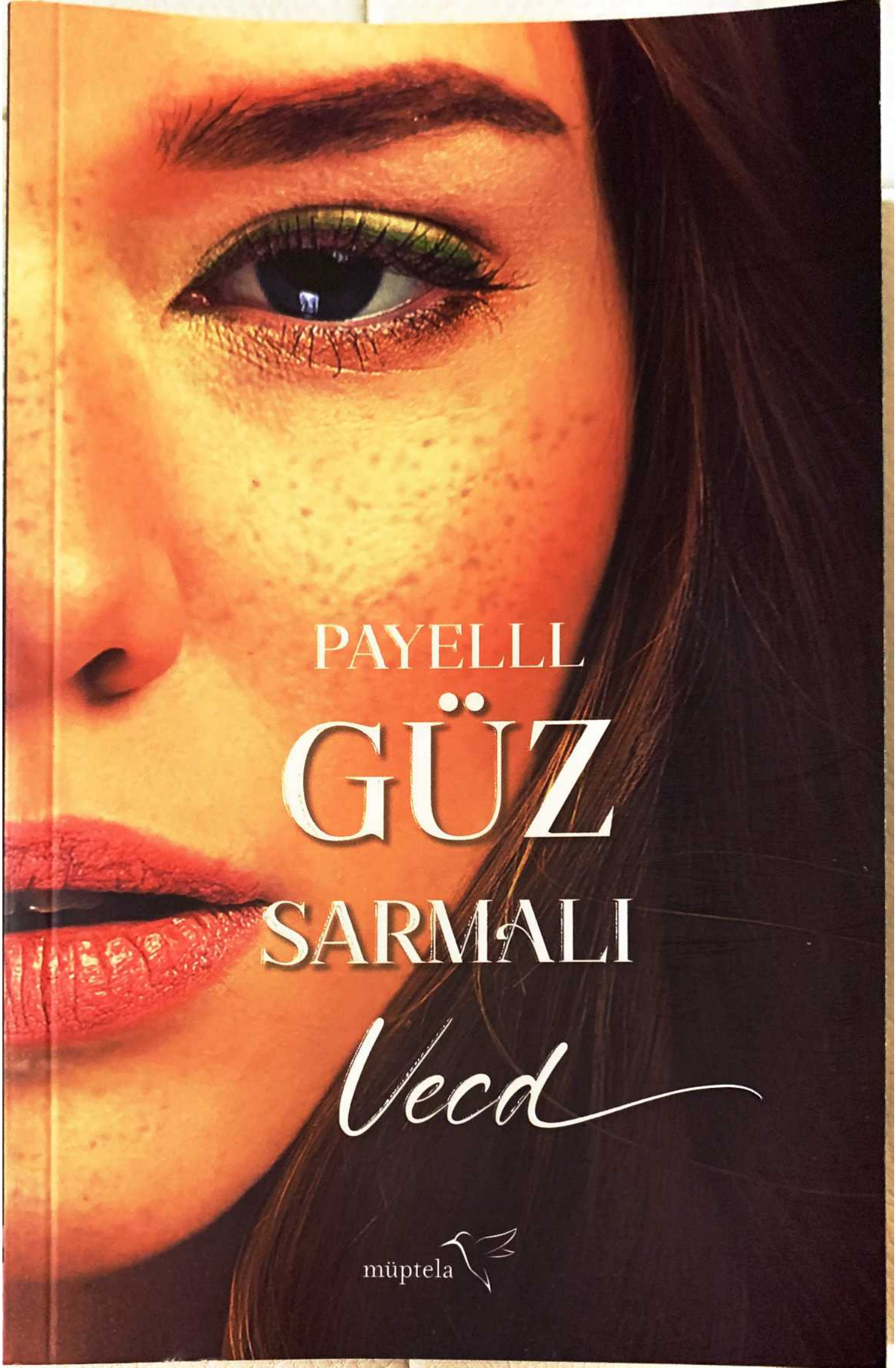
RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

PAYELLL
GÜZ
SARMALI
Vecd
müptela

Töreler uğruna katledilmiş kadınların anısına...
Güldünya Tören anısına...

İKİNCİ KİTAP

Vecd

1. Bölüm

Katlettin Bizi

Bir ay sonra...

Elindeki tespihi tek tek çekiyor, başa dönünce tekrar başlıyordu. Aşiretin büyüklerinden bekledikleri desteği alamamış olmaları onları durdurmayacaktı. İntikam, intikam doğurmuştu. Reşit gözlerini kısmış, sıcak odanın bir köşesinde kendi planlarını yapıyordu. Babası Süleyman da oğluna tam destek veriyordu.

Haydar acıdan çökmüştü ama en çok yüzü yere düşmüştü, onun ezilmişliği vardı içinde. Oğlu hapisteydi. Dava tekrar açılmıştı. Hüküm giyecek olan Aykan'ın durumu hiçbir zaman iyi olmayacaktı. Ve bu kimsenin yanına kalmayacaktı.

"Ne yapacaksın oğlum?" dedi Süleyman. "Var mıdır aklında bir şey?" Reşit başını ağır ağır salladı. "Olmaz mı babam? Hepsi cezasını çekecek. Ama en çok Doğan..."

"Ya Ayşem?" dedi Haydar.

"Ona da sıra gelecek. Önce Doğan. Doğan'ın olduğu yerde Ayşem'e yapacağımız herhangi bir şeyin sonu kötü olabilir. Doğan olmamalı yoksa bizi ipe götürür. Sessizce halledeceğiz ne edeceksek. Siz bana bırakın. Çok düşünmeyin. İntikamsa, intikam! Hepsini toz edene kadar durmayacağım."

Ne babası ne de amcası biliyordu Reşit'in derdini. Doğan ve Fikret'in olmadığı bir Harran'da kendi ağa olacaktı. Sinsice sırıttı. Belki sonra Ayşem'i de kendine kadın ederdi. Cezası bu olurdu Ayşem'in. "Harran'da taş üstünde taş kalmayacak da kim vurduya gidecekler," dedi Reşit. "Her şeyin vakti var! Yakında, çok yakında..."

Hayat devam eder, gidenlere inat.

Ayşem de olabildiği kadar iyiydi. Doğan'ın ona sarf ettiği sözlerin ağırlığı altındaydı. Her gün, bugün dönecek diye sessizce bekliyordu. Kendinin neden Urfa'da olduğunu düşünmüyordu. Oysa gidebilir, kendine yeni bir hayat kurabilirdi. Gidemiyordu.

Delice bir özlemden başka bir his yoktu kalbinde. Ne çok alışmıştı, ne kadar çok âşık olduğunu günbegün daha çok fark ediyordu. Gülüşünden eksilen tek şey Doğan'a bakarken renk değiştiren mavi gözleriydi. Etrafına yaydığı ışık umursamaz tavırlardan ibaretti ama artık kimse inanmıyor, inanmış gibi de üzerine uğramıyorlardı.

Çizimlerine son bir göz atıp, bitmeye çok az kalan belediye binasına gülümsedi. Çalışırken aklı boşalıyordu. Kendini iyi hissediyordu ve artık daha çok çalışıyordu. Geç saatlere kadar hem şirketin işlerini hem de belediyeden aldığı görevi yerine getirmek için emek veriyordu.

Titreşen telefona göz attığında arayanın Efşan olduğunu görür görmez açtı. "Efendim canım?"

"Nasılsın ablacığım?"

"Çalışıyorum ve gayet iyiyim, sen?" Efşan'ın duraksayan sesiyle kaşlarını çattı. "Efşan?"

"Abla sanki benim başım biraz dertte," dedi genç kız, yorgun sesiyle.

"Ne? Nasıl?" diyen Ayşem işinden kopmuş, kaşları en derinden çatılmıştı.

"Buraya gelemez misin?"

Ayşem gözlerini devirdi. "Akın'la barıştırma planları mı bu Efşan?"

"Keşke öyle olsa... O zaman daha orijinal yalanlar bulurdum sana."

Tekrar merakı ve korkusu kabardı kadının. "Sorun ne?"

"Abla istersen ben geleyim."

"Hayır!" dedi Ayşem, sert ve yüksek sesle. "Akbabalar ensende zaten."

"Of!" dedi Efşan dertli dertli. Neyi nasıl anlatacağını bilemiyordu. Nereden, nasıl başlasa... Tane tane anlatmaya başladığında Ayşem onu can kulağıyla dinlemişti.

"Yarın sabah uçakla geliyorum. Beni alırsın havalimanından. Zaten Vedat'la konuşmak istediğim şeyler vardı. Erteleyip duruyordum. Ama Akın'ın haberi olmasın. Bir gece kalır dönerim."

"Uçak saatini haber ver yeter ve asla söylemem."

Efşan'ın telefonunu kapatıp listesinden Vedat'ı buldu. Birkaç çalıştan sonra açıldı telefon.

"Ayşem..."

"Nasılsın Vedat? Yarın oraya geliyorum ve inan hiç iyi değilim. Seninle konuşmak istiyorum. Sevgili Vedat Çelebi, bana bir randevu verir misiniz?"

Hattın ucundaki adam kaşlarını çatmadan edemedi. "İyi misin?"

"Ben iyiyim, ama Efşan... Onunla konuştum. Neyse gelince görüşelim."

"Olur. Bekliyorum."

"Ve lütfen Akın'a geleceğimden bahsetme. Hemen döneceğim. Onu görmek istemiyorum."

Telefonu kapatıp arkasına yaslandı Ayşem. Efşan'ın anlattıklarını düşündü uzun süre. Onu düşüncelerinden ayıran annesinin uzun arayışları oldu.

"Efendim anne?" İstem dışı saatine baktı. Neden arandığını biliyordu. Hiç yapmak istemediği şeylere sürüklenecekti.

"Saat kaç Ayşem?" dedi sitemli anne sesi.

"Tam olarak öğleden sonra dört."

"Buraya gelmen gerektiğini unutmadığını biliyorum. Ve seni bekliyorum."

"Anne..."

Kadın derin nefeslendi. "Bak kızım! Sen ve Doğan ne halt ederseniz edin, karışmıyoruz ama sen de iyi biliyorsun ki bir kural var ve sen Haşim Ağa konağının gelinisin. Bak her şey değişiyor, bir tek bu değişmiyor. Doğan iş için İstanbul'da, herkes bunu böyle biliyor. Ve bu da demektir ki sen bu gece o kınaya geliyorsun. Hem de geleceğin hanımağası olarak. Gelirken kendine yakışır bir elbise al. Ah ah, aklından geçenleri ben seni vileda sopasıyla kovalarken de düşünecektin!"

Dudağını küçük kız çocuğu gibi büktü. Doğan'la nişanları geldi aklına. Gözleri bulutlandı ister istemez. Bir özlem dalgası daha kasıp kavurdu kalbini. Özlemediği bir an bile yoktu adamı. Nefes alıp gözlerine hücum edenleri gerisin geri yolladı. "Alışırsın gönlüm..." diye mırıldandı.

Kendisi bu denli özlerken Doğan'ın aklına bile gelmediğine emindi. Gidişinden sonra birkaç gün hastanede yatmıştı. Bayıldıktan sonra hastaneye getirilmiş, aşırı stresten o geceyi bilinçsiz geçirmiş ve toparlanmak için birkaç gün kalmıştı. Doğan gelir diye ummuştu ama gelmemişti. Kıymıştı her şeye. Ayşem adamdan daha ne umabilirdi ki?

Dirseklerini çizim masasına dayadı ve artık sık sık yaptığı gibi iki eliyle başını kavradı. Uyurken gördüğü rüyası bir an olsun çıkmıyordu aklından. Umut ışığı gibiydi. Anlık olsa da mutlu olmasına sebepti. Kucağında tıpkı Doğan'a benzeyen iki yaşında oğlu vardı. Doğan'ın ona nefretle bakmadığı anların dışında bile o güzel yeşil gözleri hiç öylesine çekici görmemişti. Farkında olmadan gülümsedi. Boynuna dolanan minicik küçük adamı unutamıyordu ve bu sahte umut, ona bir ay kadar bir zamandır güç veriyordu.

Çünkü Doğan dediğini yapmıştı, Ayşem'i yavaş yavaş öldürüyordu. Ama Ayşem aynısını yapamıyordu. Adam içinde her gün büyüyordu. Başını elleri arasından alıp eşyalarını toplamaya girişti. Her şeyini aldığından emin olup kapıdan çıktığında Aysima ve Baran'ı dip dibe görünce, hiç şaşırmayıp gülümsedi. En azından aşk birilerinde hâlâ coşkuyla yaşanıyordu. "Evlenin siz artık," diyerek ikiliyi korkutarak ayırdı. Aysima başparmağıyla damağını kaldırdığında Baran da kadının yanından kalktı.

"Ben de onu söylüyordum şimdi."

Ayşem manidar bir şekilde baktı Aysima'ya. "Belli oluyor Baran Bey. Kızın yüzü pancar gibi olmuş."

Baran kahkaha atarken, Aysima, "Ayşem..." diye inledi.

Küçücük gülüşüyle konuşmaya devam etmeyeceğini belli etti Ayşem. Aysima hâlâ ve hâlâ utangaçtı. Ayşem'e göre de yersizdi. Ama huydu. Hemen değişmiyordu. Kimin ne huyu değişiyordu ki zaten, en fazla başka şekle giriyordu. Ama asla unutulmuyordu o huy.

"Ben çıkıyorum. Akşam kına var malum. Dolaşıp kendime elbise bakacağım. Kocası kaçıp giden hanımağa benim. Annem arayıp ayar verdi. Şu sürekli laf eden insanların diline kendimi dolamamam gerekiyormuş. Ayşem de çok takıyordu ya zaten."

"E neden elbise alıyorsun peki?" dedi Aysima. "Gitme! El dediğin hep konuşur, hiç susmaz ki."

"El olsa neyse Aysima. O Bergüzar yok mu... En elden daha el. Ona kendimi yedirmem. Şimdi oğlu da yok, tepeme binmek için yer arayıp belasını benden bulmasın."

Aysima ve Baran kadına hak verip başlarını salladılar. Kadın aklına geldikçe öfkesi kabarıyordu. Doğan'a olan hırsı bile katbekat artıyordu. Bir aydır da ne konağa gitmişti ne yüzünü görmüştü. Hastaneye geçmiş olsuna bile gelmemişti. Evine bile adım atmamıştı.

"Ya sabır diliyorum kendime bu gece. Kınada görüşürüz." Doğan'ın odasının önünden her geçişinde yüreği titriyordu. Bakmamaya özen gösteriyor olsa da bilinçaltı beynine onun odası diye bas bas bağırıyordu. Hazır olan arabasına binip şirket kapısından çıktığında birkaç gündür dikkatinden kaçmayan aracı biraz gerisinde tekrar gördü. Aynadan göz atarak ilerliyordu. Korkmuyordu ama artık bela da istemiyordu. İtin inine çomak soktuğunun hep bilincindeydi. Çantasında yeni tabancası Baretta Pico'suyla canına susayanın canını kolaylıkla alabilirdi. Tekrardan az da olsa esneklik kazandırdığı bedeniyle belki de silaha hiç gerek bile duymazdı. Efşan'la katıldığı derslerde, Efşan kadar olmasa da oldukça başarılıydı. Çünkü Ayşem eğitimi yarıda bırakmış, Efşan tamamlamıştı.

Alışveriş merkezinin otoparkına girip aracı durdurdu. Çantasını tekrar kontrol etti. Silahla giremezdi içeri ama öncesinde kısa bir talim yapabilirdi. İnce ve küçük tabancayı arkasına takıp çantasını koluna attı. Araç, o asansöre ilerlerken kendine birkaç araba yakın mesafede park hâlini almıştı. Göz ucuyla baktığında içindeki insanı seçemeyip yoluna devam etti.

Adamsa araçtan hızla inmiş, Ayşem'i gözden kaybetmemek için aceleyle asansör tarafına koşar adım ilerli-

yordu. Asansöre birkaç metre kala sütunun arkasından çıkan Ayşem'in mermiyi silahın ucuna sürüşüyle olduğu yerde kaldı. Kadının topuk sesleri yaklaşırken dönmeden ellerini havaya kaldırdığında sırtında silahın ucunu hissetti adam.

"Eğil," diye fısıldadı Ayşem. Adam dizlerini yere kırarken yakalanmış olmanın telaşıyla, "Ayşem Hanım," dedi.

"Ne kadar da kibar..." diyen Ayşem, etrafına göz atıyordu. Görünürde kimse yoktu ama kameraların olması yüksek ihtimaldi. Şimdi hiç uğraşamazdı polise dert anlatmakla. Tam da suçlu gibi görünüyordu.

"Bir dakikan var! Kimsin ve ne istiyorsun?" Sessizce sert bir şekilde konuşuyordu.

"Adım Ramiz. Ramiz Salık."

"Ee?" dedi silahı bastırıp. "Ne işin var peşimde kaç zamandır? Doğruyu söyle, yoksa seni şurada indiririm."

Ramiz, kadının korkusuz olduğuna emindi. Açıkça belli oluyordu. Ve patronu öğrendiğinde asıl o öldürecekti. "Ayşem Hanım," dedi Ramiz. "Doğan Bey'in adamıyım ben. Sizi korumakla görevlendirildim."

Gözleri kısılan kadın birkaç saniye tutuklu kaldı, buna inanmayı reddetti. "Nereden bileyim doğruyu söylediğini? Ara beyini de ben yokmuşum gibi konuş! Sıkarım!"

"Tamam," diyen adam elini cebine atarken Ayşem iki adım uzağa, sütunun ardına geçti. Ayağa kalkan adam elinde telefonuyla Ayşem'e döndü. Silah tam kafasına nişan alınmış gibiydi. Usta bir atıcı olarak bunu biliyordu Ramiz. Ayşem'den indirdiği gözlerini telefonuna çevirip sesi açtığında, kısa süre sonra uzun çalışlar başladı.

"Ramiz, sorun mu var?"

Telefona bakan Ayşem, bir aydır duymadığı sesi bile deli gibi özlediğini yine ve yine hissederken silahını

indirip beline taktı. Dolan gözlerini adamın görmesini istemiyordu.

"Peşindeyim Doğan Bey. Alışveriş merkezine geldi. Herhangi bir sorun yok. Merakta kalmayın diye aradım."

"Sakın ayrılma peşinden. Yine ara beni."

"Tamam efendim."

Adamın elinde tuttuğu telefona bakarken dişlerini sıktı. Kendi korumaktan kaçıyordu ama adamları bunca zaman peşinde miydi yani? Sanki ihtiyacı vardı Ayşem'in. Ramiz telefonunu cebine atarken Ayşem'e bakıyordu.

"İnandım ve git ona söyle benim korumaya ihtiyacım yok. Kendini koruyabilirmiş Ayşe Hanım de ona."

"Ben o şekilde diyemem Ayşem Hanım. Ama yakalandım, bunu söylemem gerekiyor."

Beyninde lambalar yanan Ayşem, "Hayır! Dur, tamam! Sen benim bildiğimi söyleme ama peşimde de gezme. Ben kendimi korurum." Doğan kendini zeki zannedebilirdi. Ayşem kadar zeki değildi sonuçta.

Adamın gözleri dehşetle aralandı. "Bunu yapamam. Üzgünüm."

Ayşem göz devirdi. "Kimsin, necisin sen?" Adama baktığında uzun boylu, irice bir yapıya sahip, yakışıklı, genç bir adam görüyordu.

"Güvenlik. Özel çalışıyorum. Beni istemezseniz bile başkaları olacaktır. Doğan Bey'e ileteceğim bunu."

"Doğan deme şuna."

Ramiz kadına bakarken gözlerini kıstı. Zaten eli silah tutan bir kadını daha önce korumamıştı. "Anlamadım."

"Her neyse... İstemiyorum seni. Uzak dur! Akın Bey'e Ayşe kendini korurmuş dersin."

Peşinde biri varsa yarın İstanbul'a gideceğini de pek tabii öğrenecekti Doğan. Yüzünü buruşturdu. Aracına geri dönerken adam onu olduğu yerden izledi. Torpidoya bı-

raktı silahını. Adamın yanından geçerek asansörü çağırdı. "Yaklaşma bana." Ayşem adama sert bir sesle, net bir yüz ifadesiyle bakıp, asansöre binip kapıyı kapattı.

Ramiz diğer asansörün butonuna basarken Doğan'ın numarasını tuşlayıp kulağına götürdü. Ve tek çalışta açıldı telefon.

"Doğan Bey, Ayşem Hanım beni fark etti."

Küçük sesli bir, "Siktir," çıktı Doğan'dan. "Nasıl başardın bunu?"

"Bana eksik mi anlattınız Doğan Bey? Ayşem Hanım kafama silah dayadı. Bunu beklemiyordum. Oldukça da cesurdu. Sizi aramamı istedi, inanmadı bana."

Doğan hattın diğer ucunda boştaki elini alnına verip gülümsedi. "Öyledir. Sen ayrılma peşinden."

"Uzak durmamı emretti. Size de selamı var. O kendini koruyabilirmiş."

Bundan şüphesi yoktu Doğan'ın ama... Amaları çoktu. "Sen uzaktan devam et."

"Peki efendim."

Telefonu kapatıp önündeki büyük siyah cam sehpayı itekledi Doğan. Bacaklarına dayadığı dirsekleriyle iki eliyle yüzünü kapatıp öylece durdu bir süre.

Bir aydır yaşamıyor gibiydi. Haybeye nefes alıyormuş, aldığı nefeslerin hiçbir anlamı yokmuş gibi amaçsızdı. Ayşem'in onu bırakıp gittiği zamanlarda hissettiği ayrılık acısıyla boy ölçüşemiyordu şu anki acı. Yaşadıkları o kısa birkaç ay, bambaşkaydı. Gerçekten de birbirlerini anlamışlardı, aşkları tazelenmiş hissediyordu. Yakında yirmi beş yaşında olacak olan Ayşem, on sekizle hiç benzer değildi.

Yıllar, her ikisini de harman etmişti belli ki. Büyütmüş, olgunlaştırmış, dengeye sabitlemişti. Hissettiği acı bile başkaydı. Doğan, Ayşem'i her geçen gün daha fazla

seviyordu ve ince bedenin, sarı saçların, yasemin kokusunun özlemiyle eriyordu. Sevgisinde inkâra gitmediği gibi değersiz görüldüğünü de unutamıyordu. Her şeyin üzerine benzin döken kadının, bir kıvılcımla kendilerini yakacak olması aklından çıkmıyordu. Sürekli olarak düşündüğü şeyler arasında özellikle şu vardı: Gerçekten o gece bir kurşunla Aykan'ı öldürecekti belki de. Ve şimdi hapiste olacaktı. İlişkilerini bu kadar basite almasına içerliyordu. Hayır, kahroluyordu. Hiç şüphesi yoktu ki bugün olsa Ayşem yine o tetiğe basardı. Hayatı boyunca tanıdığı bu denli inat olan bir de annesi vardı. Kendi inadının da annesinden bulaştığını düşünür olmuştu son günlerde.

Onu nasıl affedeceğini dair hiçbir fikri yoktu. Belki de Ayşem onu affetmeyecekti. Bu listenin başına koyduğu en önemli maddeydi düşüncelerinde. "Ah Ayşem ah," dedi, ellerini indirip ayağa kalktı. Boğaz manzaralı dairesinde pencerelere yürüdü. İnsanın bakmaktan yorulmadığı aynı manzaraya dikti gözlerini.

"Sıkamadığın kurşunla katlettin bizi." Arkasını dönerek sırtını cama yasladı. Başını da geriye atıp gözlerini kapattı. Her kapanışla gökyüzü renkli gözlerinin önünde beliriyordu. Hasreti en derinden yaşarken, kadının sıcaklığını bile deli gibi özlüyordu.

On sekiz yaşındaki Ayşem'i hiç tutkuyla öpmemiş olduğunu daha yeni fark ediyordu. Yirmi dört yaşındaki Ayşem tam bir kadındı. Küçük Ayşem saflıktan ibaretti ama büyümüş olan kadının içi dışı alev topundandı... Olmayan alev, buz sıcağı gibi yakıyordu artık onu. Ve içinden bir ses yankı buluyordu. "Bizi sevdi ama her şeyi ardında bıraktı. Çok sevdi ama öncelik olamadık. Ayşem çok âşıktı ama hırsına yenildi."

Ve bir ses daha işitiyordu Doğan. "O bizi hep sevdi. Her sarılışında, her öpüşünde, her nazında ve her bakışında sadece sen vardın."

İkili düşünceler adamın sonunu getirecekti. Ama asla Ayşem'i getirmeyecekti...

Hardal sarısı renginde, belinde koyu kahve kemeri olan, topuğuna kadar uzun elbisesini giydi. Hafifçe makyajını yeniledi. Dudaklarına parlatıcı sürüp kendine baktı. "Aptal," dedi aynaya bakıp. "Bu kadın bırakılır mı gerzek ağa?" Kalemle gökyüzü gözlerini iyice belirtti. "Âlem bana hasta, ben bu mala. Hata bende bende." Kalemi bırakıp takı kutusuna yöneldi. "Asla takmam o yüzükleri, bir daha asla," diye söylenerek kendine yeni aldığı tektaşı ve alyansı parmağına geçirdi. Elini uzaklaştırıp baktı.

"Ananın gözüne sokmak var şimdi bu yüzükleri. Taşı da kocaman. Tam göz oymalık."

Saçlarını sağ omzuna toplayıp ördü. Yaldızlı tül şalını saçlarının üzerine atıp tokayla sabitledi. Burnuna mıknatıslı hızmasını yerleştirdi. Ne kadar, "Ben buraların kızı değilim," derse, o kadar içine çekiliyordu hayatın. Örgüleri tek tek çekiştirip genişletti ve güzel bir sonuç elde etti. Taşlı tokasını ucuna yerleştirdikten sonra kalktı masasından.

"Azra'nın elbiseleri giyip gitmek vardı şimdi, ah ah. O cadı da gelin neymiş görürdü. Ana oğul harcarım sizi de o babanıza dua edin siz."

Doğan'ın olmadığı yerde annesine bilendiğini fark ediyordu son günlerde. Acısını çıkaracak birini arıyordu ve Bergüzar bulunmaz nimetti. Kalktığı pufa geri oturdu. Herkesi kandırıyordu da kendini kandırmayı asla

başaramıyordu. Ne kadar hırslı, öfkeli olursa olsun deliler gibi özlediği bir adam vardı. On sekiz yaşında çekip gittiğinde her şey daha kolaydı sanki. Giden mi kalan mı sorusu beliriyordu zihninde. Giden de olmuştu, kalan da. İçinden çıkamıyordu. Tek bildiği Urfa'da daha fazla kalamayacağıydı. Belediyenin projesini teslim edip başka bir yol çizebilirdi kendine. Doğan'ı bekleyecek değildi. Çok istiyorsa Doğan ardından gelebilirdi. Harran'da ve Urfa'nın tamamında her şey ona Doğan'ı hatırlatıyordu.

Kapıyı açıp bakan Helin, ablasını hazır hâlde oturup karalar bağlamış hâline hüzünle baktığında göz göze geldi kardeşler. Kapıyı kapatan Helin, uzun puf taburenin bir ucuna ilişti. "Çok güzel olmuşsun hanımağam."

"Deme şöyle."

"Neden, sen hanımağa değil misin?"

"Kocam ortada olmadığına göre feragat ediyorum. Sen olabilirsin."

"Kocan İstanbul'da deli gibi çalışıyor. Ve bir gün dönecek."

İstanbul'da Karacadağlı şubesi açan Doğan, çoktan işleri hızlandırmıştı. Urfa'daki işlere bile büyükçe gelir getiren yatırımlar yapıyordu, hemen hemen her gün. "Benim için milyonlar kazanmasını söyleyen olmadı. Yanımda olması yeterdi. Ama yok."

"Abla..." dedi Helin, sitemle. "Biraz kendini de görsen mi?"

Ayşem kardeşine yan yan bakarak dudaklarını büzdü. "Kendimi görüyorum zaten. Hiç inkâr etmedim ki. Ama bu ona kızmamı engellemiyor."

Helin hafifçe gülümsedi. "Biz neden böyleyiz?"

Ayşem kardeşine döndü. "Nasılız?"

"Ben ve sen... Fikret İstanbul'a gelmeseydi ve bana kendini yıllarca anlatmaya çalışmasına rağmen izah et-

meseydi ben ona asla yaklaşmazdım. Biz neden sevdiğimiz adamların yakasından tutamıyoruz, sen benimsin diyemiyoruz? Bunu son günlerde çok düşünür oldum. Sizi görünce gerçekleşti aslında bu etki. Kadın olarak erkeğin peşimizde olması gerçekten gurur okşuyor. Kendini kadın gibi hissediyorsun. Özel olduğunu düşündürüyor. Peki, abla bu erkekler bizi pışpışlamaktan hiç yorulmuyor mu?"

Önüne döndü Ayşem. Kelimeler beyninde dönüp duruyordu. Kardeşi güzel yerlerden çalışmış gibiydi.

Helin, ablasının içe çekildiğini anlayarak devam etme kararı aldı. "Bunun bir eksiklik olduğunu hissediyorum artık. Çifte standart gibi. Hep bana hep bana. Doğan ve Fikret özel insanlar. Fikret bugüne kadar onu ittiğim anlarda bile kalbimi kırmadı. Ben kırdım, o kırmadı. Aksi olsa kendimi savunmayı, geri çekmeyi, onunla olmayacağımı bilirdim ama olmadı. Doğan abi, sen geri döndüğünde hiç zorlanmadan seni hayatına tekrar kabul etti. İkimiz de severken arkamızı dönmeyi çok güzel başarıyoruz. Düşünüyor muyuz, ya bir gün arkası dönülen olursak? İnsanların elleriyle mahvettiği hayatlara karışırsak? Biliyoruz ki öyle bir gün olsa ikimiz de arkamızı döner gideriz. Bizim sorunumuz sahip çıkmamak. Erkeklerin de kadınlar kadar okşanmak istenen duyguları var. Bunu her gün Fikret'te görüyorum. Ben onu sevdikçe adam deliriyor. Gözlerinin içindeki ışıklar her an yanıp sönüyor. Deve tek başına güdülmüyormuş abla, bunu anlasak mı artık?"

Başını sağa sola salladı Ayşem. Kardeşi çok doğru konuşuyordu. Ama eksik biri vardı. "Sana bunları düşündüren bir adam var. Benim bunları düşünmem için Doğan'a ihtiyacım var. Ama o yok. Ve ben her gün yeniden ve yeniden öfkeye kapılıyorum. Kalsaydı bir yolunu

bulabilirdim. Hatalarım çok... İyi veya kötü bir dengeye oturtabildik. Şimdi ne gidebiliyorum ne de kalabiliyorum."

Ablasına manidar baktı Helin. "Sen beni anlamıyorsun. Doğan abi, içinde öyle büyük bir boşluk bıraktı ki içini ondan başkası dolduramıyor. Gitmek onun kendi seçimiydi. Senin de öyle. Öfkelenmek yerine durup düşünme zamanı değil mi?"

Burnundan sertçe soluk bırakan Ayşem kardeşine döndü. "Neyi anlamadım? Doğan var da ben mi istemiyorum onu?"

"Doğan zaten var abla. Sen benimsin demediğin her dakika blurlanıyor."

Kardeşine bakmaktan vazgeçip ayağa kalktı. Kemerini düzeltip konudan çıkmak istedi. "Gerekirse söylerim de söke söke alırım da. Bundan şüphen mi var Helin?" Gerekmesindi. Eğer Doğan'ın yanında bir kadın değil, dişi sinek görürse, duyarsa... İntikam başkaydı, ihanet bambaşkaydı. Asla affı yoktu. Fakat Doğan'ın öyle bir şey yapmayacağını da biliyordu. O ne kadar özlüyorsa giden de onu özlüyordu, biliyordu.

Helin de ayağa kalkıp elbisenin eteklerini uçuşturdu. "Aman hanımağam, asla! Kayınvalidem elbisemi beğenir mi sence?"

Gülkurusu uzun elbiseye bakıp ister istemez gülümsedi. "Memnuniyetsiz kadın! Beğense ne olur beğenmese ne olur? Oğlu beğenmiş, kapasın çenesini otursun poposunun üzerine."

Helin kahkaha attı. "Bana biraz ders versene, nasıl davranmam gerekiyordu?" Helin ağzını yaydı konuşurken. "Anneciğim..."

Bu sefer Ayşem kahkaha attı. "Aynen devam. Aman! Haşim babamın yanında daha sevimli olacaksın. Adamı

avucuna aldın mı tamam. Şimdi bunları not al, sonra lazım olacak."

Helin elini düz bir şekilde alnına verip asker selamıyla omzunu dikleştirdi. "Ayşem'in askeriyiz. Emredersin hanımağam."

Gülümseyerek bakıp yüzünü buruşturdu. "Deme şunu, deme deme. Hadi yürü. Annem bağıracak şimdi. Hiç çekemem bir de annemi."

Harran sıra geceleri için özel yapılmış mekâna girdiklerinde kınanın sahibi olan kadın hemen kapıda karşılamıştı onları. Doğan'ın anne tarafından akrabaları olan bir genç kızın kınasıydı. Bergüzar, gelin kızın ikinci göbekten halası oluyordu.

"Hoş geldin Meryem Hanım," diyerek eline uzandı yaşlı kadının. Meryem Hanım, Bekir Ağa'dan sonraki en büyük yaşlıydı Harran'da. Eski bir hanımağaydı. Yerini Bergüzar'a bırakmıştı ama hâlâ sayılıyor, seviliyordu. Elini uzattı kadına, "Hoş gördük Sultan, hayırlı olsun," dedi.

"Allah razı olsun hanımım. Geç buyur." Sultan'ın açtığı yoldan ilerledi Meryem Hanım. Ardından kızı Nagehan ve kızlarına da hoş geldin etti Sultan Hanım. "Pek güzel olmuşsun gelin ağam," dedi Sultan Hanım.

Ayşem nazikçe gülümsemekle yetindi. Doğan gitse bile namını geride bırakıyordu ve Ayşem bundan kurtulamıyordu. Büyüklerin oturduğu odaya girdiklerinde kuş sütünün eksik olduğu yemeklerin serildiği yer sofrasının yanındaki boşluktan ilerledi Ayşem. Tam olmaması gereken yerde onun için boş bir yer açılıyordu. Kayınvalidesiyle göz göze geldi Ayşem. Rolünü oynamak

istemediği zamanda ama yanlış yerdeydi. Kocaman gülümsedi dosta düşmana karşı.

Meryem Hanım torununu hissetmiş gibi, "Yanıma gel otur Ayşem," dedi.

Minnet bildi Ayşem. "Olur büyükanne," dediğinde tüylerini ürperten sesi duydu.

"Gelinim benim yanımda oturur yenge."

Bir an duraksadı Ayşem. Ağzı dolu olsa tıkanırdı. Hatta çıkaramaz, ölebilirdi. Kadınla göz göze geldiği anda odanın içindeki kalabalık sesle kendine geldi. "Ben annemin yanına oturayım, büyükanne." İki adım atarak Bergüzar Kadın'ın yanına oturmadan eline uzandı. O eli vermezse bu kadar insanın içinde direkt boğazına sarılabilirdi Ayşem. Ama Bergüzar elini uzattı gelinine. Büyükannesinin yanındaki boşluğa oturan Helin'in gözleri dehşetle açılmış, ablasına ve kadına kilitlenmişti. Hemen yanındaki annesi Nagehan bile şaşkındı.

"Otur kızım," dedi Bergüzar. Ayşem yerine otururken tam karşısındaki iki kadınla göz göze geldi. Gözleri nefretle kısılırken dişlerini sıktığını gizlemekte zorlandı. Süleyman ve Haydar'ın eşleri tam karşılarında oturuyor, kendisine iğrenerek bakıyordu. Yüzleri tabiri caizse firavunu andıran kadınların çocukları ne olabilirdi ki? Ayşem de onlara nefretle baktı. Kulağına gelen sözlerle ayıldı.

"Uslu dur! Elin ağzına laf verme Ayşem! Yerini bil, otur!"

Gözlerini kapatıp nefes aldı. Açıp kadına hafifçe dönerek başını salladı. Bu kadından iyi şeyler duymaya alışık değildi. Eğreti duruyordu kadında. Otla samanı birbirine karıştırmaması gerektiği yerde olduğunu bir kez daha anlayıp, sessizce beklemeye başladı.

"Ee?" dedi içlerinden sevimli bir kadın. Ayşem ve Bergüzar Kadın'a döndü. "Gelininin güzelliği dillere destan hanımağam, Fikret'i ne zaman sözlüyoruz?"

Ayşem gülüşünü gizlemek için dudaklarını birbirine bastırırken Helin'e kısacık bir an bakmıştı. Gözleri büyüyen Helin'in nutku tutulmuş gibiydi. Kadına bakıp kalmıştı.

"Ya nasip, Nurbeyaz. Vardır oğlumun bir yerde," dedi, göz ucuyla gülümseyerek Ayşem'e baktı. "Bir nasibi. Ayşem kadar güzeldir de eminim. Oğullarım has, gelinlerim de onlara yakışır olacak." Elini Ayşem'in eli üzerine bırakıp sıktı Bergüzar. Ayşem elini çekip kurtarmamak için iç savaş başlatmıştı. Çatışma çetindi, karşısındaki kadınlara yenilmemesi gerekiyordu. Savaşı kaybetti. Elini çekmedi.

Helin, Meryem Hanım ve Nagehan da çoktan anlamıştı kadının derdini ama bu şoka girmelerine engel değildi.

"Doğrusun. Oğulların Harran'da, Urfa'da parmakla gösteriliyor. Maşallah Nagehan da kızlarını pek güzel yetiştirdi. Tam ağa gelinleri gibiler," diye devam etti Nurbeyaz. "Helinimiz de ablası kadar güzel." Alttan alttan Fikret'e Helin'i layık gördüğünü ifade eden Nurbeyaz'a gülümsedi Bergüzar.

"Dedim ya, ya nasip." Biri yetmemişti de ikinciyi alacaktı Bergüzar. İçi kaynadı ama sesini çıkaramadı. Ölürdü de izin vermezdi. Fikret'i yumuşak huyluydu. Doğan gibi değildi, dinlerdi onu.

Nagehan Hanım'ın rengi attı duyduklarıyla. "Bir eve bir gelin yeter Nurbeyaz abla. Yengem doğru der, ya nasip bu işler."

Helin göz devirip gülmemek için çırpınan ablasına göz attı. Ayşem çok eğleniyor gibiydi. Sesini çıkartmak gibi bir niyeti yoktu her iki kızın da.

Karşılarında düşman safında iki kadın da nefretle izliyordu onları. Oturamadıkları ağa koltuğu, edinemedikleri

şan, nefretlerine nefret eklerken bir de Ayşem'in başlarını önlerine eğmesiyle iyice bilenmişlerdi. Haydar'ın karısı, Aykan'ın annesi Safiye Kadın'ın suratı Ayşem'e baktıkça kararıyordu. Alınacak bir intikamları vardı artık. Yüzlerini önlerine eğmişti Ayşem. Sorana bilene, "Yalan," diyordu kadın, "İftira attılar oğluma," diyordu. Asla inanmıyor, ikna olmuyordu. Bu gerçeği gizlemek, insan içine çıkabilmek için uydurdukları inatçı bir yalandan ibaretti ve bunu içleri biliyor fakat kabul etmiyorlardı.

"Oğlun gitti diyorlar, Bergüzar Kadın," dedi Safiye Kadın. "Gelmeyecekmiş bir daha. Gelin dediğinden kaçmış diyorlar, oğlun. Gelinin aşireti birbirine kattı, Doğan Ağa istemiyormuş Bekir'in torununu. İstersen yeni gelin bak kendine. Bak bir sürü genç kız var, hepsi de oğlun için hazır bekler."

Ortama düşen bomba sessiz ama şiddetliydi. Herkesi mum eden Safiye'nin sözleriyle Ayşem omuzlarını kaldırdı. Çenesi havaya dikildi. Sinirden elleri titremeye başladı. Hiç böyle hissettiğini anımsamadı. Bir şey yapmazsa geceyi hastanede, acil serviste sakinleştirici alarak geçirebilirdi.

"Nefretini kusacak yer arıyorsan kalk git!" dedi Meryem Hanım. "Burası ne yeri ne zamanı." Aşiretin en büyük kadını olarak söz hakkı her zaman onundu.

"Estağfurullah Meryem Kadın," dedi, Süleyman'ın karısı Kader. "Yengem doğruları söyler. Doğan Ağa boşamış diyorlar torununu. Biz elin yalancısıyız."

Ayşem derin bir nefes alıp annesiyle göz göze geldi. Nagehan Hanım kaşlarını kaldırıp sessiz olmasını istedi ama Ayşem buna asla uyacak değildi. Helin'in kolunu sıkan annesi kızı yerinde zor tuttu. Baskısı o kadar şiddetliydi ki bir kısmı sessiz olması içindi.

Gelinine göz atan Bergüzar az sonra Ayşem'in bir fırtına çıkaracağını tahmin ediyordu. Saçma sapan bir yer-

deydi evet, bir gün Ayşem'i savunacağını asla tahmin etmezdi. Ayşem'i sevmiyordu ama oğlunu seviyordu. Kendinin yapıyor olması, başkalarının yapacağı anlamına gelmiyordu. Oğlunu seviyordu, oğlu onun istemediği bir kadını seviyordu. Kocası bile gelinine deli oluyordu. Ayşem oyunu güzel oynuyordu, o da ona uyardı. Dişe diş, göze gözdü. Oğlunun adını yere indirmezdi. Hele ki oğlu şerefsizliğin kitabını yazmış birine asla indirtmezdi.

"Boşamış gibi mi duruyor?" dedi sertçe. İki kadın da kadının sert sözüyle ona dik dik bakmaya başladılar. "Bak benim yanımda, bana anne diyor. Oğlumun karısıyla doğru konuşacaksın! Ben bu aşiretin hanımağasıyım, kadın sensin! Konuşurken bana hanımağa diyeceksin! Ayşem de benim yerime oturacak! O da senin gelecekteki hanımağan! Lafını, sözünü bil! Ne biçim konuşursun sen hanımağalarınla? Edep, terbiye, örf âdeti unuttuysan ben sana hatırlattım. Gelinimden özür dile ya da çek git, şu güzel geceyi pisletme!"

Ayşem Ayşem olalı böyle savunma görmemişti. Hayatı boyunca düşünse o kişinin Bergüzar olacağını da asla tahmin edemezdi. Ellerinin titremesini unutmuş, kayınvalidesine bakarken sertçe yutkunmuştu. Kadını hafife mi alıyordu yoksa? Bakışları iki kadına kaydığında yüzleri iyice kararan kadınların kendine dönmüş, iğrenç bakışlarıyla yerlerinden hızla kalktıklarını gördü. Sessizliğe gömülü oda kadınların çıkmasıyla rahat bir nefes bırakmıştı.

Mutlu mutlu etrafına bakındı Nurbeyaz. "De haydi, eğlenin, yeyin için." Nurbeyaz'ın sözünü beklermiş gibi kadınlar silkelenip yemeklerine devam ettiler. Nefeslenirken Helin'le bakıştı Ayşem. Her ikisi de yaşanılan şeylerin şaşkınlığı içindeydi. Ayşem gözlerini bir kez daha yumarak omuzlarını indirdi. Önüne bakan Bergüzar'a sokuldu.

"Gözlerim yaşardı anneciğim. Teşekkür ederim."

Kadının dudağının ucu havalandı. Eğildi Ayşem'e doğru. "Benim gelinimsen, eziyeti ben yaparım, başkası yapamaz. Oğluma dua et!"

Ayşem yüzünü buruşturdu. "Nasıl mutlu oldum şu an anlatamam. Ben sizi eski hâlinizle daha çok seviyorum. Oğlun bana dua etsin, dillere destan güzelliğimle nam yapıyorsun."

Kocaman gülümsedi Ayşem etrafa karşı. Kadının bir şey demesine müsaade etmeden geriye çekildi.

"Nerede gelin kızımız?" diye sordu sözde kayınvalidesine. "Ben bir içeri bakayım anneciğim," diyerek yerinden kalktığında Helin de hazır beklediği kalkışla ayağa fırladı. "Ben de bakayım gelin ağam."

Kahkaha atmak isteyen kız kardeşler tuttukları nefesleriyle odadan hızla çıktılar. Genç kızların ufuktaki yoğunluğuna ulaşana kadar Helin ablasına sokuldu. "Abla o neydi gız?"

"Neydi bilmiyorum ama bir an kendime çok benzettim Bergüzar'ı."

"Zavallı Doğan abi," diye mırıldandı Helin.

"O neden?"

"Annesine bak bir de sana. Adamın hayatında normal kadın yok." Helin kahkaha attığında genç kızları yarıp odaya giriyordu Ayşem.

Oysa Ayşem merak ediyordu, Doğan'ın hayatının şu an neresindeydi?

2. Bölüm

Senin İçin Ölebilirim

"Düğüne bensiz gideceksiniz," dedi Ayşem, kahvaltı masasında. Annesi, babası, dedesi, büyükannesi ve Helin durup Ayşem'e baktı.

"Neden kızım?" dedi annesi.

"Biletimi aldım, buradan havaalanına geçeceğim. İstanbul'a gidiyorum." Kahvaltısını etmeye devam eden Ayşem'e umutla baktı ailesi.

"Hiç öyle bakmayın, Efşan'ın bir sorunu var gibi... Bir gece kalacağım. Yarın akşam dönmüş olurum. Doğan'ı görmeyi düşünmüyorum. Ama peşime birini dikmiş, nereye gitsem ensemde bitiyor. Kesin benimle uçağa binecektir. Paşanızın canı isterse beni bulur."

Tüm konuşmayı es geçen Tahsin, "Ne sorunu varmış Efşan'ın?" diye sordu.

Nasıl anlatsındı babasına gönül meselesini? "Önemli değil babacığım."

"Ayşem..." dedi babası, emir içeren sesiyle.

Babasından kurtuluş olmayacağına emindi. Başını tabağına indirdi. "Gönül meselesi... Vedat'la aralarında bir şeyler var sanırım. Fazla yalnız hissediyor bu ara. Ben öyle anladım. Gidip gönlünü rahatlatacağım. Arkasında bizim olduğumuzu hissetsin. Kendi gelmek istedi ama buralar malum, gelme dedim."

İkna olan Tahsin, yemeğine geri döndüğünde Bekir Ağa torununu izliyordu. "İnat iyi bir şeydir Ayşem," dedi Bekir Ağa. Çayını tabağına bırakan Ayşem dedesine kaçak bakışlar attı. "Nerede durup nerede devam edeceğini bildiğin sürece, çok iyi bir şeydir. İstediğini almanı sağlar, kızım."

Cevap veremedi dedesine. Yetmiş küsur yaşındaki adamı üzdüklerini biliyordu. Belki de en çok dedesi üzülüyordu. Doğan'a düşkündü Bekir Ağa. Ayşem'e asla kıyamazdı. İkisinin durumu adamı ciddi ciddi düşündürür olmuştu. Zaman geçiyordu ve her ikisi de bir adım öne çıkmıyordu.

Tüm ailesinin önünde ellerini kucağında birleştirip ellerine baktı. Çenesini dik tutmaya çalıştıkça aşağı çekiliyordu. Farkına da yavaş yavaş varıyordu. Gardının indiğini hissettikçe kendini labirentte sanıyor, paniğe kapılıyordu. "Haklısın, dede."

Helin'in kaşları havalandı. Babasının çatıldı. Annesinin bakışları kızını buldu.

"Sen de haklısın Ayşem," dedi Bekir Ağa. "Ben haklı olduğumu görmek istemiyorum. Ne kadar ömrüm kaldığını bilmiyorum. Gözlerim dünyaya kapanırken açık kalmasın."

Nefes alıp veren Ayşem dedesine döndü. "Allah gecinden versin dedem. Ama sen de biliyorsun, o gitti. Ben ne yapabilirim?" Sesi titrediğinde boğazını temizleyip çayına uzandı. Bir yudum alıp yutmak istedi oturan yumruyu. Zehir gibi bir tat geçti dilinden, boğazını yakan.

"Nasıl gittiyse öyle döndüreceksin!" Meryem Hanım'a döndü Ayşem, hemen karşısında oturan kadın, yılların tecrübesiyle ona sert bakıyordu. "Göndermeyi bildin, döndürmeyi de bil. Erine sahip çıkmazsan, çıkan çok olur. Esas o zaman başını taşlara vurursun. Gittiğiniz

yol, yol değildir. Bugünün yarını yok. Üç gün dedikleri dünya, dün bir de bugün. Yarın emelden ibaret, yarına kim öle kim kala. Dünü bugünle karıştırırsan yarına bir emelin kalmaz. Emeli olmayanın dünyada yüzü gülmez. Ölümü bekler durur, sen gibi."

İşittiği sözlerin altında tüm hücrelerinin ezildiğini duyumsuyordu. Yarına bir emeli var mıydı? Düşündü, tek emeli artık huzura kavuşmak isteyen kalbiydi. Her şey üst üste geliyordu ve Ayşem'in kalbi her gün daha yorgun düşüyordu. Hırçınlığı kendini daha az gösteriyordu. Kalbi artık hırçınlığından bile sıkılmış gibiydi. Beyni yorgundu. Düşünceleri ağır külçeler hâlinde onu tarumar ediyordu. Düşünmek istemediği ne varsa bir anda hepsi gözleri önüne seriliyor, kendini hayattan soğurken buluyordu, her ne yapıyorsa onu yapma isteğini kaybediyordu. Şu an o masada kimseye karşılık veremediği gibi artık konuşmak bile sıkıcı geliyordu. Ayşem depresyonun eşiğinde olduğunu fark edemiyordu. Gülperi'yi kaybettiği zamana adım adım geri dönüyordu. Onu çekip çıkaran adam artık yanında yoktu ve o daha çok dibe batmak ister gibi kendini inadına geri çekiyordu.

Doğan'ı başka biriyle düşündüğünde delice bir öfkeye kapılmıyordu. Kıskançlık edemiyordu. Çünkü kalbinin en derinde bir yerde kırıldığını hissediyordu. Öfkelenip kıskanması, bir şeyler yapması gerektiği fikri içine yerleşmiyordu. Olabilecekmiş gibi hayal edip içinde kırgınlığını yaşıyordu. O kırgınlık öylesi derindi ki kendi kurduğu hayalle çenesi titriyor, gözleri doluyordu. Bazen de kendini ağlarken buluyordu, yok bir hayal uğruna...

"Dedeciğim." Yaşlı adama döndü ama bakışları bulutluydu. Adamın yaşlı ve yorgun bakışlarında merhamet dolanıyordu.

"Fırsatım olursa konuşurum. Birbirimizi dinleyeceğimizi sanmıyorum ama... Deneyeceğim, seni kırmak istemiyorum. Ben ne kadar inatsam o da o kadar inat." İçinden gelerek söylemiyordu, umuyordu ki Doğan'la asla yüz yüze gelmezdi.

Bekir Ağa gülümsedi ama inanmadı. "Güzel kızım," dedi yaşlı adam gözlerinin içine bakarak. "Tohum at, vermezse toprak utansın."

"Ayşem Hanım İstanbul'a geliyor Doğan Bey. Ben de biletimi aldım."

Telefonun diğer ucundaki Doğan sabahın erken saatlerinde kalkmıştı. Uykusuz geçen gecelerin sabahları bile erken oluyordu artık. Hazırlanmış, evden çıkmak üzereydi. Kapıda durmuştu şu an ve kımıldayamıyordu. Ayşem'in neden geliyor olduğunu deli gibi merak ediyordu. "Kaçta uçak?" diye sorabildi ancak.

"10.45 uçağı. Yani birazdan bineceğiz."

"Tamam. İnince beni ararsın."

"Peki efendim."

Telefonu kapatıp alnına dayadı Doğan. Onun tanıdığı Ayşem asla kendi için gelmezdi İstanbul'a. Bu bile acıydı genç adam için. Oysa o dönecekti bir gün Ayşem için. Ona bir adım bile gelmeyen kadını deli gibi özlüyordu. Yarasının kanadığını hissettiğinde Tahsin Bey'i aramak için telefonun ekranında parmaklarını oynatmaya başladı. Sırtını kapıya verip birkaç çalış sonunda açılan telefonla tekrar doğruldu yaslandığı yerden.

"Abi," dedi aceleyle.

Adamın aceleci sesi Tahsin Bey'i de olduğu yerde germişti. "Hayırdır Doğan?"

Nefes bırakan Doğan telaşlı sesinden kurtuldu. "Ayşem geliyormuş buraya."

"Evet."

"Neden, ne oldu?"

"Efşan için geliyor," diyemedi Tahsin Bey. Doğan'ı olduğundan daha çok bilemekten başka bir işe yaramayacaktı. Baba ve bir büyük olarak idare etmeyi kendine borç bildi. Bekliyordu adam. Eğer her ikisi de yola gelmezse kendi bildiğini okuyacaktı.

"Sıkıldı buralarda. Nefes almak istedi. 'Efşan'la biraz vakit geçiririm, bir gece kalır dönerim,' dedi. Bilirsin... Kendini tam olarak ifade etmez. Aklından neler geçiyor söylemez."

"Söylemez." Doğan, adamın son sözlerini tekrar etti seslice.

"Doğan?"

Tahsin Bey'in ciddi sesiyle, "Efendim?" diyerek ciddi bir tonda cevapladı adamı.

"Babam çok üzülüyor. Adamı yatağa düşüreceksiniz. En son kızının ölümünde bu kadar üzgündü. Zamanla ölenin acısı yer kazanıyor, alışıyor, biliyor ki o insan gelmeyecek. Ama sizin yaptığınız adamı kalpten götürecek. Konuş! Konuşun! Konuşmak bu kadar zor olmamalı. Bilmesem aranızdaki bağı çoktan keseceğim ne varsa ama gönül yarası öyle herhangi bir duyguya benzemez."

Burun kemerini sıkan Doğan, sırtını kapıya tekrar vermişti. Tahsin Bey çok güzel konuşuyordu da kızı zalimin tekiydi. Zalimce biçiyordu adamı. Lütfedip karşısına bile çıkmayacağını pek tabii biliyordu Doğan. Doğan'a düşecekti Ayşem'in peşinden koşmak. Sünger çeker miydi Doğan her şeye? Hayır, buna hazır olduğunu sanmıyordu.

"Çalışacağım," dedi. "Ayşem'le konuşmak demenin nasıl bir şey olduğunu bildiğine eminim."

"Tıpkı babaannesine benziyor. Anneme bu kadar çok benzemesi kaderin bize oyunu. Kızımı biliyorum, tanıyorum ama son günlerde içine kapanmaya başladı. Tıpkı Gülperi'nin vefat ettiği günlerdeki gibi hâli. Hırçınlığı bile kayboldu. Sessiz sedasız dolanıyor ortalıkta. Bu böyle devam etmemeli. Ederse doktora gitmesi için zorlayacağım çünkü kabul etmeyecek."

Adamın sözleriyle kaşlarını çattı Doğan. Ayşem ve sessizlik... İkisi bir arada düşünülemezdi bile. İçinde cereyan eden endişeden kurtulamayacağını düşündü. Kendi uykusuz geçirdiği gecelerini görmezden gelerek... "Gerek olacağını sanmıyorum. Geldiğinde illaki karşılaşacağız. En azından deneriz," dedi.

Efşan'a sıkıca sarıldığında İstanbul'un soğuk ve sert kış mevsimini bile deli gibi özlediğini hissetti. "Hoş geldin."

Efşan'a bakan Ayşem, kızın yüzüne yerleşen güzellikten alamadı kendini. "Hoş buldum, bu ne güzellik böyle? Ne oldu sana? Daha bir ay oldu görüşmeyeli."

"Aman abla... Aynı Efşan." Ablasının elindeki küçük tekerli valize uzanıp aldı. Açtığı bagaja yerleştirip kapattı. "Yok yok var sende bir şey. Bana başım dertte derken yalan söylemiyordun inşallah?"

Efşan gülümsedi. "Hayır, dert yok değil. Anlatacağım hepsini. Gidelim ama şimdi." Şoför koltuğuna ilerleyen kızı durdurdu. "Ben kullanırım, özledim bu şehri. Biraz tozunu yutayım."

Efşan kocaman gülümsedi. "Hay hay hanımağam." Yan tarafa yürüdüğünde Ayşem göz devirip, araca binmeden sütlü kahverengindeki kabanını çıkarıp arka

koltuğa bıraktı. Araca bindiğinde sıcaklık onu kucağına almıştı. Gelmekle iyi ettiğini fark etmesi uzun sürmedi. Kendini şimdiden iyi hissetmişti. "Geldiğime pişman olmayacakmışım gibi hissediyorum."

"Neden pişman olacaktın ki? Burası İstanbul. Hayatın her anının hızlı yaşandığı şehir." Havaalanından çıkıp aracı otoyola soktuğunda rahatça arkasına yaslandı Ayşem. "Akın'ı görüyor musun?"

"Evet. Okuluma geldi. Geliyor arada. Bir kez yemek yedik. Birkaç kez kahve içtik." Ayşem dudak büküp kaşlarını havalandırdığında Efşan yandan ablasına bakıyordu. "Okul arkadaşlarımın yeni gözdesi Doğan abi."

Ayşem aniden direksiyon hâkimiyetini kaybetti. Sola bir kez yalpalayan aracı hemen toparladı Ayşem. Efşan'ın yüreği ağzına gelirken elini göğsüne bıraktı. "Abla!"

"Araba kullanıyorum Efşan, bana söylediğin şeye bak!"

"Allahım, sen sağ salim eve götür bizi," diyen kız derin nefes aldı. "Özür dilerim, bilemedim kıskançlık seviyenin bizi öldüreceğini."

"Bir de bana anlatıyorsun, çarpamadın ağızlarına bir tane."

"Eniştem dedim. Ablamın kocası dedim, daha ne dememi isterdin?"

"İyi aferin," dedi Ayşem çarpık gülüşüyle. "Ben onun karısı değilim ama olsun. Kimsenin bunu bilmesine gerek yok."

Ablasına manidar bir bakış atıp akıp giden yolu izledi Efşan. "Evet, ama bir şekilde de evli adam sonuçta. Öyle bilsinler. Ama zavallılar uzaktan bakıp iç geçiriyorlar."

Ayşem göz devirdi. "Bence sen sus Efşan. Yoksa önde-ki tırın altına gireceğim çünkü sinirden gaza basasım var. Sen saf mı değiştirdin?"

"Ne safı?" dedi genç kadın ablasına dönerek.

"Benim kardeşimdin ya hani, bir yemek yediniz diye onun kardeşi mi oldun sen? Ona mı çalışıyorsun şimdi?"

Efşan kahkaha atıp ablasının omzuna sokuldu. "Kıskançlık seviyenin belli bir rakımı var mı abla?"

Ayşem de başını yana, kızın başına yasladı, gözleri yolda hafifçe gülümsedi. "Sevgimin rakımı belli değil ki kıskançlık seviyem belli olsun. Bu ikisi birbirine bağlı, değil mi?"

"Hı hım."

"Seni eve bırakayım, benim Vedat'la randevum var. Bir yerde bir şeyler içeceğiz."

Efşan dimdik doğruldu. "Neden?"

"Konuşacağız Efşan. Her şey oldu bittiye geldi zaten. Konuşmak istediklerim var. Neden şaşırdın?"

Efşan gözlerini kaçırıp yerine döndü. "Hiç. Bilmiyordum, ondan şaşırdım."

"Seninle de konuşacağız. Ama Vedat'la konuşacaklarımın seninle bir ilgisi olmayacak."

Arabasını valeye verip birkaç basamaktan hızla çıktı. Cadde üzerinde olan kafenin denize sıfır olduğuna sevindi. Özlemişti denizi.

Sımsıkı atkuyruğu yaptığı saçları bozulmamıştı. Balıkçı yaka beyaz kazağı, kahverengi bilekten pantolonuyla bütün olan düztaban uzun çizmesini giymişti. Sabah Urfa'da kahvaltı yapmıştı ve saat öğlen 14.30'du. Aç değildi, kendini gitgide daha iyi hissediyordu. Evet, gelmekle iyi yapmıştı. Yalancı hisleri onu buna inandırıyordu. Oysaki Doğan'la aynı şehirdeki gökyüzü altında olduğunu yok sayıyordu.

Görevli kadına Vedat'ın adını verdiğinde ona eşlik eden başka bir genç kadın garson tarafından Vedat'ın olduğu masaya yönlendirildi. Ufukta adamı görünce gülümsedi. Vedat ayağa kalkarak nahifçe gülümsemişti. Ayşem onun geniş gülümsemeleri olmadığını biliyordu. Elini uzattığında Vedat'tan karşılık aldı. Fazla kimse görünmedi gözüne, tenha bir köşe seçmişti Vedat.

"Nasılsın?" Elini bırakıp adamın karşısına oturdu. Ne içeceğini soran kadına, "Bir fincan çay," dediğinde kadın yanlarından uzaklaştı.

"İyi, sen?"

"Daha iyi olacağımı hissetmek istiyorum. Olabilirim belki bir gün." Camların kapattığı balkon tarzındaki lüks kafenin deniz manzarasına baktı. On Beş Temmuz Şehitler Köprüsü tüm güzelliğiyle karşısındaydı. Hava oldukça soğuktu, gri tabaka şehrin üzerindeydi.

"Olabilir miyiz gerçekten?" dedi Vedat.

Manzaradan gözlerini alıp Vedat'a dönerek gülümsedi. "Her zaman umut var mı Vedat? Bana, bunu sen söylersen inanırım."

Manzaraya Vedat döndü bu sefer. Açık mavi gözlerine hüzün indi. Yüzündeki derin çizgiler onun yaşındaki biri için fazlaydı ama çok da yakışıyordu genç adama. "Bazıları için olabilir."

"İnancım yarım kaldı. Yaşamadan öğrenemeyeceğiz anlaşılan." Ayşem genişçe gülümsediğinde bir fincan sıcak çay önüne bırakılmıştı. Kadın gidince kollarını masaya verdi Ayşem.

"Neden güldün?" diye sordu Vedat.

"Bir zamanlar deli gibi sana ulaşmanın yollarını arıyordum. Şimdi seninle iki dost olarak oturmuş nelerden bahsediyoruz..."

"Açıkçası ben de bu soruyu kendime sık sık soruyorum. Hayatıma değişik bir yerden indin."

"İndim mi, indik mi?" dedi Ayşem. Bu konuyla alakalı başka bir şey sormayacaktı. Fırsatı kaçırmak istemedi o an.

Vedat kadından çekmedi gözlerini. Birkaç saniyeye sığan sessizliği kendisi bozdu. "İndiniz."

"Ben planlar yaparken kader kendi oyunlarını bana satıyormuş meğerse. Aklımın ucundan bile geçmeyecek şeyler oldu. Kendimi zeki sanıyordum."

"Zekândan asla şüphe etmiyorum. Benimle bağlantı kurma fikri her insanın aklına gelmezdi."

Ayşem adama ciddi bir ifadeyle baktı. Gülüşü yoktu yüzünde Vedat'ın. Acıları gözlerine perde gibi inmişti. "Özür dilemeli miyim Vedat? Pişman mısın?"

Vedat başını sağa sola salladı. "Ben sana teşekkür etmeliyim aslında. Bu konuda asla pişmanlık duymayacağımı da öğrenmişsindir belki."

Ayşem de başını sallayarak çayına uzanıp bir yudum aldı. Fincanı yerine bırakıp konuyu değiştirdi. "Bebeği, kızı istiyorum!"

"Arıyorum. O kadar çok yetimhane var ki bu ülkede, hepsi didik didik aranıyor. Çocuk hiç var olmamış gibi. Bulsam bile sana vermeyeceğimi söylemek isterim."

Kadının bakışları fincanına indi. "Şartlar bambaşka olmalıydı. Aykan olmamalıydı. Harran'dan, hem de Karacadağlı aşiretinden biri hiç olmamalıydı. Öyle olsaydı onu sana bırakmazdım. Ama ben de biliyorum ki onu yanıma alamam. Efşan'la birlikte kalmalı. Onları korumalıyım. O ikisi benim için çok değerli. Bu asla olmamalıydı. O kız çocuğu, adını bile bilmiyorum, Karacadağlıların soyundan, Haydar'ın tek oğlundan torunu ve hep tek kalacak. Devasa bir servetin büyük hak sahibi. Onu kim-

se bulmamalı. Devlet onu bizden alırken canını korumak istedi. Bugün buna mutlu olduğuma inanamıyorum."

Yarım saati aşan konuşmalarında pek çok detayı tek tek konuşan Ayşem ve Vedat kolay uzlaşıyor olduklarını fark etmişlerdi. İkisinin de damarlarında aynı hırsla, aynı hisler dolanıyordu. Ayşem duyduklarından ölesiye mutluydu. Geriye bir tek Cengiz kalıyordu ve onunla ne yapacağını şimdilik kestiremiyordu. Önceden, Doğan her şeyi ayyuka çıkarmadan önce onu öldüreceğine yemin etmişti. Kararından vazgeçmiş değildi elbette ama artık bunu kendi yapamayacaktı. Muhakkak ki bir gün gelecek, Ayşem o gün istediğini alacaktı. Öyle ya da böyle alacaktı.

"Ya siz?" dedi Vedat. "Size ne olacak?"

"Biz..." dedi Ayşem, manzaraya döndü. Gökyüzü gözlerine kasvetli İstanbul havası çöktü. "Üstat demiş ya, 'Bir hoşça kala sığdırdı yere göğe sığdıramadığım.' Bizimki de öylesi bir hesap. Birbirimizi yere göğe sığdıramadık ama bir hoşça kala sığdırdık."

"Ben öyle görmüyorum. Sizin oralarda işler farklı işliyor. Senin ondan kurtuluşun çok zor, o istemedikçe."

"Onun ne istediğini bilmiyorum. Düşünüyorum ama bulamıyorum. Bana ceza vermekse niyeti, ben bundan hiç hoşlanmadım."

İki kolunu birbiri üzerine masaya yatırdı Vedat. Ayşem'e kısık gözleriyle bakıyordu. "Ona zaman vermelisin. Seni sevdiğini cümle âlem biliyor. İnan bana o iyi bir adam. Onun gibi çok az insan tanıdım. Sayende yeni bir dost kazandım."

Burukça gülümsedi adama bakarken. "Buna sevindim. Onun iyi bir adam olduğunu ben de biliyorum. Onu sevdiğim için hiç pişman olmadım. Ama o, şimdi pişman olmuş gibi davranıyor."

"Sence buna biraz olsun hakkı yok mu?"

"Hakkı olan çok şey var ama... Beni sevdiği için pişman olursa benim kaldıramayacağım kadar ağır bir darbe olur. Bu sadece benim düşüncem tabii. Onu kırdım ve gitti. Kırılan ben olsaydım neler yapacağımı kestiremiyorum."

"O hâlde gittiği için onu suçlamıyorsun?"

Ayşem başını sağa sola salladı. "Suçluyorum. Haklı olduğunu bile bile suçluyorum. Kızgınım. Bencillik ediyorumdur belki ama şimdi ona çok ihtiyacım var ve o yok. Gülperi ve Doğan hayatımda çok özel yerlerde. Gülperi'nin yeri belli artık. Onu hep özleyeceğim, acım dindi biraz ama özlüyorum."

"Özlemek..." dedi Vedat, arkasına yaslanıp, derin nefes alıp verdi. "Sen Doğan'ı özlüyorsun. Senin tek sorunun bu."

Olumlu anlamda salladı başını. Gözleri ikinci kez dolup boşalan fincanındaydı. "Özlemekten yorulduğum yerdeyim. En çok dediğim insanları özlemekten ağrıyor kalbim."

Vedat yüreğinin tam ortasında iki yangın arasında kaldı. "Seni anlamak beni neden rahatlattı bilmiyorum ama o ağrı amansız. Vaktin varken kurtulmalısın o ağrıdan."

"Yapamıyorum," dedi sıkıntıyı dışarı atar gibi nefes verdi. "Önüne geçemediğim duygularım var. Ben olmaktan çıkarım diye korkuyorum."

Kendine bu denli benzeyen bir kadınla daha önce hiç tanışmamıştı Vedat. Ayşem'i gerçekten anlıyordu. Ama şimdi sorun onlarındı. Kendini katmaması gerekiyordu. "Bazen değişmek iyi gelebilir, Ayşem. Belki de daha mutlu olabiliriz, ben son zamanlarda buna çok inanır oldum."

Gülümsedi Ayşem. "Bana, bunu sen mi söylüyorsun?"

Tebessüm etti Vedat. Başını yana çevirdi. "Belki ben de istiyorumdur. Belki ben de senin gibi çırpınıyorumdur. Birbirimizi dinlemeliyiz. Seninle çok benziyoruz. Çok. Çok fazla. Sevdiklerimiz için yapmayacağımız hiçbir şey yok."

"Bilmiyorum. Buraya Efşan istediği için geldim ama içsel bir huzurla doluyum şimdi. Urfa'da sıkılıyorum. Onun olmadığı bir şehirde yaşamak... Beş yıl burada nasıl yaşadığımı tahlil edemiyorum şimdi. O, bensiz beş yıl ne yaptı, düşünüyorum ve benim kadar zorlanmamış olduğunu düşünerek kendimi rahatlatıyorum. Hatanın en büyüğünü başta ben kendim yaptım. Ona gel demeliydim, bırakma beni, bekle demeliydim. Belki o zaman konuşabilirdim. İlişkimiz ilerlemiş olurdu, sekteyle parçalanmış değil. Altı aylık bir ilişkide doğru kararlar alamayacak yaştaydım. Hedefim belliydi ve onu görmezden geldim. İnan bana o zaman ona hayrandım. Geçen zaman beni ona âşık etti. Altı yaşındaki bir kız çocuğu ne anlardı aşktan? Ona olan hayranlığım yıllar içinde bambaşka boyuta ulaştı. Kısacası o zaman onu görmezden gelmem, bugün işe yaramak yerine beni yaralıyor."

Pişmanlıkla başını iki yana salladı. "O haklı. Pek çok şeyde o haklı. Onu hep ikinci plana koydum. Eğer gerçekten Aykan'ı bulsaydım öldürecektim. O zaman bu kadar bile geri dönüşümüz olmayacaktı. Şimdi umudum var, dönecek bir gün. Sözde ben onun karısıyım. Onun beni bırakmayacağını biliyorum ve aptalca mutlu oluyorum. Bu bile ağır geliyor. Parmağımı oynatmasam gelir mi?"

Tebessüm etmek âdetiydi Vedat'ın. "Bence gelir," dedi Ayşem'in omzu üzerinden yaklaşan adama bakıyordu. "Sen kal demesini bil yeter."

Vedat'a bakan Ayşem gözlerini yumdu. Ardından yaklaşanın kim olduğunu hissediyordu. İki adımda

tepesinde durmuştu Doğan. Elini güm güm eden kalbine yaslamak istedi ama vazgeçti. Bakışlarını manzaraya çevirdi. Burnundan derin soluklar aldı sessizce.

Doğan, gökyüzü gözlü kadınına tepeden özlemle baktı. Yeşil gözleri ağır bir özlemle kısıldı. Duruşunu, bulunduğu ortamı dolduruşunu dahi özlemişti, bir de o gökyüzü mavilerle buluşursa sonunu tahmin edemedi.

"Ben de kalkıyordum. Siz devam edersiniz." Vedat ayağa kalktığında Ayşem de yerinde kıpırdandı. "Ben de kalkıyorum."

Doğan hâlâ ayakta sessizce izliyordu. Boynuna atlamasını asla beklememişti. Ama Ayşem hiç mi özlememişti onu?

Montunu giyen Vedat, "Lütfen," dedi. "Kal Ayşem."

Ayşem henüz ayağa bile kalkmamıştı ki Vedat'ın sesli sitemiyle yerinde kaldı. Doğan'a bakmadı. Vedat'a gülümsedi. "Yarın döneceğim, tekrar görüşemeyiz. Sohbet için teşekkür ederim."

"Ben de büyük keyif aldım. Bunu arada yapmalıyız. Yine görüşürüz." Doğan'ın yanından geçerken omzuna çarptı Vedat. Sessizce terk etti kafeyi. Manzarayı kendine yer edinen Ayşem bakmadı ona. Doğan, Ayşem'in hemen yanındaki sandalyeyi çekerek oturdu. Karşısına oturmak istemedi. O yasemin kokusunu alıyordu yanında. Özlediği kadının, özlediği kokusu...

"Sen gelmezdin, ben geleyim dedim. Hata mı ettim yoksa?" Gelmezdi. Ayşem ne zaman tam anlamıyla gelecekti Doğan'a? Doğan en çok bunu merak ediyordu.

"Kime geleceğim? Beni terk eden kocama mı?" Adama dönmüyordu. Dönmek, o özlediği orman yeşili gözleri görmek için yanıyordu ama yapmadı.

İnatla kendine dönmeyen kadına çevirdi bedenini. Saçlarında gezindi bakışları. Bedenine indi. Zayıflamakla

kalmamış, ince olan beli kopacak gibi göründü gözüne. "Seni terk etmediğimi biliyorsun, neden adını bu şekilde koyuyorsun?"

İsteri bir gülüş fırladı kadından. Bedeni sarsıldı ama sesi de çıkmadı. "Ne yaptın peki? Eğer bu senin sevgi gösterinse gerçekten farklı bir sevgi anlayışın var."

Gözlerini sıkıca yumdu Doğan. Olmuyordu. Alttan alsa kendine ceza, karşılık verse Ayşem'e ceza... "Sevgi anlayışlarımızı tartışmayalım istersen."

Elini alnına verip Doğan'ı yok saymak istedi. Bir kez bile bakmamıştı. Kalkıp gitmeyi istiyordu ama nasıl başaracağını bilmiyordu. "Belki de sevmiyoruzdur birbirimizi. Yanılıyoruzdur. Neden zorluyorsun ki? Gitmeyi seçtik. Sürekli aynı şeyleri konuşmaktan sıkıldım. Her seven birleşmiyor ya. Belki biz de onlardan sadece biriyizdir."

Ayşem'le konuşmak demek bu demekti. Vazgeçilmek! Dişlerini sıktı Doğan. "Desen ki bir kez, bir kez ben bu adamı seviyorum. Her şeyden çok seviyorum. Ölüme kadar beraber, birlikte... Bırakmam. Demiyorsun. Söyle! İçinden gelmiyor mu?"

Helin'in sözleri üşüştü zihnine. "Abla biz neden yapamıyoruz? Neden sevdiğimiz adamlara benimsin diyemiyoruz?" dediği sözleri... Dirseklerini masaya verip elleriyle yüzünü kapattı. Doğan onu izliyordu. Keşke onu mutlu edecek birkaç şey duyabilseydi.

Ellerini hızla açıp Doğan'a döndü. Özlediği yeşil gözlerin içinde hüsran vardı. Kendi gözleri dolmuştu. "Özlüyorum seni. Deli gibi özlüyorum. Her gün döneceksin diye bekliyorum. Hayattaki amacımı kaybetmiş gibiyim. Bana acı veriyorsun ve bunları tek başına yapıyorsun. Seni çok seviyorum ama senden her gün nefret de ediyorum. Çok güzel başardın. Ayşem'i kapana kıstırdın. Sıkıştığım yerde can çekişiyorum. Bunların hepsini sen

yapıyorsun. Bana bu kadar acı veren adamı her şeyiyle seviyorum. Ama sen içi dışı acıdan ibaret bu kadını her gün daha çok öldürüyorsun. Ben nasıl diyeyim şimdi sana seni bırakmam diye?"

Doğan çekmiyordu sanki o acıyı. Ona her gün acı veren yaralarının sahibi, o özlemiyor muydu? Yaşadığı hayal kırıklığını yaşatan kadını her ne kadar deli gibi öpmek istiyorsa da uzaklaşma isteğiyle doluyordu. İki yaman duygunun arafında can veriyordu Doğan. "Deme Ayşe," dedi. "Sakın deme. Dersen özlemin diner, acın geçer."

Mavi gözleri öfkeyle kısıldı. Daha fazla konuşmak hiçbir işe yaramayacaktı. Ayağa kalktı. Doğan'ın arkasında duran kabanını ve masanın üzerinde duran çantasını aldı. "Sakın dönme! Yok, döneceğim diyorsan, dünyayı ayağımın altına ser ancak affederim seni."

Doğan da ayağa kalktı. Konuşma bitmişti. Gerekirse sermesini bilirdi. Ayşem inadına yenilmekten vazgeçtiği gün kazanacaklardı. Hızlı hızlı giden kadının ardından baktı. Hep gidiyordu. Hep gidiyordu. Bir kez kalmayı seçmiyordu. Ayşem için gitmek hep basit bir eylemdi. Doğan, nereye giderse gitsin arkada kalandı. Gitmesine izin vermemek için direnen kalbine uymazsa sonra pişman olacağı orada kâbus gibi çöktü üzerine. Doğan'ın kaderi bu muydu? Başını umutsuzca salladı. Tahsin Bey'in sözlerini anımsadı. Her geçen gün içine kapanacak ve hasta olacaktı. Adımlarını kapıya çevirdi.

Aracının gelmesini bekleyen kadını basamaklardan inerken gördüğünde koşarak kolundan tuttu. Hırçın mavileri kuşanmıştı kadın, gizlediği acılara inat. Ayşem'in kolunu bırakıp, basamakları inip karşısında durdu. İki basamak yukarısında kalan kadınla aynı hizada durdular.

"Gitme!" dedi Doğan. Ayşem gözlerini kaçırdı. Yine aynı yumru gelip misafir oldu boğazına. "Konuşamıyo-

ruz. Bu kadar basit olmamalıyız. Bizimle birlikte kaç insanı üzdüğümüzü biliyorsun."

"Kimse benim kadar üzgün değil," dedi Ayşem.

"Üzgün!" Doğan sert bir dille konuştu. "Herkes kendince üzgün. Sen ve ben gibi değil belki ama üzgün. Sadece kendini düşünmekten vazgeç artık."

Arabası yanaştı kapının önüne. Genç adam çıkıp anahtarı Ayşem'e uzattığında Doğan sustu. Anahtarı alıp avucuna hapsetti Ayşem. Genç adam gidince Doğan'a döndü.

"Ne istiyorsun benden? Ne yapmalıyım senin güzel gönlün için?"

"Dinle! Dinle!" dedi adam dişleri arasından. "Beni dinle! Kendini dinle! Aptal gururundan vazgeç!"

"Benim gururum aptal ama senin inadın saçma! Çekil!" Adamın yoluna bir adım atmasıyla olduğu yere döndü.

Yorgun ve bitkin yeşil gözler yüreğini buruyordu. "Unutmak için dalıyorum her uykuma. Ayşem diyorum, yapmazdı. İstemişti ama yapmazdı. Bizi ardında bırakmazdı. Ama her uyandığımda yaptı diyor o ses. Bizi görmezden geldi."

Gözleri dolan kadın adama bakmaya korktu. Sözleri içini yakarken gözlerine bakmaktan korktu ve haklı olduğunu bağıran kalbini dinledi.

Aralık bir cam ve ucu görünen silahı fark etmesi uzun sürmedi Ayşem'in. Gözleri sonuna kadar açıldığında, Doğan kadının verdiği tepkiyi algılayıp arkasına bakmak için dönmek üzereydi. Ama Ayşem ondan önce davranarak Doğan'ı montundan tutup kendine çektiğinde tek isteği kurşunun sevdiği adama gelmemesiydi.

Kulakları delip geçecek kadar şiddetli silah sesleri ve kırılan cam sesleri işittiler. Önlerindeki aracın varlığı

korumuştu onları. Ecel gibi soğuk hislerin arasında kollarına çektiği kadını kendiyle kapatmıştı. Birkaç saniyeye sığan saldırı anı birden tüm ortamı geldiği hızla terk etti. Kalbinde ölümcül korkuyla Ayşem'i kendinden kopardı. Gökyüzü gözlerde dolmuşluk ve acıyı gördüğünde paniğe kapıldı. Etraflarında gelişen kalabalığı her ikisi de görmüyor, duymuyordu. Başlarına birikmeye başlayan insanlardan sıyrılmış gibiydiler.

"Ayşem..." dedi korkuyla.

"İyi misin?" diye sordu Ayşem.

Doğan'ın gergin yüz hatları aşkla baktığı kadının yüzünün her yerinde gezindi. Telaşlı bakışlar dörtnala koşuyordu kadının üzerinde. Elinin atındaki koldan sıcacık sıvıyı hisseden adam korkuyla elini açtığında, sevdiği kadının kanıyla bulanmış eline bakarken hayatında hiç bu anki gibi bir acı gelip yüreğine oturmamıştı. Göğsünden taşan acının tarifini hiçbir zaman da veremeyecekti.

"Ayşem..."

Soğuk hava, korku dolu anlar ve kolundaki sıcak sancının ağırlığı çöküyordu gözlerine. Zayıf bünyesi onu uykuya alelacele davet ediyordu ama dilindeki sözler akmıştı bir kere.

"Sana, senin için ölebilirim, demiştim."

3. Bölüm

Lanet Kalbim

Odanın önünde aklını kaçırmış gibi sağa sola dönüp duruyordu. Ayşem'in son sözleri aklına mıh gibi çakılmıştı, öylece duruyordu. Söylediğini yapacağından asla şüphe etmemişti. Hiçbir zaman da etmezdi ama böyle bir günün gelmiş olması... Damarları öfkeyle kabarıyordu. Ya o kurşun çok ciddi, geri dönülmez bir yere saplanmış olsaydı? "Ah," diye inledi, ellerini saçına daldırıp, sertçe kavrayıp bıraktı.

"Doğan abi." Efşan koşarak kendine yaklaşıyordu. Arkasından gelen Korhan ve Vedat'ı fark etti Doğan.

"Sakin ol. İyi, gerçekten."

Gözlerinden inen damlaları elinin tersiyle sildi Efşan. Siliyordu ama yenileri geliyordu. Arkasında duran Vedat ve Korhan'dan haberi almıştı. Kurşunun sıyırıp geçtiğini biliyorlardı ama Efşan'ı inandırmanın bu kadar zor olacağını düşünmemişlerdi. Kadın sürekli ağlıyor, "İnanmıyorum, bana söylemiyorsunuz," deyip duruyordu.

Kızın çaresiz hâline dayanamadı Doğan. Omuzlarından tutup kendine çekti. Saçlarına sakinleştirici dokunuşlar bıraktı. "Kolunu sıyırdı kurşun. Neden inanmıyorsun?"

"İnanmak istiyorum ama olmuyor. Onu görmeliyim," diyerek hıçkırdı adamın kollarında. "Ondan başka kimsem yok. Ona bir şey olmasın. Bana olsun ona olmasın."

Vedat izlediği manzaranın bir an önce sona ermesini istiyordu. Kadının acı sözleri ve hâli ona dokunuyordu. Korhan'a göz attığında Korhan onu anladı ve Efşan'ı Doğan'dan kurtardı. "Gel hadi. Sence Ayşem'e senin sandığın gibi bir şey olsa Doğan bu kadar sakin olabilir miydi? Birazdan çıkar doktor. Hadi elini yüzünü yıka." Efşan'ı omzundan kavrayıp, kolunun altına çekip iki adamdan uzağa götürdü Korhan.

"Ne yaptın?" dedi Doğan.

"Birazdan gelir haber. Bekliyorum. Ama kimin sizinle ne işi olur zaten biliyorsun. Teyit etmek bizimki."

"Urfa'da çok basit yapabilecekleri şeyi burada yapmaları beni düşündüren."

"Belki hedef sensindir."

Doğan bunu düşünmüştü elbette. Aklı karman çorman olmuştu. Olanlar bünyesini zorluyordu. O anları nasıl unutacaktı? Fakat asla bu denlisi aklına gelmemişti. Ne demekti öldürmeye çalışmak? Hem de bir kadını. Hem de Doğan'ın karısını...

"Gitmesine izin verseydim şimdi o kurşun bana saplanacaktı. Ama ona dokundu. Bunu yapanın yanına bırakır mıyım?"

Ellerini cebine attı Vedat. Adam buz mavisi gözlerini dikti. "Bırakırsan beni tanıma. Biliyorsun beni..." Çalan telefonunu iç cebinden alıp açtı. Sessizce dinliyordu. Doğan da gözünü ondan bir saniye çekmiyordu.

Adamın, "Evet," ile başlayan konuşması, "Tamam," diye son buldu ve telefon kapandı. Doğan, Vedat'a soru dolu gözlerle baktığında Vedat telefonunu cebine atıp adama döndü.

"Ve?" dedi Doğan.

"Urfa'dan gelmişler. Dertleri Ayşem değilmiş. Sensin!"

Doğan sıkıntıyla ellerini saçlarına daldırıp ensesini sıktı. "Haydar ve Süleyman..."

"Ta kendileri. Dönmek zorundasın Doğan. Ha burası ha orası. İkiniz de tehlikedesiniz. Ya Ayşem burada kalacak ya sen de döneceksin. Bu bile kurtuluş değil sizin için. Bugün es geçildi. Yarın belli mi?"

Dönmek dertti. Kalsa başka dertti. Henüz amacına ulaşmış bile değildi. Ayşem daha çok bilenmişti, nefretini açık açık kusuyordu. Açık kapı bırakmıyor, üzerine geliyordu. Alttan almasını isteyen yoktu ama bir gel bile duymuyordu kadından. Özledim derken bile hırsına yeniliyordu. Dönerse de hiçbir şey değişmeyecekti.

Ayşem'i burada tutamazdı. Kalmazdı Ayşem. İnattı. Kal dese bile kalmazdı. Kal, gitme derse daha çok köpürür, asla bir dakika durmazdı. Kendi dönse Ayşem yüzüne bakmazdı ve her şey içinden çıkılmaz bir hâl alacaktı. "Koruma sayısını arttıralım. Hedef benim madem, beni bulsunlar. Orada herkesi, başta Ayşem'i tehlikeye atarım."

"Öyle istiyorsan..."

"İstemiyorum ama böyle olmak zorunda. Konuşamıyoruz Vedat. Ne dinliyor ne anlamak istiyor. Dönersem burnu iyice havaya kalkacak, sonra indir indirebilirsen."

"Tek derdi sensin, sen de bunu görmek istemiyorsun."

"Tek derdi benim... Şimdilik... Ayşem unutmaz. Aykan'ın işi bitti diye içi rahat mı sanıyorsun? Cengiz'i bitirmeden rahat etmeyecek. Bunu bile saklayacak benden. Yine içinde kuracak, planlar yapacak ve ikimiz için hiçbir şey değişmeyecek. Ben yine arkada kalan olacağım. Bu işin sonunda ya o içindeki her şeyi bana anlatacak, benden yardım isteyecek veya herhangi bir şey... Ya da en büyüğü, daha büyük bir yıkımın altında kalacağız. Anlamıyorsun, bensiz yaşayabiliyor ama intikamını almadan nefesi bile haram ona."

Ellerini cebine atan Vedat, Doğan'ın haklılık paylarını görmezden gelemedi. "Derdin Cengiz ise..." dedi adam, Doğan'a bakarken yarım cümleyi bakışlarıyla tamamlıyordu. Doğan adama bakarak başını iki yana salladı.

"Cengiz ölse bile Ayşem'in önüne geçemediği hisleri olacak. Bu bizi iyi yapmaz. Asıl olan Cengiz sağken Ayşem'in bundan vazgeçmesi." Adama dik dik baktı Doğan. "Ayrıca Cengiz, Efşan'ın abisi, bunu yapma!"

Bakışlarını kaçıran Vedat ayak uçlarına bakındı. "Öyle bir abi istediğini sanmıyorum. Kimse istemez. Her neyse... Koruma işini ben hallederim. Sana birkaç tane gerekiyor. Silahını üzerinden ayırmamalısın."

Doğan başını salladı. "Ayşem, Cengiz'le ilgili herhangi bir şey dedi mi? Sordu mu?"

"Hayır, adı bile geçmedi."

"Bu daha kötü işte. Neler düşünüyor Allah bilir..."

Önlerinde durdukları kapı aralandığında ikisi de konuşmaya son verdi. Hızlı adımlarla Korhan'dan kopan Efşan da yanlarında durdu. Genç erkek doktorun kapıyı kapatmasıyla adamdan gelecek sözleri beklediler.

"Dikiş attım. Şimdi iyi. Yarasına dikkat etmeli. Çıkış yapabilirsiniz. İlaçlarını da yazdım."

"Teşekkür ederiz," diyen Doğan odanın kapı koluna elini atıp açtı. Doktor da uzaklaşmıştı o esnada.

Başını uzatıp içeriye baktığında Ayşem'in giyinik olmasıyla kapıyı ardına kadar açtı. Kadınla göz göze gelmişti ve bakışlarını kaçıran Ayşem olmuştu. Oturduğu yatakta yorgunlukla bakıyordu hepsine.

"Geçmiş olsun abla," diyen Efşan, Ayşem'in koluna dikkat ederek sarıldı. Kızın ağlamış, şiş gözlerine baktı Ayşem. "İyiyim ben, neden ağladın?"

"Korktum." Çenesi titreyen kıza gülümsedi Ayşem. "Korkmamayı hiç öğrenemeyeceğiz sanırım."

Kazağının kolu omzundan itibaren kesilmişti Ayşem'in. Omuz ve dirseği arasındaki kurşun yarası sarılıydı. İnce bir sızı bedenini esir alıyordu. Ağrı kesici iğne oldukça iyi gelmişti ama fazlasıyla yorgundu. "Geçmiş olsun," diyen hemşire de odadan ayrıldı.

"Geçmiş olsun," dedi Korhan ve Vedat.

"Teşekkür ederim beyler. Araba orada kaldı, ne hâlde olduğunu bile bilmiyorum. Bizi eve kim götürüyor? Çok yorgunum."

Göz devirdi Doğan. İflah olmazdı bu kadın. Damarına basmayı nasıl biliyor, nasıl seviyordu. Kurşun yarası taşıyordu ve tek dediği sözler bunlardı.

"Olmaz!" dedi Vedat, hızlı ve sert bir sesle.

"Neden o?" Efşan, Vedat'a kaşlarını çatmış bakıyordu.

"Senin evini de mi öğrensinler Efşan?"

"Kim?" diye soran Ayşem'e Doğan yanıt verdi. "Başta sorman gerekiyordu bu soruyu. Sen zaten hep git, hep kaç!"

"Konumuz bu mu Akın Bey?" derken sesi sertti kadının, tıpkı bakışları gibi.

"Konumuz tam da bu!"

"Ah hadi ama hastanedeyiz. Sessiz olun diyen hemşire gelecek şimdi," dedi Korhan.

"Benim evime gidiyoruz! Vedat doğru söylüyor. Efşan'ın evi olmamalı. Bu gece de yalnız kalamazsın."

"Benim kendi evim de var Akın, unuttun sanırım. Hem kim diye sordum?"

"Haydar! Süleyman! Belki Reşit! Beni öldürmek istiyor, yeterli mi Ayşem? Sayende bu sefer beni öldüremedi. Bir daha deneyecek şansını. Ama bu sana da zarar vermeyecek anlamına gelmiyor."

Adama bakan gözleri büyüyerek korkuyla doldu. Sesini bir an kaybettiğini bile düşündü. Doğan'a sabit bakışlarına karşılık aldığı yeşil gözlerin içinde kaybolmak

istiyordu. Onun olmadığı bir şehirde bile nefes alamazken hayatta olmaması demek ölmek demekti. Kendisi olmalıydı ateş hattındaki. Bu savaşı o başlatmıştı ve kendi hataları yüzünden Doğan'a bir şey olursa kendine bir daha asla gelemezdi.

"İnat güzel şeydir kızım, nerede durup nerede devam edeceğini bildiğin sürece."

Dedesinin sözleri zihninde yankılanırken bakışlarını kaçırıp ayaklarını yere bastırdı. "Olur. Senin evine gidelim."

Doğan'ın kaşları havalandı ama kısa bir an sürdü. Ayşem'in kabanına uzandı. Kan lekesini gördüğünde soğuk duş etkisine kapıldı. Bunu kim yaptıysa cezasını çekecekti. Sessizce tekrar yerine bıraktı kabanı. Kendi montunu çıkarırken hepsi onu izliyordu. "O kalsın."

"Ben evden senin valizi alır gelirim abla. Sen Doğan abimle git. Korhan beni bırakır," derken adama bakmıştı.

"Benim acil randevum var. Vedat halleder o işi." Korhan kuzenine bakmadan ciddi bir ifadeyle konuşmuş ve ardından Ayşem'e dönmüştü. "Tekrar geçmiş olsun Ayşem. Sonra görüşürüz."

"Teşekkür ederim." Ayşem son sözleri adam kapıdan çıkarken söylemişti. Kadının gözleri Vedat ve Efşan arasında gidip geldi. İkisi de birbirine bakmıyordu. Efşan'la henüz tek laf etmeye vakti olmamıştı ama edecekti. "Bekliyorum Efşan, geç kalma. Yarın döneceğim, biliyorsun. Bu gece konuşalım."

"Ben gelinceye kadar dinlen sen, dert etme."

"Gidelim biz," dedi Vedat. "Gidelim," dedi Efşan. Birlikte samimi bir şekilde ayrıldılar. Ayşem ikisinin ardından baktı, kendini gülümsemekten alıkoyamadı. Vardı bir şeyler, hem de çok fena. Öğrenecekti nasılsa.

Omuzlarını kapatan, sevdiği adamın kokusunu taşıyan montla kendine geldi. Doğan tam dibinde duruyordu. Ar-

tık ona her baktığında ya ona bir şey olsaydı düşüncesini taşıyacaktı. Gardını indirmeye başlıyordu, bu onu içine çeken hortum gibiydi. Zarar veriyordu Ayşem oluşuna.

"Neredeydi evin? Beşiktaş'ta mıydı?"

"Fark eder mi?"

"Etmez tabii. Kesin deniz manzaralı olmalı. Ben yokken iyi eğleniyor musun evinde? Sahi nasılsın sen ben yokken? Rahat mısın? Kafan dinçtir. Bir Ayşem yok canını sıkacak."

Özlemiş ve kıskanç bir kadın... Doğan minicik sırıttı. "Beni özlediğini itiraf edeceğine, doğru düzgün konuşmaya çalışacağına laf sokmak tam senlik Ayşem."

"Ben laf sokmam Akın Bey. Ne varsa söylerim."

"Keşke hep söylesen de hiç susmasan. Senin sorunun konuşmamak..."

"Eline bir koz geçti, artık hiç durmaz, bunu söylersin."

Doğan derin nefes aldı. "Söylemek istemiyorum. Unutmak istiyorum ama sen hiç durmadan anımsatıyorsun. Kendimi sana karşı savunurken buluyorum. Biraz alttan mı alsan ha Ayşem?"

"Onu beni bırakıp giderken düşünecektin. Kalsaydın kendimi affettirecek bir yol bulurdum ama sen kaçmayı tercih ettin. Sen söyle şimdi, ben nasıl unutacağım beni bırakıp gittiğin gerçeğini?"

"Gitmem gerekiyordu, bunu sana anlattım, değil mi? Her gidiyorum diyen gitmiyor, gidemiyor Ayşem Hanım! Bir zaman sen de gittin ama döndün, seni hiç beklemediğim bir anda döndün. Sen gittin mi ki benden, ben gideyim senden?"

Başını umutsuzca salladı Ayşem. "Bu kavga hiç bitmeyecek. İkimizden biri bu oyuna fazla."

"Dert ettiğin şeye bak Ayşem. Yakında cesedimi öpersin. O zaman oyundan çıkan ben olurum."

Yüreğinin ortasına yumruk darbesi alsa daha az acırdı canı. Kurşun yarası bile bu kadar yakmamıştı bedenini. Çok acıtmıştı bu söz. Gökyüzü bakışlarına yağmur birikiyordu.

Doğan söylediği sözler için pişman değildi ama onu ağlatıyordu. En az onun kadar canı yanıyordu ama Ayşem başka sözlere önayak olmuyordu.

"Eğer kendine iyi bakmazsan yemin ederim Urfa'da sağ adam bırakmam. Aşiretini kurşuna dizerim. Sonra da şehri sınırlarından ateşe verip içine atlarım."

Elini uzatarak mavi gözlerden inen birkaç damla yaşı parmaklarıyla kuruladı Doğan. "Benim için bir şey yapacaksan ben sağken yap. Bizim için yap. Bu tavrın ikimizin geleceğini parçalıyor. Parçalanmış iki insan olarak yüzyıl geçse evlenemeyiz. Seni böyle istemiyorum. Ben yıllar önce sevdiğim masum bakışları istiyorum. Döndüğünde sen, sen değildin. Şimdi de değilsin."

"Ben en son ne zaman masum olduğumu bile hatırlamıyorum. O zaman da masum değildim. Sana öyle gelmiş olmalı."

Nefesle göğsünü şişirip boşaltan adamı izledi. Ve o an bir şey fark etti Ayşem. Birbirlerine asla açık davranmamışlardı. Ne gerçeklerde ne duygularda. Doğan'dan işitmediği binlerce sözü olduğunu düşündü. Kendi içinde biriken milyonlarca kelime gibi. "Eve gitsek mi? Ben acıktım da. Yemek de yapacak mısın bana?"

Doğan tebessüm ederken başını iki yana salladı. "Hayır, ama aç bırakmam seni. Ve bu konuşma devam edecek." Kapıyı işaret etti eliyle. "Önden, sevgili karıcığım."

Çenesini kaldırıp burnunu havaya dikti. "Ben senin karın değilim. Kadının bile değilim. Şunu söylemekten vazgeç."

Umutsuz bir vakaydı kadın. Neyi, nasıl aşacaktı Doğan? Ama bir şey vardı ki Doğan bu kadına çok fazla

âşıktı. Katlanan bir sevgisi vardı kadının. Olanların bitirmesi, zedelemesi, incitmesi ve belki bel kemiği kırılması, ikiye ayrılması gerekirdi ama efsunlu bir rüzgâr esiyordu adamın kalbine. Buz gibi havada, saçma sapan ılık bir meltem gibi tenine dokunuyordu Ayşem.

Ayşem ne istediğini bilmiyordu. Doğan sadece Ayşem'i istiyordu. Ve kadın süngüsünü indirip, miğferini çıkarttığında Doğan aşkı baştan, en baştan yazacaktı. Doğan'ın Ayşemsiz bir dünyası yoktu artık. Her şey ikisi içindi...

"Ah Ayşem ah..."

Dairesinin kapısını kartla açıp kenara kaydı. "Hadi!"

Ayşem bir açılan kapıya, bir de Doğan'a bakıyordu. Beşiktaş'ta lüks rezidans... Aklında binlerce kıskançlık sahnesi belirip kayboluyordu. Kaybolurken de öfkesini kadında bırakıyordu. O, Urfa'da evden işe, işten eve projelerle ve yokluğuyla beynini kemirirken Doğan İstanbul'da nasıl da güzel yaşıyordu.

"Ayşem?"

Silkelenir gibi kıpırdadı ve adımını dairenin kapısından içeri attı. "Ayşe'ye ne oldu, Akın?"

Sabır dileyen adam eve girip kapıyı kapattı. "Akın kadar yalan bir söylemdi. Öfkem seninki kadar büyük olmayınca çabuk bıraktım."

Geniş salona geçmişti. Odanın bir ucuna yerleştirilmiş mutfak ve salon birdi. İstanbul'u ayaklar altına alan manzaraya ilerledi. Siyah koltuklar ortama kasvet yerine şıklık getirmişti. Koyu mobilyaları seviyordu Ayşem. Doğan'ın montunu uzun koltuğun kenarına bırakıp pencereye ilerledi. "Hak ettiysen, ederim. Adını anacağım bir gün olacak mı, bilmiyorum."

Ceketini çıkarıp kazağıyla kalan adamın görkemli bedenini yanında buldu. Onun gibi manzaraya odaklandı Doğan. "Elbette olacak. Ama bunu sen belirleyeceksin. Ben en azından o günün geleceğini biliyorum. Kısıldığın yerde sen, nerede olduğunu bile bilmiyorsun."

Ayşem adama yandan baktı. "Ne kadar eminsin kendinden. Sana gitme demiştim, gidersen biteriz de demiştim."

Bedeniyle kadına döndü Doğan. Hayır, öfkelenmeyecekti. Ayşem bir gün, bir yerde pes edecekti. Bu aşkın yükü Doğan'da kalacaktı. Umuyordu ki Ayşem bir gün yükünü indirip kendiyle paylaşsındı. "Biz henüz başlamadık ki bitelim."

"Geçen zaman neydi o hâlde? Yaşananlar neydi?" derken yerinden ayrılıp koltuğa oturdu. Kolundaki acı artıyordu. Hafifçe, diğer eliyle bandın üzerine dokundu. Duş alması gerekiyordu. Üzerindeki kolu kesik kazaktan kurtulması ve biraz uyuması... Efşan'ı bekleyecekti mecburen.

Kolunu kullanamıyordu ve Doğan'ın yardım etmesini istemiyordu. Ama saçındaki tokadan kurtulması şarttı artık. Azat isteyen saç telleri, diplerine baskı yapıyordu. Sağ elini tokasına attı ama çengeli tek eliyle çıkarması çok zordu. Arkasındaki adam göz devirmelere doyamadan saçına uzandığında elinin üzerindeki sıcak temasla elini geri çekti Ayşem.

"Yardım istersen yine Ayşem olursun, o kadar zor olmamalı."

Uykunun kucağına çekiliyordu Ayşem ve Doğan'ı takmıyordu. "Çok yorgunum ve kolum ağrıyor. Sen de biraz yardımcı olsan, biraz sussan keşke." Tokadan kurtulan saçlar özgürce omuzlara döküldüğünde yasemin kokusu daha yoğun ulaştı Doğan'a. Kadın baştan aşağı yasemin kokuyordu. Deli gibi özlediği kokuyu sesli bir nefesle en derinine çekip uzaklaştı. Ayşem sağlam elini

saçlarına daldırıp dalgalandırdı başak sarısı saçları. Hafifçe de inledi acıyan saç dipleriyle.

Ayaklarındaki çizmeye göz attığında Doğan tam karşısında durdu. Kadının derdini anlayarak iflah olmazsın bakışlarıyla eğildi. Gizli incecik fermuara uzandı. "İyi günde kötü günde..." dedi, hafifçe de gülümsedi.

"Biz o yemini etmedik."

"Henüz etmedik."

"Edeceğimiz kesin değil. Ama sen yine de çıkar."

"Beni kullanıyor musun sen?" dedi ikinci çizmeyi de kenara bırakıp. Ayşem bacaklarını koltuğa çekip uzattı. Koltuğun yastığı yoktu ama yumuşacıktı. "Efşan gelene kadar uyumak istiyorum. Sonra konuşalım mı Akın?"

"Adından nefret edermiş insan." Ayağa kalkan adam sessizce söylendi. Ayşem yaralı kolunu üzerine uzatmış, diğerini başının altına bırakmıştı. Gözlerini kapatmış, uykuya dalmak üzereydi. "Konuşalım tabii," diye yüksek sesle söyleniyordu Doğan.

Adım adım uzaklaşan adama bakmak için gözlerini araladı. Gizlemeyi başardığı gülüşünü takındı yüzüne. Odalara açılan koridora dolanan adamın bedeni gözden kaybolunca, gözlerini kapatıp yerine yerleşti.

"Lanet kalbim..." İçinden geçirdiği sözlerle uykuya dalıyordu ki başını kaldırıp yastık bırakan adamla gözlerini açmadı. Açıp bakamadı. Üzerinin örtüldüğünü hissetti ve uykuya tamamen daldı.

Örtüyü bandın üzerine kadar çekti Doğan. Evinde, evinin tek kadını olacak olan gökyüzü gözlüsü vardı. Hayatını kurtarmıştı ve şimdi tüm derdi tasayı kenara bırakmış uyuyordu. Ayşem olmasa belki de şimdi hayatta bile olmayacaktı. Eğilip dizlerini yere bıraktı. Uyuyan güzeline bakıp derin nefes aldı. Yarasının üzerine dudaklarını belli belirsiz bastırdı.

Aynı yerden yara alacak birileri vardı artık Doğan için. Daha fazlası garantiydi. Elini çabuk tutması gereken yerdeydi.

Fısıltılı kahkahalar kulağından girip uykusunu açarken istemsizce gülümsedi. Efşan güldüğü zaman Ayşem'in gönlü gülüyordu. Efşan gülsün, içindeki Gülperi cana geliyordu. Yaşadığı her şeye rağmen hayat doluydu genç kız. Ayşem onun ışığına hayrandı. Efşan, ona emanet edilmiş en güzel insandı. Helin neyse Efşan oydu. Gözlerini araladı. Karanlık salonun mutfak bölümünden gelen birkaç led ışığın yandığı tarafa baktı. Efşan, Doğan'a bir şeyler anlatıyor, anlatırken de kahkaha atıyordu.

Yerinden doğrulurken kolunun sızısı artmıştı. Açtı ve ilaçlarını alması gerekiyordu. Kirli ve yaralıydı. Örtüye baktı. Başının altına bırakılmış yastığa... Başını çevirip mutfak tezgâhına yaslanmış, kolları göğsünde bağlı Efşan'ı izleyerek gülümseyen Doğan'ı izledi. Yakınında bile özlüyordu. Yanında olsa yine özlüyordu. Kollarında olmadıkça yakınında olmasının hiçbir anlamı yoktu.

Gökyüzüm demedikçe Doğan hep Akın kalacak, Ayşem Doğan'ı hep özleyecekti. Ona nasıl ulaşacağını, tekrar nasıl gökyüzüm sözünü işiteceğini bilmiyordu. Nefes verip yerinden kalktı. Zemin sıcacıktı. İnce çoraplarıyla yumuşacık halıların üzerinden geçerek ışığa yürüdü.

Başını çeviren Doğan'la göz göze geldi. Kollarını çözerek doğruldu Doğan.

"Evin hanımı uyanmış," dedi Efşan.

"Ne gülüyordun sen?" diye sordu Ayşem, eli saçına gitmişti. Önüne gelenleri ardına atarken yüzü acıyla geriliyordu.

"Okuldaki hocalarımı anlatıyordum. Nasıl oldun?"

Doğan onu izliyor, ona ulaşamamanın sıkıntısını yaşıyordu. "Artık yemek yemelisin, ilaçlarını almadın," diyebildi.

"Abim doğru söylüyor. Saat sekiz oldu. Annem aradı bu arada."

"Ne dedin ona?" diyen Ayşem'in gözleri telaşla açıldı.

"Çok yorulduğunu ve uyuduğunu söyledim. Yalan sayılmaz, değil mi?"

Başını salladı Ayşem. "Çok bitkinim. Sıcak bir banyo ve temiz kıyafetler istiyorum. Getirdin mi?"

"Tabii ki getirdim."

"Bana yardım et o zaman. Kendime gelmeliyim."

"Olur. Oda ne tarafta?" derken Doğan'a bakıyordu Efşan. Doğan ise kilitlenmiş Ayşem'e. Kalbine zarardı Ayşem. Kızsa kızamıyor, sevse sevemiyordu. Her geçen saniye yeni duvarlar örüyordu kadın. Bırakırsa Çin Seddi gibi yükselecekti o duvarlar.

"Ben yardım ederim Efşan. Sen yemeği hazırla."

Doğan kendinden emindi, Ayşem gözlerini kısmış adama bakıyordu. Efşan aradaki gerilimi algılamış, yerinden kıpırdayamıyordu ama gözleri ikisi arasında mekik dokuyordu. Üçlü arasındaki sessizlik devam edince genç kız kıpırdadı.

"Ben önce ellerimi yıkamalıyım. Kendim bulurum banyoyu."

Ayşem'in arkasından hızla geçerek kendini evin geri kalanına açılan koridora attı. Atarken de nefes bırakmıştı.

"Başka işin yok mu senin?" dedi Ayşem.

"Senden daha iyi bir işim yok! Ne o, utanıyor musun?"

"Ya bir de huyumdur utanmak..." derken elini havada salladı Ayşem.

"Ah, bilmez miyim..." diyen adamın gözleri karanlık ortamı arşınladı. "Bana neler yaptığını nasıl unuturum..."

"İyi aferin, hayal dünyanda yaşamaya devam et sen. Ve beni yorma. Yemeği hazırla, birazdan dönerim." Arkasını dönen Ayşem tek bir söz daha istemediğini belli edercesine hızlı adımlarla ilerliyordu.

"Başka emrin var mı?"

"Evet. Çay istiyorum, Akın. Demli olsun."

"Hep inatsın, hep inat!" dedi Doğan, yüzünü buruşturdu. Allah'tan sabır diliyordu.

Ayşem durup döndü. Aradaki mesafe yedi metre kadardı. Doğan ışıkların altından ona bakıyordu ama Ayşem karanlık kısımdaydı.

"Senden özür dilemeyeceğim. Senden de beklemiyorum. Ya dönmesini bil ya da bitirmesini. Şurada olmam bile yeterince saçma. Yediğim kurşuna dua et. Bir de dedeme..."

"Ah," diye inledi adam. Adım adım gelip yanında biterken Ayşem kıpırdamadı. "Sendeki gurur, inat ve küstahlık beş para etmez bendeki aşk olmasa. Senden özür dileyeceğimi de nereden çıkardın? Senden de hiç özür beklemedim ki ben. Neden yoruyorsun bizi?"

"Ben mi yoruyorum?" İnanamayacağı bir şey duymuş gibi şaşırdı kadın. "Giden sensin. Kalmış olsaydın bir yolunu bulabilirdik."

"Gittim de bulduk mu ki kalınca bulacaktık? Şu hâlimize bak! Sürekli aynı çember içinde dönüyoruz. Sana ulaşmaya çalışıyorum ama sen kalkanını kuşanmışsın. Bütün bu olanların yarısını başka bir adama yapmış olsaydın Ayşem... Sen benim sevgimi harcıyorsun. Kendi sevginin üzerinde bile durmuyorsun. Sorun ne? Neden böylesin? Özür beklemiyorum evet ama bu da fazla değil mi? Adım bekliyorum senden. Sen bir gel, ben on geleceğim, söz!"

Nasıl bir adım atacağını bilmiyordu. Adımın nasıl atıldığını bile bilmiyordu. Urfa'ya döndüğünde Doğan'ı ele almak çocuk oyunu kadar kolay olmuştu. Suçunu örtbas etmek için kadınsı güçlerini kullanmıştı ve Doğan'ın ona olan ilgisi işi hızlandırmıştı. Geçen zaman içinde Ayşem ne kadar daha değişmişti? Örselenmesi gereken hırçınlığı katmerlenmişti. Şimdi Doğan karşısında durmuş sorunun ne olduğunu soruyordu. Sorun neydi gerçekten?

"Odamda banyo var. İstemezsen bir tane de koridorun sonunda var. Açsın, ilaçlarını da almadın. Bekliyorum..." Doğan arkasını dönüp mutfağa geri dönerken olduğu yerden kıpırdamadığını hissederek silkelendi. Ağır adımlarla gözden kaybolurken düşündüğü tek şey sorunun ne olduğuydu...

Mükemmel sıcaklıktaki evde askılı beyaz bluz ve rahat kahverengi bir tayt giymişti. Hiç susmayan Efşan'ın o konudan başka bir konuya geçmesi hiç şüphesiz aradaki gerilimi azaltmak içindi. Etkisi oluyor muydu? Efşan olduğunu düşünüyordu. Aslında olmuyordu.

Doğan'dan kurtulabilirse Efşan'ı dinleyecekti. Kendine hayrı yoktu ama genç kızın Vedat'la arasında neler olduğunu da deli gibi merak ediyordu. Hiçbir şey yapamazsa da yükünü azaltabilirdi.

Ayaklarını altında toplayarak koluna baktı. Bandı değiştirmişti Efşan. Değiştirirken gördüğü yarası kendini etkilememişti ama Efşan'ın gözleri dolmuştu. İlaçlar etkisini göstermeye başlamıştı, ağrısı en aza iniyordu.

İki fincan çayı orta sehpaya bıraktı Efşan. "Size afiyet olsun. Ben uyuyacağım. Uyumadan önce de biraz kitap

okuyacağım. Kulaklığımı takıp müzik dinlemek istiyorum biraz da."

Doğan kızın arkasından dolanıp Ayşem'in yanına oturdu. "İyi geceler abiciğim."

"Teşekkür ederim abiciğim."

"Nereye? Konuşacaktık..."

"Yarın konuşuruz. Akşama dönersin. Hem seni yarın tanıştırmak istediğim insanlar var. Birlikte bir yerde yemek yeriz. Olmaz mı?"

"Kim? Arkadaşların mı?"

"Hayır, Vedat'ın annesi ve babaannesi. Babaanne seninle tanışmayı çok istiyor. Vedat'tan geldiğini öğrenmiş, sana sormadan evet demedim. Kabul edersen sabah ararım."

"Ama çok fena bir şeyler dönüyor ve benim hiçbir ilgim yok bunlarla. Tamam, yiyelim, akşama dönerim. Yer ayırt sen, yarın önce biz gidip bir şeyler içerken konuşuruz."

Efşan sehpanın etrafını dolanıp ablasına kocaman bir öpücük bıraktı. "Seni seviyorum."

Ayşem kocaman gülümsedi. "Ben de seni seviyorum."

Arkasını dönerek uzaklaşan genç kız elini havaya kaldırıp salladı. "Savaşmayın!"

"Edepsiz," diyerek yüzünü astı Ayşem ama Doğan'ın nahif gülüşü gözünden kaçmamıştı. "Ne o, çok hoşuna gitti."

Çay tepsisine uzanıp Ayşem'e çayını uzattı Doğan. "Evindesin, keyfine bak, Ayşem."

Ayşem fincanı alıp koltuğun kolçağına bıraktı. "Hiç sanmıyorum ama rahatım. Sorun yok." Sakin bir tonda çayına uzanarak konuştu Ayşem. Bir yudum aldığı fincanı tabağına bırakıp adama döndüğünde o çok sevdiği gülüşle karşılaştı. "Ne?" derken kendisi de tebessüm etti.

"Birkaç ay önce benimle olmak için deliriyordun. Şimdi ne değişti?"

"O konuda hiçbir şey değişmedi. Ama sana da üzülmüyor değilim. Evlisin, karın burada ama ne evliyiz ne değiliz. Ne kadar üzücü bir durum senin için. Hayatına başka bir kadın da giremez. Sen öyle bir adam değilsin. Ne olacak bizim bu hâlimiz? Düğün olmayacağına göre..."

Adamın tek kaşı havalandı. "Sence ben düğünü mü bekledim bu kadar zaman?"

Ayşem'in kaşları havalandı bu defa. İki kaşı birden şaşkınlıkla kalktı. "Annen canımıza okurdu. Neyi bekledin peki?"

"Seni!"

"Beni!" derken yaralı olan koluyla elini göğsü üzerine bıraktı Ayşem. "Ben zaten hazırdım."

"Dürüst değildin. Geldiğin gün bir amaçla yaklaşmaya başladığını anlamadığımı mı sandın?"

"Amacım sendin. O konuyu birbirine karıştırma. Sen inanmıyor olabilirsin ama ben, senin için döndüm."

"İnanmam için ne yaptın? Kadın gücünü o kadar şiddetli gösterdin ki benim sana olan çekimimi çok iyi kullandın."

"Bunu inkâr etmiyorum. Beni istiyordun."

Doğan başını aşağı yukarı salladı. "Hep istedim. Hâlâ istiyorum. Sadece seni istiyorum."

Yüreği titrerken ağır sancı gelip tekrar oturdu kalbine. "Ama gittin!"

Soluğunu yenileyen adam bedeniyle döndü kadına. "Bana anlatmadın Ayşem! Konuşmadın benimle. Hayal ettiğin gibi olsaydı şimdi sen burada olmayacaktın. Katil olacaktın, yıllarca hüküm giyecektin. Kimse seni bir iti öldürdün diye salmayacaktı. O kadar ters yerden girdin ki kimse sana inanmayacaktı bile. Evet, sen intikamını alacaktın, için rahat edecekti. Peki sonrası... Ya ben?"

Tamı tamına öyle olacaktı. Doğan'ın her bir cümlesi doğruyu işaret ediyordu. Ne demesi gerektiğini bilemediği bir yerdeydi. Ne dese kendini izah edebilirdi? Düşüncelerinin bile kapana kısıldığı yerde adama bakıyordu. Ve Doğan ondan tatmin edici bir cevap bekliyordu.

"Ne yaşadığımı bilmiyorsun... Acı o kadar keskin duvarlar ördü ki önüne geçmem imkânsız hâle geldi. Konuşmadım..."

"Sorunun bu işte. Konuşmuyorsun."

"Konuşamıyorum!" dedi sert bir sesle. Bağırmak, Efşan'ı da kendi derdiyle yormak istemiyordu. "İnsanların anlamak istemediği de bu, ben hiç konuşmadım! Beni dinleyecek onlarca insanın olması benim için bir şey ifade etmedi. Ben o yaşanan hiçbir anı hiç kimseye tekrardan anlatmadım. Anlatırsam aynı acının içinde kaybolmaktan hep kaçtım."

"Görüyorum," dedi Doğan. "Şimdi de benden kaçıyorsun. Arada bir fark var Ayşem, ne zaman göreceksin?"

Kalbinde öfke dalgalanması yaşayan kadının elleri titremeye başladı. Bu ikinci kez başına geliyordu. Kına gecesinde yaşadığı ilkti ve bu da ikincisi. "Ne demeye çalışıyorsan çabuk söyle! Kendimi iyi hissetmiyorum. Uyumak istiyorum."

Yine kaçış yoluna varan kadını bırakmaya hiç niyeti yoktu Doğan'ın. Madem burada, yanındaydı, konuşulacak çok fazla şey vardı. "Ben yaşıyorum. Hâlâ hayattayım ve senin için bir şeyleri yoluna koymaya çalışıyorum. Sen de benim için bir şey yap."

İki elini de hızla yüz hizasına kaldırdı. Gözleri çakmak çakmak yanıyordu. "Ne? Ne?" diye bağırdı yüksek bir tonda.

Kadının ellerine baktığında elektriğe kapılmış gibi titrediğini fark etti Doğan. Hiç düşünmeden iki elini birden

kavrayıp kendi elleri arasına hapsetti. Ve o eller hâlâ titriyordu. "Sakin ol. Neden titriyorsun?"

Derin nefes alıp gözlerini kapattığında bir damla yaş indi sağ gözünden. Sesi yay gibi gerilmişti. İçinden çıkamadığı düşünceler olduğunda ruhunda bir kaos başlıyordu. Hiç böyle olduğunu anımsamıyordu. "Neden mi titriyorum? Sen yoksun çünkü! Uzaksın! Her şey üstüme geliyormuş gibiyim. Senin bize iyi gelecek dediğin ayrılık, bana iyi gelmiyor."

Şimdi başaramazsa bir daha buna müsait bir ortam olacağından şüphe etti Doğan. "Biz zaten ayrılacaktık Ayşem. Ben yapmasam sen yapacaktın. Sonunu düşünmedin. Hâlâ da düşünmüyorsun. Düşünmemek için bu hâldesin. Kendini zorluyorsun, yapma bunu. Anlat bana! Sabaha kadar dinlerim seni. Günlerce, gecelerce dinlerim ama anlat."

Başını iki yana salladı Ayşem. Gözleri kapalı, sesi ağlamaklıydı. "Yapamam. Yapamıyorum." Gözlerinin önünden geçen kanlı sahnelerin ardından günlerce hastanede yatmıştı. Çok sevdiği arkadaşını toprağa bile verememişti. Asla dile dökmemişti. Sessizce acı çekmekten öteye geçememişti.

Gözlerini usulca kapatan adamın omuzları indi. Nefesini saldı. Ayşem'in bu hâli asla normal değildi. Zorlamanın bir anlamı kalmamıştı. Gözlerini açtığında bir çift mavi gözün kendine yaşlarla dolu baktığını gördüğünde aşkı acıyla katlandı adamın. Ellerinin içindeki elleri dudaklarına götürüp öptü. Avuçları arasındaki gerilimin azaldığını hissetti.

Elini uzatıp kadının beline doladı. Ayşem'den bir adım gelmeyecekti ama Doğan on adım gidecekti. O, karşısında sevilmeye muhtaç, kendine hasret gibi bakarken Doğan daha ne diyebilirdi sevdiği kadına? "Gel," dedi merhamet dolu sesiyle.

Doğan'dan başka bir şey istemediği anın zirvesinde, itiraz etmedi. Beline dolanan adamın güven veren sıcak temasıyla gevşiyordu tüm sinirleri. Dizlerinin üzerinde yükselip adama yaklaştı. Kendisi için açılmış, asla kapanmayacak kolların arasına sokuldu. Kollarını Doğan'ın boynuna doladığında sımsıkı sarıldı. Sırtındaki elin, onu rahatlatan usul gezişleriyle kendini iyi hissederken farkında olmadan ağlamaya başladı.

"Senin için dönmüştüm. Yemin ederim ki senin için..."

"Tamam, ağlama," dedi Doğan, sesindeki keyifli tınıyı gizleyemedi. "Bunu bilmek güzel."

Kollarını gevşeterek ayrıldı adamdan. Tek bir santim bile uzaklaşmak gelmiyordu içinden. Doğan'ın sinesine sokuldu. Onun narin bedenini saran kolların arasında çok uzun süredir hissetmediği rahatlığı iliklerine kadar hissetti. "O gün de söylemiştim. O gün de böyle diyebilirdin."

"O kadar kolay olmadığını sana nasıl anlatabilirim, bilmiyorum. Beni anlamamak için direniyorsun. İsteyerek hissedilmiş şeyler değildi. O anı yaşıyorsun ve o an ne hissetmen gerekiyorsa o dökülüyor dilinden. Pişman değilim." Kollarında gezinen sıcacık ellerin ona vaat ettiği ne varsa hepsini deli gibi istiyordu Ayşem. Yarasının üzerinden geçerken itinayla yavaşlayan parmaklar içini aşkla dolduruyordu.

"Dönecek misin benimle?" Korkuyordu bunu sormaya ama mecburdu. Dönmesini istiyordu. Birlikte şimdi aşabiliyorlarsa, döndüklerinde de aşabilir, daha iyiye gidebilirlerdi. Ama Doğan dönecek miydi?

"Sen kal." Söylemekten çekinmedi. "Seninle bir uzmana görünebiliriz."

Bulunduğu yerde buz kesti. Doğan'dan uzaklaşıp karşısına geçti. Adamın elleri, kendi ellerini avuçları arasında tuttu. "Ne uzmanı?"

Kısılan bakışlar, keskin ses tonuyla çıkışan kadının şimdiden belli olmuştu kabul etmeyeceği. "Ellerin titriyor, konuşamıyorsun ve her şeyi içinde yaşıyorsun. Bir kez anlatsan belki rahatlayacaksın. Daha düzgün düşüneceksin."

"Hayır!" Ellerini adamın elinden kurtardı. "Kimseye hiçbir şey anlatmayacağım. Ellerim titriyordu. Sen tutunca geçti. Sebebim sensin!"

"Ben her zaman yanında mı olacağım Ayşem? Her anında seninle olamam. Sosyal hayatına yansıyor, neden kabul etmiyorsun?"

Ellerini yüzüne kapattı Ayşem. Agâh'ın ve Gülperi'nin o sahneleri gözlerinin önüne serildi. Konuşmak istese bile dili dönmezdi. Hızla indirdi ellerini. Ayaklarını yere bastırıp kalktı. "Bunu istemiyorum."

Doğan da kalkıp karşısında durdu. "Tamam, bana anlat! Tekrar yaşaman gerekse bile anlat yoksa ruhun ölüyor ve sen bunu fark etmiyorsun. Kendinle birlikte beni de yakıyorsun. İkimiz de yanıyoruz Ayşem, fark et artık."

Derin derin nefes alan kadın gözlerini adama dikmiş bakıyordu. Haklı olabilirdi ama Ayşem istemiyordu. "Dönecek misin?"

"Hayır!" Hiçbir uzlaşma noktasına varamayan Ayşem, son sözü kendisi için duymuştu. "Beni kurtların arasına atacaksın yani. Bu mu senin sevgin? Urfa'da her beş kişinden ikisi senin beni terk ettiğini düşünüyor. Peşimizde tonla manyak var ve sen beni yalnız bırakıyorsun. Sana diyecek başka sözüm yok."

"Bunu söyleme! Seni yalnız bırakmıyorum. Aksine, benim peşimdeler. Gelmem tüm ailemi riske atmak demek. Sen uslu dur, kimse sana bir şey yapamaz! Peşinde kaç tane adam var sen bile bilmiyorsun."

"Sen yoksun, sen!" dedi adamın göğsüne yumruğunu indirdi. "Ne yapayım ben beni koruyacak adamları? Burada ben sana ne derim biliyor musun Akın Ağa?"

Doğan dişlerini sıkarak sert bir çehreyle baktı. Haksızken haklı görünecek tek varlık Ayşem'di. Buna emindi Doğan. Bir de o Akın'ın Allah belasını vermişti zaten.

"Sen beni sevmiyorsun. Bense burada durmuş senin omuzunda ağlıyorum."

"Çok güzel..." dedi adam, ellerini iki yana açıp sinirle gülümsedi. "Buyurun buradan yakın. Sabahtan bu yana dil döken ben, sevmeyen yine ben. Hiç kendine bakmıyorsun yine. Konuşmuyor, içinde yaşıyor ve dediğim hiçbir şeye olur demiyorsun ama sevmeyen ben oluyorum. Kal diyorum sana. Kendi evinde kal ama burada kal."

"Ben buraya senin gönlünü yapmak için gelmedim. Şans eseri bugün birlikteyiz. Kalmayacağım! Sen burada kalmaya devam et. Ama şunu da bil ki fazla vaktin kalmadı. Projemi bitirip Urfa'dan gideceğim. Arar durursun ondan sonra." Adamın dibine kadar girip aşağıdan baktı. "Bulursan senindir!"

Tek kaşı havalanan adamın dudağının ucu da kavislendi. Yüzündeki küstah gülüşü gören Ayşem geriye çekildi.

"Sen beni geri almasını bildin..." dedi, kadına bir adım atarak yaklaştığında Ayşem, başını yana çevirdi. "Ee?"

Yakın olan Doğan, kadının yüzünü değil saçlarını görüyordu. Başak sarısı saçlarının yasemin kokmayışına içerlendi. Bu koku ona yakışmamıştı. Yine de Ayşem kokuyordu. Saçlarından aldığı derin nefesle öptü kadının saçlarını. "Ben de bilirim geri almasını. Hiçbir yere gidemezsin. Madem kalmak istemiyorsun..." Ayşem'in kulağına fısıldıyordu sözlerini. "Sen bilirsin..."

Boynunu esneten kadının artık tahammülü kalmamıştı. Öfke desen, değildi. Kızgınlık desen, değildi. Do-

ğan gıcıklığına yapıyordu. Yaptığı kurlar da cabasıydı. Etkileniyor olması lanet kalbinin suçuydu. Başını geriye atıp adama baktığında yeşil gözlerin içindeki kıvılcımları gördü.

"Sen bilirsin," dedi Ayşem, tıpkı onun gibi. "Uyuyacağım. Sabah erkenden bu evden çıkacağım. Bir daha da gelmem."

"Hı hı," dedi Doğan, sehpanın üzerinde duran kumandayı alıp ışıkları kapattı. Mutfaktan yayılan küçük led ışıklarla evin içinde hareket alanı olacak kadar aydınlık mevcuttu. Ona kaşları çatık bakan kadının alnına uzandı. Dudaklarını bastırırken başını da iki eli arasına aldı. Neden alnından öptüğünü anlamadı ama anın tadını çıkardı Ayşem. Alnını alnına dayadı Doğan. "Teşekkür ederim."

Ayşem ne için olduğunu anlamadığından başını geriye çekince göz göze geldiler. "Neden teşekkür ettin?"

"Bugün hayatımı kurtardın. O kadar cesursun ki sana hayranım. Sana güveniyorum. Bir gün bizi de kurtaracaksın!"

4. Bölüm

Bana Güvenmiyor

İki gün önce döndüğü İstanbul'dan aslında dönememişti. Ruhunu orada bıraktığını bile bile Urfa'da nefes alıyordu. Ne gidebiliyor ne kalabiliyordu. Ruhu gerçek anlamda sıkışmıştı. Her geçen saat Doğan'a delice bir öfke besliyor ama ardından burnunun direğini sızlatan özlem hissinin arasında bocalıyordu. Uçağa bininceye kadar yanından ayrılmayan ama tam anlamıyla da yaklaşmayan Doğan'la ne yapacaktı Ayşem?

Ne yapacağını bilmiyordu...

Ne düşüneceğini ise hiç bilmiyordu...

"Sana güveniyorum, bir gün bizi de kurtaracaksın!"

Bu sözler zihinde tekrar tekrar dönüyordu. Kendine hayran bir adamı sevmenin ağırlığını sırtında taşıyordu. Doğan'ın tüm sözleri ağır bir kütle gibi üzerinden kalkmak bilmiyordu. Ve Ayşem ne yapsa Doğan'ın dediği gibi onları kurtarırdı?

Gittiğinden daha iyi döndüğünü tüm yakınları fark ediyordu. Annesi ve babası tek bir soru dahi sormamıştı.

O geceyi Doğan'ın yatağında ama yalnız ve huzursuz geçirdiğinden bugüne koskoca iki gece geçmişti. Ayşem o gecede ve o sabahta kalmıştı. Kavga edip, tozu dumana katacak kadar öfkelenip, onu bırakıp giden adamın kollarında uyumak istemesinin nasıl bir ironi olduğunu

kendine sorup duruyordu. Kendi istemediği, Doğan da yeltenmediği için kendini suçluyordu. Azıcık bile kendinden ödün verse pekâlâ Doğan onu sarardı. Garip bir saçmalığın koynunda geceyi sabah ettiği gerçeğini değiştirmiyordu hiçbir suçlama.

Onu seviyordu.

Geri istiyordu.

Almak için parmağını bile oynatmıyordu. Çünkü ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Ama Doğan, ikisi için çaba gösteriyordu. Doğan onu haddinden fazla seviyordu. "Benim yerimde başka bir adam olsa Ayşem..." Cümlesini kendisi tamamlıyordu. O başka bir adam olsaydı, ya gerçekten boşar, terk eder, asla dönmez ya da zorla nikâhına alırdı ve belki çoktan bir bebek bekliyor bile olabilirdi, buna izin vermeyecek bile olsa o anları düşünmek bile istemiyordu Ayşem. Buna asla izin vermezdi ama düşüncelerinin sonucu bu yöndeydi.

Tüylerindeki ürpertiyle silkeleniyordu. Doğan'ın öyle bir adam olmaması gerçek bir duaya karşılık olabilirdi ancak. Suçunu kabul ediyordu. Ama Doğan'ın gelmediği her gün Ayşem yeniden bileniyordu. En keskin darbe ne zaman gelecek, düşünmek dahi istemiyordu. Kendini tanıyordu ve kopan bağları bağlamaya yanaşmayacak olması düşüncesi kanını donduruyordu. Kendinden korkuyordu.

Kurşun yarasını ailesi fark etmemişti. Vedat sayesinde medyaya konu olmamıştı. Fakat babasına karşı vicdan azabı çekiyordu. Söyleyip onları telaşa sokmak da istemiyordu. Hastaneye gidip pansuman yaptırmayı göze alamıyordu. Onu tanıyan çok fazla insan vardı ve isminin anılmaması gereken biriydi. Özellikle bu ara... Helin'e aldırdığı pansuman malzemeleriyle kimse fark etmeden her gün iki kız kardeş hallediyordu.

Fakat dikişlerini aldırması gerektiğinde ne yapacağını bilmiyordu. Fikret'ten onu uzak bir ilçeye götürmesini isteyebilirdi belki de.

Projesine ara vermiş, masasında biriken dosyaları inceliyordu. Bugün ve gece kafasının dağılması gerekiyordu. Tek işi mimarlık değildi. Vedat'la yapacakları büyük projenin de başlama tarihi yaklaşıyordu. Adama verdiği sözü kendi tutamasa bile babası gayet güzel üstesinden gelebilirdi. Giderse elbette...

Belediyeden beklenen izinler bir türlü gelmek bilmiyordu. Zaman Ayşem'e mi geçmiyordu? Akmıyordu saatler, dakikalar ve saniyeler... Gece bitmek bilmiyordu, sabah olmak... Ve biliyordu ki nereye giderse gitsin geçmeyen zaman yine aynı hızla ilerleyecekti.

Kızların odaya girmesiyle kısa bir an onlara bakıp dosyalara geri döndü. "Hayırdır, grup şeklinde geldiniz."

"Kalk gidiyoruz," dedi Mercan.

Dosyalar elinde başını kaldırdı. "Nereye?"

"Eğlenmeye tabii ki. Saat beşi geçti Ayşem. Hava kararda, şirket boşalıyor ama sen daha sabah saatinde gibisin."

"Aklını mı kaçırdın Mercan? Ayşem, kocası başka şehirdeyken eğlenmeye nasıl gider? Gören olacak, sonra başıma bela. Zaten soysuzlar ensemde geziyor."

"Bir şey olmaz Ayşem, Fikret ve Baran da bizimle olacak. Sessiz bir yere gideriz. Yemek yeriz. Senin de bizim de havamız değişir, olmaz mı?" dedi Aysima.

"Evet, abla, lütfen," dedi Helin. "Sen de gel. Babamla annem de Harran'a geçiyor birazdan. Kim nereden bilecek?"

"Nereye gideceksiniz?" Dosyaları bırakıp kollarını masaya yasladı.

"Önce yemek," dedi Mercan. "Sonra müzikli güzel bir yer, değişiklik olur. Sıkıldık kaç zamandır evden işe..."

Üç kadında da gezdirdi gözlerini. Hepsi gözünün içine bakıyordu. Bugün Gülperi'nin doğum günüydü. Kızlar bunu bilmiyordu. Ayşem'in gitmek istediği tek yer şu an için Harran'dı ve yalnız kalmak için deliriyordu. Ama onlar gözlerinin içine yalvarır gibi bakarken reddedemezdi. "Sadece yemeğe katılırım. Sonra Harran'a geçeceğim."

"Eh, bu da bir şey," dedi Mercan. "Çıkalım o zaman. Hadi toparlan."

"Siz hazırlanın, ben geliyorum," dediğinde, kızlar dışarı çıkarken o da çantasını topladı. Çizim masasında duran, bitmiş ama son kez tek tek inceleyeceği projesine dokunmadı. Yarın tüm gününü tekrar etmeye ayıracaktı.

Siyah deri ceketini giyip saçlarını arkasına attı. Kırmızı, uzun kollu diz üstü elbisesi, diz altında biten siyah topuklu çizmesiyle gideceği yere uygundu.

Kapıyı açtığında Ramiz'e ve İstanbul dönüşü yanına katılmış kadın koruması Günay'a baktı. Her ikisine de alışıyordu ve artık itiraz edemiyordu. Kolunu sıyıran kurşunun bir gün kalbine saplanmayacağının artık hiç garantisi yoktu. Kendi için korkmuyordu ama Doğan... Asıl onun Urfa'da olması gerekiyordu. Düşmana yakın olmak her zaman daha iyi bir seçenekti Ayşem için.

Etrafında onlarca adam kol geziyordu ve Ayşem onları gördükçe Doğan'a daha çok kızıyordu. Hatta dün telefon ederek, "Al şunları etrafımdan!" demişti.

Doğan da ona, "Hepsi senin iyiliğin için, almayacağım. Sen nereye onlar oraya," demişti.

"Çok biliyorsan gel kendin koru. Ama yapamazsın sen. Sende nerede o yürek!" Adamın suratına telefonu kapatmıştı. İşe yaramış olacak ki sadece Ramiz ve Günay'ı görüyordu.

Masasından korumalarına baktı, Ramiz çok yakın durmuyordu ama Günay yanından hiç ayrılmıyordu. En

az Ramiz kadar iri bir bedene sahipti Günay. Arkasına bağlanmış sımsıkı kestane rengi atkuyruğu uzun saç, sadece fondötenle renklendirilmiş kumral tene sahipti Günay. İri iri kahve gözleri hep tetikteydi.

Ayşem'in gözünden kaçmayan bir detaysa korumalarının kesinlikle anlaşamadıklarıydı. Birbirilerine sürekli ters bakışlar atıyorlardı. Uzaktan izlediği görüntüye gülümsedi. "Birbirlerinden hiç hoşlanmıyorlar."

"Kim?" dedi Fikret, Ayşem'e dönerek.

"Korumalarım. Bıraksan birbirlerini kurşunlayacak gibiler."

İstemsiz hepsinin başları kapının hemen yanında dikilen ve etrafı durmadan kolaçan eden adam ve kadına kaydı. "Kadın çok sert." Baran yüzünü buruşturdu. "Kadın sert olur mu ya?"

Aysima adama gözlerini kırpıştırarak birkaç saniye baktı. "Nasıl olur peki?"

Baran, yârine bakıp gülümsedi. "Senin gibi..."

Aysima gülümsedi ama sesini çıkaramadı. Nahif bir ruhun içine hapsolmuştu. O, buydu...

"Allah Allah," dedi Fikret. "Ne alaka? Olabilir de ne var bunda?"

Baran omuz silkti. "Benim seçimim belli kardeşim. Allah size yardım etsin."

"Fikret," dedi Helin, Baran'a bakarak. "Baran abi bizi harcıyor mu bana mı öyle geliyor?"

"Sen ona bakma Helin, her yiğidin bir yoğurt yiyişi var ya konu tam olarak bu."

"Abime katılmıyorum. Aysima'nın hangi ırktan geldiğini bilmesem kesin uzaylılar bırakmış dünyaya derdim ama işte kan bir soy bir. Bu kız kime çekti?"

Aysima alınmak yerine gülümsüyordu. O kendiyle mutluydu. Yumuşacık kalbinin kapılarını zorlayan ada-

mın bakışları bile pamuk gibiydi. "Bergüzar halama çekmişim."

Ayşem, Aysima'ya kocaman açılmış gözleriyle baktığında Helin kahkaha attı.

"Geceyle gündüz kadar benzeyebilirsiniz ancak," dedi Ayşem. "Sen delirdin mi?"

"Şaka yapıyorum. Halamın, babaanneme benzediğini söyler annem," dedi Aysima.

"Asıl cümbüş Helin'i öğrendiğinde kopacak, halam size neler edecek Allah bilir," dedi Mercan.

Helin ve Fikret göz göze geldi. Fikret'in de çok umurundaydı sanki annesinin bu konuda ne düşündüğü. "Çok takılmayın," dedi sevdiğine bakarak. "Kızacak, bağıracak ama eline bir şey geçmeyecek."

Helin iç çekerek arkasına yaslandı. "Ben kendi annemi düşünüyorum. Daha geçenlerde her ikisi de fikirlerini beyan ettiler."

"Nasıl?" dedi Fikret. "Nerede?"

Ayşem bir yudum aldığı su bardağını masaya bıraktı. "Geçen gittiğimiz kınada. Bir kadın Helin'i sana layık gördüğünü açık açık dile getirdi. Annem ve annen de kibarca asla dedi."

Fikret'in kaşları havalandı. Helin'e kaydı bakışları. "Bana bundan hiç bahsetmedin."

Helin omuz silkti. "Önemsiz bir detay değil mi?"

"Öyle elbette," dedi Fikret.

Helin adama gülümsedi. "Asıl bomba annende Fikret. Ablamı savunması... Ben böyle savunma görmemiştim. Meğer sevgili anneciğim gelinini ne severmiş..."

Ayşem de gülümsedi. "Hiç sanmıyorum."

Yaşananlardan haberi olmayan Baran ve Fikret kızlara bakarak en son Helin üzerinde durdular. "Ne?" dedi Fikret. "Ne oldu ki?"

"Aykan'ın annesi vardı o gece. Tabii Reşit'in de. Ablama saçma sapan sözler ettiler, anneciğimiz de haddini bildirdi. Ablamı savundu. İtiraf etmek istiyorum, bunu asla beklemiyordum."

Fikret kocaman gülümsedi. "Anneciğin mi savundu?"

Helin de adama göz kırpıp sessizce pek çok söz iletti sevdiğine. "Anneciğim... Ne yapalım? Bizim de kaderimize Bergüzar gibi bir kayınvalide düştü. İdare edeceğiz artık. Ablamla benden hiç hoşlanmıyor ama yapacak bir şey yok. Sonuçta bizim için iki tane oğul büyütmüş. O da bir anne."

Ayşem'in kaşları neşeyle ve bilmiş kardeşine hayranlıkla kalkıp indi. Kaleyi nasıl fethedeceğini bayağı çözmüştü Helin. Fakat bu Ayşem'in hiç uygulamadığı bir taktikti. Ayşem Doğan'a açık açık annesiyle olan sorunlarından bahsediyordu. En nihayetinde anneydi Bergüzar. Ne Doğan atardı annesini ne Fikret. Ayşem'le Helin atar mıydı annelerini? Atmazdı. Öyleyse neden atsındı ki iki kardeş de annelerini? Dengeyi kurmaları yeterliydi, her iki kardeş de bunu başarıyordu.

"Öyle öyle," dedi Ayşem. "Tipik Türk erkek annesi. Oğullarını kıskanıyor."

"Ne dediler?" diye sordu Baran.

Ayşem'in yüzü buruştu. "Doğan beni terk etmiş, yalan da sayılmaz ya... Boşamış beni, istemiyormuş. Başka kız bak oğluna dedi."

Baran'ın nevri dönerken dişlerini sıktığını geç fark etti. Fikret'in gözlerinden ateş çıkıyordu. "Yüzsüzler!" dedi öfkeyle. "Sen de yani Ayşem..." dedi Fikret sitemle.

"Ne? Yalan mı?"

"Yalan! Gitmiş olabilir ama seni nasıl sevdiğini biliyorsun. Bu gidiş başka gidiş. Artık çöz şunu."

Ayşem arkasına yaslanırken hiç dokunmadığı yemeğini çatalıyla kurcaladı. "Neyi nasıl çözeceğimi bilmiyo-

rum. Erkek olan sizsiniz. Bana bir şeyler söyleyin. Bana, benim fikrime kalırsa ben gidiyorum yakında."

"Ne gitmesi?" dedi Aysima. "Delirdin mi sen!"

"Saçmalıyorsun Ayşem. İşleri olduğundan daha çıkmaza sokmaya mı çalışıyorsun?" dedi Mercan.

"Abla, hayır!" diyerek sitem etti Helin. "Bunu unut. O kadar da değil. Babam buna asla müsaade etmez."

"Ayşem..." dedi Baran. Ayşem ona çevirdi bakışlarını. "Senin abin sayılırım, o yüzden söyleyeceklerimden çekinmeyeceğim. Umarım beni anlarsın."

Çatalı bırakıp, dirseklerini masaya verip, ellerini birleştirip Baran'a bakmayı sürdürdü. Baran bunun, "Konuş," demek olduğunu anlayarak devam etti.

"Doğan seni çok uzun zamandır çok seviyor, bundan şüphen var mı?"

"Şüphem yok elbette."

"Doğan sana hiç yalan söyledi mi?"

"Hayır!"

"Seni kandırdı mı?"

"Hayır!"

"Sana kaba davrandı mı ya da şiddet?"

Ayşem gülümsedi. "Nereye varmaya çalışıyorsun Baran? Doğan bunların hiçbirini yapmadı, bunu sen de biliyorsun."

"Peki, sen ona ne yaptın?"

Ayşem'in bakışları adamın kahve gözlerinde kaldı. Gözlerini bile kırpamıyordu. Masada tek bir çatal bıçak sesi bile yoktu.

"Sen onu sadece sevdin. Geri kalan her şeyden yükümlüsün. Ve sevgi her şey değilmiş, onu gayet güzel anlattınız bize. Arkadaşın için seni asla suçlamıyoruz. Keşke bilseydik ama olmadı. İşler bu şekilde devam etti. Bu bir çıkmaz değil. Bu sizin için başlangıç. Neden?

Çünkü önüne geçilemez bir sevdayı iki ayrı kalpte yaşıyorsunuz. Nereye gidersen git, aslında hiçbir yere gitmiş olmayacaksın."

Baran'a bakmaktan vazgeçip başını elleri arasına aldı. Yalan! Kandırma! Bunların hepsini kendi yapmıştı. Belki istememişti böyle olsun ama yaptıkları sonucu değiştirmemişti. Gözlerinin önüne inen kalın perdenin aralanıyor olmasıyla derin bir nefes bıraktı. Bunların hiçbirini bilmiyor değildi elbette lakin Baran yüzüne çarpıyordu gerçekleri.

Bazen bildiğiniz bir şeyi duymanız gerekiyordu.

Birinin sizi sözlerle, duymak istemeyeceğiniz cümlelerle dövmesi şarttı.

İçinden çıkamıyorsa ya boğulup ölecek ya da bayrak çekip barışa imza atacaktı Ayşem. Ya aşkından vazgeçecek, sırra kadem basacak ya da kalıp adamın güvenini kazanmak için çaba gösterecekti.

Başını elleri arasından alıp Baran ve Fikret'in üzerinde gezdirdi gözlerini. "Bana güvenmiyor."

"Öyle söylemek yerine güvenmek için can atıyor diyebiliriz," dedi Fikret. "Abim seni haddinden fazla seviyor. Senin için aşiretin önünde durdu. Seni kimse istemesin diye nişanı hızlandırdı. Sırf senin için ortamı Harran'da kan çıkartacak duruma getirdi."

"Ve bu demek değil ki sen onun için hiçbir şey yapmadın," dedi Baran. "Sen de hayatına kimseyi katmadın. Yıllardır onu bekliyorsun. Doğan en çok bunu seviyor. Gitmiş olsan bile gitmemiş olduğun gerçeğine tutkun. Seven erkek bilir ki sevdiği kadın hayatının tam ortasında, ucunda, köşesinde... Tam da bunları düşünmen için gitti. Sen söyle şimdi, Doğan seni terk edebilir mi?"

Bıkkınlıkla yüzünü buruşturdu. Sağ eliyle saçını geriye attı. "Peki, ben ne yapacağım?"

"Tabii ki ondan bir daha bir şey saklamayarak başlayacaksın," dedi Mercan. "Bu kadar basit."

"Saklayacak neyim kaldı Mercan? Daha ne saklayabilirim?"

Fikret gözlerini kısarak Ayşem'e birkaç saniye baktıktan sonra kelimeleri net ve sert bir sesle döktü dudaklarından. "Cengiz'den vazgeçeceksin! Bırakacaksın ne hâli varsa görecek! Cezasını çekiyor, suçluysa suçlu! Artık seni bağlamamalı. Senin de bir hayatın var ve şimdi arkadaşın yaşıyor olsaydı sana aynen bunları söylerdi: Mutlu ol Ayşem!"

Cengiz nefes alırken Ayşem mutlu olabilir miydi? İç sesini duymuştu sanki Aysima.

"Cengiz ölse ne olur, ölmese ne olur? Oradan sağ çıkarsa ve bize bulaşırsa sağ kalamaz zaten. Ama bize neden bulaşsın ki? Pis bir nefesin ha varlığı ha yokluğu. Yorma artık güzel kalbini. Kendi kalbinle birlikte Doğan'ı da yoruyorsun. Fikret doğru söyledi. Gülperi yaşıyor olsaydı ve bu olay bir başkasının başına gelmiş olsaydı Gülperi ona, 'Mutlu ol,' derdi. Evleneceksin, çocukların olacak, sevdiğin adamla bir ömür mutlu yaşamak varken..."

Helin kolunu ablasının omzuna bıraktı. Başını yasladı Ayşem'in başına. "Hepsi doğru söylüyor abla. Öteki cezasını çekecek, fazlasıyla. Bu bize yetmeli. Cengiz için biçilmiş bir kader var, o oradan sağ çıkarsa bakarız çaresine. Ama şimdi bir silkelen ve adamına sahip çık."

Aklındaki binbir düşünceyle ne diyeceğini bilmediği yerdeydi. Cengiz'den vazgeçmek! Artık ona ne yapabilirdi zaten bilmiyordu. Önceki düşüncelerinden hep kopmuştu olaylar. Her şey tersine dönmüştü. "Yine de peşinden gitmeyeceğim," dedi inatla. "O kadar da değil."

Fikret'in gülüşü kocaman oldu. "Abim de biliyor bunu, merak etme. Siz ikiniz iki delisiniz. Sizi sizden başkası çekmez."

Ayşem gözlerini kırpıştırdı. "Ne dedi bu! İyi bir şey mi dedi, kötü mü?" dedi gülümseyerek.

"Uğraşmasana ablamla ya," diyen Helin'e göz kırptı Fikret. "Olur canım."

Ayşem gözlerinin önünde oynaşan iki sevgiliye bakıp sırıttı. "Gözümün önünde oynaşıyorsunuz. Terk edilmiş bir kadının yanında, ayıp ayıp."

"Biz sizi çok süzdük kayabaşlarında buluşurken," dedi Baran, ardından kahkaha attı. "Halfeti'de kaçak göçek..."

Ayşem sinsice sırıttı. "Bak neler de biliyorlar..."

"Gece kaçamağı fıstık bahçelerini unutmayalım," dedi Fikret. Ayşem kahkaha attı. "Onu nasıl biliyorsun?"

Fikret omuzlarını kaldırdı. "Nasıl bilmem? Siz..." dedi kadının gözüne baka baka. "Buluştuğunuzda ben etrafta volta atıyordum."

"Şaka!" diyerek gözlerini açtı Ayşem. "Hiç söylememişti."

"Orasını bilemeyeceğim."

"İyi akşamlar," diyen sesle tüm başlar, başlarında dikilen adama döndü. Reşit...

"Sen gelene kadar gayet iyiydi," dedi Fikret, sert bir tonda. "Çek git!"

Reşit, Fikret'i umursamıyordu. Söylediği sözler bir kulağından diğerine ulaşmamıştı bile. Ayşem'in kendini kurşunlayan mavi bakışlarına takılmıştı Reşit. Yıllar vardı Ayşem'i görmeyeli. Nasıl da güzel bir kadın olmuştu. Sarı saçları aynıydı bir tek. Gerisi... Bakışları kadının ince bedenini tavaf ederken Baran'ın sesine döndü Reşit.

"Soysuz bakışlarını da alıp git, Reşit. Baktığın kadına da dikkat et."

Reşit kumral bir erkek güzeliydi. Yakışıklı olması tek iyi özelliği olabilirdi ama bu onu görünüş olarak bile iyi yapamıyordu. Adamın içi de dışı da en az babası kadar kararmıştı. "Doğan'ın karısı diyorlar senin için." Tekrar Ayşem'e döndü. Fikret ve Baran'ı adam yerine bile koymuyordu. "Kocan ortada yok lakin."

"Reşit!" dedi Fikret. Dişleri sıkılıydı. Elit bir mekânda kabadayılık yapmak istemiyordu ama adam fena damarına basıyordu.

Ayşem gözlerini adama dikmiş, çarpık bir gülüşle bakıyordu. "Senin için de pislik diyorlar, ben öyle duydum. Ben Doğan'ın karısıyım, o hâlde sen de pislik oluyorsun!"

Adamın gözlerinden geçen karartıyı gördükçe keyiflendi Ayşem. "Hanımağan söylüyor, istersen bizimle otur. Kocama sıktığın kurşunun bana gelişini konuşalım. Konuşalım istersen ben cümle âleme duyurayım, Reşit Karacadağlı bir kadına kurşun sıktı. Aslında kuzenini vuracaktı ama karısına denk geldi. Dedem seni ne yapar biliyor musun? Alnının ortasından vurur. Babam ve kayınpederim senin gırtlağına oturur. Konuşalım mı Reşit, nasıl bir şerefsiz olduğunu?"

Reşit çenesini havaya diktiğinde iki eli önünde birleşti. Ayşem adamın elindeki lanet paralı tespihi gördüğünde kan beyninde yön değiştirdi fakat her zamanki oyunculuğuyla gizlemeyi başardı. "Konuşulacak bir mevzu kalmadı. Hanımağa olmak istiyorsan sorun yok Ayşem. Her türlü hanımağa olacaksın zaten. Kana kan istiyorum ve bunu gizlemiyorum. An gelecek kimseye gidecek yüzün olmayacak."

"Ulan..." diyerek ayağa fırladı Fikret. "Sen kimsin de kimi tehdit ediyorsun?"

Fikret'in hararet kazanan davranışıyla iki koruma da anında yanlarında belirdi ve Ayşem'in iki yanı bir-

den sarıldı. Tüm masa anında ayağa kalkarken sakince yemeklerini yiyen müşterilerin bakışlarına tutuldular. Helin, Fikret'in koluna ne ara asıldığını bile hatırlamayacaktı.

"Tehdit yok. Gerçekleri duyuyorsunuz." Reşit pişkin pişkin sırıtıp tespihini bileğine geçirdi.

"Senin damarlarındaki kanı kuruturum ben," dedi Ayşem. "Sen benimle kafa mı buluyorsun? Kimse sana demedi mi Ayşem'le uğraşma diye?"

Nasıl da ateşli bir kadın vardı karşısında. Ateşten bir parça gibi yakıyordu adamı. Doğan'ı feci şekilde kıskandı o an. Tadına bakmış mıydı Doğan? Reşit de bakabilirdi belki... Kadın hiç durmadan yiyebileceği lezzetli bir tatlı gibiydi.

Ayşem'e attığı çirkin bakışlara tahammülü kalmayan Fikret, Helin'in tutuşundan kendini kurtarıp tek yumrukta geriye savurdu adamı. Kendi adamları bir adım atmıştı ki eliyle gelmemelerini işaret etti Reşit.

Bir anda karışan ortamın havasıyla kadınlar gerilmiş, erkekler ipini koparacak gibi görünüyordu. İşletmenin sahibi yanlarına koşarak geldi. Adam bir vurana bir vurulana baktı ve kime ne diyeceğini bilemedi. Uzun yıllardır işlettiği restoranın her bir müşterisi daimiydi ve herkesi tanırdı. Fakat karşısında duran ikili aynı ailenin fertleriydi. "Fikret," dedi adam.

Fikret eli çenesinde kendine dik dik bakan Reşit'e odaklanmıştı. "Bir şey yok İhsan abi. Kusura bakma."

"Estağfurullah," dedi adam. Başka bir söz edemedi. Demek ortada dolaşan sözlerin aslı astarı vardı. Fikret ve Doğan kıymetli müşterisiydi belki ama Haşim Ağa da eski dostuydu.

Eşyalarını alelacele kavrayan kızlar korumalar eşliğinde kapıya yönelirken Fikret ve Baran da son kez ters

ters baktılar adama. Reşit arkalarından diş biliyordu. Bu kadar insanın içinde madara olmanın da intikamı olacaktı elbette.

Arabayı Ramiz kullanıyordu. Günay da onun yanında oturuyordu. Harran'a giden yol boyunca tüm yaşananlar için kendini suçlamaktan öteye geçemedi. Sevdiği tüm insanların hayatına bir bir kötülük soktuğunu hissediyordu. Önce Doğan'ı hedef yapmıştı istemeden, şimdi de Fikret! Reşit duracak gibi görünmüyordu. Doğan'a olacak ufacık bir şeyde onu kim tutacaktı? Doğan olmazsa oyun bozulur, Ayşem kuralları yıkar, sıkamadığı tüm kurşunları hak edenlerin kafasına boşaltırdı.

Yüreği sızlıyordu. Doğan'a bir şey olacak diye aklı çıkıyordu. Gülperi'ye o kötülüğü yapanın Karacadağlı olacağını asla tahmin edemezdi. İşlerin ucunun sevdiği adama değil, kendine dokunuyor olması gerekiyordu. İçinden bir kez daha çıkamadığı dert silsilesiyle korumalarının dahi dikkatini çekti, "Of!" deyişiyle. Aynadan kendine bakan Ramiz'i görmedi.

Gülperi'nin yirmi beşinci yaş günü... Kendinden dört ay büyük olan en sevgili arkadaşı. Doğan yoktu. Gülperi yoktu. Ayşem ağrıyan kalbinin sızısını bugün en derinden bir kez daha yaşıyordu. Yalnız kalmak, düşünmek istiyordu. Arkadaşıyla dertleştiği yerden daha iyisi olamazdı bu gece. Ve yalnız...

Kadının sıkıntılı hâline arada göz atıyordu Ramiz. Ne zor bir kadın düşmüştü nasibine. Yanında oturan kadın kadar zor değildi elbette. Günay'a yan bir bakış attı. Kadın elindeki telefona gelen mesajı okuyordu. Kimden

gelmiş olabilirdi ki mesaj? Kadının aniden ona dönmesiyle hemen yola çevirdi gözlerini.

Araba konağın önünde durdu. Ayşem büyük tahta kapıdan geçip ailesini bulmak için merdivenlere yöneldiğinde durup döndü. "Söyleyeyim size birer oda hazırlasınlar. Dışarı çıkmayacağım, siz de dinlenin."

"Ben dışarıdayım Ayşem Hanım."

Ayşem göz devirip Günay'a baktı. "Sen?"

"Teşekkür ederim. Ben de konağın her yerindeyim."

"Ben odaları hazırlatayım yine de..." Arkasını dönüp yoluna devam etti. Bu ikisinden bu gece kurtulabilirse biraz yalnız kalmak için deliriyordu.

Soğuk havayı hissedince deri ceketinin fermuarını kapattı boğazına kadar. Kimseye fark ettirmeden en eski yöntemle konağın arka avlusuna dayadığı merdivenle firar etmişti. Simsiyah giyimiyle geceye karışmıştı. Kapının önüne dolanmayı hiç düşünmedi bile. Ramiz'in volta attığına emindi. Günay da konağın önünde, avlusunda dolanıyordu. Ortadan ilk kaybolduğu anı kollayarak kaçmıştı.

Gülperi ile gülerek geçtiği yollardan elleri cebinde tek başına, ağır adımlarla yürümeye başladı. Her bir adımda eski anıları geldi aklına. Baharın o güzel günlerinde, kara gözlerinde o hayat dolu bakışlarıyla kendine gülümseyen genç bir kızın hayali yanında yürüyordu âdeta ama bugün Ayşem gülümsemiyordu. Gülperi'nin hayali gülüşleri yüreğine batıyordu. Başını gökyüzüne kaldırıp rüzgârın saçlarını savurmasına izin verdi.

Özlemenin bir çaresi yoktu, özlenen gelmeyecekti çünkü. Acıyı kalbinden söküp atamıyordu. Alışamıyor-

du. Özleyen kalbi alışmak istemiyordu. Acının pençesinde nefes alıyordu. İlk zamanlar her gözlerini kapatışında Agâh ve Gülperi'nin kanlar içindeki cansız bedenleri hayalinde can buluyordu.

"Yaşayamayacağın her yaş günün için bile olsa..." diye mırıldandı kendi kendine. "İyi ki doğdun Gülperi. İyi ki benim dostum oldun. Yirmi beşinci yaşında neredesin? Agâh da seninle mi? Mutlusun orada, buna eminim. Sen kimseye kötülük etmedin. Melekler kadar masum ve güzeldin."

Rüzgârın buza çevirdiği gözyaşları kendine yol bulup ondan kopuyordu. Boğazındaki yumruyu her zamanki gibi yuttu. Karanlık yol gitgide kararıyordu. Ağaçların yanına geldiğinde aralarından geçerek ezbere bildiği ağacın altında durdu. Kollarını göğsünde bağlayıp Gülperi ile fıstık kopardıkları, altında uzandıkları ve hayaller kurdukları ağaca omzunu verdi. Yere, nemli toprağa baktı. Bakarken gülümsedi burukça.

Tam orada Agâhlı ve Doğanlı hayaller toprağa uzanıyordu. İki kişinin hayali toprak olmuştu çoktan. İkisinin sonu belirsizdi. "Hayaller ve hayatlar..." En son ne zaman hayal kurduğunu bile anımsayamadı. Günlük, gelişigüzel hayallerden biri değildi aklındaki. Arkadaşıyla toprağa giren hayallerdi. Bitirilen okullar, edinilen meslekler. Buluşulan sevgililer, beyaz gelinlik, kırmızı bindallı ve çok mutlu bir gelecek... Gülperi için hepsi hayal olarak kalacaktı. Ayşem onu hep nasıl hatırlayacaktı? Ya bu ağacın altında kömür karası saçları ve gülen kara gözleriyle ya da o hastane odasında kanlar içindeki hâliyle... Tarafını seçemiyordu Ayşem...

Sırtını ağaca verip elleriyle yüzünü kapattı. *"Mesleği ben edindim. Yârla ben buluştum. Gelinlik de giyeceğim belki. Mutlu olacağıma inanıyorum. Yüreğim eziliyor Gülperi... Sen*

bunların hiçbirini yapamadın. Yapamayacaksın! Ben mutlu olurken sen yoksun. Sana da kıyamıyorum, Doğan'a da... Kesinlikle acıyı sen değil, ben yaşıyorum."

"Karanlıklardan doğan güneş..." dedi o ses.

Ellerini yüzünden çektiği gibi sesin geldiği yöne döndü. Arkasındaki sesin sahibi midesini kaldırırken içinde olduğu dar geçitten öfkeyle sıyrıldı. Karanlıkta iki insanın birbirini görebileceği kadar netti bedenleri ama sesler güneşin dünyayı aydınlattığı kadar açıktı.

5. Bölüm

Gelmedim mi?

Arabası Harran sınırlarına girdiğinde yüzündeki gerginlik arada Ayşem'in hayaliyle tebessüme dönüşüyordu. Saatlerdir yolda oluşu kaderin bir oyunu gibiydi. Kalkmak bilmeyen uçağı, bitmek bilmeyen uzun yollar ve indiğinde aldığı mesajlar... Kan beynine hızla hücum ederken derin derin nefes alıyordu. Kan istemediği hâlde kana susayan bir grup insanla ne yapacaktı Doğan?

Bugün Ayşem'in yanında olması gereken bir gündü ve iki güne sığan çetin saatlerin ardından Urfa'daydı. Efşan'dan öğrenmişti Gülperi'nin doğum günü olduğunu. Yol boyu düşünüyordu aklındaki binlerce şeyi. Her biri birbirini ardına takmış, adamın ensesinde dolaşıyordu.

Telefonuna gelen bildirim sesiyle yan koltukta olan telefonu aldı. Gelen konumu açtığında gözlerine inanamadı. Hemen ardından gelen bir konumla daha arabayı kenara çekmek zorunda kaldı. "Senin ne işin var orada Ayşem!" diyerek kocaman bağırdı. Sesi aracın içinde çınlayarak kendine geri döndü.

Fikret'in numarasına basıp telefonu kenara bıraktı. Uzun birkaç çalıştan sonra açıldı telefon. "Geldin mi?"

"Ayşem, her zaman buluştuğumuz fıstık bahçesinde, Reşit de yanında. Harran'a bakan giriş kısmı. Beş dakikan var Fikret! Hatta yok! Bahçenin etrafını sarın!"

Ve telefon kapandı. Kesik sinyal sesleri de kapanınca direksiyona sert bir yumruk attı. "Ah Ayşem... Ah..." diye bağırdı. Kadına bir şey olacak korkusu hiç bu kadar baskın hissettirmemişti kendini. Muhteşem bir hızla dönen kasırganın içindeydi şimdi Doğan...

Adım adım yaklaşan adamla olduğu yerde dimdik durdu. Bir metre yakınına gelinceye kadar yürüdü Reşit. Ayşem'in karanlıkta parlayan beyaz tenine baktı. Işıl ışıl bakan mavi gözlerin rengi değil ama nefretini seçiyordu. "Bu saatte burada tek başına... Bana yem olmaya mı geldin?"

"Sen beni yiyebileceğini mi sandın zavallı şey?"

Reşit kahkaha attı. Kadındı nihayetinde. Bir tokatlık canı vardı. Ayşem ona neyin havasını atıyordu? "Doğan'ın cesur kadını... Seni tepesine çıkarmış ama merak etme, benim olduğunda burnun fena sürtünecek."

"Ben," dedi Ayşem, işaret parmağını kendi göğsüne bastırdı. "Senin olacağım, öyle mi?"

"Neden, beğenmedin mi? Gayet yakışıklı bir adamım. Doğan'dan daha erkek olduğumu kanıtlayacağım sana."

Ayşem burnunu ve dudaklarını iki yana kıvırdı etrafına bakarken. Reşit'e yan dönerek baktı.

"Bir denesene Reşit!"

"Zorla mı?"

"Kollarına atılacak gibi hâlim mi var?"

Reşit, Ayşem'i tepeden tırnağa süzdü. "Yok gibi. Seni en son gördüğümden bu yana muhteşem bir kadın olmuşsun." Bir adım yaklaştı Ayşem'e. "Canım çekti. Hepsi Doğan'ın mı olacak? Biraz da biz tadalım."

"Acıyımdır bak, söylemedi deme sonra. Yakarım canını. Vaktin varken gitmelisin."

Reşit bir kahkaha daha attığında dudağının üzerine aldığı yumrukla iki adım geriledi. Eli dudağına giderken gözleri kısılmış, dişleri birbirine girmişti. "Seni sürtük!" diyerek Ayşem'e bir adım mesafesi yaklaştı. "Küfür etme ama ayıp," dedi Ayşem alayla.

Reşit'in havaya savurduğu tokat boşluğu kavradı. Ayşem bedenini sola yatırıp, sağ kolunu kırarak dirseğini Reşit'in ensesine indirdi.

Bir kadından beklemediği teknikleri kendisi bilmiyordu. Kaslı bedeninin ihanetine uğruyordu. Kas demek güç demek değildi, eğer gerçekten dövüşmeyi bilmiyorsan. Gücünü kullanmayı bilmeyen her canlı yenilmeye mahkûmdu.

Ensesine eli giden adam öfkeyle doğruluğunda Ayşem büyük bir adım mesafesi arayı açtı. "Ne oldu? Acıdı mı? Aykan'a tek bir yumruk bile atamamıştım, bahtıma sen düştün, Reşit. Ne biçim erkeksin sen? Bu muydu övündüğün..."

"Buradan sağ çıkamazsın. Etrafımız adam dolu. Ya kuzu kuzu gel ya da," dediğinde belindeki silahı kavrayan Reşit'e aynı şekilde karşılık verdi Ayşem. Ondan daha çevik bir hızla belinden çektiği tabancayı Reşit'e doğrulttu. "Önce seni gebertir, sonra kafama sıkarım. Bu kadar basit. Ama önce şansımı denerim." Tekmesi Reşit'in bileğini tam isabet aldı ve silah adamın elinden koparak karanlığa karıştı.

Bileğindeki acıyla tamamen öfkeye kapıldı. Kadının elindeki tabancayı umursamayıp Ayşem'in üzerine hızlı bir şekilde atladı. "Seni gebertmek bugüne nasipmiş." Avazınca bağıran Reşit karnına aldığı tekmeyle iki büklüm yere kapaklandı. Lanet topuk... Adamlarına asla yaklaşmayın dediğine binlerce kez pişman oldu. Orada işi bitirecekti kendince. Bir kadını hafife almanın cezasını ağır ödeyecekti.

"Soyunuzu kurutacağım bu topraklardan. Süleyman ve Haydar'dan geriye kalacak tek şey nasıl şeref yoksunu olduğunuz olacak. Andım olsun ki yapacağım."

Silahını beline taktı tekrardan. Döve döve öldürebilirdi. Canının acısına, kan diye susamış ciğerlerine nefes olurdu bir haysiyetsiz kanı. Nefesini alan Reşit ayağa kalktı. Gücünden bir şey kaybetmiş değildi.

"Kendine o kadar güvenme Ayşem. Bu gece benim olacaksın, o kadar!"

"Rüyanda bile imkânsız. Kâbusun olurum." Reşit'e vurmak için kaldırdığı yumruğunu havada bileğinden yakaladı Reşit. "Hah şöyle. Gel şimdi."

"Ne demek Reşit," dedi Ayşem. Nasıl da eğleniyordu. Yüreği buz gibi soğuyordu. "Yandığın yerlerine doğru mu geleyim?" Kırdığı dizi Reşit'in bacak arasına sertçe geçti. Reşit acıyla inledi, hatta daha çok hırladı. Ama Ayşem'in bileğini bırakmak yerine acısını çıkarır gibi sıktı. "Sürtük!" dedi büyük bir feryatla. Bir anlık boşluktan bileğini kurtardı. Reşit yerinden kıpırdayamıyordu. Acısının geçmesi için derin derin soluyordu.

Son darbesini indirmek için arkasını döndü Ayşem. Sol bileğinden yakaladı Reşit. Bıkkınlıkla yüzü buruştu Ayşem'in. Havaya kaldırdığı bacağı Reşit'in tam kafasına isabet alındı, kalın ve sert topuğuyla en acılı darbesini indirmiş oldu. Reşit yana savrulurken Ayşem'in bileğine tüm gücüyle asılmıştı. Yere düşmeden toparlanıp çekti kendini. Fakat bileğindeki buruk acıyı hissetti.

Arkasından gelen seslere döndüğünde etrafını saran arabaların farlarıyla asıl şimdi kapana kısıldığını hızla taradı zihni. Yere yan yatmış, acı çeken adamın saçlarına yapıştığı gibi yukarı kaldırdı. "Ne çektim sizden? Bu geceye bir kurşun bırakacağım Reşit. Kafanın tam içine."

"Burada kalmayacak!" Reşit'in zor çıkan sesini elbette Ayşem duyuyordu.

"Çok da tın! Hepinizi bitireceğim."

Sol bileğindeki sancı arttı. Kolunu Reşit'in boynuna dolayıp kendine bastırdı. Tabancasını Reşit'in tepesine bastırdığında araçlarından inen adamların kendine doğru koşuyor olduklarını gördü. Işığın arkalarından vuruyor olmasıyla hiçbirini seçemiyordu. Uzun silahların çekildiğini, etrafın adamlarla çevrildiğini görmek onu korkutmadı. Elinde bir mal vardı ve onu kullanırdı. Kullanamazsa sıkardı kafasına bir leşi olurdu.

"Ayşem!"

Omuzları indi. Bu kadar güzel Ayşem denir miydi? Çarpıkça gülümsedi ama işitecek binlerce sitem olacağını da anlamakta gecikmedi.

Doğan karanlıkta seçemediği görüntüyü yaklaştıkça gördü. Şaşırdı mı? Hayır! Tüm kasları gevşedi adamın. Tüm korkuları bir bir döküldü omuzlarından.

"Hoş geldin kocacığım?"

"Hoş buldum karıcığım."

Doğan'ın güldüğüne yemin edebilirdi. Tepesine silah dayadığı adama namluyu bastırdı. "Bak lan şerefsiz, kocan nerede diyordun."

"Allah ikinizin de belasını versin."

Fikret'i ve Baran'ı gördü Ayşem, Doğan'ın arkasından ellerinde pompalı tüfeklerle yaklaşıp durdular. Günay ve Ramiz de birkaç adım gerilerindeydi.

"Bize bir şey bırakmadın mı Ayşem? Darıldım," dedi Baran.

"Bırak onu Ayşem!"

Doğan'ın sert ültimatomuyla kendine geldi. Reşit'i iterek yere fırlattı.

"Bu mal benim dövüş sanatlarına aşina olduğumu bilmiyormuş, göster dedi. Gösterdim."

"Kaldırın şunu!" Doğan'ın bağıran sesine arkadan iki adam koşarak gelip Reşit'i yerden kaldırdı ve ayağa dikti. Canı yanan Reşit cellat gibi bir gibi yüz ifadesiyle Doğan'a baktı. Kuyruğu dik tutmak için son nefeslerini veriyordu çünkü başındaki ve bacaklarının arasındaki ağrı dayanılmazdı.

"Git!" dedi Doğan.

Reşit katil bakışlarıyla Doğan'a bakarak arkasını döndü. "Beni burada öldürmediğiniz için hepiniz çok pişman olacaksınız!" Bağıra bağıra bahçenin içine doğru ilerledi. "Yeminim olsun ki bu böyle olacak!"

"Kendine bir delik bul Reşit. Ben seni bulamayayım. Eğer bulursam..." dedi Doğan. "Yeminim olsun karıma dokunmak istediğin ellerini kıracağım."

Cevap vermedi Reşit. Karanlıkta gözden kaybolana kadar beklediler. Doğan, Ayşem'e öfkeli bakışlarını kurşun gibi gönderiyordu. Sıktığı dişleri eline dökülecek gibiydi.

"Silahı burada bir yerde," dedi Ayşem.

Fikret ve Baran telefonlarının fenerini açtı. Birkaç metre sonra gördü Baran. Ceketini çıkarıp kol kısmına elini sokarak yerden aldı. "Lazım olur, dursun." Ceketini kolundan kurtarıp silaha doladı. "Bu bende kalsın."

"Arabaya!" diyerek arkasını döndü Doğan. Başına gelecek vardı şimdi. Yanından geçtiği Fikret'e sokuldu. "Babam biliyor mu?"

"Kesinlikle biliyor. Başın büyük dertte Ayşem."

"Moral verme sen, hiç beceremiyorsun, Fikret."

"Manyaksın sen! Hangi akla hizmet çıktın evden, hem de korumasız? Babandan kurtulsan abim yiyecek seni."

"Ayşem!"

Alt dudağını ısırdı kadın. "Geliyorum!" Fikret'ten sıyrılıp Doğan'ın arabasına yürüdü. Kapısını kırarcasına kapatan adamın öfkesiyle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Usulca açtığı kapıdan yine aynı yavaşlıkta binip kapattı. Geri vitese takılan aracın parçaları ağlıyordu adamın elinin altında. Kollarını göğsünde bağlayıp konağa giden yolda sessizliği tercih etti.

Ama Doğan etmedi. "Sana ben ne diyeceğimi bilmiyorum. Nasıl böyle büyük bir hata yaparsın?" Sesi yüksekti, sertti. Kırıcıydı.

"Dolaşmaya çıktım, ne var bunda?"

"Cehennemin dibi var! Peşinde kırk tane manyak varken sen dolaşmaya çık! Hem de adamsız! Korumasız! Gecenin bir yarısı! Bir kez de uslu dursan ölür müsün?"

"Konuşmuyorum seninle."

Araba konağın önünde durdu o an. Doğan, Ayşem'e çevirdi bedenini. "Babanla konuş bakalım, o ne diyecek sana?"

Bu sefer yutkundu Ayşem. "Babam bana kızmaz."

"Hiç sanmıyorum." Kapıyı açıp çıkan adamla kendisi de kapı koluna uzandı. Konağın açılan kapısından içeri girdiğinde tüm ışıkların yanıyor olmasıyla gözlerini kapattı. Merdivenlerden koşarak inen babasından ilk defa korktu Ayşem.

"Ayşem!" diye bağırıyordu Tahsin Bey.

"Koru beni." Doğan'a sokuldu Ayşem. Dudaklarını birbirine bastıran Doğan, böyle bir anda gülmek istiyor olduğuna inanmak istemedi, Ayşem babasından korkuyordu. İşte bu daha inanılmaz olandı.

Kızının önünde durdu Tahsin Bey. Burnundan soluyordu. Kızına baktıkça sarılsa mı bağırıp çağırsa mı ikilemi yaşıyordu ilk defa. "Çocuk musun sen kızım?" diye bağırdı en sonunda. "Nasıl yaparsın bunu? Delirdin

mi? Ya sana bir şey olsaydı? Etten kemikten insansın sen. Kendini ne sanıyorsun Ayşem?"

"Tahsin!"

Bekir Ağa'nın sesini duyan adam eliyle yüzünü sıvazladı. Babasına hürmeti çok büyüktü. Bekir Ağa'nın önünde yaptığıysa büyük saygısızlıktı, biliyordu ama o da bir babaydı. Kızını odasında, yatağında uyuyor zanneden bir babanın aklından geçen binlerce kötü sahnenin nasıl bir şey olduğunu Ayşem bilmiyordu.

Başını eğdi. Kimseye eğilmeyen başını babasına eğdi. Bunların hiçbirini tahmin edemezdi. Sadece yalnız kalmak istemişti. "Özür dilerim..."

"Bir şey olmamıştı," dedi Doğan. "Ben vardığımda iyice dövülmüş, kafasına silah dayanmıştı Reşit'in." Sevdiği kadının gözleri önünde babasından fırça yemesine gönlü el vermemişti Doğan'ın.

Tahsin Bey'in gözleri büyüyerek kızına çevrildi. Bir kez daha gurur duydu ama bu sefer dile getirmedi. Yaptığı yüreğine indirecekti. Arkasını döndü kızına. Odasına çıkan merdivenlere yöneldi.

"Al götür, gözüm görmesin! İkinci bir emre kadar Harran'a ayak basmayacaksın Ayşem. Anlaşıldı mı?"

Dirseğini pencere kenarına yaslamış, parmakları çenesi ve yanağı üzerine sabitlenmiş olan Doğan'ın hissettiği korkular bir bir aklından gelip geçiyordu. Harran çıkışında aracı durdurdu. Arkasından gelen araba da durdu.

"Helin, Fikret seni eve bırakacak."

Tahsin Bey kızlarının uzun bir süre Harran'a gelmemelerini istediği için Helin'i ve Ayşem'i şehir merkezindeki eve götürüyordu Doğan.

Helin arka koltuktan ablasına ve Doğan'a bakarken yutkundu. Yalnız kalıp birbirilerini yiyeceklerini görebiliyordu. İtiraz etmek üzereydi ki Fikret arabanın kapısını açıp çoktan elinden tutmuştu bile. "Olur, evde görüşmek dileğiyle," dedi, dua eder gibiydi.

"Gel yârim gel..." dedi Fikret. "Sana ne onlardan? Ne hâlleri varsa görsünler."

Ayşem ve Doğan da bu sözleri duyuyordu ama her ikisi de tek söz etmiyordu. Helin mecburen indi. İner inmez de Doğan gaza bastı. Arkalarından bir araba daha Doğan'la Ayşem'i takibe başladı. Saat gecenin bir buçuğuydu.

"Abin ablamı yiyecek Fikret," dedi Helin.

"Ablan, abimin midesine oturur, Helin." Ardından kahkaha attı genç adam. Helin'in hiç gülesi yoktu. "Ne gülüyorsun sen?" dedi sert bir tonda. "Manyak mısın?"

"Nereden bildin? Helin manyağı oldum."

İstifini bozmadan aynı şekilde, sakince ilerliyordu. İçinden konuşup içinden cevaplıyordu. Bağırmak hatta konuşmak bile çözüm değildi şimdi. Olan olmuştu ve yapacak hiçbir şey yoktu. Kalmamıştı.

"Akın."

Doğan tüm düşüncelerinden bir anda koparak kendine ısrarla Akın diyen kadına çevirdi başını. "Allah o Akın'ın belasını versin, Ayşem. Ne?" Nelerle uğraşıyorlardı ama o hâlâ Akın'dı.

Ayşem yüzünü buruşturdu. Biraz daha üstüne gelen olursa beş yaşına inerek tepine tepine ağlayabilirdi. "Sanırım benim bileğim çıktı ya da kırıldı."

Nefesini yutan adam bir yola bir de yanındaki kadına iki kez hızla dönerek baktı. Aracı yol ortasında durdurup hızla döndü.

Sol bileği sağ eli arasında nahifçe tutuluyordu ve Ayşem ciddi manada ağrı hissediyordu. Yüzü mahzun bir hâl almış olan kadının bileğine uzandı Doğan. Elini çekip adamın tutuşuna izin verdi. Arabanın iç lambasını yakmayı akıl ederek dokundu tepesindeki düğmeye. Işık yanıp kadının yüzündeki sancılı ifadeyi gördüğünde her şeyin gelmişine geçmişine lanet etti. Ayşem'in incecik bileği şişmişti.

"Ağrıyor mu? Kımıldat!"

"Ağrıyor ve kımıldamıyor."

Gözlerini kapatan adam dertli soluğunu bıraktı. "Daha önce neden söylemedin?"

"Fark etmedim. Şimdi artıyor."

Reşit'i ne yapacaktı Doğan? Ölümlerden neler seçecekti Reşit! Tüm bunları aklından kovarak gözlerini sevdiği kadının gökyüzü renkli gözlerine çevirdi. Usulca bileği bıraktı. Gaza basabildiği kadar yüklendi. Boş yollarda çabucak varması gereken tek yer hastaneydi...

Röntgen sonucuna bakan doktor, Ayşem ve Doğan'a döndü. "Çıkmış."

Acil servis doktorunun dudağından çıkan tek kelime Ayşem'in canını şimdiden yakmıştı. Ağrı artıyordu ve gitgide de şişiyordu. Acıyla yutkundu. Tek eliyle yüzünü sıvazlayan Doğan, doktora baktı. "Ve?"

"Takacağız ama ben acil doktoruyum. Ortopedistlerimiz sabah gelecek. Fakat sabaha kadar bu şekilde kalamaz."

"Rica etsek gelebilir mi?" diye sordu Doğan. Genç doktor, Doğan'a başını sallayıp saatine baktı. 02.30'u gösteriyordu. "Birazdan dönerim," diyerek odadan ayrıldı.

Suç işlediğini bilen küçük kız çocuğu tavırları da hiç yakışmıyordu Ayşem'e. Yabancı bir kadın vardı karşısında. Bu Ayşem kesinlikle adamın istediği kadın olamazdı. Gülümseyerek başını sağa sola salladı Doğan. Ayşem bakışlarını adama çevirdi. Doğan'ın kalkan başıyla birbirlerine baktılar. "Koca adamı nasıl devirdin?"

Ayşem'in dudağının ucu havalandı. "Dövüşmeyi bilmiyordu. Yoksa şansım çok azdı. Beklediği kadın profiline uzak olduğumu geç anladı."

"Ne garip... Ben de bilmiyordum. Ve gelene kadar neler yaşadığımı asla bilemeyeceksin."

Sağ eliyle saçlarını geriye attı Ayşem. Söylememişti. Soran olmamıştı. Neden biri durduk yere dövüşmeyi biliyor musun diye de soracaktı ki ona zaten? Görünüşte narin bir kadın vardı. İçinde neler kaynıyordu, kim bilebilirdi? Hafife alanlara dersini verebilirdi. "Sonra konuşalım mı?"

Doğan başını salladığında genç doktor da içeri girmişti.

"Yarım saate geliyor Doktor Bey. Sizi bir odaya alalım. Buyurun."

Doğan kalkıp Ayşem'in deri ceketini kavradı ve Ayşem'e elini uzattı. Ayşem de hiç düşünmeden o eli tuttu ve adamın parmakları tarafından sıkıca sarmalandı. Sol elini kalbi üzerine sabitledi Ayşem. Acısı katlanıyordu, herhangi bir yere çarpmak istemiyordu. Onlar için açılan odaya girdiklerinde genç doktor beklemelerini isteyerek ayrıldı yanlarından.

Yatağın ortasına oturduğunda kapı açıldı. Helin ve Fikret girdi. Ablasının yanına ürkek bir ifadeyle yanaştı Helin. "Ne oldu?"

"Bileğim çıkmış, doktoru bekliyoruz. Yerine takacaklar."

"Ama..." diyen kızın gözlerinde acı belirdi.

"Helin..." dedi Doğan, susmasını ister gibi. Helin gözlerini Doğan'a çevirdi. Ayşem başına geleceği biliyordu da acısını hiç bilmiyordu. Ne kadar acıyabilirdi ki? Biraz...

"Abartmayın," dedi göz devirip. "Kemik işte, takacak bitecek," dedi Ayşem.

"O iti diri diri gömebiliriz. Hak etti!" dedi Fikret.

Ayşem'in yanına, yatağa oturdu Doğan. Kolunu Ayşem'in omzuna dolayıp kendine çekti. "Ayşem'den yediği dayak ona ölene kadar yeter."

Acısına nazaran gülümsedi Ayşem. Yanındaki adama çevirdi başını. "Sen! Hayırdır Akın Bey! Ne bu samimiyet?"

Özüne dönen kadına yan dönerek baktı. "Dik tut kuyruğu, aman eğilmesin Ayşem."

Helin ikisine bakarak kıkırdadı. "Ah siz... Fikret bunlar iflah olmayacak."

Omuzunu silkti Ayşem. "Ne işin var senin burada? Ne oldu? Kuyruğu sıkıştırıp geri mi döndün?"

Fikret elini havada salladı. "Sert oldu! Altında kalma abi."

Tavanı izleyen Doğan derin bir nefes alıp Ayşem'e döndü. "İşlerimi hallettim ve geldim. Dönecek bir şey yok, gitmem gerekiyordu, gittim. Yine gideceğim. Sonra yine geleceğim. Bazen birlikte gideriz. Hatta yakında tekrar gitmem gerekecek. Benimle gelir misin?"

"Abla, olaya şahane girdi. Cevap ver şimdi," dedi Helin. Helin ve Fikret kesinlikle eğleniyordu.

"Olur, tabii," dedi Ayşem. "Başka arzuların da var mı? Ben senin kuyruğun muyum? Geldimle gelmiyor insan. Giderken düşünecektin onu!"

"Ayşem, sen benim karımsın, kuyruğum değil. Artık bunları konuşmayacağız." Sıkıntısı yüzüne vurmuştu.

"Doğan abi haklı," dedi Helin. "Fikret geçen yılları yüzüme vurursa aklını alırım. Bu çok yanlış bir ilişki için. Kusura bakmayın ama biz de buradayız, yanımızda konuşuyorsunuz. Bu da benden olsun."

"Ayarı bana verdi yalnız," dedi Fikret. "Hiç öyle sözlerim olmayacak Helin. Giden zamanı geri getirmiyor, bari kalanlar unutulmaz olsun."

"Akıllı sevgilim." Helin kocaman gülümsedi.

Ayşem ve Doğan ikisini izliyor, gülümsemekten kendilerini alamıyorlardı. "Bu adam beni terk etti!"

"Bu kadın da beni terk etti!" dedi Doğan.

"Ah, lanet! Neden yan yana oturuyorsunuz peki?" Helin her ikisine de sert çıkmıştı. "Ablama neden sarılıyorsun?"

Doğan onu umursamadı. Bakışlarında kendinden eminlik kol geziyordu. "Seviyorum!"

Ayşem sağ eliyle alnını kaşırken gülümsüyordu ve Doğan bunu gizlediğini görebiliyordu.

Helin'in gözleri hızla açılırken iki elini kalbinin üzerine bıraktı. "Eridim..." Ablasına bakarak devam etti. "Senin ne işin var elin adamının kolunda abla?"

"Kim el?" dedi Ayşem. Kardeşine bakıp kaşlarını çattı. "Kocam o benim."

Fikret de Helin de öylece kaldı. Sonunda Helin iki elini havaya kaldırdı. "Pes!"

"Size ne ki hem?" dedi Doğan. "Karı koca arasına ne giriyorsunuz?"

"İki kere pes!" dedi Fikret. "Şu an itibarıyla sizden korkuyorum."

Ayşem konuşmanın geldiği noktaya kahkaha atınca dördü de kendini gülerken buldu. Doğan kahkaha atan

kadından alamadı gözlerini. Ne olursa olsun, ne yaparlarsa yapsınlar değişmeyen tek şey birbirlerini seviyor olduklarından öteye geçemedikleri gerçeğiydi. Aşk, ikisinin arasında olağandan farklıydı. İnadın, gururun ve hataların engel olamadığı gerçeğinin kucağındaydı her ikisi de.

"Sen gelmiş olabilirsin ama ben seni affetmiş değilim. Bunu unutma!"

"İkna çabalarım zevkle devam edecek. Bunu unutma!" dedi Doğan. "Senden çok güzel tüyolar kapmıştım zamanında." Tek kaşı havalanan adamın manidar bakışını çözen tek kişi Ayşem'di.

"Bekliyor olacağım. Ama işin çok zor ağam."

"Senden daha zor değildir hanımağam."

Birbirlerini sessizce izlerlerken kardeşleri de onları izliyordu. Odadaki ambiyansı bozan tok bir doktor sesiydi. Uyandırıldığı gözlerinden bariz belli olan doktor, önlüğünü giymiş, elinde Ayşem'in röntgen çıktısıyla gitmişti odaya.

Fikret ve Helin kenara çekilirken Doğan da kalktı. "Günaydın demeliyim sanırım," dedi doktor. "Ben Doktor Cemil. Ayşem Hanım, bu saatte o bileği çıkartmayı nasıl başardınız?" Kırklı yaşların sonunda olduğu anlaşılan Cemil Bey'in gülümser tondaki sitemine gülümsedi Ayşem.

"Kendini adam zanneden biri tarafından saldırıya uğradım. Neyse ki dövüşmeyi biliyordum, benden sıkı şiddet gördü. Ama bileğimi kurtaramadım. Sizi de uykunuzdan ettim, çok üzgünüm."

Doktorun gözleri kısılıp açılırken Doğan göz devirdi. "Ayşem..."

Doktor, Doğan'a döndü. "Siz!"

"Ben ne? Nişanlım o benim."

"Yanlış anladınız Doktor Bey," dedi Ayşem. "Kaçtı gitti, zaten tanımıyordum."

"Üzgünüm. Kusura bakmayın. Kafamız bir ton olunca. Zaten dayak yemiş gibi bir hâliniz de yoktu. Neden bu fikre kapıldım, bilemedim. Malumunuz gündemimiz kadın! Kadına şiddet."

Doğan, adamı tasdikler şekilde başını salladı. Ayşem'e döndü doktor. "Elinize sağlık o zaman Ayşem Hanım."

"Pek öyle olmadı ama Doktor Bey. Bileğim..."

"Uzatın bakalım." Ayşem bileğini uzattı. Doktor dikkatle inceleyip Ayşem'e kaldırdı gözlerini. "Biraz acıtacak ama eskisi gibi olacak."

"Biraz?" dedi Doğan, diliyle dişi arasında. "Helin, dışarı çıkın!" dedi Doğan. Ablasına hüzünle bakan genç kız mecburen Fikret'in elinden çekiştirmesiyle dışarı çıktı.

Kalbi ağzında attı Ayşem'in. Ne kadar acıyabilirdi, bilmiyordu. İçindeki korku gözlerine yansıyordu. Doktor da yapacağı işten emin ama karşısındaki kadının ne kadar canını yakacağının da bilincindeydi.

"İsterseniz uzanın, gözlerinizi kapatın."

Ayşem başını iki yana salladı. "Böyle kalabilir miyim?" Uzanmak istemiyordu. Canı yanacaktı, belliydi.

"Bana engel olmak gibi bir girişimde bulunmamalısınız. Bu şart altında kalabilirsiniz."

"Doktor Bey." Cemil Bey, Doğan'a döndü. "Ayağa kalkabilir mi?"

"Neden? Gücünü oturduğu yerden daha iyi kullanabilir."

"Daha önce böyle bir şey yaşamadık. Nasıl bir acı olduğunu da bilmiyoruz ve Ayşem fazlasıyla korkuyor."

Yutkundu Ayşem. Kalp atışları hızlanıyordu.

"Ben sarılırım, o görmemiş olur, hem de size engel olamaz."

Çok çıkık takmış olmasına rağmen böylesi bir teklifi ilk kez duyan doktor itiraz etmedi. "Olur."

"Tamam." Doğan yaklaşıp Ayşem'e elini uzattı. İhtiyacı olan tek şeyin Doğan olduğunu biliyordu. Elini tutan adam yavaşça ayağa kaldırdı onu. "Korkma! Küçük bir kemik. Sen neler gördün, bu da acı mı Ayşem? Geçici bir şey bu. Yarına hiçbir şeyin kalmayacak."

Yüreğine su serpen sözlerle Doğan'ın göğsüne gömdü başını. Sağ kolunu Doğan'ın sırtına dolayıp eliyle montunu sıktı hafifçe. "Bunlar hep senin yüzünden," dedi ağlar bir tonda.

"Haklısın..."

Doktor, Doğan'ın sağ tarafına geçip arada küçük bir mesafe bıraktı. Ayşem'in elini elleri arasına alıp kazağını dirseğine kadar sıyırdı, bir an kollayacaktı. Adamın kadını sakinleştirdiğini görebiliyordu. Bir elini Ayşem'in dirseğine doğru ilerletti. Diğer eli bileğindeki çıkık alandaydı.

"Gelmekte geç kaldın!"

"Gelmedim mi ama?"

"Zalim adamsın sen!"

"Sen de zalim kadınsın! Ama seni seviyorum."

"Ben de seviyorum ama kurtuluşun olmayacak. Ayşem senin canına okuyacak."

Doğan sarı saçların üzerinde gezdirdi elini. Hafifçe gülümsedi. Yanlarındaki doktorun onları duyuyor olması ikisinin de zerre kadar umurlarında değildi. "En çok canıma okumanı seviyorum."

"Hastasın sen. Yemin ediyorum hastasın."

"Hasta değilim. Canıma okuyabilecek tek kadına çok âşığım." Ayşem'in gülüşünü duyumsadı. "Neden geldim biliyor musun?" dedi Doğan.

"İlgilenmiyorum ama sen yine de söyle."

Ellerini kadının sırtında gezdirip, ciddi bir baskıyla kendine bastırıyordu Doğan. "Dışarı çıkmamış olsaydın, birlikte gidecektik."

"Nereye?" dedi Ayşem, başını hafifçe kaldırmıştı.

"Gülperi'nin doğum gününü kutlamaya."

Ayşem'in çığlığı, sabaha karşı sakin olan hastaneyi inletirken kadının başını kendi göğsüne bastırdı. Kollarının arasında çığlık atarak kaskatı kesilen sevdiği kadının acısını en derininde hissetti ve Reşit'e binlerce kez lanetler etti.

Dişleri birbirine giren adamın sakinleştirici etkisini hissedemiyordu Ayşem. Canı o kadar yanmıştı ki bacaklarının canı çekiliyordu. Nefesi kesilmişti. Doğan'ın montunu tutan eli kumaşı sıkı sıkıya kavramıştı. Parmakları daha sonra ağrıyacaktı.

"Sakin! Nefes al."

Doğan'ın sözleriyle başını biraz geriye çekti, işkenceye maruz kalmış gibi acılar içindeki bedeninin her bir anlatımı yüzünden ve nefesinden akıyordu. Doktor bir şeyler söylüyordu ama duymuyordu, bilinci yerindeydi ama vücudunda tek bir güç kalmamıştı. Düşeceğini hissediyordu. Ayaklarının altındaki dünya yok gibiydi. "Doğan!" dedi nefes nefese. Canı hâlâ yanıyordu.

"Doğan'ın gökyüzü bakışlı kadını... Söyle!" Kendine bastırdığı kadının saçlarına öpücükler kondurdu.

"Bırakma beni!"

"Daha ölmedim."

6. Bölüm

En İyi Şey Sevmek

Bandajlı elini yastığının üzerine bırakmıştı. Çıplak kolundaki kurşun yarası üzerinde parmaklarını gezdirdi. Geldikleri nokta artık okun yaydan çoktan çıkmış oldukları noktaydı. Huzur adına tek şey Ayşem'in gülen gözlerinden akıyordu. Gerisi ne varsa kan revandı. Saatini çıkarmak için yan döndü ve bakmayı da ihmal etmedi. Sabah 04.00'dı. Ayşem yarım saat önce derin bir uykuya dalmıştı. Geç saatlere kadar uyumasını diledi Doğan. Acısının geçmesi o kadar zor olmuştu ki bir ara bayılacağını düşünmüştü Doğan.

Saatini çıkarıp komodine bıraktı. Tekrar yan dönerek bir elini başının altına, diğerini bandajlı elin üzerine bıraktı. Huzursuz kalbi sevdiği yasemin kokusuyla huzurlu bir uykuya daldığında yüzünde mutlu bir tebessüm vardı. İnsan başka ne isterdi ki dünyadan, sevdiği kadın yanındaysa...

Saat altıya gelirken gözlerini araladı. İçindeki öfke tazeydi. Ayşem'e baktığında hâlâ derin uykuda olduğunu fark etti çünkü kımıldamadan yatıyordu. Yavaş, sessizce doğruldu. Saatini ve telefonunu aldı. Telefonu cebine atarak saatini koluna taktı. Uyanmaması için öpmeye kıyamadı. Arkasına bakarak odadan sessizce çıktı. Binadan çıktı. Kendini bekleyen kardeşini arabaya yaslanmış görünce adımlarını hızlandırdı.

"Nerede?" diye sordu Fikret.

Arabaya bindiler. Doğan telefonunu açarak gelen konuma bakıyordu. "Siverek'te." Konumu detaylandırıp bölgeyi inceledi. "Çiftlik evi sanırım. Ara kim varsa hazır olsunlar. Önce eve gidelim. Babamı görmeliyim."

Fikret'in telefon konuşmalarını dinleyerek şehir merkezini hızla ardında bırakıyordu. Rezidansın içinde ve dışında devamlı dolaşacak onlarca adam vardı. Artık hiçbir şeyi şansa bırakamazlardı. Son telefon konuşmasını da yapınca ağabeyine döndü.

"Şirketi, evleri, konakları her yeri sardık abi."

"Yetmiyor Fikret. Nereden vuracağını kestirmeye çalışıyorum."

"Kendi aranıyor, çok yorulma düşünmek için. Dün gece yaptığı ölmesi için yeterli."

"Katil miyiz biz?"

"Değiliz ama olabiliriz. Sakat bıraksak?" dedi Fikret.

"Eceli gelen celladını cebinde, Azrail'i ensesinde taşır. Göreceğiz..."

Konaktan içeri girdiğinde babasının çoktan uyanmış olduğunu gördüğünde yanında belirdi Doğan ve Fikret.

Avlunun ortasında volta atıyordu Haşim. Dün gece olanlar bardağı taşıran son damlaydı. Çocukları için sesini çıkarmayan adamın da sabrı bitmişti. Ayşem'i isabet alan kurşundan da habersizdi. "Anlatın!"

Dün gece babasını görmeden tekrar şehre dönmek zorunda kalan Doğan konuştu önce. "Dün gece döndüm. Bir şekilde nerede olduklarını fark ettiğimde geç kalmaktan korktum ama Ayşem bizim yerimize Reşit'i halletmişti."

"Nasıl?" dedi adam kaşları havada.

"Dövüşmeyi biliyormuş baba!" dedi Fikret. "Silahsız zaten gezmiyor."

"Bak sen..." diyen adam çenesini sıvazlayıp Doğan'a ters ters baktı. "Senin yüzünden bunlar hep. Gideceğim diye tutturdun. Gördün mü şimdi? El adamını gördün mü Doğan?"

"Baba!"

"Sus! Ne baba?"

Babasına söz edemeyen Doğan konudan sapmakta buldu çareyi. "Üzerimi değiştirip çıkacağım."

"Çık tabii. O itin haddini bildirmeden geleyim deme! Ne demek benim namusuma..." Haşim Ağa öfkeyle sesli küfürler savurdu. "Kan istemiyorum. Öldürmeyin. Gerisini bana bırakın. Hepsini silecek Haşim Harran'dan."

Yanlarından geçen babalarına yol açan iki kardeş hızla odalarına yöneldiğinde annelerinin merceğine girmişti. "Doğan!" Koşar adım gelen annesine sarıldı Doğan. "Oğlum, hoş geldin."

"Hoş buldum, anne. Çıkacağım, sonra konuşuruz." Fikret çoktan odasına girmişti. Doğan odasının kapısını açıp girdiğinde annesi de ardından girdi. Kadın telaşlı. Kadın korkuyordu. "Nereye? Gitme!"

Montunu yatağa atıp kazağını çıkardı Doğan. "Anne yorma beni."

"O karınsa ben de annenim. Benim yüreğimi yakmayacaksın!"

Tişörtünü de çıkarıp atan Doğan annesine baktı. "Sen neden bahsediyorsun anne? Eğer Ayşem o itin haddini bildirmemiş olsaydı, Reşit bugün benim adımı yakmıştı. Asıl o zaman kan çıkacaktı da Doğan katil olacaktı. Sen bence yat kalk Ayşem gibi gelinin olduğuna dua et!"

"Adı batsın!" diye bağırdı Bergüzar. "Bıktım! Ayşem de Ayşem!"

Derin nefesler alan Doğan annesine bir adım attı. "Adı batsın dediğin Ayşem var ya anne... İstanbul'da bana gelecek kurşunun önüne atladı. Kolunda benim yiyeceğim kurşunun izini ölene kadar taşıyacak. Oğlunun hayatını kurtaran kadına biraz minnet duyabilirsin! Bu seni düşürmez!"

Gözleri kocaman açılan kadın ağzından tek bir söz çıkaramadı. Sözler beynine çekiç darbeleri indirirken Doğan, banyosunun kapısını sertçe kapattı. Elleri önüne düşen kadın kapanan kapıya bakıyordu.

"Aldın mı ağzının payını!"

Kocasının sesine döndü. "Hep kaşınıyorsun Bergüzar. Kendi değerini oğlunun gözünden düşürüp, karısını arşa çıkardın. Ve kadın! Sen bunu hak ediyorsun!"

Arkasını dönüp giden adamın ardından yatağa oturdu ağır ağır. Kocası tarafından da korunuyordu Ayşem. Ne dese kâr etmiyordu artık. Etmeyecekti de...

On tane araba avlunun etrafını sardı. Tahmin ettiği gibi bir yerdi. Gözlerden uzak. Uzaktan bakıyordu eve. Çalan telefonuyla elini cebine atıp eve bakmaya devam etti.

"Günaydın kuzen," dedi Rüzgâr.

"Günaydın."

"Sadede geliyorum o hâlde. İçeride on adet cep telefonu görüyorum. Biri Reşit'in. Dokuz adamı var içeride. Tabii telefonu olmayan yoktur eminim. Yerlerini söylüyorum."

"Dinliyorum."

Bilgisayara bakan Rüzgâr gözlerini kısmıştı. "Üç tanesi evin içinde. Biri arka tarafta, evin neresi olduğunu bilemem elbette. İkisi ön tarafta sabit. Diğer altısı evin bahçesi sandığım alanda hareket hâlinde."

"Reşit?"

Rüzgâr kırmızı noktayı inceledi. "Senin durduğun alana paralel. Sabit. Uyuyor bile olabilir."

"Dokuz adamın isimleri var mı?"

"Hemen bakıyorum." Kısa birkaç tuş sesi duydu Doğan. Rüzgâr işinin hâkimi bir adamdı. "Soyadlarına bakıyorum da Dağ, Dağlı, Kara ve Karaca. Bunlar bizim aşiretin adamları."

"Tamam. Teşekkürler."

"Ne demek... Hadi ben kapattım. Benim için de birkaç kemik kır, üzülürüm sonra."

Doğan gülümsedi. "Üzgünüm. Tek bir kemik kıracağım. Hepimize yeter!"

"Sen öyle diyorsan."

Kapattığı telefonu cebine tekrar attı. Araçlardan çıkan adamlara da baktı. Ağır ağır gidip evin kapısını yumrukladı. Kendi adamları kendine kurşun sıkamazdı. En azından Doğan buna inanıyordu. Reşit gerçek bir geri zekâlıydı. "Ne kadar da kibar," dedi Baran. Fikret gülümseyerek belindeki silahı çıkarıp ucuna mermiyi sürüdü.

Kapıyı açan adama bakmadan içeri girdi Doğan. Kendi aşiretinin adamlarıydı. Daha çok gençleriydi bile denebilirdi. Geldikleri hâl çok saçma, gereksizdi. Ama gelmişlerdi.

"Çağırın gelsin!" diye bağırdı. Doğan'ın ardından avlunun içine giren adamları silahlarını çekmişti. Tıpkı Reşit'in adamları gibi.

"Doğan Ağam," dedi içlerinden biri. Doğan ona döndü. "Sen bana ağam deme! Bana silah çeken biri benim

aşiretimin üyesi olamaz. Utanmadınız mı o kansızın yanında yer alırken?" Bağırdı yüksek sesle. "Hepiniz ama hepiniz ekmeği benim topraklarımdan yiyorsunuz ama bana silah çekiyorsunuz. Ne bu? Nankörlük değil de ne?" Avlunun ortasında dönerek ve bağırarak konuşan Doğan'la adamların silah tutan elleri titredi. Dokuz adam da karşısında ona silah doğrultmuştu. Reşit perdenin arkasından nefretle izliyordu. Nasıl bulunduğunu düşünüyordu.

"Hanginiz vuracak beni? Hanginizin vicdanına sığacağım ben? Koruduğunuz adam benim kadınıma göz dikti. Canıma kastetti. Bana bunu yapan size yapmayacak mı? Sizin kadınınıza, kızınıza bakmayacak mı? Ben ölürsem Reşit gibi bir zalimin elinde sürüneceksiniz hepiniz!"

Önce biri indirdi. Sonra diğeri. Daha sonra ötekiler... Başları önlerine düştü. Neler neler anlatan Haydar ve Süleyman'ın gazına gelen adamlar şimdi pişmanlığın en derinini yaşıyordu.

Doğan'ın arkasında duran adamların tamamı silahlarını Reşit'in adamlarına çevirerek, ilerleyip ellerindeki metalleri aldılar. Köşeye dizilen adamlarla artık çıkması gerektiğine kanaat eden Reşit silahını alıp kapıya yöneldi.

Ya ölecekti! Ya öldürecekti. Bunlar tahminin ötesinde olanlardı. Kapıdan adımını dışarı attığında iki kolunu da sallayarak Doğan'ın dik bakışlarıyla karşı karşıya durdular. Doğan'ın adamları Reşit'in arkasına geçmiş, belindeki silahı almıştı. Ve Reşit ölümü bekleyen canlıydı artık.

Reşit'in yüzündeki şişliğe bakıp gülümsedi Doğan. "Sen misin benim kadınıma bulaşan? Gelmeseymişim keşke, Reşit. Bu acı sana ömür boyu yetermiş. Kadından, ah benim kadınımdan dayak mı yedin sen?"

Onlarca adamın içinde, duyduğu sözlerle önüne geçmediği öfke kulaklarından hayali dumanlar çıkarıyordu. Hızlı hızlı nefes alışları göğsünden belli oluyordu. Kimseye dememişti yüzündeki izlerin nedenini. "Seni daha önce öldürmeliydim. Yıllar önce..."

"Eline vuran mı vardı? Yapsaydın. Bak şimdi ben seni öldüreceğim." Reşit'in yakasından tutup midesine dizini geçirip yere fırlattı. "Ayşem haklıymış, sen dövüşmeyi bilmiyorsun. Sporu sadece yatakta mı yapıyorsun?"

Reşit'in yakasından tutup doğrultu. Fikret ve Baran gelip Reşit'in ayak bilekleri üzerine sertçe bastılar. Acı acıyı getiriyordu ve Reşit kımıldayamıyordu. Nefretle ve hızlı soluklarla konuşmadan bakıyordu Doğan'a.

"Dün gece benim olana elini sürmeye kalktın ama ondan önce kurşun yarası bıraktın. Sen manyak mısın lan? Ben Doğan Karacadağlı'yım, sen kimsin it? Neyine güvendin? Babanla amcan kurtaramaz artık seni."

"Öldür de bitsin," diyerek ayaklarından yükselen acıyla bağırdı Reşit.

"Ben katil değilim. Senin pis kanınla elimi kirletemem. Ama..." Dişleri birbirine girdi, dudakları öfkeyle aralandı. "Se ehrageke min haysû azeyteni..."

Canımı yaktığın yerden yakacağım, demişti Doğan. Başka bir adam yaklaşıp Reşit'in sağ kolunu yere yatırıp eline bastı. Bir kez daha acıyla bağırdı Reşit. "Allah belanızı versin!"

Doğan, Reşit'in bileğini iki eli arasına alarak tüm gücüyle asıldı. Yüzünü aynada görse tanıyamazdı. Nefret ve öfkenin girdabında hiç böyle kalmamıştı. Karıncanın üzerinden atlayan adamın bir insana bunu yapması için canının çok kötü yanmış olması gerekiyordu. Öylece arkasını dönüp, "Olmuş öyle, unuturuz," demezdi.

Reşit dehşet bir bağırtıyla başını toprağa vuruyordu. Bedeninin her zerresi acı içindeydi. "Şerefinizi sikerim

sizin! Benim soyumdan çıkan sizin tohuma ne karıştı? Topraklarımda kan çıkartacak kadar nefreti nereden aldınız?" Dizine bıraktığı bileği isabet aldı Doğan. O an Reşit'in bileğindeki ata yadigârı tespihi gördü, paradan tutup kopardı. Gümüş taneler etrafa saçıldı. Para avucunun içinde kaldı. "Bu size fazla!"

Yetmiyordu. Yumruğunu havaya kaldırdı. "Bu sana ilk ve son ikazım. Bundan sonra seni görmeyeceğim Urfa'nın, hatta dünyanın hiçbir yerinde. Karşıma çıkarsan..." Yumruğunu bileğe indirdi. Canhıraş bir bağırtı daha duydu. Tıpkı Ayşem'in bileği takılırkenki ses gibiydi. Adamın içi soğumuyordu. "Çıkma Reşit!" Parayı arka cebine tıktı. Belindeki silahı alıp koluna sabitledi Doğan ve hiç acımadan sıktı. Reşit bayılmıştı. Geri çekilip ayağa kalktı. Yerde yatan adamı öldürse pişman olmazdı. Ama bu işten büyük zevk alacak birini tanıyordu.

"Eğer Harran'da, Urfa'da kalmak, ekmeğine asılmak istemeyen varsa şimdi öne çıksın. Kim ne gördü bileyim!" dedi Doğan, Reşit'in adamlarına bakarak. Adamlardan tek bir söz çıkmadı. Başları önlerinde, Doğan'ın kim olduğunu az önce görmüşlerdi. "Bakın şunun çaresine."

Geldikleri hızla çıkıp araçlarına bindiler. Saatine baktı Doğan. 09.30'du. Arabayı Fikret'e verip yan koltuğa oturdu. Vedat'ın numarasına dokunup kulağına götürürken yorgun nefesini bıraktı. "Evet."

"Benim işim bitti."

"Sıra bana geldi diyorsun..."

"Acele etme! Yaraları ve kırığı düzelsin."

"Olur, hiç sıkıntı değil. Ayşem nasıl?"

"Üç buçuk saat önce ayrıldım yanından, uyuyordu."

Vedat zor aldığı soluğunu bıraktı. "Saatleri saydığına göre... Düğüne geliriz artık."

"Hiç sanmıyorum. Canıma okuyacağını söyledi."

"Hak etmişsindir. Ben Ayşem'den yanayım."

"Vedat!"

"Üzgünüm Doğan."

Tekrar konağa dönen Doğan, üzerini bir kez daha değişerek babasına açıklama yaptıktan sonra amcası Bekir Ağa'nın yanına uğradı. Gerisini babası ve amcasına bırakmıştı. Saat artık öğleni bulmuştu. Ayşem'in şirkete geçecek olması ihtimalini düşünmekten kendini alamadı. Asla söz dinlemeyen bir kadına sahipti. Bunu düşünürken bile kendini gülümserken buluyordu. Ayşem'i Ayşem yapan şeylere bile âşık olması... Kısa bir mesaj yazmayı tercih etti. Aracı Fikret kullanıyordu. Uyandığında yanında olmayan Doğan'la neler hissetmiş olabilirdi Ayşem? Uykuya dalarken nefes kadar yakındı ona.

"Neredesin?"

Anında çevrim içi oldu Ayşem. Tek eliyle yazacağı aklına gelince uzatmadan aradı.

"Cehennemde!" Sesiyle gülümsedi Doğan. "Neredesin sen? O manyağın peşine gittin, değil mi? Beni yalnız bırakıp o gerzeğe gittin."

"Zeki kadını kandırmak mı? Asla girişme Doğan." diyen iç sesine kulak verdi. "Geliyorum. Sen neredesin onu söyle."

"Evde. Helin'den kurtulursam şirkete gideceğim. Babamı görmem gerekiyor."

"Bekle beni."

"Rahat bırak beni!"

Telefonu kapatıp gülümsedi. Tepesinde saçlarını düzleştiren Helin'in tek kaşı kalktı. "Suratına kapattın. Kızgın boğa gibi gelecek şimdi."

"Ayak yapıyorum idare et. Hop diye kollarına atlayacak değilim ama zaten atlayacak kıvamdayım."

"Ne yapacaksın çok merak ediyorum."

"Silahlarımı kullanacağım tabii ki," dedi Ayşem, hainceyle sırıtarak. Helin kahkaha attı. "Dikkat et de sen vurulmayasın, kaza kurşunu gelir sonra..."

"Ne irade varmış! Hiç sanmıyorum. Sen bırak şimdi saçımı, oldu zaten. Geliyor, şu çekmeceden siyah silahlarımı çıkartsana."

"Kış günü!" Helin'in şaşkınlığı yüzüne vurdu. "Bir yerlerin donacak."

"İdare edeceğiz artık."

Helin jartiyeri çıkartıp yatağın üzerine bıraktı. Bornozun içindeki Ayşem'in giymesine yardım etti. "İpleri bırak. Onları bağlayacak biri var."

"Evden çıkayım mı abla?" Helin kahkaha üstüne kahkaha atıyordu. "Kal be nereye? Sanki bir şey olacak? Daha neler..." Dolabına uzaktan bakıp işaret parmağını çenesine birkaç kez vurdu. "Kalem etek," diye bağırdı neşeyle. "Kızım Azra sen gerçek bir yeteneksin!" Çekip aldı dolaptan. Sol elini kullanamıyordu. Parmaklarındaki şişlikler ağrı veriyordu ama şu an zevkten ölebilirdi.

Helin'e uzattı. "Giydirsene... Fermuarı açık kalsın. Şu üst kısmı da kalsın. Onu da o takacak."

İflah olmazsın sen bakışlarıyla ablasının dediklerini yaptığında kapının zil sesi duyuldu. "Geldi seninki."

"Koş koş aç kapıyı. Beklemesin."

Helin kahkaha atarak odadan çıkarken Ayşem bornozunun önünü tek eliyle kapatmaya uğraşıyordu. "Geliyorum." Zil ardı ardına çalıyordu. Suratına kapanan

telefonun acısıydı bu sesler. "Kim o?" demeyi ihmal etmedi ve Doğan'ın sesine açıldı kapı.

"Ablan nerede?"

"Odasında."

Süratle eve dalan Doğan'a gözlerini kırpıştırıp baktı Helin. "Manyaklar..."

"Ceylanım..."

Helin'in bakışları kapının önündeki Fikret'e döndü. Omzunu kapıya vermiş, tatlı tatlı bakan adamı yakasından tutup içeri çekti. Kapıyı da hızla kapattı. "Özledim," dedi Helin.

"Ayşem..." Ona tatlı tatlı bakan Ayşem'den gözünü ayırmadan kapıyı yavaşça kapattı. "Ayşem ve onun oyunları..." diye düşündü.

"Suratıma telefonu kapattın!"

"Sen dua et kapıları kapatmıyorum."

Adım adım gelip, yanında durup tepeden baktı. Ayşem'in güzelliğiyle ne yapacaktı Doğan? "Yanlış zamanda aramışım ben o zaman. Hata bende."

"Evet, tam da giyiniyordum. Yardım eder misin?"

Gözlerini kapatan Doğan, gülümsedi. "Ederim tabii ki. Sen ne istedin de ben yapmadım?"

"İyi o zaman." Arkasını dönerek, ipleri bağmasını işaret etti. "Bağlamayı biliyor musun? Bilmiyorsundur ama gösteririm. Biliyor musun yoksa?"

"İşim gücüm bunu giydirip çıkarmak Ayşem. Ayıp ettin, ustası burada. Nereden bileyim?"

"Atar yapma bana! Hadi." Doğan ipleri bağlamaya başladı.

"Akın!" Ayşem her zamanki sinsiliğiyle gülüşünü gizliyordu.

Dün geceki Doğan olmuştu sana yine Akın. Adıyla ayıldı Doğan. Arzu, soğuk suyla buluşmuştu. "Akın öyle mi?"

"Evet."

"Peki! Silahlarını kuşanmış Ayşem Hanım."

"İş üstünde geldin. Hiç öyle düşünmemiştim."

"Doğan da yedi bunu." Sargılı eline uzanıp dudaklarına götürdü. "Ağrıyor mu?"

"Kesin öyledir." Jartiyerin kopçalarını da taktığında alnındaki teri sildi Ayşem ona dönmeden. Kurtuldum sanmıştı.

"Nereye gittin sen?" dedi ayağını yatağa bastırıp eteğini yukarı çekti. "Şunları da taksana."

"Ne yapacaksın nereye gittiğimi?" Yatağa oturup ipi kancalarına geçirmeye başladı. Ölsündü Doğan. Bu eziyet neydi ki? "O itin peşinden gittin değil mi?"

"Evet. Önce konağa gittim. Sonra o itin yanına gittim. Hâlâ nefes alıyor. Sonra tekrar konağa gittim. Sonra amcama uğradım. Sonra da sana geldim. Gelmeseydim keşke. Benimle oynuyorsun. Rol değişikliği yapacaktık hani?"

Ayşem bacağını yataktan alıp diğer bacağını Doğan'a uzattı. "İntikam, intikamı doğurdu, Akın. Yolda yürüyemez olduk. Evet, benim yüzümden, Aykan olduğunu ben nereden bilebilirdim? Ben o tespihi görene kadar Karacadağlı olduğunu bile düşünmemiştim." Yanına, yatağın ucuna ilişti. Karşılıklı birbirlerine bakıyorlardı.

"Ben de bilemezdim. Bu konuda seni asla suçlamadım. Ne gerekiyorsa o yaşanıyor. Bunlar senin suçun değildi. Soysuzun içimizden çıkmış olması... Tek suçlu o! Onlar!"

"Ne olacak şimdi?"

Doğan'ın da çok umurundaydı ne olacağı. "Hiç umurumda değillier," dedi Doğan. Başını Ayşem'in omuzuna yaslayıp gülümsedi. Yasemin kokusu başını döndürüyordu. Ayşem'in kokusu aklını kaçırmasına az bir zaman bırakıyordu. "Akıllı olmazlarsa o zaman benden günah gidecek.

"O kadar akıllı olmadıklarını biliyoruz ama bunu zamanla göreceğiz. Neyse... Başka bir şey söyleyeceğim. Seninle evlenmeyi düşünmüyorum. Bekle bekle nereye kadar?" Zevk çığlığı kısıldı. Alt dudağını ısırdı Ayşem. Doğan sağ omuzuna dişlerini geçirmişti.

"Bir daha desene!" Başını kaldırıp kadının değişen yüz hatlarına gülümsedi. "Ne yapmayacaksın?"

"Evlenmeyeceğim seninle. Ne yaparsan yap umurumda değil. Beni zorlayamazsın. Sakın öyle bir şey yapma! Benden habersiz kimseye gidip düğün tarihi alayım deme, Akın. Keserim biletini."

Doğan'ın kaşları havalandı ve Ayşem'i hiç takmadığını gösteren gülüşüne gözlerini kıstı Ayşem. "Sen benimle evleneceksin. Nokta!"

Dudak büktü Ayşem. "Sanmıyorum. Beni bırakıp gittin ve sen on sekiz yaşında değildin. Bir daha gitmeyeceğini nereden bileceğim?"

"Aynı duyguları yaşıyoruz."

"Gidecek gibi mi duruyorum? Tabii içinde olduğumuz durum seninle evlenecek olmam hissi vermesin!"

"Gidecek gibi mi duruyorum? Ayşem ben neyin çabasını veriyorum? Sen daha anlamamışsın ki."

Ayşem yüzünü buruşturup ardından göz devirdi. "Acaba neyi anlamadım?"

"Nereye gidersem gideyim Ayşem'den gidemiyorum. Tıpkı senin gibi... Anlamadığın nokta da bu! Biz gidemiyoruz. Bize bizden çıkışlar kapalı!"

Adama yan yan bakarak kalktı. "Hı hı... Eminim öyledir." Dolaptan bir kazak seçip Doğan'a uzattı. "Sen şunu giydir, ben önümüzdeki yıllar içinde düşüneceğim bunları."

"Yemiyor artık bunları Doğan."

Kazağı alarak ayağa kalktı Doğan. Elinde evirip çevirdi. "Bunlar hiç olmadı şimdi."

Ayşem adamın elindeki kazağa baktı. "Neden, yakışmaz mı?

"Tüm gün sana baktıkça kıyafetlerin içindeki bu akıl delici..." derken Doğan, baştan ayağa baktı. "Kadının güzelliğiyle ne yapacağım ben?"

Burun kıvırıp sol kolunu uzattı. "O senin sorunun, Akın."

Kazağın kolunu toparlayıp Ayşem'in elinden geçirdi yavaşça. "Doğan demeyecek misin?" Diğer kolunu da geçirdi. Kazağın elastik yapısının uygunluğuna sevindi Doğan.

"Hayır!" Tek eliyle kazağın eteğini düzeltmeye çalıştı. Doğan arkasına geçerek uzun saçlarını kazağın içinden çıkartıp beline salınmasını izledi. "Demiştin ama..."

"O an öleceğimi hissettim. Ölmeden bir kez daha diyeyim demiştim. Söylediğim şeyler dikkate alınmamalı." Saçını savurarak Doğan'a döndü.

Gözleri kısıldı. Bu savaşı her türlü kazanacaktı. Aksini düşünmüyordu. Yatağa oturup eliyle yanına vurdu. "Gel."

İtiraz etmeden oturup Doğan'a döndü. Milyonlarca sözcük asılıydı aralarında ama onlar küçük oyunlarla unutmaya çalışır gibiydiler. Daha çok Ayşem böyle olsun istiyordu, Doğan bunu anlıyordu. Ama hiç öyle olmayacaktı. Doğan duymak istediği sözleri işitmeden durmayacaktı.

"Bize bir bakar mısın?" dedi Doğan. "Neyiz biz? Aramızdaki nikâhı sormuyorum. Ayşem... Biz neciyiz?"

Ayşem'in istemediği yerlerden geliyordu sorular. Cevap vermek istediğine emin değildi. Kadının ikilemine anbean şahitlik ediyordu Doğan. İşine geldiği gibi davranıyordu Ayşem.

"Biz sevgili değiliz. Gerçekten karı koca da değiliz. Biz neyiz? Hayatımızın neresinde ne olacağız? Ben sende neyim?"

"Sen bende her şeysin." Yalan söylemiyordu. Oyun oynamıyordu. Doğan onun için her şeydi.

Uzanarak kadının alnından öptü. "Sen de öylesin. Ama ben seni hayatımın baş ucuna koydum. Annemle her gün bir savaşın içindeyiz. Asla kabul etmeyeceği bir kadına vurgun oğlu. Bu sadece annemle sınırlı kalmasaydı bile değişmeyecekti. Senin yerini kimse alamaz!"

"Benim için de sen öylesin!"

"Değilim."

Ayşem adama bakarken gözlerini kaçırdı. "Kabul etmek istemiyorsun. Öylesin..."

"Aşireti karşıma alıp çalışmana önayak oldum. Anneme rağmen seni korumaktan hiç vazgeçmedim. Ne istersen arkanda durdum. Burada işlerin senin istediğin gibi olmadığını benden daha iyi biliyorsun. Senin için her zorluğa kalkan oluyorum. Dün geceki kaçıp gitmen bile... Ben olmasam ateşin içinde yakarlar seni. Eğer gelmemiş olsaydım ve sen oradan ayrılsaydın bile kimseye inandıramazdın Reşit'in sana elini süremediğini. Hayatımın neresinde olduğunu görüyor musun? Tam olarak merkezinde. Söyle hadi! Sen bizim için ne yaptın?"

Ne yapmıştı Ayşem? Bir gece katil olacak, herkesi ve her şeyi arkasında bırakacak kadar intikam hırsına bürünmüştü. Sevdiği adamı hiçe sayarak arkadaşının kati-

linin peşinden gitmişti. Ayşem Doğan'dan bir zamanlar vazgeçmişti. Küçüktü. Düşünmemişti sonunu. Özlemişti. Alışmıştı. Dönmüştü, almıştı ve geleceğe açılan kapıda Doğan'ı bir kez daha tek başına bırakmıştı. Düşünmeden...

Gözleri dolarken adama kaldırdı ıslak bakışlarını. "Sadece sevdim, onu da beceremedim."

"Yaptığın en güzel şeydi sevmek. Aramızdaki şeyin sevgimizle ilgisi yok. Yanılıyor muyum?" Doğan, kadının nemli bakışlarına hoş bir edayla bakıyordu. "Hayır!" dedi Ayşem, başını iki yana salladı. "Yanılmıyorsun. Seni ne zaman sevmeye başladığımı bile hatırlamıyorum."

"Ah, o konu... Bunu bile benden sakladın. Yurt dışından dönen Doğan'la büyümüş olan Ayşem'in başlayan aşkı... Ben böyle biliyordum. Bu nasıl ketumluk? İnsan bir der değil mi, ben seni eskiden de beğendirdim falan." Gözleri nemli olan Ayşem'in gülüşüyle Doğan da gülümsedi.

"Bilemedim. Aklıma bile gelmedi söylemek. O ara unutmuştum seni. Aklıma gelen en son şeydin. Sonra sen geldin ve birden büyüdüm gibi oldum. Sanki zaman makinesiyle yolculuk etmek gibiydi o altı ay. Sen gelmemiş olsan üniversiteyi asla kazanamazdım. Yine okurdum tabii ama kazanmak, tam olarak yaşama tutunmak demekti gelişin. Kendime gelmiştim. Belki Gülperi yoktu ama Doğan vardı. Geceleri uykumu bölen kâbuslar vardı ve ardından uyandığımda senli hayaller... Hayalin bile yetiyordu gülümsememe."

Başını yana yatıran Doğan, Ayşem'in her sözünü mutlu bir tebessümle izledi. Kendini ilk defa dinliyordu Ayşem'den. Değişik bir duygunun içinde çarpıyordu kalbi. "Başka? Seni ilk öptüğüm günü hatırlıyor musun?"

Gözlerindeki nem kurumuştu, şimdi yerini gülümseyen mavilere bırakıyordu. Sağ elini kalbinin üzerine koyarak iç çekti. "Nasıl unuturum? Bak kalbim hatırlayınca hâlâ çırpınıyor."

Kadının hâline kahkaha attı. Ayşem bambaşka bir kadındı ve bunu göstermekten, canı istediğinde asla çekinmiyordu.

"Gülme!" dedi yalancı bir sitemle. "Nesi komik?"

Boğazını temizleyerek gülüşüne son verdi Doğan ama yüzünde hâlâ o eğlenen ifade asılıydı. Alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Ayşem'e bakıp gözlerini kıstı. "Komik olduğundan değil, keyfimden gülüyorum. Ne kadar da ateşliydin... Ama keşke biraz mutsuz görünseymişsin. Ne bileyim seni ağlarken, derin derin düşünürken görebilseydim. Belki o zaman kalbinde neler sakladığını az da olsa hissedebilirdim."

"Beni ilk bulduğunda ağlıyordum." Ayağa kalkıp ellerini beline attı Ayşem.

"Ayşem... Ben yirmi beş yaşındaydım. Sense benim için evden araba kaçıran ve kaza yapan bir ergen! Ne düşünmemi beklerdin? Tut ki sordum diyelim, söyleyecek miydin?"

Başını geriye attı. Saçını da yana savurdu. "Bilmiyorum. Geçmiş zaman, şimdi ne desem yalan olur. Ayrıca sensin ergen. Ben hiç ergen olmadım ya da anneme sormak lazım fark etmemiş olabilirim."

O kadar acının içinde ergen olmadığına artık emindi Doğan. Henüz bilmediği milyonlarca ayrıntı olduğunu biliyordu da Ayşem'i nasıl konuşturacaktı, bu kısmı onu zorlayacaktı.

İki eliyle kadının belini yakalayıp kendine doğru çekti. Hiçbir dokunuşa asla itirazı olmayan Ayşem ona her türlü uyuyordu. Doğan kollarını ince bele dolarken başı-

nı Ayşem'in göğsünün hemen altına yasladı. Sol yanağını Ayşem'e verip gözlerini kapattı. Kadının tek elinden gelen dokunuşlar saçlarının arasında geziniyordu ve Doğan bu his için canını bile verebilirdi. O da bir canlı olarak sevdiği kadından özel şeyler bekliyordu. Ayşem şu an onu mest eden hareketi gerçekleştiriyordu.

"Senin kadar acı çeksem, Urfa'da sağ adam kalmazdı. Bu konuda sana asla kızmadım. İnsan olarak öyle bir hakka sahip değilim."

Ayşem başını geriye atıp nefes aldı. Parmakları arasındaki adamın varlığı bir yana dünya bir yana hissini yaşıyordu. Doğan'ın olmadığı bir ayda anladığı en net şey, o olmadan nefes alamadığı gerçeğiydi. Ne Cengiz'in ne Aykan'ın hâllerinin umurunda olmadığı gerçeği... İntikam hırsı için bile Doğan'ın varlığından güç aldığı gerçeği... Aslında hayatındaki her ince detayın altında Doğan'ın var olması gerçeği... Doğan'ın, her yola açılan amaç kapısı olması gerçeği... Fark edemediği en ince detayın Doğan olduğu... Doğan... Doğan... Doğan... Her zerresi Doğan...

"Doğan," dedi neşeli sesiyle. Doğan başını çekip gülen yeşil gözleriyle aşağıdan baktı. "Gökyüzüm?"

Özlediği sözcüğü işiten kadın kocaman gülümsedi. "Ben Akın'ı da çok sevdim..."

7. Bölüm

Sol Yanım

Doğan'ın koluna taktığı Ayşem'e ait siyah, belden kısa olan kabanla çıktılar odadan. Her ikisinin de bitmemiş sorunları, soruları olmasına rağmen anın bütünlüğü ve güzelliğiyle mutluydular.

Akın'la barış imzalayan Ayşem, sevdiği adamın her şeyini sevebileceğini biliyordu artık. Mazisi kötü olan ilk adın, zamanla aşıma uğrayacağını da Doğan biliyordu.

"Helin," diye bağırarak salona yürüdü Ayşem, Doğan da hemen arkasındaydı.

"Mutfaktayız."

Mutfakla bütün olan salona girdiklerinde iki sevgiliyi baş başa vermiş kahve içerken buldular. Kendilerine beklenti içinde bakan kardeşlerine doğru ilerleyip başlarında durdular. Helin giyinmiş olan ablasına bakarken gülüşünü gizledi. "Yüzler güldüğüne göre..." dedi Fikret.

"Hiç yüzümün güldüğüne bakma Fikret, bu iş daha bitmedi. Bizden önce evlenebilirsiniz. Sıramızı size veriyoruz."

"Hayır, öyle bir şey yapmıyoruz!"

Doğan'a döndü Ayşem. "Elbette yapıyoruz. Bizi beklerlerse karta kaçarlar. Aşirete veliaht lazım."

"Git işine abla!" dedi Helin, göz devirdi. "Hiç evlenmek gibi bir niyetimiz yok. Biz böyle iyiyiz."

Fikret ağır çekimde Helin'e döndü. "Anlamadım?"

"Ne? Ben henüz yirmi iki yaşındayım. Evlenmek... Uzak şimdilik."

"Ben yirmi sekiz yaşındayım Helin, onu ne yapacağız?"

"Daha gençsin canım, bak abin otuz, sesi çıkıyor mu? Hayır!"

Ayşem kaşlarını çatıp Doğan'a döndü. Doğan nutku tutulmuş gibi Helin'e bakıyordu. "Ne sesi Helin?" dedi Doğan. "Çığlık atıyorum duyan yok. Siz iki kız kardeş, biz iki kardeşe düşman mısınız?"

"Abim haklı!" dedi Fikret. "Ha beş sene ha beş ay. Evleneceğiz sonuçta. Sorun ne?"

Ayşem kardeşine dik dik bakarak döndü. Gözlerini kaçıran Helin'in derdi başka gibiydi. "Ben anladım sanırım, annemden korkuyor."

"Korkmayayım mı?" Helin arkasına yaslandı. "Duymadın mı geçen neler dediler? Sadece annem olsa iyi, anneniz beni istemiyor beyler."

"E?" dedi Doğan. "Ayşem'i de istemiyor. Ne yapalım?"

"Abim yine haklı. Annemin istediğini de ben istemiyorum, ne yapacağız şimdi?"

"O işi bana bırakın!" dedi Ayşem. "Ben Harran'dan Gönül'ü göndermişim. Anneniz kim?"

"Hiç uğraşmak gelmiyor içimden. Neden böyleyiz ki?" dedi Helin. "Neden bu kadar zor olmak zorunda? Anneniz bizden ne istiyor?"

"Bu yeni, sizinle gelişen bir durum değil, Helin." Doğan sevgili baldızına üzülmüştü. Kız haklıydı ama verecek genel bir cevabı vardı. "Gelin kaynana diye bir kültür var. Herkes birbirini sevmek zorunda değil. Ablan gayet güzel idare ediyor. Biz de sizin arkanızdayız. Sorun etmemelisin."

"Ben de anladım." Fikret, Helin'e bakarak konuştu. "Helin, ablası kadar rol yapamıyor."

Helin alt dudağını büktü. Gözleri kahvesindeydi. "Sanırım öyle. Ablamla anneniz tartışmıyor ama ben ablam değilim."

"Helin..." Ayşem göz devirip kollarını arkaya uzattığında Doğan da kabanı Ayşem'in kollarından geçirip omuzlarına bindirdi. "Kır atın yanında yatan ya huyundan ya suyundan... Öğrenirsin. Öğrenemezsen de olduğun gibi kalırsın. Saygısızlık etmeyeceğine hepimiz eminiz. Fikret, özellikle de Haşim babam varken düşündüğün her şey çok derin. Ne yapabilir ki?"

"Babam sizi çok seviyor," dedi Fikret. "Kız yeğenlerini elbette seviyor ama sizi başka seviyor."

"Baban bizim hisseleri seviyor olmasın?" Ayşem, Fikret'e bakarak kahkaha attı. "Valla seviyor hiç alınmayın. Ama bu bizim işimize yarıyor mu, evet. Sorun yok demektir."

Helin de gülümsedi. "En azından şu belalardan kurtulana kadar böyle iyiyiz. Siz kendinize bakın önce."

Fikret hak verip işaret parmağını Helin'e çevirdi. "Ceylanım kesinlikle haklı."

"Onlardan kurtulmak demek, hepsini öldürmek demekle eş," dedi Ayşem. "Bu iş bitmeyecek gibi hissediyorum. Bize gün yüzü zor."

"Hangi birini öldüreceğiz be Ayşem?" dedi Fikret. "Bunların çocukları var, torunları var, damatları var. Hepsi de bizimle akraba. Sürsek Urfa'dan o bile diş bilemeye yeter. Kalsalar kin besleyecekler. Sulh sağlanmalı ama onların buna uyacağını hiç sanmıyorum."

"Bir gün biri çıkacak, silahın ucuna takacak birimizi. Bundan çok korkuyorum." Helin'in sona doğru sesi kısıldı.

Sessizce dinleyen Doğan'ın aklında bir şeyler hep vardı ama kardeşlerinin de haklılık payı çok yüksekti. En az Helin kadar korkuyordu tüm sevdikleri için. "Hadi çıkalım artık, öğlen oldu. Aklınızı güzel şeylere yorun."

Ayşem'i kapıya yönlendirip kardeşlerini arkada bıraktılar. Ayşem'in ayakkabılarını da ayaklarının dibine bırakıp geriye çekildi. Ayşem ayakkabıları giyerken adama işveli bakışlar bırakıyordu. "Ne hizmet ettin be ağam. Kimseye demeyeceğim bunu, merak etme."

"İstediğine diyebilirsin. Yanlış bir şey yaptığımı sanmıyorum."

"Vay cesuruz da..."

Çenesini havaya diken adamın kısık yeşil gözleri Ayşem'i isabet aldı. "Senin kadar olamam ama idare et."

"Ettim ettim. Hadi babama götür beni. Sonra senden bir şey daha isteyeceğim."

Helin'i ve Fikret'i arkalarında bırakıp, asansöre ilerleyip düğmeye bastı Doğan. "Ne olabilir, korkmalı mıyım?"

"Tabii ki hayır. Projemi bitirdim, bir de senin göz atmanı istiyorum. Mühendis olan sensin."

"Belediyenin olan mı?"

"Evet."

"Olur, bakalım. Teklifi ne yapacağız?" Asansör açılınca, kardeşlerini beklemeden binip aşağı inmeye başladılar.

"Düşünme fırsatım olmadı. Çok uzun vadeli, ürkütüyor. Ben mimar olarak kalmak, ilerlemek istiyorum ama o işi de istiyorum yani bilmiyorum."

"Çizimlerine fırsat olmayacak anlamına gelmiyor bu. Bence harika işler yapabilirsin. En başta..." Doğan gülümsedi. "Genç kızlara dövüş sanatı kursuna ne dersin?"

Ayşem'in gözleri açılarak parladı. Yüzünde heyecanla karışık gülümseme oluştu. "Bunu ben düşünmeliydim."

"O da bir şey mi? Bence Karacadağlı şirketi olarak binanın iç maliyetini üstlenebiliriz. Parayı öteki tarafa götüremiyoruz, bari bu dünyaya faydamız olsun."

"Bunu babama ve Rüzgâr'a da sormalıyız." Ayşem karşındaki adama bakarken eriyordu. Bunlar nasıl düşüncelerdi...

"Sorun edeceklerini sanmıyorum, sorarız."

"Ben biraz daha düşüneyim. Bugün bakalım projeye, eksiği var mı, yarın belediyeye birlikte gidelim." Kapının önündeki araca binmesi için kapıyı açan adam, kadına göz kırptı. "Hay hay..."

Arabaya binen Ayşem yan aynadan arkalarındaki araca göz attı. Günay ve Ramiz'i gördüğünde onlara bir özür borçlu olduğunu hissetti. Onları ekerek ikisini de büyük zan altında bıraktığı gerçeği tokat gibi çarptı yüzüne. Hiçbir suçları yokken hem de...

Sağ eliyle kapıya vurdu. Babasının sesini alınca, nefes bırakıp araladı kapıyı. Başını uzatarak gülümsedi ama onu bu gülümseme kurtaracak mıydı? "Babacığım."

Tahsin Bey göz ucuyla baktığı kızından hemen çekti bakışlarını. "Hiç yağ yakma bana, Ayşem." Koltuğunu yan döndüren adam pencerelere çevirdi bedenini. Daha önce dün geceki kadar korktuğunu anımsamadı.

Ayşem kapıyı kapatarak babasına ilerledi. "Özür diledim." Başına kadar gelip durdu Ayşem.

"Bir özür neye yarar Ayşem? Ya sana bir şey olsaydı?" Tahsin düşündükçe sinirleniyordu. Koltuğunu kızına çevirdi. "Ne kadar korktuğum hakkında bir fikrin var mı?"

Ayşem babası görmeden iki elini arkasına verdi. "Bilemezdim. Sadece nefes almak istemiştim. Etrafımda her

zaman korumalar yoktu. Alışık değilim. Dün Gülperi'nin doğum günüydü. Ve bana bir şey olmadı."

"Doğan'a dua mı etsen? Gelmemiş olsa neler olacağını biliyor musun?"

"Doğan gelene kadar çoktan bitmişti Reşit."

"Ya sonra? Kime inandıracaktın? Doğan gelmemiş olsa asıl seni şimdi yurt dışına kaçırıyor olurdum. Basit şeylerin bu topraklarda nelere yol açtığını hepimiz biliyoruz."

"Olur muydu? Önce hepsini kurşuna dizer sonra kaçardım," diyen iç sesinden arınıp düz baktı babasına. "Tahmin edemedim. Sağlıklı düşünemiyorum. Hiç düşünmemiş bile olabilirim. Beni bu topraklar bu hâle getirdi. Keşke annemi de alıp zamanında buradan kaçan sen olsaymışsın. O zaman ben belki daha iyi bir kız olabilirdim."

Bazen bunu Tahsin de düşünüyordu ama kaderin onu çivilerle çaktığı yerdeydi. Keşkelere yer yoktu bu yaşında. Gördüğü hürmet bir damattan fazlasıydı. Bir oğul olmuştu adama. Bekir Ağa da hakkıyla babalık etmişti. Ve Tahsin, Bekir'in kızını çok sevmişti. "Sen iyi bir kızsın. Artık bunu anla ve özüne dön, Ayşem."

"Beni affedersen bunu düşüneceğim. Sen benim babamsın, edersin değil mi? Kimse etmese sen edersin. Herkes Ayşem deli dese, sen o çok zeki dersin. Herkes Ayşem yapmaz dese, sen yapar dersin." Sözlerinin sonuna doğru gülümseyince babasını da gülümsetti.

"Kullan kızım babanı."

"Aşk olsun. Hayatımdan herkes gider sen gidemezsin."

"Kendimi geri çekmeyi düşünüyorum. Biraz da sevgili nişanlına mı devretsem seni? Baba da bir yere kadar. Benimle değil, onunla bir ömür yaşayacaksın."

Ayşem yüzünü buruşturdu. "Senin yerin başka onun yeri başka. Beni yalnız mı bırakacaksın?"

"Seni ne zaman yalnız bıraktı baban?"

"Hiçbir zaman bırakmadı."

"O hâlde dediklerin yanlış. Ben bir babayım, çocukları için yaşayan bir baba. Kızlarım hayattaki her şeyim. Her ne yapsanız benim gözüme bir görünür, bir kaybolur. Ölene kadar arkanızdayım ama sen konuyu yanlış anlıyorsun. Beni arkanda bil ama görme! Bir gün olur seni kurtarmaya zamanım olmayan bir şey yaparsın, dün geceki gibi beni de yaşarken öldürürsün. Bunlar olmadan önce sen şu işleri yoluna koy ve iyi bir kız ol. En çok kendin için yaşa artık."

"Peşimde bu kadar manyak varken nasıl ve ne yapacağımı bilmiyorum."

"Sen onları büyüklerine bırak. Doğan'la aranızdakileri halledin yeter." Ayşem gözlerini kaçırarak odanın içinde bir tur attırdı bakışlarını. "Denerim."

"Ayşem!"

"Ne? Beni bırakıp gitti, hem de bu itlerin içinde."

"Sen de zamanında onu bilinmezlerin içinde bırakıp gittin. Aldın mı boyunun ölçüsünü?"

Ayşem'in gözleri dehşetle açılarak babasına ulaştı. Dili tutuldu. Soru soramadığı gibi başka bir söz de edemedi.

"Bilmiyor sandın baban. Kızı okulu kıran baba neyi bilmez? Evden süslenip püslenip kokular süren ve o kötü günleri bir çırpıda üzerinden atan baba nasıl bilmez? Biri var dedim! Bir baba kızının sevgilisi var diye sevindi. Neden? Çünkü kızı gülümsüyordu. Sırf sen gülüyorsun diye annen de gülüyordu ve ben ona bunu hiç söylemedim, senin de peşine hiç düşmedim. Kızım hayata dönüyordu. Sen gittin ve ben o kişinin Doğan olduğunu sen gidince anladım. Doğan aylarca kendine gelemedi. Gülmedi, konuşmadı, sadece nefes aldı. İnsan evladı her şeye alışıyor, o da alıştı. Sen döndün, üç günde âşık ol-

dunuz, Tahsin de bunu yedi! Bu kadar şeyin üzerine sen deneyeceğim diyorsun. Ne kaldı deneyecek?"

Yerinde kıpırdanıp başını pencerelere çevirdi. Babasından duyduğu en çetin sözlerdi bunlar. "Mimar olmak için gittim."

"Aferin. Çok iyi yaptın. Seninle hep gurur duydum. Sen evleneceğim desen seni kim evlendirirdi Ayşem? Seni sürüye sürüye okula götürürdüm."

"Bana neden kızıyorsun peki şimdi?" Babasına çevirdi bakışlarını.

"Sen sevmeyi yanlış anladın, ben ona kızıyorum. Senin elinden tutan adamı yolun ortasında bıraktın, dönerse benimdir dedin, o da ne hikmetse döndü, bu mu sevgi? Sevmek sevdiğine sarılmaktır, bırakmak değil!"

"O da beni bırakıp gitti! Aynı şeyleri ona da söyledin mi?"

"O, seni gerçekten bırakmış olsaydı, söylerdim. Bir amaç için gitti, amacına ulaştı. Bugün en azından onu bir daha kaybedemeyeceğin gerçeğini düşünebiliyorsun."

"Kimse vazgeçilmez değildir."

"O yüzden mi döndün?" Tahsin gülümsedi. "Senin gelmeye hiç niyetin yoktu. Duydun tabii Haşim Ağa'nın kız aradığını. Bilmiyor baban, Ayşem..."

"Baba..." Bıkkınlık derecesine gelmişti, babasıyla başa çıkamayacaktı. Kimin kızıydı sonuçta? Babası ayağa kalkıp kızının karşısına dikildi. "Baban seni verene kurban olsun Ayşem. Tek istediğim kızlarımı mutlu ve sağlıklı görmek."

"Ben de istiyorum ama Doğan..."

"Sen ne kadar eşsiz bir kadınsan Doğan da o kadar iyi bir adam. Tebrik ederim, güzel seçim."

Gülümseyen adama bakıp gülümsedi. "Standart baba olmadığına hep sevindim."

Tahsin Bey kahkaha atarak kızını kolları arasına çekip sıkıca sardığında Ayşem de ellerini babasının sırtına bıraktı. Fakat babası dikişlerin üzerine basıyordu ve elini henüz fark etmemişti.

"Baba."

Kızını kendinden ayıran adam iki elini de kızının koluna bıraktı. Yüzüne konuşmasını ister gibi bakıyordu.

"Kolumda kurşun yarası var!"

Tahsin Bey'in gözlerindeki korku giderek büyüyordu. Ellerini çekti kızından hızla.

Ayşem, babasının hâlâ arkasında tuttuğu elini çekip uzattı. "Bu da çıktı dün gece. Taktılar, iyiyim şimdi."

Siyah bandajlı ele bakan adamın rengi attı. Bir adım daha geriye çıktığında bacakları onu taşımayacak gibi oldu. Koltuğuna oturup eliyle alnını sıvazladı. Ayşem telaşla babasına eğildi. "Vallahi iyiyim, billahi iyiyim. Hiç acımadı." Telaş her yanını sardığında Ayşem, bin kez pişman oldu evden çıktığına.

"Kurşun mu? Nasıl, neden senin kolunda?" Kızına bakabilmişti. Gözlerini iki kolunda birden gidip geliyordu. Ayşem telaşla kazağı yukarı kaydırdı. "Geçti. Gerçekten, minicik bir şey. Doğan'a gelecekti, ben önüne geçince..." Gözleri dolu dolu babasının ani çöküşüne şahitlik ediyordu.

Babası iyi görünmüyordu. Adamın bakışları eline indi. İnce beyaz parmakların göründüğü yerlerde morarmalar vardı. Ayşem kapıya koşup açtığında Doğan'ı tam karşısında buldu. Girmek için zaman kollayan adam Ayşem'in hâlini görünce iki adımda yanına ulaştı.

"Babam..." Başka bir şey diyemedi ki ihtiyacı da yoktu. Doğan odaya girdiğinde Tahsin Bey yakasını açıyordu.

"Kurşun..." diyordu adam. "Morarmış..."

Şehirdeki eve getirilen Tahsin, odasına girip Ayşem'in ve Helin'in açtığı yatağa uzandı. Anneleri yoldaydı. Doğan ve Fikret de salonda. Tahsin yürekleri ağızlara getirmişti. Bir anda fırlayan tansiyonuyla en nihayetinde kızı yüzünden tansiyon hastası olma yolunda ilerliyordu.

Ayşem babasına bakamıyordu. Kızarmış gözlerini saklıyordu ondan. Ağlamaktan kan oturmuş aklarını babası görsün istemiyordu ki adam daha fazla üzülmesin ama babası bunun da farkındaydı.

"İstediğin bir şey var mı babam?" dedi Helin. En az ablası kadar korkmuştu. Babasının yanına oturup yanağına kocaman öpücük bıraktı. Ayşem babasına sokulmaya utandığını hissetti o an. Tüm olan bitenin başrolü kendisiydi ve karmakarışık bir ruh hâlindeydi.

"Sen de gel," dedi kızına, Tahsin Bey. Ayşem'in çenesi titredi. Kaçamak bakışlar arasında babasının diğer yanına oturdu. İki kızını da yanına alan adam iki kolu altındaki kızlarının saçlarına dudaklarını bastırdı. "Korkmayın daha gencim. Dede olmadan bana bir şey olmayacak. Torun görecek bu gözler."

"Tabii ki olmayacak. Sen daha delikanlısın," dedi Helin, babasının göğsüne sokuldu.

"Annenizin yanında söylemeyin, kıskanıyor sonra." Küçük bir kahkaha atınca kızlarını da gülümsetti. "Bu iyi hâlleri. Biz yeni evlendiğimizde yanımdan geçeni kıskanıyordu."

"Seni çok seviyor da ondan," diyebildi Ayşem. Babası saçlarını okşadı. "Ben de annenizi çok seviyorum. Hayatımdaki üç özel kadın için yaşıyorum. Hayatta bir amaca hizmet ediyorum. Babayım ve eşim. Bundan daha güzel bir amaç göremiyorum hayatımda."

"Biz de seni seviyoruz," dedi Ayşem, boğazındaki kocaman yumruyla konuştu. "Seni üzmeyeceğim bir daha. Söz! Sen herkesten daha değerlisin. Sana ihtiyacımız var! Her zaman da olacak."

"Beni üzmek istemiyorsanız mutlu olmayı deneyin. Sizi mutlu görmek bana yeter. Sonra bilin ki babanız bir adım arkanızda. Ayrıca da..." dedi Tahsin Bey. "Sizi iyi adamlara emanet ediyorum."

Ayşem başını kaldırmadan gözlerini kardeşine dikti. Helin de aynı şekilde ablasına bakıyordu, nefesini tutmuştu.

"Bakışmayın boşuna. Babayım ben, baba! Annene söylemem Helin." Tahsin kahkaha attı. "Yazık benim kadınıma. Ne yoruyorsunuz onu?"

Yüzü pespembe olan Helin, hiç alışkın olmadığı bir sohbetten kaçma girişiminde bulundu. "Ben sana çorba getireyim en iyisi. Olmuştur. Yanmasın." Yataktan kaçar gibi kalkıp koşar adım çıktı. Ayşem ardından bakıp gülümsedi. "Ani oldu."

"Hiç sanmıyorum. Fikret'in kızıma kaç senedir yangın yangın bakması ani değil."

Ayşem doğrulup babasına baktı. "Ajan gibisin baba."

"Bende suç yok kızım, insanlar aşkı gizleyemediklerini bir türlü öğrenemiyor."

Babasını izleyen, dinleyen Ayşem'in yüreği hâlâ en derinden yanıyordu. "Uslu kız olabilirim, sırf senin için."

"Çok da uslu olma. Biz seni böyle sevdik. Başın hep dik olsun. Beni tersi üzer. Ama artık iki kere düşün! Herhangi bir şeyde bile iki kez..."

Kızına nasihat eden adama kapı ucundan baktı Doğan. Kesinlikle Tahsin Bey'e katılıyordu. Ayşem'e dikbaşlılık yakışıyordu. Onu çekici yapan da buydu gözünde. Kapıyı tıklatıp başların kendine dönüşünü izledi.

"Gelebilir miyim? "

Ayşem sessiz kalırken Tahsin gülümseyerek, "Gel tabii," dedi. Adım adım gelip Ayşem'in çaprazında durdu. "İyisin?"

"İyiyim. Bir şeyim yok, abartmayın. Nagehan gelince siz şirkete geçin. Burada bana yardımınız olmaz, işleri takip edersiniz."

Ayşem buna emin değildi. Babasının yanından ayrılası gelmiyordu. Korku dolu anları üzerinden ne zaman atacağını da bilmiyordu. Dün gece babasının nasıl korkmuş olduğunu oturduğu yerden daha net analiz edebiliyordu.

"Ben kalayım."

"Gerek yok kızım. Saat daha erken, gidip biraz çalışın. Patronların hiçbiri şirkette değil. Boş bırakılmaz."

Evde yankı bulan zil sesiyle Ayşem yataktan doğruldu. Elini babasına göstermekten sakınıyordu. Siyah kazağın uzun kolu da buna oldukça izin veriyordu. "Annem gelmiş olmalı." Sözleri bittiğinde annesi odaya gözleri nemli bir şekilde girmişti. "Tahsin!"

Tahsin kendini gülümserken buldu. "Bir şeyim yok."

Bunu karısına nasıl anlatacaktı, o biraz zordu. Doğan'dan aldığı telefonla, "Ben kızlarımın yanına bir gideyim," diyerek ayrılmıştı konaktan. Babasına ve annesine tek kelime etmemişti. Yatağın, Ayşem'in boşalttığı köşesine oturup kocasının elini tuttu. "Ne oldu? Neden yükseldi tansiyonun? Sende tansiyon sorunu yoktu."

Ayşem elini bir kez daha arkasına sakladı. Mükemmel bir babadan saklamanın yanlış olacağı kanısına varırken adamı bu hâle getireceğini elbette bilemezdi. Şimdi sırada annesi olmasındı.

"Ayşem'in bileği çıkmış, görünce fena oldum. Hâlâ tansiyon sorunum yok. Bir anlıktı, geçti."

Nagehan Hanım'ın gözleri ayakta dikilen kızına dönerken kocaman aralandı. Doğan, Ayşem'e göz ucuyla bakıyordu. Annesi ve babası Ayşem'de başkaydı. Ayşem kimseden çekinmiyordu ama anne ve babasından feci korkuyordu.

"Çıkmış!" dedi kadın, şok dalgasıyla.

Ayşem nefes verip arkasındaki eli öne uzatıp iki elini önünde birleştirdi. Mor parmakları diğer eliyle kapatmaya çalıştı. "Geçiyor. Önemli değil. Yakında eskisi gibi olacakmış, doktor öyle söyledi."

Nagehan Hanım'ın gözleri acıyla kapandı. Kızı o acıya nasıl dayanmıştı? Saklamaya çalıştığı morlukları az çok görebiliyordu.

"Hadi çıkın artık. Helin'i de götürün. Bizi de baş başa bırakın."

Babasının emiriyle uzanıp babasını öptü. Annesine de hızla bir öpücük kondurup, odadan kaçar gibi çıkınca, Doğan da göz devirip ardından kapıya yöneldi. "Geçmiş olsun abi, bir şey olursa ararsınız."

"Olmaz bize bir şey. Sen Ayşem'e sahip çık yeter." Tahsin elinden tuttuğu kadını yanına oturması için yerinden kaldırıyordu konuşurken.

Doğan kapıdan sessizce çıktı. Koridoru arşınlarken Ayşem'in kabanını giymeye uğraşıyor olduğunu görünce iki adımda arkasından kabanı tuttu. "Ne oluyor Ayşem?" Kabanı giyen Ayşem ayakkabılarını giydi. "Kaçalım. Helin!" Koşarak gelen, yüzü hâlâ düzelmeyen kız kardeşine baktı. "Hadi çıkıyoruz."

Helin nereye bile demedi. "Çıkalım." Helin de koşar adım montuna asıldı. Fikret ve Doğan ikisine bakıp kalmıştı. Mecburen arkalarından evi terk ettiler. Kapının önüne çıktıklarında iki kız kardeş de nefeslerini bıraktı.

"Ne oluyor Helin?" dedi en sonunda Fikret. Babasının yanından aldan mora dönmüş gibi çıkmış, tek laf etmemişti.

Ayşem, Helin'e bakınca kahkaha attı. Doğan da ona bakıp kaşlarını çattı. Ayşem neceydi?

"Babam, 'Sizi iyi adamlara emanet ettim,' dedi."

Fikret'in kaşları birleşti bu kez. "Adam kim?"

Helin elini yüzüne kapatıp açtı. "Sen tabii ki. Babam anlamış!"

"Sen o yüzden betin benzin atmış çıktın odadan..." Fikret saçını tararmış gibi düşündü o an. "Ama nasıl?"

"Kızıma yangın yangın bakıyor, dedi babam."

"Ayyyy..." diyerek cırladı Helin. "Çok utanıyorum."

Doğan da gülümsedi. Ayşem ve Helin kesinlikle aynı değildi. Bir parça benziyor olabilirlerdi ama bir değillerdi.

"Neden babamın yanında öyle bakıyorsun?" Gözlerini çıkartan Helin, Fikret'e bir adım attı. "Ayıp değil mi?"

"Bakmış mıyım? Nereden bileyim Helin!"

"Allahım..." diye inledi Helin. "Babam da yani söylemek zorunda mıydı?"

Ayşem kardeşine yan baktı. "Sen bir de bana dediklerini duysan..."

Üçü de ona döndü. "Ne dedi?" diye soran Doğan'a baktı. "Babam bizi en başından beri biliyormuş." Geri kalanını söylemek için uygun bir yer olmadığını düşündü. Şaşkınlıkla bakan adama döndü. "Ben de aynen böyle bakmış olabilirim. Hadi gidelim ve eve gece yarısı dönmek istiyorum. Bana baktıkça kötü oluyorlar."

"Gidelim. Babama baktıkça kötü olacağım. Gece gelmek iyi fikir. Tuttum bunu."

Masaya yatırdıkları çizimlere tek tek göz atıyordu Doğan. Ayşem de çizdiklerini tekrar inceliyordu. "Araziyi gördün mü?" Soru soran Doğan'a bakmadan konuştu. "Evet, biliyorum. Merkezi alanda. İşlek bir yer."

"Güneşi hesap etmişsindir o zaman."

"Ettim."

"Kaç metre kare?"

"Yedi yüz metre kare ve dörtle çarpıyoruz, biri bodrum. Dışarıdan üç görünecek."

"Görüyorum."

Ayşem, Doğan'ın yanına varıp eskizi öne çekti. "Yönetim ve öğretmenler için bu kısmı çizdim. Kullanılabilir bir alan. Girişte bir sergi odası, büyük bir kafeterya, danışma ve dört sınıf yerleştirdim. Üst katta seminer salonu, kreş odaları ve onlarca sınıf. Üst kat tamamen sınıf ve tercihe göre atölye şeklinde kullanılabilir. Bunlar benim düşüncelerim. İç mimarı merak ettim şimdi. Çalışacaksam uyuşmak isterdim."

Doğan, Ayşem'e bakarken gözleri yarı aralıktı. Aklından geçenleri okuyabilir miydi Ayşem?

"Ne oldu?"

Mimarlar ve mühendisler... Bunların içinde kadın da vardı ama... Ayşem bu insanlarla her gün kaç saat geçirecekti? Belediyedeki tüm mimar ve mühendisleri tanıyordu Doğan. "Ne diye uyuşuyorsun sen elin adamıyla?"

Doğan'a bakan mavi gözler önce şaşkınlıkla birkaç kez açılıp kapandıktan sonra önüne geçemediği gülümsemesiyle, "Ne?" dedi. "Elin adamı? O kim?"

"Ben değilim, ben değilsem el olmuyor mu?"

"Ne saçmalıyorsun sen?" Çıkışan kadının gülüşü sönmüştü. Kaşları birleşmiş, cevap bekliyordu ama Doğan başka bir eskizi önüne çekti. "Uykusuzum sanırım."

"Kıskancım demiyor da..."

Doğan onu duymazdan geldi. "Maketini yapalım. Ben haber vereyim, malzemeleri getirsinler. Gece sabahlarız ama biter."

"Uykusuzum diyen sen değil misin? Git uyu. Günler torbaya mı girdi?"

Nereye gidecekti Doğan? Kadına bir süre bakıp yerinde hareket etti. Ayşemsiz geçmeyen zamanlar vardı artık. Gözünün önünden asla ayrılmaması gereken anlar. "Yorulursam başımı yaslarım göğsüne uyurum."

Çıkıştığı hızla yelkenleri çeken Ayşem, adamın sözlerindeki rüzgâra kapılmıştı. "Zor olur, sol elimi kullanamıyorum."

İki adımda yaklaşıp kadının alnına dudaklarını bastırdı. Geri çekilip mavi gözlere baktı. "Halledebiliriz. Ekip sağlam."

Gülümseyerek başını yana yatırdı. "Tamam, nasılsa sol yanım yanımda. Dağları bile delerim tek elimle."

"Ah..." dedi Doğan, başını gülümseyerek kaldırdı. "Hep böyle konuşsan da canımı yesen."

Ayşem yan ve ters bir bakış attı. "Duyan da gerçek zannedecek. Nankör adam."

Doğan kahkaha atarak kapıya yöneldi. "Neden bahsettiğimi biliyorsun. Neyse... Yemek de söylüyorum ve ekibi toplayıp geliyorum."

Doğan'ın ardından bakıp iç çekerek koltuğuna oturdu. Doğan onu rahat bırakmayacaktı, açıkça belli oluyordu. Ve Ayşem kara kara öylesi bir anın gelmemesini diliyordu... Kalbinde saklı kalabilirdi ne varsa...

8. Bölüm

Güçlü Bir Tanrıça

Maket yapım odasında etrafa bakarak esnedi Ayşem. Helin'in de ondan farkı yoktu. Hoş, Helin'in maketle uzaktan yakından alakası yoktu. Baran ustaca, yapacağının fazlasını ortaya sererek çok geç olduğundan Mercan'ı ve Aysima'yı alıp eve götürmüştü. Kendileri oldukça şehirliydi ama Mercan ve Aysima pek öyle değildi. Nişanlı da bir yere kadardı. Baran sınırları zorlamak istemiyordu.

Fikret yetmişe yetmiş maketi masanın ortasına bıraktı. "Olmuş mu yengeciğim?"

Doğan, eline boya ve yapıştırıcı bulaşmasın diye giydiği eldivenleri çıkartıp attı. Yorulmuşlardı ama değmişti.

"Uykusuzluktan göremiyorum Fikret. Saat kaç oldu?"

"03.20," diye gözleri kapalı mırıldandı az önce telefona bakan Helin. Fikret ve Doğan ikisine bakarak sırıttı.

"İlaçlarımı da almadım ben. Evde kaldı. Antibiyotiğimi de almadım, dikişler için olanı." Söylenirken maketi incelemek için ayağa kalktı. Çıktının bire bir aynısıydı. Dış cephe boyasına kadar aynı yapmışlardı. "Ellerinize sağlık. Tıpkısının aynısı ve kusursuz..."

"Bu senin ilk bağımsız işin, bunu sen yaptın. Gelecekte bir gün tanınan bir mimar olacaksın." İnci tanesi gibi sözler döken adama bakarken kendini gülümsemekten alamadı. Mavi gözleri uykusuz olabilirdi ama Doğan'a

bakarken sağlıkla parlıyordu. Tam olarak Doğan'ın istediği saflığa yakın bakışlar...

"Sol yanım çok kuvvetli, gücümü ondan alıyorum."

"Bırakın oynaşmayı. Babamla annem uyumuştur. Beni eve bıraksana Fikret, şuraya sızacağım yoksa. Beni sabah erkenden beklemeyin. Öğlene kadar uyuyacağım."

"Birlikte çıkalım. Bu saatte Harran'a dönemeyiz. Git gel eziyet," dedi Doğan.

"Bize gelin derdim ama üzgünüm," dedi Ayşem. "Babamlar..."

"Sizin bir alt kata gelsek?" dedi Fikret. "Birkaç daire daha var orada boş. Satmayız belki. Biri sizin biri bizim..."

"Öyle mi?" dedi Helin tek gözünü açıp baktı sevdiğine. "Olabilir. Üşürsünüz ama. Evden size battaniye verelim."

"Evet, Fikret haklı. Harran yerine biz de orada bir daire seçeriz. Eşyalı satıyoruz zaten, döşeli nasılsa. Hem de yakın oluruz."

Ayşem yandan göz gezdirdi Doğan'a. "Evden kaçmayacağım."

Göz devirdi Doğan. "Uykusuzluk sende huysuzluk yapıyor Ayşem. Nereden çıkardın şimdi?"

Omuz silkti genç kadın. "Aklından geçer gibi hissettim, çarpayım dedim lafımı."

"Yaaa yeter!" diyerek ayağa kalktı Helin, son anda sendelemiş, Fikret hemen elinden tutmuştu. "Helin!"

"Uyuyorum bağırma!" Fikret kahkaha attı. "Bak hâlâ bağırıyor. Sussana!"

Boğazını temizleyen adam kızı çekiştirmeye başladı. "Hadi yürü..."

Doğan da maketi kucakladı. "Bunu senin odana bırakalım."

"Babamın odasına bırakalım. Sabah geldiğinde keyfi yerine gelir belki."

"Ayşem," diyordu bir ses. Anne sesi, anne sitemi. "Kalk!"

"Anne!" Minicik bir itiraz sesi çıkartabildi. "Sabah yattım, bırak beni. Ben patron kızıyım, gitmeyeceğim işe."

"Kocası içeride, hanım uyuyor."

"Ne kocası ya? Taktınız koca da koca. Nişanlım o benim." Zorla gözlerini araladı. Yaralı elini gözlerinin üzerine kapatıp yüzünü buruşturdu.

"O dediğin burada geçmiyor. Kalk hadi saat on oldu. Baban da gitmedi henüz. Kahvaltı yapacağız."

Yarı baygın doğruldu. "Helin'i göndersene bana yardım etsin, giyineyim."

"Kalktı mı diye sor önce. Başına yorganı çekmiş kalkmıyor. Sen kalkadur ben gidip onu dürteyim."

Annesi odadan çıkarken banyoya ilerledi. Tek eliyle buz gibi suyla yüzünü yıkadı. Hâlâ uykusuzdu. Hiç iyi görünmüyordu. "Makyaj güzeli olacağım bugün anlaşıldı."

Odaya döndüğünde Helin'i kendi yatağında buldu. Küçük bir kahkaha atarak yorganı çekti. "Kalk kız! Giydir beni. Anamla babam seni iyi ki yapmış. Sen olmasan kime soyunacaktım? İnsanın bir kız kardeşi olacak! Nokta! Karar verdim Helin." Helin başını kaldırıp tek gözünü araladı. "Neye?"

"Üç beş tane kız doğuracağım."

"Enişteme soralım bu konuyu."

"Ona ne be," dedi, elleri belinde. "Ben doğurmuyor muyum?"

"Cinsiyeti erkek belirlediğine göre senin doğurman da pek işe yaramıyor. X'leri hızlıysa erkek olur." Kendi sözlerine kahkaha attı Helin. "Seni düşünemiyorum üç beş erkek çocuğuyla. Ay senin kaynanalığın bile çekilmez. Bergüzar'dan aşağı kalmazsın."

"Yapma ya..." derken ciddi ciddi beş erkek annesi olabileceği geldi geçti aklından. Hiç kızı olmaz mıydı? "Ya ben zamanında beddua etmiştim Doğan'a. Boy boy kızların olsun diye. Tutar mı acaba? Hani beddua sahibine geri döner derlerdi, dönmez mi?"

Yeterince ayılan Helin doğrulup kalktı. "Denemeden ben nereden bileyim? Hadi seç, ne giyeceksin?"

Ayşem elini havada salladı. "Aman çek oradan bir pantolon."

Helin manidar baktı ablasına. "Jartiyere ne oldu?"

"Doğan giydirmeyecekse çekmecede kalabilir."

Aynı aşiretin ikiye ayrılan adamları saf olarak karşı karşıya oturmuşlardı. Ortaya, en başa oturan Bekir ve iki yanını saran aynı yaşlardaki Harran'ın en büyük dedikleri adamlarla iki yöne ayrılmış olanlara bakıyordu.

Süleyman ve Haydar başı çekiyordu. Yanlarındaki adamlar kızlarını gelin gittiği ağaların büyükleriydi. On üç adamdan, Bekir'in yanında oturan ikisi ortamın taraf-sızıydı. Silahlar kapıda bırakılmıştı. Bugün söz, kurşundan keskindi!

"Kendini nasıl savunacaksın Süleyman?" dedi Bekir Ağa'nın yanındaki adamlardan Rezan adlı adam. Diğer yanındaki Osman Ağa, "Oğlunu nasıl savunacaksın, anlat bize," diyerek destekledi Rezan Ağa'yı.

Süleyman, oğlunun yaptığının, yapacağının ardında dimdik duruyordu. "Erkektir. Gecenin o saati ne işi var avradın orada?"

Dişleri birbirine giren Haşim Ağa yerinde doğruldu. "Sözüne dikkat et Süleyman, benim namusumla mı erkek olacak senin şerefsiz oğlun? Benim gelinime, oğluma bir laf daha edersen buradan çıktığımda sıkarım alnının ortasına!"

Rezan Ağa elini kaldırdı. "Haşim Ağa haklı. Bu savunma değil, Süleyman. Lafına dikkat et. Bir an gelir canını kimse kurtaramaz. Ettiğin laf, laf değildir."

"Siz bana diş bileceğinize kızınıza sahip çıkın. Nişanlı bir kızın ne işi olur orada, o saatte?"

"Sana ne?" dedi Bekir Ağa. "Kocasını beklerdi belki, sana ne Süleyman? Reşit'in yaptığına ayaklarımıza kapanıp almayın oğlumun canını diye yalvaracağın yerde kalkmış torunuma laf edersin. Çok şükür ki Ayşem ağa torunu, ağa gelini olarak yetişti! Adam dövmeyi de senin, sizin gibilerin şerefsiz evlatlarından korunsun diye öğrettik. Ağzını burnunu kırmış diyorlar benim torun."

Süleyman hırsla atılıp, öne çıkacağı anda Haydar kolundan tutup oturttu. "Benim oğlum o! Yaptığınızın hesabı sorulacak!"

"Senin ecdadını sikerler Süleyman. Daha gelinime sıktığın kurşuna gelemiyorum bak! Sen kime hesap soruyorsun, soysuz!"

"Haşim Ağa!" dedi Osman Ağa. "Ne demek kurşun?"

"Bunun it oğlu benim oğluma kurşun sıkmış İstanbul'da. Ayşem de öne atılıp kurşuna denk gelmiştir ağalar. Benim oğluma! Benim gelinime! Siz kimsiniz?"

"Yalan!" dedi Haydar. "İyi alıştınız iftira atmaya. Yapmaz Reşit!"

Haşim Ağa bilmiş bilmiş başını salladı. "Gönderdiğiniz adamlar bülbül gibi şakıdı. Siz kime oynuyorsunuz hâlâ?"

"İnanmayın!" dedi Süleyman, Rezan ve Osman'a bakarak. "Yalandır hepsi. Bizi bitirmek için çabalar dururlar."

"Nereden bilirsin Haşim?" dedi Rezan. "Kimdir kurşunu sıkan? Nerede buldunuz?"

"Ben bulmadım. Vedat Çelebi buldu. Bilir misiniz o adamı?" dedi Haydar ve Süleyman'a bakıp. "Haklının yanındaki adam, adaletin tahtında nam salan da kimsenin bir iz bulamadığı adam. Namı kendinden büyüktür."

Yutkundu Haydar ve Süleyman. Duymuşlar mıydı? Hayır, onlar şu an Vedat'ın varlığını yaşıyorlardı. Haydar oğlunu girdiği delikten kaçırmanın yollarını arıyordu.

Haşim elini yumruk yaparak dizine vurdu. "Bana kan borcunuz var! Oğlumu öldürmek istediniz! Gelinimi yaraladınız! Ölebilirdi. Ona bir şey olsaydı Doğan sizi yaşatır mıydı? Kurşunla bitmezdi işiniz. Hepinizi ipe dizip asardı meydana. Reşit dün gece ölüm fermanına parmak bastı! Eğer bu işi burada çözmezsek imzayı kanla atarım!"

Rezan Ağa tekrar elini kaldırdı. "Tamam! Şimdi uzlaşma sağlanacak." Haydar'a ve Süleyman'a döndü. "Sözünüzü buraya bırakacaksınız. Sözünden döneni mezar temizler, biz de ardında dururuz! Söz namus burada! Her iki taraf da hırsından, intikamdan vazgeçecek. Sözü kim bozarsa kim vurduya gidecek, şimdiden söyleyelim. Oğluna sahip çıkacaksın Süleyman! Burada, bu topraklarda namus her şeydir. Oğlunun yaptığı affedilemez! Haşim Ağa'nın gelinine, Bekir Ağa'nın torununa ve bu toprakların gelecekteki hanımağasına yaptığı iş, iş falan değil, bildiğin şerefsizliktir. Reşit bir daha Harran'a ayak basmayacak! Bu Doğan Ağa'nın emri! Benden size iletmemi

istedi." Süleyman'a sarf ettiği sözlerden sonra Haşim'e döndü.

"Oğullarına sahip olacaksın! İntikam peşine göndermeyeceksin! Akrabalık ilişkileri ve iş ilişkileri devam edecek! Ha yok yapamam derseniz küseceksiniz. Birbirinizi gördükçe yol değiştireceksiniz. Ama kan dökmeyeceksiniz! Bu da Doğan Ağa'nın istediğidir. Doğan hakkıyla ağalık yapmasını bilir." Haydar ve Süleyman'a tekrar döndü. "Çoluğunuz çocuğunuz Doğan'ın kapısında ekmek yer. Size yine adaletli davranıyor, ben olsam hepinizi sürerdim Harran'dan."

"Bir de..." dedi Bekir. "İllaki gideceğim derseniz topraklarınızı başka birine satabileceksiniz. Doğan sizden toprak istemiyor."

"Doğan'a soracak değilim, Bekir!" dedi Haydar. "Satarım veya satmam. Doğan'dan emir almam ben!"

"Sen bilirsin Haydar," dedi Bekir. "Biz sözümüzü dedik."

"Söz mü ağalar?" dedi Osman Ağa.

"Benim sözüm sözdür. Evlatlarımı adam diye yetiştirdim. Ar, edep, namus bilirler. Babalarını da dinlerler," dedi Haşim.

Osman ve Rezan, Haydar ve Süleyman'a döndü. İki adam da öfkeden anbean kararıyordu. Söz vermek istemiyorlardı. Verseler bile tutmayacaklarını biliyorlardı. Yüreklerindeki yangın sönmeyecekti. Asla!

"Söz!"

"Söz!"

Rezan başını aşağı yukarı salladı. "Sözünden dönenin tabutunu bile tutmayız, bilmiş ola."

Kahvaltı masasında başını kaldıramayan Helin'e baktıkça gülme isteğiyle dolan babasının keyfi yerindeydi. Hiçbir vakit Helin'le bu konuda yüz göz olmamışlardı. Helin ablasından daha çok Urfalıydı. Allah'tan masada Fikret yoktu.

"Alt kattaki daireyi döşeyebiliriz," dedi Doğan. "Sürekli Harran'a gidip gelmek zor olacak."

"Kendi eviniz için mi?" diye sordu Nagehan Hanım. "Annen bu işe ne der Doğan? Gelinini konakta isteyecektir."

Ayşem'le Doğan göz göze geldiler. Ayşem kaşlarını indirip kaldırdı. Nereden açıldığını anlamadığı konunun en nefret ettiği yerindeydi.

"Abla..." dedi Doğan. "Annemle Ayşem'i aynı evde düşünebiliyor musun?"

Helin başını kaldıramıyordu ama kıkırdadı. Sesi ortamı sessizliğe bulayınca mecburen başını kaldırdı. "Düşündüm işte. Ondan güldüm. Konağın taş duvarları yerinden oynar."

"Yapmaz benim kızım," dedi Tahsin Bey. "Saygısızlık olmaz."

Ayşem burun kıvırdı. Üzerine alınmadı ve cevap vermedi.

"Baba," dedi Helin, alışmaya başlayarak. "Ablam saygısıyla parçalar o taşları."

Doğan'ı da gülümsetti. "Bence iyi bile geçiniyorlar. Ben saygısızlık olacak bir olaya hiç denk gelmedim."

Nagehan Hanım gururla kaldırdı çenesini. "Yapmaz kızım."

Telefon sesiyle masadan kalktı Doğan. Koltuğun kolçağına bıraktığı telefona yaklaştığında gördü babası olduğunu. "Babam arıyor."

Tahsin ve Nagehan da bu sabah olacak konuşmayı biliyordu. Pürdikkat Doğan'a kilitlendiler. Doğan kulağındaki

telefonla olduğu yerde dinliyordu. Bakışları yerde, parke taşlarındaydı. Ayşem ve Helin gerilmiş, neler olduğunu merak etmişlerdi.

"Tamam, baba. Yok! Bir süre gelmeyeceğim Harran'a." Telefonu kapatıp aldığı yere geri bıraktı. Masaya, yerine tekrar oturdu.

"Ne olmuş?" dedi Tahsin ama o esnada kendi telefonu da çalıyordu. Bekir babam yazısını görünce çabucak açtı. Ayşem nefesini tutmuştu, tıpkı annesi ve Helin gibi. Babasının da konuşması bitinceye kadar Doğan'a bakamadı bile. Gözleri babasının üzerindeydi. Ki Tahsin de telefonu kapatıp masaya bıraktı.

"Söz vermişler."

"Tutmayacakları sözü vermişler," diye düzeltti Doğan.

"Ne sözü?" diye sordu Ayşem. Babası ve Doğan'a kısa kısa bakıyordu korkuyla.

"Meselenin kapandı sözünü. Kimse kimsenin ardına düşmeyecek. Reşit Harran'dan gidecek ve hatta Urfa'ya ayak bile basmayacak!" dedi Tahsin. "Buna inanmak istiyorum."

"Ben inanmıyorum. Herkes olduğu gibi kalsın. Korumalarla yaşayacağız, buna mecburuz. Reşit Urfa'ya ayak basarsa haberim olacak zaten. Ama babası ve amcası..." Düşünürken aklına yeni gelen mecburi detayı nerede olduğunu hatırlayarak yuttu.

Ayşem ona kaşlarını çatarak bakıyordu ve atladığı büyük bir detayı o anda fark etti. "Sen beni nasıl buldun o gece?"

Doğan ona birkaç saniye sessizce baktı. Bu soru hepsinin merakını giderecek gibiydi, babaları hariç.

Telefonuna gelen bildirim sesiyle Ayşem telefona baktı. Dün gece de yarım saatte bir bildirim gelmişti. Hatta bir ara Doğan telefonun sesini kapatmıştı.

"Yarım saatte bir konum geliyor telefonuma," dedi Doğan. "Sen, Reşit, Haydar ve Süleyman'ın konumları. Havaalanından çıktığımda sen konaktaydın. Eve gelirken de konaktaydın ama yaklaştığımda değildin."

Omuzları indi kadının. Başka şartlar altında olsa elbette affedeceği bir mevzu değildi. Doğan'ın yaptığı şey hayatlarını kurtarmıştı bir nebze de olsa. Eğer Doğan gelmemiş olsa kendini belki de asla aklayamazdı.

Helin ve Nagehan Hanım bunun nasıl olduğunu düşünüyordu. Kim gönderiyordu konumu?

"Konumu nasıl alıyorsun?" diye sordu Helin.

"Ali Rüzgâr..." dedi Ayşem. "Ondan başka kim yapacak bunu?"

"Adam dâhi," dedi Doğan gülümseyerek.

Üçü de Tahsin'in odasında makete bakıyordu. Tahsin ortaya çıkarttıkları şaheseri kızının çizmiş olmasıyla derin bir gurur hissediyordu. "Ellerine sağlık, Doğan. Uğraşmışsınız ama mükemmel olmuş."

"Bana yok mu? Aylardır bununla uğraşıyorum."

Sevimli sevimli bakan kızını kolunun altına alıp şakağına dudaklarını bastırdı. "İlk denemeye göre mükemmel! Emeğine sağlık kızım." Kedi gibi sokulduğu babasına öpücük kondurdu. Doğan yüzünde muhteşem gülüşüyle izliyordu. Ne güzel gülümsüyordu. Gülünce mavi gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

Kızını bırakıp koltuğuna oturdu Tahsin. "E neymiş bana diyeceğiniz şey?"

Ayşem ve Doğan da babalarının karşısında yerlerini aldılar. "Doğan, bu projeye destek vermemizi önerdi."

Tahsin damadına döndü. "Destek?"

"Maddi destek. Karacadağlı şirketi olarak iç malzemelerini üstlenebiliriz. Mobilyalar, kurs araç gereçleri, spor aletleri, kütüphane için kitaplar..."

"Bence de güzel olur. Benim açımdan sorun yok. Rüzgâr'la konuşurum ben. Ama sen kabul ettin mi teklifi?"

"Etmedim. Edeceğim. Fakat bazı şartlarım olacak, anlaşırsak kabul edeceğim."

"Ne şartı?" diye sordu Doğan. Babası da kızını dikkatle dinliyordu. Yine nelerin peşinde olduğunu merak ediyordu.

Ayşem her ikisine de bakıp haince sırıttı. "Anlatayım."

Belediye başkanıyla görüşmek üzere belediye binasına adım attıklarında tüm yollar onlara açıktı. Genel olarak sıradan bir vatandaşın belediye başkanıyla görüşmesi oldukça zordu, başkan onunla görüşmek istemiyorsa... Ayşem bu sınıf farkından nefret ediyordu ama yine de çaresiz olarak içindeydi. Bir Altunhan - Karacadağlı olmayı o seçmemişti.

Sekreterin açtığı kapıdan içeri süzüldüklerinde Ferhat Bey ayağa kalkmış, onlara yürüyordu. Önce Ayşem'in daha sonra da Doğan'ın elini sıkarak tebessüm etmişti. Koltuğuna kurulan adam her ikisine de baktı gülen bir yüzle. "Sizi beklemiyordum. Ama geldiğinize sevindim. Bize güzel haberleriniz olacak sanıyorum." Ayşem'e hitaben konuşup son sözü Doğan'a bakarak sarf etmişti Ferhat Bey.

"Projeyi bitirdim ve her iki taraf için de zaman kaybı olmaması için habersiz geldik," dedi Ayşem.

"Öyle mi?" Ferhat Bey'in yüzünde hatırı sayılır bir gülümseme oluştu. "Buna çok sevindim. Getirdiniz mi?"

"Arabamda. Maketini de hazırladık. Biraz zamanınız varsa hem konuşup hem de size sunacağız."

"Mimar ve mühendisleriniz de görmeli. Ayşem kiminle çalışacak görürse daha iyi olabilir," dedi Doğan. Kendisinin görmek istediğini Ferhat Bey'den gizliyordu sadece. Ayşem onu açık mektup gibi okuyordu.

Ferhat Bey ayağa kalktı. "Toplantı odasına geçelim. Arabadan maketi ve projeyi aldıralım. Arkadaşlar bize katılır."

Ayşem ve Doğan da ayağa kalktı. "Ferhat Bey?" dedi Doğan.

"Evet," diye yanıtladı adam.

"Ayşem'le çalışmak, yani proje dâhilinde merkezi ona devretmeyi hâlâ düşünüyor musunuz?"

Adamın bakışları Ayşem'e kaydı. Elbette istiyordu. O kadar çok taliplisi vardı ki merkezin, artık Ferhat Bey yılmıştı o isteklerden. Dışarıdan birine vermek en başta aldığı bir karardı ama Ayşem kabul etmezse neler olacağını kestiremiyordu. "Tabii ki... Sorun nedir?"

"Sorun yok başkanım. O hâlde müdür ve yardımcılarınız da toplantıya dâhil olabilir mi? Sizi günlük planınızdan edeceksek başka bir gün de gelebiliriz," dedi Ayşem, kendinden emin ve kararlıydı.

Daha çok meraklanan adamın bakışları da karıştı. Ertelemeyi asla düşünmedi. "Sorun değil, buyurun geçelim."

Doğan'ın adamlarının getirdiği maket masaya bırakıldı. Proje eskizleri masaya serildi. O esnada fark etti başkan, Ayşem'in elini.

"Eliniz? Geçmiş olsun."

Ayşem sağ eliyle sol bileğini tuttu. "Küçük bir kaza. Teşekkür ederim."

Makete baktı adam. Şahane bir görsel duruyordu önünde. "Maketi yaparken olmadı ya?"

"Hayır. Maketi Doğan Bey yaptı." Adama bir şey demesi gerektiğine kanaat etti. "Düştüm. Sakarlık işte. İncindi."

Kapı tıklanarak açıldığında genç iki adam girdi içeriye ilk olarak. Birinin mimar, diğerinin mühendis olduğunu Doğan biliyordu ve adamlar Ayşem'le tanışıyordu şimdi. Doğan'ın tam merceğindeydiler. Ardından dört tane orta yaşlı adam kendilerini müdür ve müdür yardımcıları olarak tanıttı. Ve esmer güzeli genç bir kadın girdi son olarak. Alımlı güzelliği göz dolduruyordu. Ayşem kadına çok dikkat etmeden selam verip tanıştı. Adının Simge olduğunu öğrendiği kadın otuzların başında gibiydi ve oldukça kibirli bir mühendisti.

Herkes yerine oturduğunda eskizleri incelemeye aldılar. Ferhat Bey de onları izliyordu. Mühendisler ve mimarlar eskizleri inceleyip makete göz atıyor, aralarında küçük konuşmalar gerçekleştiriyordu. Müdürler neden orada olduklarına pek anlam veremiyordu.

Ayşem hepsinin üzerinde dikkatle göz gezdiriyordu. Simge'nin burnu havada mat duruşundan huylanmaya başlıyordu. Kendisini ilgilendiren bir şey olmayacağı takdirde Simge hep kibirli ve uzak kalabilirdi. Karşıdan Doğan'a attığı o keskin bakışı görmemiş olsaydı.

Kendine güveni olan bir kadın için basit bir şeydi Simge'nin o keskin bakışı. Fakat bu içten gelen öfkeyi hissetmeyeceği anlamına gelmiyordu. Aldırmamaya çalıştı.

"Ne diyorsunuz?" Başkan çalışma arkadaşlarına baktı.

Genç, erkek olan mimar Yusuf, başkana baktı. "Tebrikler sevgili meslektaşıma. Başarılı bir çalışma," dedi gülümseyerek. Ayşem de gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Mühendis olan Ali de Ayşem'e göz attı. "Birlikte çalışacağız sanıyorum. Ben de iyi, hatta çok iyi buldum. Tebrik ederim Ayşem Hanım."

Ayşem bir kez daha gülümsedi. "Teşekkürler. Güzel bir iş olacağına eminim."

Doğan ikisi arasındaki gülümsemeyi kayıt etti. Beyni sinyaller alırken aslında Yusuf'un masum olduğunu biliyordu ama bu demek değildi ki Ayşem kıskanılmayacak kadındı.

"Ben..." dedi Simge. Başlar ona döndü. "Ben fazla büyük ve maliyeti yüksek olarak algılıyorum. Bu kadar büyük alana neden ihtiyaç duyuyoruz? Alt tarafı birkaç sınıf, kurs odası, burada fazladan pek çok alan var. Bu paralar devletin kasasından akıyor. Biraz abartı değil mi?" Önüne gelen siyah saçları geriye atmıştı karşısındaki adamlara bakarak. Doğan kendinde oyalanan bakışlara göz devirme isteğini bastırdı ama kadına bakmaya devam etti. Ayşem bu bakışları görüyordu.

Tekrar kadına döndü Ayşem. "Devletin kasasından akıyor bu doğru. Lakin cebimize inmiyor, devletin onu seçen halka bir hediyesi bu! Alt tarafı birkaç sınıf dediğiniz alanlarda genç kızlar ve kadınlar gelecekleri için amaç edinecek. Fazla dediğiniz alan neresi mesela? Kütüphane mi? Kitap okumayan gençliğin dünyayı parçaladığı bir zamanda yaşıyoruz."

Doğan dudaklarını kıvırırken gülüşünü gizliyordu. Bakışları önündeki fincanda olan çayındaydı. Ayşem'e kaldırdığı gözleriyle kısa bir an baktı. Ayşem gayet sakin görünüyordu. Ah... Bu kadın Ayşem'di...

"Ben öyle düşünmüyorum," dedi Yusuf. "Fazla olması eksik olmasından iyidir. Belki rağbet çok olacak. Belki tahminimiz üzerinde kurs talebi alacağız... Gecekondu gibi oda çıkması yapacak değiliz daha sonra."

Simge aldırış etmeden eskizleri inceliyordu. O da kendine güvenen bir kadındı. Ayşem de laf çoksa onda da fazlasıyla mevcuttu. "Bunlar benim düşüncelerim. Başkanım sordu, izah ettim."

"Ben görsele hayran oldum." Ali o sevimliliğin dışındaki bakışlarını Ayşem'e yöneltti. Doğan içinden sabır çekiyordu. Oysa adam hiçbir şey yapmıyordu. O, ne zamandır bu kadar kıskanç bir adamdı? Son zamanların bir yansıması olabilir miydi? Kesin öyleydi.

"Elinize sağlık, maket şahane," diye ekledi Yusuf.

Ayşem de kocaman gülümsedi. "Teşekkür ederim Ali Bey ama maketi Doğan Bey yaptı. Elimi incittim de..."

Elini masaya bırakan Ayşem'in eline kayan bakışlarla geçmiş olsun dilekleri aldı. Simge hariç...

"Proje bence de kusursuz," dedi Ferhat Bey. "Ben onaylıyorum. Urfa'ya bir tat katacak kadar güzel, ayrıca şehre ve kadınlarımıza değer katacak."

"Katılıyorum," dedi Yusuf.

"Ben de katılıyorum," dedi Ali.

Simge eskizleri masaya bıraktı. "Benim açımdan bir sorun yok, başkanım. Siz iyisini bilirsiniz."

"Güzel..." dedi başkan. "Gelelim diğer konuya. Ayşem Hanım kültür merkezinin yönetimine geçecek!"

Simge kaşlarını çattı. Geleli iki ay olmuştu Urfa'ya ama bundan hiç haberi yoktu. Hem de başkan amcası olmasına rağmen. Tıpkı müdür ve yardımcılarının da haberi olmadığı gibi. Adamlar ve Simge birbirlerine kısa bir an göz attılar. Ne hayalleri vardı adamların... Ne paralar indireceklerdi ceplerine. Hepsi hayal mi oluyordu şimdi?

"Nasıl yani?" diye sordu Simge.

"Dediğim gibi yönetimine geçecek. Ben teklif ettim kendisine. Burayı iyi bilen biri. Burada yetişmiş, ne gerekli olduğunu bizden daha iyi çözecek biri Ayşem Hanım."

"Başkanım."

Müdürüne döndü başkan. "Ben karamı verdim müdürüm."

"Başkanım," dedi Ayşem. "Müsaade ederseniz şartlarım var. Kabul görürse sizinleyim. Olmazsa sadece projemi size vereceğim."

Gözlerini kıstı Simge. Neydi bu karşısındaki? Neler oluyordu ve bu kadının derdi neydi?

"Dinliyorum," dedi başkan. "Dinliyoruz."

Doğan dirseğini koltuğun kenarına verip parmaklarıyla çenesini kavradı. Kadın mıydı mübarek? Mitolojik, güçlü bir tanrıça gibiydi... Az sonra okuyacağı meydanı zevkle izleyecekti.

Ayşem arkasına yaslandı. Ara ara göz attığı insanlara dönüyordu. Muhatabı Ferhat Bey'di.

"Diyeceklerim sizde gördüklerim değil. Bunlar benim kendi özel düşüncelerim olacak. Kendi ekibimi kendim seçerim," diyerek başladı. Başkan başını usulca salladı ve Ayşem devam etti.

"Kurs verecek tüm hocaları kendim seçeceğim. Yeteneği olmayan hiç kimseyi sırf torpili var diye bana göndermeyeceksiniz!" Müdürlerin ve Simge'nin gözleri kocaman açıldı. Tıpkı başkanınki gibi. Ferhan Bey kahkaha atmak istiyordu.

"Ben bulunmaz Hint kumaşı değilim, başkanım. İsterseniz başımla, istemezseniz herkes kendi yoluna. Fakat kaymakam kızı, vali baldızı, yeğen, amca, dayı, hala çocuğu istemiyorum. Bana böyle insanlar göndermeyeceksiniz. Benim yöneteceğim merkezin üzerinden tek bir kişi bile tek kuruş fazla işleyemez belgelere. Her ay gelecek ve gidecek olanı kendime ait bir dosya ve size ait bir dosya hâlinde hazırlarım. Simge..." dediğinde dişlerini sıkmış olduğunu gördü ve kadına umursamaz bir tavırla baktı. "Hanım'ın da dediği gibi devletin parası ne benim ne başkasının cebine giremez benim üzerimden. Devletin parası diye de bir şey yok esasında! Yetimin hakkı...

Bu topraklar üzerinde yaşayan milyonlarca insanın alın teri o paralar. Ben yemem! Üzerimden kimseye de yedirmem! Anlaşma süresi sizin görev süreniz kadar olacak. Sizinle anlaşacağız belki ve ben daha sonra gelecek olan başkanla çalışmak istemeyebilirim. Belki de o benimle çalışmak istemeyecek. Tekrar aday olur seçilirseniz tekrar konuşuruz."

Doğan'ın zevkle izlediği tablo sona ermişti. Ne güzel de konuşuyordu canına yandığı kadın. Masanın etrafındaki insanların dili tutulmuş gibiydi ama en çok başkan şaşkındı.

"Söylediklerіniz bize hakaret Ayşem Hanım!" dedi Simge.

Müdürlerden biri de Simge'ye katıldı. "Kesinlikle katılıyorum. Bu çok çirkince bir itham."

"Kusura bakmayın ama buradaki tek muhatabım sayın başkan. Kimseyi de zan altında bırakmadım. Başkanımı o şekilde gördüğüm için söylemediğimi en başta izah ettim."

"Sizin tekelinizde olmayacak işler için bahsettikleriniz de ayrıca saçma! Öğretmenlere maaşı belediye veriyor. Neden siz seçiyorsunuz?" Simge'nin pes etmeye niyeti yoktu. Amcası da sus diyemiyordu. Gücü de bu şekilde sağlıyordu Simge.

"Ben yöneteceksem, bu böyle olacak! Sizin bana göndereceğiniz öğretmenleri de ben istemiyorum. Peki, size ne olduğunu sorabilir miyim? Neden sizden başka konuşan yok?"

"Simge Hanım," dedi başkan. "Lütfen!"

Simge amcasına aldırmayıp Ayşem'e çevirdi sert yüzünü. "Başkanın yeğeniyim ve bu belediyenin de mühendisiyim. Yeterli mi? Siz kimsiniz de bizimle bu şekilde konuşuyorsunuz?"

Ayşem'in kaşları havalandı. "Öyle mi?" diyerek başkana döndü Ayşem. "Ne demek istediğimi anladınız sanıyorum başkanım."

Adam başını salladı. "Anladım Ayşem Hanım. Sıkıntı yok." Adam yeğenine sert tepki gösteren bakışlarını iletirken burnundan hayali dumanlar çıkartıyordu.

"Kabul ediyorum. Siz de işi kabul ediyor musunuz?"

Kabul göreceğini hiç düşünmemişti. İşi istiyordu ama oldukça da sert bir giriş yapmıştı. "Kabul ediyorum. Karşılığında tek bir kuruş da almayacağım." Noktayı koyan Ayşem gülümseyerek etrafına bakındı. Adamlar delirmiş gibi görünüyordu. Bakışlarda neler neler yoktu ki? Gidiyordu paracıklar...

"Son olarak..." dedi Doğan. "Karacadağlı şirketi olarak tüm iç malzeme, mobilya, kitap ne gerekiyorsa sponsor olmak istiyoruz."

Simge, Doğan'a döndü. Kimdi bu Karacadağlılar? Birkaç kez adının geçtiği bir ortamda bulunmuştu. Henüz taze öfkesi Doğan'ın kalın sesiyle sekteye uğradı. Fena hâlde çekici olan Doğan'a bakmaktan kendini alamadı.

Başkan gülümsedi. "Memnun oluruz. Yalnız siz ikinizden korktuğumu ifade etmek istiyorum."

Doğan gülümseyerek Ayşem'e baktı. "Ayşem Hanım biraz daha konuşursa koltuğunuza ortak çıkacak." Doğan'ın esprisi başkana kahkaha attırmıştı. "Düğün ne zaman?"

"Henüz karar vermedik," dedi Ayşem.

"Davetiyenizi bizzat getireceğiz, başkanım," dedi Doğan.

Doğan'ı tanıyan Yusuf ve Ali, Ayşem'le nişanlı olduklarını bilmiyor olmalarıyla şaşkındılar. Özellikle Ali oldukça üzülmüştü ama gülümsedi. "Nişanlısınız... Bunu bilmiyordum."

Sohbetin yön değiştirmesiyle, "Toplantı bitti. İsteyen çıkabilir," dedi Ferhat Bey. Müdürleri anında ayağa fırladı. Başkan biliyordu ki itiraz dolu saatler geçirecekti ama umurunda bile değildi.

Simge ne hissettiğini tartıyordu. Adam çekiciydi. Kadın güzeldi. Bir de üzerine nişanlılardı. Arsız bir kıskançlıkla donandı. Gereksiz ve yersiz...

Ferhat Bey, Yusuf ve Ali'ye döndü. "Ayşem Hanım, Harran aşiretinin eski ağasının torunu, yeni ağasının da gelini. Geleceğin de hanımağası." Gülümseyerek Ayşem'e döndü. "Buralarda böyle söyleniyor değil mi?"

"Tam olarak öyle başkanım." Ayşem sırıtarak Simge'ye kaçak bakış yolladı. "Ben de buralı değilim ama havasından suyundan öğrendim."

Simge'nin ters bakışları kısıldı. Neler de duymuştu... Yerinden kalktı ve iyi günler dileyerek ayrıldı odadan. Yusuf ve Ali de kalktı ardından. Başkan kımıldamıyordu, Doğan ve Ayşem de ona göre hareket ediyordu.

Oda boşalınca Ayşem'e döndü Ferhat Bey. "Yeğenim buralı değil, burada da yeni. Henüz tam alışamadı. Kusura bakmayın."

"Önemli değil. Herhangi bir şey duymadık."

"Kusurluk söz konusu olacak bir şey olmadı. Estağfurullah başkanım," dedi Doğan. "Biz artık izninizi isteyelim."

"Elbette." Başkan ayağa kalktığında Doğan devam etti. "Bir süre burada olmayacağız. İstanbul'da yeni bir şirket açtık. Ayşem ve ben bugün yarın gideceğiz. Anlaşmayı gelince imzalama şansımız var mı?"

Ayşem gözlerini kıstı. Ne diyordu bu adam? Ayşem nereye gidecekti onunla ve neden bu şekilde öğreniyordu? Doğan ne iş peşindeydi? Ayşem'e mantıklı bir açıklaması olmalıydı.

"Sorun değil. Ben projeyi işleme koyuyorum. İmzaları siz dönünce atarız."

Başkandan kopan Ayşem, dişlerini birbirine sürterek Doğan'a âdeta diş biliyordu. Nasılsa çıkacaklardı az sonra.

"Atalım başkanım. Dönünce atalım... Ben bir gidip geleyim de..."

9. Bölüm

Aşkı Zirvede Bıraktık

Belediye binasından çıkıp arabanın yanına gelince, durup Doğan'a döndü. Gözleri yine o çakmak mavilerini kuşanmıştı. Doğan buna hazırlıklıydı ve artık Ayşemci bir yanı vardı. Her kadının kendine özgü sevilme şekli vardı. Doğan bunu öğreniyordu. Ne acı ki yeni öğreniyordu.

"Ne dedin sen? Nereye gidiyorum ben? Ne bu benden habersiz emrivakiler?"

Doğan, Ayşem'e bakarken gülümsüyordu. Ayşem buna dayanabilir miydi? Görecekti. O yeşil gözlerinde hain parıltılar uçuşuyordu. "Ön balayı."

Kaşları havalanan Ayşem'in bir saniyede aklı karıştı. "Sen kafayı yedin! Sonunda sıyırdın! Kendimle gurur duyuyorum."

"Hayır, gayet aklım başımda."

"Ayşem de yedi. Aklını mı kaçırdın Doğan? Biz seninle nişanlıyız ve Urfalıyız. Annen beni defle ilan edecek. Ne ön balayısı?"

"Allah Allah... Kime ne Ayşem? Baban bir şey demiyor, başkasına ne? Biz seninle sadece nişanlı değiliz. Babam sana konak hediye ederken nikâhın varlığı arşa ulaştı. Mevzu bitti. Elinden tutup evime götürsem kim ne diyebilir? Biz Urfalıyız!"

Ayşem gözlerini yumdu. Nefes bırakıp saçlarını geriye attı. Daha sakin bakan mavi gözlerini Doğan'a çevirdi. Aracın kapısını açmış, binmesini bekliyordu. "Buyurun hanımağam."

"Şu hâlinle ağaya değil centilmen bir düke benziyorsun."

"Üşüyorsunuz leydim. Lütfen arabaya geçin."

Kahretsin. Bu adama ne oluyordu? O suratındaki sırıtıştan öpebilirdi Ayşem. Cevap vermeden gözleri adamın üzerindeyken bindi arabaya. Doğan da yerini alınca araç caddeye çıktı.

"Gelmem seninle. Babama anneme ne diyeceğim?"

"Daha önce de gittik Ayşem. Yeni bir gelişme mi bu?"

"Konudan saptırıyorsun sen beni. Neden benim haberim yoktu? Sana onu sordum başta."

"Gitmem gerekiyor. Seni bu kez arkamda bırakmaya niyetim yok! Bundan sonra olmaz! Söylemedim evet. İtiraz etmezsin diye düşündüm." Doğan bir saniye dönerek Ayşem'e ışıl ışıl parlayan gözleriyle baktı. "Sen... Ben... Başka birine gerek var mı?" Üzerine bir de muhteşem bir gülüş yerleştirdi yüzüne Doğan. "Gelmek istemiyor musun?"

Ayşem'in sağ kaşı kavislendi. "Sen... Ben..." dedi önüne dönerek. "Niyeti bozduk anlaşılan."

"Tövbe! Niyetim emelinden öteye geçmez."

"Hadi oradan, emeller niyetlere göredir zaten."

"Ben ne dedim?"

"Ne dedin? Aynı şeyi diyoruz. Niyetin nedir Akın Bey, onu izah et?"

"Sen! Seni sevmeye niyet ettim. Bu niyet bozulur mu?"

Yüreğini saran, sersemleten meltemin esintisiyle gülümsedi. "Geliyorum."

Şirkete geri dönüp yönetim katına çıktılar. "Sen eşyalarını topla, ben babanla konuşacağım. En az dört gün, belki daha fazla dönmeyeceğiz ama önce burada biraz işimiz olacak."

"Fesuphanallah..." diyerek boynunu esnetti Ayşem. "Ne diyeceksin babama? 'Abi ben Ayşem'i alıp ön balayına çıkıyorum,' mu? Vururum seni!"

"Ben babanla sabah konuştum zaten. Hiç kurma şimdi." Ayşem'i ardında bırakıp Tahsin Bey'in odasına girdi. Ayşem de ağzı bir karış açık ardından baktı.

"Çok ciddiyim, kendimle gurur duyuyorum. Adam delirdi sonunda, delirdi!" Sabır dileyen elleri havaya kalkıp indi. Odasına yürüdü.

Tahsin Bey'in yanına giren Doğan, selam verip hızla adama yaklaştı. "Hazır mı?"

"Hazır. Bankaya gidip kasadan çıkarttım." Yerdeki siyah çantayı masaya bıraktı Tahsin. Doğan da çantayı kendinden emin gözlerle süzdü.

"O hâlde şimdi gidiyoruz. Bu gece Urfa'dayız. Yarın İstanbul'a geçeriz." Çantaya uzandı.

"İkna oldu mu? Bu kadar çabuk..."

"Babam izin vermez dedi ama haberi var dedim. Aklı karıştı şimdi. İkna olması zor olmadı ki zaten farkında olmadan ya da göstermeden kendini yenmeye çalışıyor. Bu iyi bir şey."

Tahsin başını salladı, düşünceliydi. "Üzme kızımı. Yeteri kadar yıprandı."

"Biraz üzülecek ama bu olmak zorunda. Yarınlar için bugün üzülmesi gerekiyor. Önce kendisi, sonra hepimiz için. Merak etme, daha iyi döneceğiz."

"İnşallah Doğan, inşallah..."

Çantaya uzanıp kavradı. İçinde geçmişin sessizce uyuduğu tozlu sayfalar vardı. Ayşem'i iyi edeceğine inandıkları sayfalar. Önce dağıtacak, sonra iyi edecekti. Doğan onu asla yalnız bırakmayacaktı ve Ayşem'in içini sökene kadar da pes etmeyecekti.

"Yokluğumuzu kimse bilmesin. Babama diyeceğim, sen de amcama dersin ama annem duymasın. Bir bahane bulurum. Buradaymışım gibi idare etmeye çalışırım. Siz de Ayşem buradaymış gibi davranın."

"Oldu bilebilirsin. Hatta eve kapattık bile derim, sorun yok." Tahsin gülümsedi ama acı bir gülüştü bu. "Üzme kızımı. Elindekileri kaç zaman sordu bilemezsin. Bana da sormuyordu, annesini sıkıştırırdı. Mecburen kasaya koydum. Nerede olsa bulurdu. Bazılarından haberi bile yok. Gülperi'nin sığınma evinden bana teslim edilenler."

Üzer miydi hiç? Yaralarını seve seve saracaktı Doğan. Hiç kimsenin sarmaya gücünün yetmediği, sevgisinin ulaşamadığı yerlerden iyileştirmeye ant içmişti. Hayatını, Ayşem'i özleyerek geçiremeyeceğini çok net anlamıştı gittiğinde. Gizliyor olsa da Ayşem'in de anladığını yanında olduğu her an hissediyordu. "Elimden geleni yapacağım. Birazdan çıkacağız. Yanına geliriz yine."

Tahsin başını olumlu anlamda salladı. Doğan da elinde çantayla odadan çıktığında Tahsin'e dar geldi oda. Bu kadar yeterdi bugün. Evde karısı tek başınaydı. Gidip sevdiği kadının yanında daha iyi hissedebilirdi. Ayşem'e de iyi yolculuklar dileyecekti elbette. Ceketini giydi, telefonu ve çantasını toplayarak odasından çıktı.

Yanında biten sekreterine çıkacağını söylüyordu. Gözü ileriye kızının ve damadının olduğu yöne kaydı. Yine bir şeye itiraz eden kızını elinden tutup odasına çekmeye çalışan Doğan'ı görünce gülümsedi. Samimiyeti ilerletmeden

yanlarına gitmeyi uygun gören adam Doğan'ın odasına varıp önce kapıyı tıklattı. Kapıyı açıp girdiğinde Doğan eşyalarını topluyordu.

"Ben çıkıyorum."

Ayşem babasına yaklaştı. "Baba." Tahsin onu konuşturmadı. "Haberim var kızım. Döndüğünüzde düğün tarihi belirleriz artık. 'Evet, baba ben evleniyorum,' diyerek gel."

Doğan gülüşünü gizleme gereği hissetti. Başını eğerek masasına odaklandı. Alacağı hiçbir şey olmamasına rağmen...

Gözleri kısıldı Ayşem'in. "İkili ittifak!"

"Olması gerekenler..." dedi babası. Kızına yaklaşınca Ayşem babasına sıkıca sarıldı. Hüzünlü bakıyordu babası. Anlam veremiyordu Ayşem. "Kendine iyi davran! Bunu hiç yapmıyorsun."

"İyiyim ben..." Bakışlarını kaçırdı babasından.

"Anneni merak etme. Ben ona söylerim."

"Eve uğramayacak mıyım?" Doğan'la göz göze geldi. "Gerek var mı?" dedi Doğan.

"Eşyalarım? Çantamla mı gideceğim?"

"Ayarlarız... Boş ver."

"Bu acele neden?" Babasına ve Doğan'a baktı. Her ikisinden de cevap alamadı. Babası hareketlenip kızını son kez öperek çıktı odadan.

"Ne çeviriyorsun sen?"

"Hiç!"

"Ayşem de yedi."

"Doğan da yemiyor artık. Bayağı doymuşuz değil mi?"

"Ne yedin ki ne yaptım ben?"

"Yaptığın değil yapmadıkların..." Çantayı kavrayıp Ayşem'in dibinde aldı soluğu. Düşünceleri karışmış

bakan kadına gülümseyip yanağına öpücük kondurdu. "Hadi gidelim."

Başını salladı. Vardı bir şey ama neydi? Sırf merakından uyuyordu Doğan'a. Ne çıkacaktı dilinin altından, görmek için sabırsızlanıyordu. "Silahımı yanıma alacağım. Baktım olmuyor, bana seni aldattım, ayak yapıyorum, affet beni falan dersen orada bitiririm işini."

Gözlerini devirirken sırıtıyordu Doğan. "Seni aldatmadım. Aldatmayacağım. Tek eşlilikten yanayım ve karımı seviyorum."

Hâlâ çözmeye çalıştığı adama birkaç saniye baktıktan sonra pes etti. "Şimdi vazgeçerdim ama merak ediyorum."

"O hâlde hiç soru sormadan benimle geliyorsun. İtiraz da yok."

"Öyle olsun..."

Ezbere bildiği yollardan gözlerini aldı. Yanında sakince aracı kullanan adama döndü. Sükûnet ona çok yakışıyordu. Fakat suskunluğu altındaki düşünceli hâli de Ayşem'in gözünden kaçmıyordu. Gülümsüyor olabilirdi ama rahat değildi. Kendisi de rahat değildi. Nefeslerinin huzurla alıp verileceği bir gün olacak mıydı? Ayşem bunu artık yürekten istiyordu. Sadece sessizlik... Huzurlu ve mutlu olmak.

"Yemek için uzun bir yol değil mi?"

Doğan onu duymadı. Aklında dönen senaryoları düşünüyordu. Neler olacağını ve neler olabileceğini. Reşit'in bir sonraki hamlesini, Haydar ve Süleyman'ın koyu nefretini. Aynı soydan, aynı kandan gelen iki aileden birinin bu denli nefretle dolmuş olmasında bir neden arayarak çıkış yolu

bulmaya çabalıyordu. Ayşem'le geçecek anların zorluğu daha baskındı içinde. Kafasında dönüp duruyordu sahneler. Zor günler Doğan'ı ama en çok Ayşem'i bekliyordu.

"Doğan!"

Aniden döndü. Ses yüksek çıkmıştı, yerinde âdeta uyanmış gibiydi. Elinin altındaki direksiyon ve aklındakileri tek odağı olmuş, Ayşem'i unutmuştu. Yanındaydı ve düşünmesi gereken başka şeylere kafa yormuştu.

"Efendim?"

"Duymuyorsun beni."

Toparlanıp hemen gülümsedi. Dalmış olduğunu fark etmemişti. "Düşünüyordum."

Ayşem tedirgince bakındı. Vardı bir şey, belliydi. Çok şey vardı belki de evet ama bu Doğan'da başka bir şey vardı. "Halfeti diyorum, yemek yemek için uzak değil mi?"

"Yemeğe gelmedik. Bu gece Halfeti'de kalacağız. Yarın geçeriz İstanbul'a. Acelemiz ne? Günler bizim."

Burnundan sesli bir nefes çekip, gözlerini öfkeyle kapatıp açtı. Sabrı buraya kadardı. "Halfeti'nin suyunda boğarım seni. Senin amacın nedir? Kendi kendine kararlar almalar, bana da sona kadar söylememeler."

"Bir kez de bana bırak kendini. Seni ısıracak değilim. Sorgulamasan? Birlikteyiz. Sağlıklıyız. Baş başayız..."

Her an bir şeyleri sorgulama, altında bir şeyler arama ve dikkat, gözünden kaçırma! Ayşem bunların var ettiği bir kadındı. Doğan'ın ondan istedikleri güzel ama zordu. "Elimde değil." diyerek pes etti. "Değişiksin."

Doğan kolunu uzatıp kadını kendi kolunun altına çektiğinde itiraz etmedi Ayşem. "Çok düşünüyorsun. Rahatla biraz."

"Bana diyene bak! Az önce çok düşünen sendin. Ne düşünüyordun?"

"Reşit'in bir sonraki hamlesini."

"Nerede o, gitmiş mi Urfa'dan?"

"Gitmiş. Ankara'da. Senden yediği tekmeleri sindirince dönecek belki de."

"Ne kadar garipler, Akın. Hepimiz aynı soydan, aynı kandan geliyoruz. Dedeme bakıyorum, Haşim babama, sana, Fikret'e. Bu neyin hırsı? Bu ahlâksızlık neyin getirisi?"

Gözü yolda, kolunun atındaki kadının kolunu usul usul okşuyordu. Akın bile aralarından çekiliyordu yavaşça. Her ikisi de bunu kabulleniyordu. "İktidar hırsı önüne geçilemezse felakete sürükler. Dünya var olduğundan beri bu böyle. Ben diyen kimseye yâr olmadı dünya ama insan evladı da istemekten bıkmadı. Anne baba çocuklarına ayna olunca çocukları da böyle oluyor."

Doğan'a sokulup, gözlerini kapatarak derin nefes alıp verdi. "Bir gün oğlum olursa babası kadar olsa yeter." Doğan'ın gülüşünü yakaladı başını kaldırdığı an. İçinin sıcacık olduğunu hissetti.

"Aynı şeyi söylemek isterdim ama annesi kadar çılgın bir kızı, üzerine bir de annesini nasıl zapt edeceğimi bilemiyorum."

Aldırış etmediği gibi yerine daha derin sokuldu Ayşem. "Anne baba çocuğun aynası demedin mi sen? Ayşem'den olan Ayşem'de kalır. Senin için üzgünüm."

Gülümseyerek başını sağa sola salladı. Ayşem kadar güçlü, cesur bir kızı olması en büyük duası olabilirdi. "Başımızdakilerden kurtulalım, kahrın da lütfun da başım üstüne." Kadının saçlarına dudaklarını bastırdı. "Seni böyle seviyorum."

Gözlerini kapatıp kalbinin hızlı atışlarını dinledi. Başını adamın omzuna iyice yerleştirdi. "Nasılım ki ben? Nasıl seviyorsun?"

Yolda olan gözü kısa bir an yandan Ayşem'e kaydı. Küçük bir gülüşle devam etti. Ayşem Hanım'ın ruhu okşanmak istiyordu anlaşılan. "Güzel seviyorsun. Sadece beni değil tüm sevdiklerini. Cesur, güçlü ve zeki kadınsın. Ve çok inatçısın."

Ayşem gülüşüne engel olamadı. "İnadımı sevdiğini sanmıyorum."

Doğan başını iki yana salladı. "Yanılıyorsun. En çok vazgeçemeyen inat tarafını seviyorum. Yıllarca inat ettin sevmeye hem beni hem de Gülperi'yi. İkisi arasında kaldığını geç fark etmiş olmam acı olan. Döndüğünde daha inatla sevdin. Alana kadar vazgeçmedin. İnadının en sevdiğim noktası hep doğru olanda takılı kalması. Yanlış bir şeye inat etmiyorsun. Ama tek başına da bocalıyorsun. Sevmediğim kısmı sessiz kalıyor olman. Konuşarak da inat edebilirsin. Bence bu seni daha güçlü bir Ayşem yapar."

Yemek yiyecekleri yerin önüne park etti Doğan. Ayşem kollarından çıktı, az önce duyduklarını elekten geçiriyordu. Doğan başlıyordu yine, almadan da susmayacaktı. Ayşem bu konuda ne kadar vericiydi, bunu kendi de bilmiyordu. "Daha güçlü ve cesur bir Ayşem kaldırmaz bünyen, ağam. Zorlama."

Kolunu direksiyona verip Ayşem'e döndü. "Azı veya çoğu. Doğan hepsini istiyor çünkü Akın da Doğan da sana muhtaç! Sen de bunu artık kabul et. İnsan olarak değil ama kalp, sevgi, aşk... İkimiz de bunlara muhtacız. Gidemiyoruz. Basit bir şey değil aramızdaki. İkimiz de seneler önceki insanlar değiliz. Döndüğünde beni daha çok seviyordun. Bunu fark etmedin, ben de etmedim. Geldi dedim, seviyor dedim. İlk heyecanlar, kıskançlıklar dedim ama değilmiş, gittiğimde anladım."

Doğan'dan hiç çekmediği gözleri kısıldı. "Neyi?"

Başını sağ tarafına yatırdı Doğan. Bakışları kadının dudakları üzerinde geziniyordu. Gökyüzü renklerine çıktı sonra. "Biz... İkimiz yıllar önce aşkı tattık. Ama sen geldiğinde kara sevdayı yaşamaya başladık. Anlatınca basit oluyor, özlüyorsun falan filan. Özlemiyorsun Ayşem... Dünya üzerindeki milyonlarca kadının varlığını unutuyorsun da bir çift gözün esiri oluyorsun. Kalbin solunda atmıyor, geldiğin yerde atıyor ve seni oraya çağırıyor. Beni nasıl beş koca sene bırakıp gittiğin ve hiç arayıp sormadığın, benim de neden ardına düşmediğimin gerçeği bu Ayşem, uçarı bir aşkın pençesinde takılı kalmışız. Aşk çok acımasız ama kara sevda amansız..."

Mavi gözlerine kadar gülümseyen kadına bakıp onun gülüşüne eşlik etti. "Doğan." Elleri adamın yüzünü kavradı. "Bu konuda sana sonuna kadar katılıyorum." Gelip geçen insanların varlığına aldırmadı, yanağına uzun süren bir öpücük kondurdu. Gözlerini kapatan Doğan'ın ciğerlerine iniyordu yasemin kokusu. Kalbini talan ediyordu kadının sıcacık dokunuşu.

Geriye çekildi ama Doğan'ın yüzünü bırakmadı. Yakın mesafede birbirlerinin gözlerine yoğun bir hâlde sessizce bakıyorlardı. "O zaman da sevdim! Ama döndüğümde başka sevdim. Kalsaydım da bugün kara sevdayı yaşayacaktık. Yaşamak için zaman bırakmadım ikimize de."

Doğan gülümseyerek Ayşem'in bir elini kavrayıp öptü. "Aşkı zirvede bıraktık. Ama ben senin şu ben yokken beni sevmelerini dinlemek için deliriyorum. Bana ne zaman anlatacaksın?"

"Hiçbir zaman." Ayşem ellerini çekti çabucak. Gülümsemesi hâlâ yüzünde olan adama yandan baktı. "Senin egonu şişiremem."

Telefonuna uzandı Doğan. Anahtarını da aldı. "Egom sana kurban olsun. Sen anlat, anlat ki ben de bileyim nasıl sevilmişim."

Arka koltuktan montuna uzandı Ayşem. Yüzünde bir gülüş vardı ama bu, kesinlikle içinde olduğu keyifli anlardandı. "Bilemiyorum. Beni gaza getirebilirsin. Belki o zaman anlatırım." Tek kaşı havaya kalkmış, kendine bakan adama yüzünü yaklaştırdı. "Seni nasıl sevdiğimi. Kendi sevginden utanırsın."

"En çok ben sevdim diye üste çıkacaksın, anlaşıldı."

"Tartışmasız, evet."

"Ah... Ben giderken sen çocuktun. Peki, ya evlenseydim, yani en azından karar verip birini seçseydim? O zaman ne yapacaktın? Ben bilmiyorum ki Ayşem geri dönecek!"

Gözleri kısılan kadın, sağ elini kaldırıp işaret parmağını adamın kalbine bastırdı. "Burada ben vardım. Evleneceğin kıza yazık olmasın diye seni onun elinden alırdım. Bulurdum bir yolunu ama alırdım ki zaten paçam tutuşunca döndüm. Baktım adam elden gidecek, neler yapmazdım ki..."

"Paçan tutuştu." Genişçe gülümsedi Doğan.

Omuz silkti Ayşem. "Yalan yok," dedi ellerini kaldırıp.

Gülüşüne son verip tekrar baktı Doğan. "Ya ben başka bir kadına âşık olsaydım? O zaman sen bende bitmiş olacaktın."

Bakışlarına hüzün çöktü Ayşem'in. Duruşu eski kararlılığını kaybetti. "Olma diye çok dua ettim."

"Desene ben senin kabul olmuş duanım."

"Sandığından fazlası... Peki, ben neyim? Başına bu kadar çorabı ören ve yağ gibi de üste çıkabilen ben, neyim sende?"

Hiç düşünmediği yerden gelen soruyla aracın içini turladı bakışları. Ayşem onun düşünen yüz ifadesini me-

rakla izliyordu. Bir tutam saçı önüne çekip parmakları arasına hapsetti Doğan. Bakışları başak sarısı saçlardaydı. "Bir eşin daha olsaydı ona âşık olabilir miydim, bilmiyorum. Sen bende Ayşem'sin... Sadece Ayşem..."

"Bu çok kestirme oldu, tatmin etmedi."

"Geri kalanını geceye saklıyorum." Keskin bakışları kısıldı. Ayşem tek kaşını kaldırıp gülümsedi. "Ya, desene çok eğleneceğiz."

Hiç sanmıyordu Doğan. Ayşem'in kalbindekileri alana kadar eğlenmeyeceklerini biliyordu. "Hadi artık. Bu bünyenin yemek yemeye ihtiyacı var. Senin de... Bir deri bir kemik tabirine yaklaşmışsın. Hasretimden erimişsin. Senin gibi uzun boylu bir kadının bu kadar zayıf olması hoş değil."

Yüzünü buruşturdu Ayşem. Çantasını alırken ters ters baktı. "Küstahsın. Gayet hoş bir kadınım. Neyimi beğenmiyorsun?"

Doğan başını sağa sola yatırıp Ayşem'i süzdü. Gülümseyerek ellerini açtı. "Ellerim büyük Ayşem. Doldurman gerekiyor ama fena değilsin."

"Fena değil!" derken sesi yüksek çıkmış, adama başını yaklaştırmıştı. "Sen benimle kafa buluyorsun."

"Evet." Doğan'ın kahkahası aracın içini doldururken Ayşem kapıyı açtı. "Dengesiz. Yürü hadi, doyuralım iri cüsseni."

"Ruhum ne olacak? O hep aç."

"Eline vuran mı oldu?"

Doğan da kapıyı açıp çıktı. Rüzgârın saçlarını savurduğu kadına yaklaştı. İradesinin hâkimiyeti ondaydı ama sonunun neresi olacaklarını da biliyordu. Ayşem gibi bir kadına hangi erkek dayanabilirdi ki? Kadın baştan ayağa tutkuydu. Tutkusuydu, arzuları ve ilk hedefiydi. Doğan onu istiyordu ve tüm dünya olmaz dese

bile Doğan hiçbirini takmayacak kadar erdem sahibiydi. Ne annesi... Ne gelenekleri... Doğan, gerçek sevgiye aç, sevilmeye hasret kadını, Ayşem'i iradesiyle değil, kalbiyle alacaktı.

"Önce yemek yiyelim. Sonra küçük ve güzel bir ev ayarladım. Orada kalacağız. Sabah ilk uçakla İstanbul'a gideceğiz. Birkaç gün sonra döneriz."

Akışına sürüklendiği adamla her yolun mübah değil, sevap olduğunu fısıldayan kalbiyle gülümsedi. "Öyle olsun, ağam. Bu sefer sen nasıl istiyorsan öyle olsun..."

10. Bölüm

Niyet ve Nasip

Ellerinde kahve kupalarıyla odaya girdi. Karanlık odanın ortasında kuvvetle yanan şöminenin önünde oturan kadının güzelliğini hayranlıkla izledi. Sarı saçlarına vuran alevin gölgeleri sarılarını kızıla boyayan kadın ateşe dikmişti mavi bakışlarını. İçinden çıkamadığı konuların altında bocalıyordu Ayşem. Neyin bu kadar zor olduğu konusunda Doğan onu anlamaya çalışıyordu. Her bir duygu Ayşem'de fazlasıyla yoğun yaşanıyordu. Yoğun ve sessiz... Üzerini örtmeye çalışıyor, yokmuş gibi davranıyor, kahkaha atıyor ve çoğunlukla gülümseyen bir Ayşem, önceden ona inandırıcı geliyordu ama artık öyle değildi. Ayşem her düşüncesini içinde yaşıyor, içinde itinayla taşıyordu. Dilinden akan sözler anlık, gelişigüzel sözlerden ibaretti. Çoğunlukla savunuyordu. Hep dikteyle yaklaşıyor, hiçbir anı tam olarak yakalayamıyordu.

Ayşem duygularından kaçıyordu... Doğan artık kör değildi. Sağır hiç değildi. Ayşem gibi üzerini kapatarak, derinlere gömerek her ikisinin de asla sağlıklı bir hayat sürdüremeyeceğini düşünüyordu. Her an saklamak zorunda olacağı içsel fikirleriyle bir gün patlama noktasına gelecekti genç kadın.

Şimdi ne düşünüyordu Ayşem? Ayşem derin bir huzur içinde değildi. Aslında içindeydi ama kalbinde durmadan

tetikte bekleyen kadın ona bu izni vermiyordu fakat kendini şimdi fazla iyi hissediyordu. Sessizlik ve Doğan... İkisi bir arada gerçekten de büyük keyifti. Bedeninin de ruhunun da yorgun olduğunu hissediyordu. Beyni asla boş değildi. Kuyrukları birbirine dokunmayan tilkiler dansa kalkmış gibiydi. Düşüncelerinin birinden bir diğerine geçişi saliselik bile değildi. Olanlar... Olacaklar...

Yere, ateşin alnına bırakılan kahveyle başını kaldırıp Doğan'a baktı. Yeşil gözlerine vuran alev, orman yangını misaliydi. Geceyi güzel kılacak olan bu an bile yeterliydi ona. "Teşekkür ederim."

"Ne demek hanımağam..." Doğan da yanına oturup ateşe odaklandı. "Derin derin ne düşünüyordun?" Kahvesinden bir yudum alıp o da ateşe döndü.

"O kadar çok şey yaşadık ki hepsi aklımdan ışık hızıyla gelip geçti. Dalmışım."

"Geçmişi düşünmenin sana bir faydası olmayacak. Bırak artık."

"Faydası olacağından değil, aklıma geldi."

Doğan ona döndü. "Ama belki ders çıkarabiliriz."

Savunma kalkanları yelken açan Ayşem yandan baktı. "Tamam, bir daha benimle uğraşmazsa Reşit'i dövmeyeceğim."

O hâlleri aklına dolunca gülümsedi Doğan. "Onu yapabilirsin. O, ona ders olur. O, ders çıkarmamışsa senin suçun yok."

"Neler yapmamı istersin daha? Ya da istemediklerini say. Ayşem bir baksın uyuyor mu, uymuyor mu?"

"Sana ne zaman dedim ben öyle şeyler? Sen nerede ne yapacağını ve nerede konuşacağını iyi bilen bir kadınsın." Başını yaklaştırıp eğildi Doğan. Ayşem gözlerinin en derinlerine bakıyordu. "Benden bir şey saklama kâfi."

Anında bakışları ateşe döndü. Kahvesinden bir yudum daha aldı. Doğan onu izliyor, her hâlinden bir şeyler kapmaya çalışıyordu.

"Sakladığım başka bir şey yok. Ama sen hep bunu düşüneceksin öyle değil mi?"

"Konuşursan, hayır! Susarsan, evet."

Nefesini kuvvetle dışarı saldı Ayşem. Asla kaçmayacağı noktaların atışlarını hissediyordu artık. Doğan ondan vazgeçmeyecekti evet, ama yanında başka şeyler de istiyordu. Kalbini. Gerçek kalbinin içindekileri. "Cengiz'i öldürmek istiyorum. Hep isteyeceğim. Ölene kadar içim soğumayacak. Gülperi geri gelmeyecek evet, ama öldüren de nefes almamalı."

Gözlerini kıstı Doğan. Neler söylüyordu ve nasıl devam edecekti bu konuşma? "Sonra?"

"Sonrası olmayacak artık." Sonrası Ayşem için bitmişti. Sonrası yoktu, hiç olmayacaktı. Kayıplarının üzerine yenilerini ekleyemeyecek kadar yorgundu. Artık ne gözyaşı istiyordu ne de huzursuz bir hayat. Omuz silkti. Dudakları bükülüp ateşe odaklandı. "İstersem yapabilirim. Beni sen bile durduramazsın. Biraz para çözer bu işi. Kendim yapmasam bile bulurum birini. Bunu bu zamana kadar ertelemiş olmam gerekiyordu belki de. Daha önce de yapardım ama önce diğerine odaklanmıştım. Cengiz'in yerini yurdunu biliyordum, o çantada keklikti her zaman. Ama yapmamışım. Yapamamışım. Demek ki yapmamam gerekiyordu."

"Sonra?" Doğan kadından alamıyordu bakışlarını. Yüreğinden bir darbe geldi ve geçti. Her şeye nazaran Ayşem hem vazgeçiyor hem de nedenini açıklıyordu. Yaparım diye de ekliyordu. Ve yapmaması gerektiğini de. Çözülüyordu. Kendi, isteyerek.

Alevlerden çektiği bakışlarını adama sabitledi. Doğan'ın kısık bakışlarında dolandı. "Seni bir kez daha kaybedemem. O kadar aptal değilim."

Yediği darbenin yerinde çiçekler açıyordu bu sefer. Gülüşüyle kaşları bir kez kalkıp indi. "Ee?" dedi merakla.

"Cengiz'den pek tabii daha değerlisin."

"Vazgeçiyorsun ve ben buna mutlu oluyorum."

"Sanırım bu vazgeçmek değil, kabullenmek." Derin nefes alarak devam etti. "İçimden gemiler kalkıyor, o gemilerden Gülperi bana el sallıyor. Ne kadar canımın yandığını bilemezsin." Sözleri boğazına takıldığında yutkundu. "Onu içimde, ona bunları yapanın nefretiyle yaşatmış gibiyim. Nefret ediyorum hâlâ, Aykan'ın cezasını çekecek olması bile rahatlatmıyor beni. Abisi olacak canavarın nefes alışı yüreğimi dağlıyor ama başka bir şey var."

Konuşturmak isteyeceği kadın kendiliğinden dökülüyordu. Doğan onu asla bölmek istemiyordu ama daha çok derinlere inmesi gerekiyordu. "Ne gibi bir şey?"

Buğulu bakışları ateşin kızıl gölgeleriyle parlıyordu. Hayatında sevdiği, seveceği tek adama içi acıyarak bakıyordu. "Sen! Gülperi gitti ama sen yanımdasın. Sen de gidersen beni kim toparlar? Beni ayakta tutan nefretim ve sana olan sevgim. Bu ikisi için nefes almışım." Adama çekingen bir tavırla döndü. Işık huzmeleri aralarında dolaşıyordu. Yeşil gözlerin beklentisi büyüktü. Didik didik edercesine bakıyordu. "Onu kaybettim, bir yanımı, çocukluğumu, ilk genç kızlık hayallerimi kaybettim. Sen geldin, başka biri oldum. Gittim, bambaşka biri oldum. Döndüm, iflah olmaz bir kadına dönüştüm. Gülperi çocukluğumu aldı gitti, sen Ayşem'den geriye bir şey bırakmadın."

Derin nefes eşliğinde gözleri kapanıp açıldı, kadını elinden tutarak kolları arasına çekti. Yüzleri şömineye dönüktü. Ayşem, Doğan'ın bacakları arasında, sırtını

adamın göğsüne yasladı. Ömrünün sonuna kadar bu şekilde kalabilir, asla gitmek istemezdi. Zihninin boşaldığını, tüm mutsuzlukların az ötesinde kalmış olduğunu duyumsadı.

Başını eğerek kadının sağ yanağına dudaklarını bastırdı. Yasemin kokusu usulca içine işledi. Anın tadı bedeninin her yerinde kendini hissettiriyordu. "Geriye kalan Ayşem bize yeter, yetmez mi?"

"Geriye enkaz kaldı. Seni de eziyor, beni de."

"Çıkarız. Yeniden inşa ederiz. Ben mühendis, sen mimar. Sen çiz, ben yaparım. Aşkımızla işimizi karıştırsak, olmaz mı? Temeli sağlam olur bu kez. Belli ki biz başta yaptık hatayı. Sağlam malzeme kullanmadık. Öylesine, gelişigüzel yaşadık. Önüne sonuna bakmadık. Hataların altında kaldık. Bugün düşündüğümde seni küçüklüğünde hep Gülperi'yle gördüğümü hatırlıyorum. İlişkinizin boyutunu bilememiş olmam hatam olamaz ama hiç sorgulamadım. Sen de küçük de olsa bir açık vermedin. O zaman bilmeliydim. O gün neden ağladığını bilmeliydim. Evet, bilemedim. Bilemezdim. Nasıl bir saklamaktı bu Ayşem? Bir kez demez mi insan, 'Arkadaşımı kaybettim,' diye, anlatmaz mı?"

Gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. "Neden yaptığımı bilmiyorum. İstanbul'da da söyledim. Konuşmak istediğim şeyler değildi. Tekrar etmek o kadar zordu ki hatta imkânsız."

Elleri Ayşem'in iki elinin üzerinde, parmaklarıyla narin narin okşuyordu tenini. "Hadi bana anlat," dedi Doğan. "Neler yapıyordunuz? Fıstık bahçelerinde? Okulda? Nasıl geçiyordu günler, ben yokken?"

Hafif bir gülümseme oluştu Ayşem'in yüzünde. Bedeni de kıpırdadı ardından. Doğan başını eğip gülen kadına gülümseyerek baktı. Doğan'ın bakışlarını görmek için

başını yana yatırdı. "Babam bana akıllı telefon almıştı on beş yaşımda. Senin sosyal medya hesaplarını dikizliyorduk."

Küçücük gülüş birden kahkahaya dönüştü. Doğan büyük bir keyifle kahkaha atıyordu. "Gülme! Çok eğlenceliydi o zamanlar."

Kahkahasına son verip Ayşem'in boynundan kocaman kokulu bir öpücük kopardı. Ayşem'in titreyen bedenini gülüşüyle fark etmedi.

"Bilseydim her gün fotoğraf yüklerdim." Yakın mesafede göz gözeydiler. İkisinin de yüzü gülüyordu, en mutlu anlardan biriydi ikisi için de. Açık ve nettiler.

"Sorma... Binde bir atıyordun, ben de günlerce onlara bakıyordum. Yenisi geldiğinde çok ama çok mutlu geçiyordu o gün. Hemen Gülperi'ye koşuyordum. Ona da gösteriyordum, birlikte yeni hayallere dalıyorduk. Yediğimiz ayrı derler ya hani... O şekildeydik. Ne bulsam ona giderdim. Babası beni hiç sevmezdi. Abisi nefret ederdi ama babam ve dedem yüzünden bana gelme diyemezlerdi. Bendeki de arkadaş sevdası, hiç üstüme alınmazdım. Bahar aylarında başlardık bahçeye gitmeye, sonbahara kadar giderdik."

"O geceki fıstık bahçesi mi?"

Başını salladı. "Tam orası. Hiç yalnız gitmedim o günden sonra. O bile acı veriyordu."

"Geçen gece?"

"O ilkti. Sen de yoktun, o da. Hatıralar... Doğum günüydü ve orada olmak istedim."

Kuvvetli kollarıyla sıkıca sardı. Gerçekten de kuş kadar kalbi vardı Ayşem'in. Küçük ve merhametle dolu. Sevilesi ve içine sokulası.

"Evine de hiç gitmedim. Hiç girmedim. Önüne kadar gelip gitmişliğim var ama o kapıdan hiç girmedim. Gire-

medim. Girmem gerekmedi. Ondan geriye hiçbir hatıra kalmadı. O kadar acı veriyordu ki ondan kalanlar, annem ve babam hepsini aldı elimden. Ben fark etmedim sandılar. Ayşem yer mi? Daha sonra onlara hak verdim. Ondan kalan hiçbir şey bana iyi gelmiyordu. Daha çok, daha fazla özlüyordum."

"Şimdi iyisin. Anlatıyorsun ve mutlusun."

Doğan'ın gözlerine hüzünle bakındı. "Olanlardan sonra hiç konuşmadım. Başka birine de anlatacağımı sanmıyorum."

"Başka birine anlatman gerekmiyor. Ne zaman istersen seni dinleyeceğim. Hep bana anlat! Hep anlat ama hiç susma. Sen susunca ben korkuyorum. İçini bilmediğim bir kadına âşık olmanın acısını yaşadım. Bu ne kadar da zormuş. Acı veriyor."

Gözlerini kaçırdı Ayşem. Odanın karanlık köşesine sabitledi bakışlarını. Doğan onu izliyordu, hiçbir his kaçırmadan. "Kendini aldatılmış hissettiriyor."

Zorla döndü kızılın gölgesini bıraktığı bakışlara. "İstemedim. Gerçekten. Böyle olsun istememiştim. Gözlerimi bürüyen intikamın beni getireceği yerde seni hiç düşünmedim. Bunu göremedim. Bir gün gelecekti o an. Ben bulacaktım ama nasıl bilmiyordum. Elime geçen ipuçları beni çıkmaza getirip bıraktı."

"Sen de beni oradan attın."

Kalbi kasıldı. Kırdığı kalbin ağırlığıyla parçalandı içi. Vereceği cevap dönülmez yollara da girebilir, gül bahçesine de açılabilirdi. Kollarında olduğu adam onun gerçek eviydi. Sakin bir liman, huzurlu bir sahil kasabası gibiydi. Doğan'ın olduğu her yerde huzurla nefes alabilir, her güne mutlu uyanabilir, her geceyi gülümseyerek bitirebilirdi.

Olduğu yerden ayrıldı. Doğan onu izleyip izin verdi. Dizleri üzerine durup sevdiği adama döndü. Teklif

beklemesine gerek yoktu. Hızlı bir hareketle kollarını Doğan'ın boynuna sardı.

"Yapmamalıydım. Kaybedince anlıyor insan. Zaten kaybetmiştim, seni de harcadım, fark edemedim."

Ayşem'den beklediği sert çıkış yerine kadının kendine sarılıyor olmasıyla kalbinde havalanan hırçın kuşlara selam etti Doğan. Nahif bir gülümsemeyle ellerini Ayşem'in sırtına bastırdı. Ayşem o kadar sıkı sarılmıştı ki kendine gerek kalmamıştı. Açık saçların arasından sızdı parmakları. Başına kadar çıktı. "O kadar sıkma, sen bıraksan ben bırakmam. Seviyorum kızım seni..."

Yavaşça kollarını gevşetip geriye çekildi. Gözlerinden akan sevgi ışıltılarıyla gülümsedi.

"Ama önce ikimiz için bir şey yapmanı istiyorum," dedi Doğan.

"Neymiş o?"

Tüm kararlılığıyla sarf etti sözlerini. "Bana o günü anlatacaksın!" Şu an tek istediği Ayşem ve onun eşsiz bedeni olsa da bu geceden dönüş yoktu. Kollarında buz kesen kadının sert bakışlarına aynı kararlılıkla baktı. "Şu çantayı görüyor musun?" Sağ elini kaldırıp kenarda duran siyah çantayı işaret ettiğinde Ayşem'in buz bakışları o yöne kısa bir an kaydı. "İçinde Gülperi'nin anıları, tuttuğu günlük ve pek çok şey var."

Gözleri kocaman açılan Ayşem yutkundu. Tüm bedeni buz gibi oldu. Ruhunun çekiliyor olduğunu hissetti. Tüylerindeki ürpertiyle sağ eliyle sol kolunu sıvazladı. Aklı karışık, acıları mavi kelebekler gibi üzerinde uçmaya başladı. Ayşem'in içindeki cesetler odanın bir köşesinde ona bakıyordu. "Doğan..." dedi titrek bir sesle. "Yapma!"

Ayşem zorlamaların kadını değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. Doğan biliyordu ki Ayşem'e zorla tek keli-

me ettiremezdi. Üzerine giderse patlamaya yol açacaktı. Ama gidecekti. Fakat yolunu değiştirecekti. Çok hızlı bir hamleyle kadının yüzünü iki eli arasına aldı. "Dök içini! Çok zor değil. Beni sevdiğin gibi anlat. Bana anlatıyorsun, az önce sen de dedin." Doğan'ın hızlı sözleri beyninde kendine yer arıyordu ama bulduğu pek söylenemezdi. Gözlerini kapatarak başını hızla iki yana salladı. O anları tekrar yaşamayı asla istemiyordu. Bunu yapamazdı.

Adamın ellerini iterek kurtuldu. "Çantada ne olduğu umurumda değil. Ben unutmaya çalışıyorum ama senin yaptıklarına bak! Hiçbir şey görmek istemiyorum." Ayağa kalktığında Doğan da hızla kalktı. Peşini bırakmayacaktı.

"Unutamıyorsun. Unutmuyorsun. İçinde tekrar tekrar yaşıyorsun. İyi değilsin ve içini boşaltmadan da iyi olmayacaksın!"

"İyiyim ben!" diyerek kocaman sesle bağırdı. Odayı inleten sesi Doğan'ı etkilemedi. "Değilsin!"

"Ne görmek istiyorsun sen Ayşem'de?"

"Gerçek Ayşem'i görmek istiyorum. Gözlerinden hayat ışığı akacak kadını. İçinde fırtınalar esmeyen kadını. Hiçbir şey saklamayan kadını. Bana her şeyini anlatan kadını istiyorum. Her bir sözcüğünde, 'Bunu Doğan'a söylememem gerekiyor! Kimseye demesem de olur!' diyerek yaşayamazsın. Bir gün bir yerde tekrar tıkanacaksın. Her anışında gözlerinin önünde beliren o kötü sahneler senden gitmiyor, Ayşem!"

Doğan'ın gür sesine aldırmadı. O da etkilenmiyordu. Fakat sözler onu yaralıyordu. İçini dağlıyor, yaraların üzerine tuz serpiyordu. En kötüsü de haklı olduğunu bağır çağır anlatan iç sesiydi. İki eliyle saçlarını kavradı. Farkında olmadan çekmeye başladığında avazı çıktığınca bağırdı.

O güne dönen zihni, yerde yatan Agâh'ı ve yatağında kanlar içinde gözleri açık arkadaşının cansız bedenlerini, kan kokulu hastane odasını taradı. Attığı çığlıkla hastaneyi inlettiği gün... Teyze oluşunun ilk günü o kadar mutluydu ki yere basmaya korkuyordu. Üstelik daha bebeği görememişti.

Çığlığı Doğan'ın canını yakıyordu. Ayşem kadar yanıyordu canı. İnsanın sevdiği kadını bu şekilde görmesinin acısını yaşıyordu. Gerçek anlamda parmağına diken batsa canı yanandı sevdanın ev sahibi, Doğan'ın ciğeri dağlanıyordu ama buna mecburdu. İki adımda Ayşem'in ellerine sarıldı. "Bırak!" dedi usulca. Kendi saçlarını çeken kadın onu duymuyor gibi davranıyordu. Ayşem'in ipleri kopma noktasında gerilip gevşiyordu ve kadın kopacak anı bekliyordu ama canı çok yanıyordu.

Ellerini saçlarından aldığında Doğan'ı iterek kendinden uzaklaştırdı. "Canımı yakıyorsun, görmüyor musun?" dedi titreyen sesiyle.

"Görüyorum," dedi Doğan, acı bir yüzle ve sesle. "Senin canın benim canım. Sen yandıkça ben de yanıyorum. İçindeki ateş ikimizi birden kavuruyor."

"Beni buraya bunun için getirdin!"

"Seni buraya içindekilerden kurtul diye getirdim."

"Benim bunu istemediğimi bile bile bana bunu neden yapıyorsun? Zevk mi alıyorsun! İntikam mı bu, ne?"

"Saçmalama, Ayşem!"

Hızlı hızlı solukları göğsünü şişiriyordu. Yine aynı hızla indiriyordu ve ciğerleri sızlamaya başlamıştı. "Yapmayacağım! Konuşmayacağım!"

Doğan başını iki yana salladı. "Bu. Gece. Buradan. Çıkış. Yok!"

"Beni şimdi eve götür!" Adamın yanından ışık hızıyla geçmek üzereyken Doğan kolunu kadının beline dolayıp

kendi göğsüne bastırdı. Sırtı Doğan'a bastırılan Ayşem, çıkmak için olanca gücünü kullandı ama nafile bir çabaydı. Bir eli Ayşem'in karnında, diğeri göğsünün altında, kadını kendine bastırıp sıkıca tuttu.

"Sakin ol!" Usulca teskin eden sesiyle kadının kulağına fısıldadı. Nefesini hızlı hızlı alıp veren Ayşem susarak sakinleşmeye çalıştı. Doğan tarafından sıkıca tutulmuştu. Adamın yumuşacık sesiyle biraz daha sakindi şimdi. Saçlarının arasından ona ulaşan sevdiği tınıyla gözlerini kapattı.

"Ayşem..." Yalvaran sesle omuzları indi. Yüzü gevşedi. "Yapma Doğan!" dedi inlercesine.

"Bir şey olmayacak. Sen anlatacaksın, ben dinleyeceğim. Hayatımızda ilk defa sen anlatacaksın, ben seni dinleyeceğim. Sonsuza kadar susabilirsin ondan sonra. Asla hatırlatmam. Sen istersen bana yine tekrar anlatırsın. Kendin için anlat!"

Adamın göğsüne yaslı başını sağa sola salladı. Gözleri kapalıydı. Nasıl yapacağını bilmiyordu. İçinde bir yerler buna izin vermemek için ayak diretiyordu. "Yapamıyorum."

Doğan'ın elleri güven verircesine dolaşmaya başladı bedeninde. Başını eğerek Ayşem'in yanağına narin bir buse kondurdu. "Sen Ayşem'sin. Senin yapamayacağın hiçbir şey olamaz. Seni korkutan her şeyden kurtulabilirsin."

Kesik bir hıçkırık çıktı kadının dudaklarından ilk önce. Olduğu yer için canını veren kadın, adamın eşsiz yaklaşımıyla süngülerinden kurtulmak için önce gözyaşlarına sığındı. Daha da sıktı Doğan, içine alırcasına. "Güzel sevdiğim..." dedi kısık tonda. "Cesur kadınım... En çok cesaretine hayranım, biliyorsun. Sabaha kadar ağla ama benimle ağla. Ben silerim gözyaşlarını. Kimse yapamaz bunu, ben

yaparım. Kimse seni benim kadar sevemez! Sevmedi! Sevmeyecek!"

Kesik hıçkırık büyüdü ve ses ağlayan feryada döndüğünde gözleri açık arkadaşının kanlarla kaplı kalbi ve karnı belirdi gözleri önünde. Bükülerek dizlerini kırdığında Doğan da onunla eğildi. Kadını serbest bıraktı. Bir eli yere sabitlenen, bandajlı eli kalbine giden Ayşem'in karşısına geçti. Eli yerden alıp sıkıca tuttu Doğan. Bu ağlayış başkaydı. Doğan, Ayşem'in bu hâline alabildiğine yabancıydı. Eriyordu adamın içi. Yanıyordu kor alevde. Her ikisi de acı çekiyordu.

Dirseklerinden tutup Ayşem'i göğsüne bastırdı. Hıçkıra hıçkıra ağlayan kadının saçlarını okşadı, öptü. Belki de olmayacaktı. Yapamıyordu. Yapmamalıydı. Tahminlerinin ötesinde bir travmaydı. Dilinden akmıyordu velakin kalbini zehirliyordu. Ayşem bu şekilde yaşayabilir miydi? Bilemiyordu Doğan ama umudu vardı.

O günkü gibi ağlıyordu kadın. On yedi yaşına inmiş, o görüntüleri tekrar görmüş gibi. Arkadaşının kanı ellerine, üzerine bulaşmış gibi. Yerde cansız yatan Agâh'ın açık kalmış gözlerinin ona bakışındaki acı gibi. Gözlerini sıkıca yumuyordu ama görüntüler kaybolmuyordu. "Kan!" dedi Doğan'ın kollarından çıkmak isterken. Doğan buna izin vermedi.

"Sana bunu yaşatanı yaşatmayacak Doğan. Sana söz veriyorum Ayşem." Acı içindeki sesi boğum boğumdu.

Adamın kollarında bir kez daha çırpındı. "Ellerime bulaştı Doğan. Her yerime bulaştı!" Gözyaşları arasında hıçkıra hıçkıra konuşuyordu.

Eliyle kadının başını kendine yasladı. Bu şekilde olmazdı. Olamazdı. Acı içinde onu dinleyemezdi ve Ayşem'in bu şekilde anlatması iki kez zarardı ona. Kendinden koparıp omuzlarından tuttu. Yıkılmış, on yedi

yaşındaki Ayşem'i görüyordu. Ona bakan gökyüzü gözlerde derin acı, gözyaşı diye akıyordu geçmiş. Yüzündeki yaşları parmaklarıyla sildi. Kendini ona yaklaştırdı. Başını eğdi ve Ayşem'i de kendine çekti. Özlediği, özlemekten yorulduğu kadının dudaklarına kendininkileri hafifçe dokundurdu. Gözlerini kapatan Ayşem'le o da kapattı gözlerini. Derin nefes alırken içine kadının acısını da çekmek istercesine yoğundu isteği.

Doğan, Ayşem'e dokunsa dünyayı unutuyordu. Ayşem sevdiği adamı hissetse olduğu yerden ayrılıyordu. Zaman, mekân, durum hiç önemli değildi. Hırçın sevdanın, yoksul dokunuşlarıyla her geçen gün her ikisi de daha vicdansız bir aşkın kucağında özlemle debeleniyordu. Aşk artık ten istiyordu. "Bu kadar yakınımda seni nasıl özleyebiliyorum?" Kadının dudaklarına kendininkileri sürterek gözleri kapalı nefes aldı Doğan.

Az önce korkunun derinlerinde olan kadının sıyrılmış, çıkmış ruhu karışıktı. Doğan'ın dokunuşları aklını tamamen karıştırıyor, anlamadığı şekilde o karışıklığı da topluyordu. Korkudan hızlı atan kalbi şimdi ten çekiminden hızlanıyordu. "Doğan?" dedi çatallaşmış sesiyle, gözlerini araladı. Gözyaşları durmuştu ama hıçkırıkları kesik kesik devam ediyordu.

Kadının başı iki eli arasında olan Doğan sola doğru biraz eğilip kendine alan açtı. "Adımı sen söyleyince ben neden sana yeniden âşık oluyorum? Ayşem... Sen bana ne yapıyorsun?"

Ayşem de tam olarak bunu soracaktı. "Sen bana ne yapıyorsun?" diye. Ama Doğan'ın sözlerinden çıkamıyordu. Sorusunu yuttu. Unuttu. Islak kirpikleri arasından bakıyordu. Kalbi kuş gibi uçuşuyordu.

"Ne zamandır öpmüyorum seni?" Gülümsemesi Ayşem'e çarpan adamın ses tonundaki yoğunluğu

iliklerine kadar hissetti kadın. "Unuttum. Hatırlamıyorum."

"Hım," dedi, bakışları ıslak kirpiklere tırmandı. "Ben unutulacak adam mıyım?"

Dudaklarını büktü kadın. Düşündü ama bulamadı. "Yanaklar sayılıyor mu?"

Dilini dişine çarpan Doğan'dan cık sesi duyuldu. "Doya doya... İçime sine sine olanından?"

Ayşem hafifçe gülümsedi. Biraz düşündü, kısa bir an, daha sonra aklı o güne gitti. Nişanlarının olduğu geceye. O en çok sevdiği yerde, en çok sevdiği adamla en özel anlarını o gün yaşamıştı. "Nişan gecemiz. Ondan sonra öyle bir an olmamıştı. Seninle yaşadığım hiçbir anı unutmam."

Doğan'ın elleri kadının başını kavramıştı sıkıca. Dudaklarında hafif bir gülümseme öylece kadını izliyordu. Ayşem'i sevmenin bir tarifi yoktu. Sevmenin, çok sevmenin bir tarifi yoktu. Ayşem onun hayatında gördüğü göreceği en değerli kadındı ve bunun sebebi yoktu. O yalnızca Ayşem'di. "Unuttum dedin ama..."

"Dengemi bozuyorsun. Anımsamam zaman aldı."

Kendini tutmak istemeyen adam kahkaha atarken Ayşem'den koptu. Başı arkaya düştü. "Senin dengeni ben mi bozuyorum?"

Gözlerini kıstı Ayşem. "Hâlâ dengesizsin, Doğan."

Hızlı bir hareketle Ayşem'in dudaklarından sert ve tez bir öpücük aldı. "Sen de dengesizsin. İki dengesiz olarak nasıl denge kuracağız?"

Omuz silkti Doğan. "Vazgeçtim. Öpmüyorum."

Ayşem başını geriye attı. "Silahım uzağımda, ona göre davran."

"Sağlam tekme atıyorsun, onu denersin."

Başını indirip adama baktı. "Sana kıyamam. Sen sevmelik adamsın."

"Ayşem Hanım coştu. E?" Doğan eğleniyordu ve Ayşem az önceki hâlinden kurtulmuş gibi görünüyordu, her zamanki Ayşem olarak, fakat yüreğinde o ağırlığın hâlâ durduğuna emindi Doğan. "Hadi başla, kaç yaşından beri seviyorsun beni?"

"Çok küçük yaşımda başlamış olabilirim. Beş ya da altı."

"Bebeksin o zaman, daha iyi düşün."

"Bebek sendin. Ben seni altı yaşında da beğeniyordum. Normal bir çocuk değildim." Ayşem adama ters baktı. "Gelip gidip saçlarımı karıştırıyordun, pis!"

Doğan göz devirdi. "Altı yaşındaki çocuğa başka ne yapılır Ayşem? Sevimli bir kızdın. Ben de on iki yaşındaydım."

"Çok yakışıklıydın Doğan," dedi, gözleri o günleri görür gibi gülümsedi. "Gözlerinin içi bile farklıydı, daha koyu yeşildi."

"Evet, yıllar içinde biraz açıldı. Bu ayrıntıyı bir de annem bilebilir, o yaşta nasıl hatırlıyorsun?"

"Konu sensin! Nasıl unuturum? Harran'dan gittiğin gün çok üzülmüştüm. On bir yaşımda daha çok seviyordum seni. On ikide daha çok! On üç pembe düşler... On dört genç kızlık, pembe bulutlar... On beş bambaşkaydı! On altıda aklımdan çıktın o ara."

"On yedide geldim."

"Tam zamanında geldin. Sen gelmesen beni kimse toplayamazdı."

"O gün sana neden ağladığını sormuştum. Ama sen beni öpmüştün."

"Sen gelmeden önceki son gözyaşlarımdı. Sen geldin, ben kendime geldim. Sen olmasan ben şimdi çok farklı bir yerde olabilirdim. Dönmeyebilirdin. Ama döndün."

"O kadar çok niyet etmişsin ki çekildim. O sene üniversiteden iyi bir teklif almıştım ama dönmek istediğim

tek yer Urfa'ydı. Kalmak istemedim. Hatta aklımın ucundan bile geçmedi kalmak. Nasibime gelmişim."

"Nasibin seni bıraktı gitti. Kaderin oyunu değil bu. Bu tam olarak benim hatam."

Derin bir soluk bırakıp kadını kollarına çekti. Sıkıca sarıldığı adamla gözlerini kapattı. Doğan'ı kaybetmekten ölesiye korkuyordu artık. Onsuzluğu en acı şekilde yaşamıştı ve bir daha öylesi bir anın gelmemesini diliyordu.

"Nasip niyete vurgunmuş. Sen ikisini de tek başına üstlendin. Ayrı geçirdiğimiz yıllar boyunca hiç, bir bütün olmadık. Ben yoktum sen vardın. Sen gittin ben kaldım derken ne kadar çok zaman ayrı geçti. Hiç orta bir yerde buluşamadık. Bir zaman gün döndü ve Ayşem Doğan'ın nişanlısı, eşi oldu. Kesinlikle eminim ki nasip niyetle eş."

Doğan'ın saçlarına elini daldırıp geriye atarken, bakışları adamın saçlarında yüzünde gezindi. "Seni bırakmam. Önüme çıkanı ezerim. Kimseye vermem!" dedi Ayşem. "Önüme kimse çıkamaz da işte söyleyeyim dedim."

"Annen dokunsa bağrım taş olur demeyeceksin ya?" Kadının onu sevme biçimi, o saçları arasındaki parmaklar tenini karıncalara emanet ediyordu.

"Olabilir. Benim yanımda sarılma. Bencilim ben, en çok bu konuda. Aramızdaki sevginin artan kötü yönleri bu. Bunu yıllar önce de hissetmiş olmalıydım. O zaman seni de yanımda götürürdüm."

"Ne yaşanacaksa o oldu. Bunları artık konuşmak istemiyorum. Sen de dile getirme artık. Yanımdasın. Benimsin. Seninim. Gereksiz. Ölene kadar beraberiz. Yanlışım varsa düzelt!"

Kendinden güven bekleyen adama bakarken parmakları saçları arasında durdu. Hareket etmeyi bıraktı ve bakışları adamın yeşil gözlerine dokundu. "Herkes gider,

sen kalırsın. Herkesten giderim ama senden gidemem. Gitmene de izin vermem."

"Ayşem Hanım, ne oldu eğilmez burnunuza?" Hoşnut gülüşüyle kalbini tekrar tekrar fetheden Ayşem'e bakmaya doyamıyordu. Konuşan bir Ayşem'den çok sevgisini konuşturan bir Ayşem görüyordu. En dürüst, en içten hâliyle.

"Burnum sana feda olsun. Benim gibi deliyi senden başkası çekmez. Bulmuşum, bırakır mıyım?"

Doğan'ın elleri kadının sırtında yavaş yavaş gezintiye çıktı. Dudakları büküldü. Hoşuna giden sözlerin etkisini gizleme gereği duymadan gözlerinden yeşil ışıklar sundu Ayşem'e. "Deli kızın benden bir isteği var mı?" Öpmesini istemesini o güzel sesinden duymak istemişti. Mükemmel bir kadına sahipti ve tadını çıkarmayı da seviyordu. Ayşem'in katıksız ateşi onu harlıyordu.

"Var!"

"Dinliyorum."

"Niyetimle nasibimi öpebilir miyim?"

"Bu mu?" dedi Doğan, beğenmemiş gibi.

"Senin daha orijinal fikirlerin varsa, açığım."

"Aklından geçenleri unut Ayşem. Şimdi değil."

Ayşem göz devirdi. "Genç kız gibisin Doğan. Benim korkuyor olmam gerekiyordu. Korkuyor musun, ne yani?"

"Sen neden korkacaksın ki?"

"Bak şimdi daha çok merak ettim. Ne naz ettin be adam!"

Tek kaşını kaldırdı Doğan. Yüzünde sinsi bir gülüş vardı. "Zaman önemli bir kavram."

"Zaman... Zaman... Ne zaman gelecek o zaman? Sen az önce demedin mi, apayrı geçti seneler diye?" Sitemle başını sağa sola salladı Ayşem. Bu ne iradeydi delirecekti

yakında. "Gururumla oynuyorsun Doğan. Öz güvenim yerle bir."

Doğan kahkaha attı. Fena! Ama kararlıydı. Çok beklemişti, sonuna kadar da bekleyebilirdi, Ayşem'e rağmen ona yenilmeyecekti.

"Sen biraz daha aç konuyu. Ben yokken neler yapıyordun?"

"Boş boş konuşma! Sonra anlatırım. Sırası mı şimdi?"

"Kesinlikle olmaz."

"Ne olmaz!" Bakışları kısılmış hemen çaprazında duran siyah çantaya bakıyordu ve Doğan da onu izliyordu.

"Bu gece güzelce uyuyacaksın."

Çantaya bakmaya devam ediyordu. Ne vardı içinde merak sarmıştı aniden. "Bilemedim..."

Doğan da gözlerini kısarak konudan kopmaya başlayan Ayşem'in tepkilerini izliyordu. "Neyi?"

"Ne var bu çantanın içinde?"

Doğan çantaya döndü. "Anılar..."

Yutkundu genç kadın ama bakmayı sürdürdü. Hazır mıydı? Hiçbir zaman olmayacaktı belki de. Yapmalı mıydı? Bilemediği şey tam da buydu. Babası ve annesi anılarını kaldırdığında kayboldu dediklerinde çok üzülmüştü ama sonra anlamıştı ki acı veriyordu ona. Üzerine uğramaması tam da bu yüzdendi.

"Bu çantanın içinde olan en çok neyi merak ediyorum biliyor musun Ayşem? Onu oraya ben bıraktığım için biliyorum."

Ayşem ona döndüğünde mavi gözleri hüzün kaplamıştı. "Ne? Ne var içinde?"

"Agâh'tan mektup. Açılmamış."

11. Bölüm
Oyalı Tülbent

Çantaya bakan Ayşem sertçe yutkundu. Pek çok mektup vardı Agâh'tan kalan. Kimi açılmamış kimi okunmuş, gözyaşlarıyla dolu. Bir kısmı Gülperi'de, onun evinde kalmıştı. Ayşem o eve o günden sonra hiç girmemişti. Açılmayan mektuplar o günün şartlarına göre Hare'ye postalanmış, Hare de Ayşem'e göndermişti. Ayşem hiç açmamıştı. Hepsini Gülperi'ye vermişti. Onun açıp açmadığını bile bilmiyordu. Gülperi'nin hamileliğinin altıncı ayında dönmüştü Agâh? O altı ayın tamamında mektup adresini ve telefonunu Agâh'a Ayşem vermişti. Sorduğunda Gülperi ona, "Olmaz Ayşem," yanıtları vermişti. Agâh, Urfa'ya hiç dönmeden İstanbul'a gitmişti.

"Ondan kalan pek çok mektup vardı. Ama bende hiçbiri yoktu. Annemler saklamış olamaz. Açılmamış mı dedin?"

"Evet, açılmamış, birden fazla. Babandan aldım. Ve bir defter var. Kalın bir defter." Ayşem'in çöküşüne şahitlik ediyordu. Kadının ses tonu şimdiden düşmüştü. "Kadın sığınma evinden kalan eşyaları. Babana teslim etmişler o zaman. O olaydan önce Gülperi'nin evinde olan mektuplar, notlar, defterler... Onları da Efşan'dan aldım."

Hüzünle dudağının ucunu kaldırdı. "İyi çalışmışsın. Niyetin beni burada acıdan öldürmek mi?"

Yerinden kayarak kısa bir hareketle Ayşem'e yaklaşıp ellerini tuttu, gözlerinin içine baktı. Gökyüzü bakışlar bile acı içindeydi. "Niyetim senin içindeki acıyı bitirmek. Paylaşmak. Seni yeniden iyi etmek."

Başını iki yana umutsuzca salladı. "Yapma bunu bana! Ben tekrar kaldıracak kadar güçlü değilim."

"Sandığından daha güçlüsün. Sen Ayşem'sin. Sıkıştığında hep ya unutuyorsun ya da bunun ardına saklanıyorsun. Yaparsan gerçekten Ayşem olacaksın. En güçlü yanının acıdan beslenmesine izin verme. Acı, acıyı doğuruyor. Sırtındaki kamburdan kurtulmak zorundasın."

"Üzülüyorum, görmüyor musun? Zaten canım yandığı kadar yanıyor, bunlar bana ne katacak acıdan başka?"

"Geçmişinle yüzleşmiyorsun Ayşem. Geçmiş seni üzüyor. Sıyrılamıyorsun. Kopamıyor, olduğun zamana adapte olmuyorsun. Öylesine yaşıyor gibisin."

"Yaşıyorum ve mutluyum. Neden böyle söylüyorsun? Gayet iyiyim, daha iyi olacağım."

"Daha iyi olmak konuşmamak mı? İçinde yaşadığın duygular mı?"

"Bir şey yok içimde. İnatla aynı şeyi söyleyip durma."

"Var!" dedi sert bir sesle. "Kaçıyorsun sen. O kadar benimsemişsin ki geçmişi ve acısını, senden bir parça hâline gelmiş. Ondan kurtulmak istemiyorsun. Sanki kurtulsan Gülperi üzülecek, sen onu unutacaksın. Böyle düşünüyorsun. Beni kandıramazsın."

İki elini de kulaklarına tıkadı Ayşem. Yüzü acıyla kasıldı. Gözleri sıkıca kapandı. "Sus!"

"Üzülmeyecek Gülperi. Sen onu azat etmiyorsun. Belki de acı çekiyor senin bu hâlinle. Konuşsan, anlatsan onu daha iyi anacaksın. Özleyeceksin evet, ama bu çok fazla acı vermeyecek. Onu anımsayınca gülümseyecek sin. Hafifleyecek sancıların, belki bir gün sadece tatlı bir

özlem kalacak ondan. Ama Ayşem... Sen onu asla unutmayacaksın."

Hırsla ellerini kurtardı. "Sen sadece konuşuyorsun Doğan. O kadar kolay ki anlattıkların, beni anladığını sanmıyorum bile. Benim yerime koy bir kez kendini. Fikret'i düşün, Baran'ı düşün." Yüksek sesle ve sert bir dille konuşuyordu Ayşem. "Geçmeyecek! Geçmeyecek! Sen ne anlarsın ki odaya girdiğinde yatağında kanlar içinde gözleri açık yatan en sevdiğin insanları görmek ne demek! Kalbinde sayamadığım kadar bıçak yarası vardı. Karnından bebeğini yeni almışlardı, üzerini beyaz bir örtüyle kapatmışlardı, karnı... Dokuz ay bebeğini taşıdığı karnından sızan kanlar yatağı kırmızıya boyamıştı." Kendine hüsranla bakan gözlere aldırmadı. İçindeki fırtına kasırgaya dönüşüyordu.

"Simsiyah saçları yastığından taşmıştı, kaplamıştı beyaz yastığı. Gözleri tavana bakıyordu ve yüzünde o kadar acı bir görüntü vardı ki ben unutamıyorum." Sesindeki acı hıçkırıkla dışarı çıktı. "Kolları iki yanından sarkmıştı yataktan. O, bu dünyadan ne aldı acıdan başka? Kızını bir kez kucağına aldı doğurduğunda. Hemşireler göğsüne yatırmış, annesinin kokusunu alması için. Gülperi orada ağlamış, acıdan... Mutluluktan..."

Doğan'ın yüreğini dağlayan kadının haykırışla ağlamasıyla elini tutmak istedi ama Ayşem izin vermedi. Ellerini hızla çekti. "Dokunma bana!"

Doğan sesini çıkartmadan elini çekti. Devam etmesini istiyordu. Bir şey söyler de Ayşem vazgeçer diye ödü kopuyordu. Nefesini bile alıp verirken sessizdi.

"Yerde yatan benim arkadaşımdı. Gülperi'nin sevdiği genç adam benim kardeşimdi. O kadar yakışıklıydı ki... O kadar ince ve düşünceliydi ki... Acımadı Cengiz onlara. Hiç kimse acımadı onlara. Agâh'ın o güzel kalbinden

kan akıyordu. Kim ne derse desin, hangi biyolojik testi bana verirlerse versinler o kızın babası Agâh'tı. Benim için öyleydi. Ölene kadar da öyle olacak. Onları yalnız bıraktığım için her gün pişman oldum. Her gün acı çektim. Ben de orada, o odada ölmeliydim. O sahneleri görmektense ölmeyi tercih ederdim." Sesi kısıldı. Başı önüne düştü. Durmaksızın ağlıyordu. Sözleri netti hırsından ama ağlıyordu. Gelmişine geçmişine ağlıyordu. Kapkara bir zift akıyordu yüreğinden.

"Baş başa kalsınlar diye onlara içecek bir şeyler almaya gitmiştim sözde. Babamla benim yanımda Agâh yaklaşmamıştı karısına."

"Karısı mı?" dedi aniden Doğan. Farkında olmadan sordu. Bölmek istemediği hâlde.

Başını kaldırmadan salladı Ayşem. "Doğumdan bir hafta önce resmî nikâhla evlenmişlerdi. Gülperi benden ay farkıyla büyüktü. O, on sekize girmişti aylar öncesinde. Babam onun, Gülperi'nin şahidiydi. Babamdan utanıyordu Agâh. Onları yalnız bırakalım demiştik. Biraz... Çok az. Ama döndüğümde her şey bitmişti. Geriye bir bebek ve ben kalmıştık, bir de Efşan. Bebeği aldılar bizden. Babam ne dediyse vermediler. İki cesetten sonra izin vermediler. Bebeği hiç göremedim. Bir kez bile göstermediler." Kocaman bir hıçkırık koptu sesinden. Elleri birleşip kalbinin üzerinde durdu. "Doğan..." dedi titrek sesle. Acı sesle, yılların yükünü indirdiği yorgun sesiyle. "Hani geçecekti? Kalbim çok acıyor."

Doğan'ın gözleri doldu, sol yanağından bir damla yaş süzüldü. Sevdiği kadının acısı gözünden yaş olarak indi. Kalbi acıyan sadece Ayşem değildi, Doğan'ın kalbi Ayşem diye acıyordu.

Ayşem'in ellerini kalbinden çekti. Başını kaldırmış, bitik gökyüzü bakışlara dokunur gibi baktı. Ayşem'in tam

kalbinin üzerine dudaklarını kondurdu. Alnını kadının omzuna yasladı. Ayşem'in içli iç çekişleriyle bir şeye yemin etti. Şerefi üzerine yemin etti. Cengiz'i ona verecekti! Bir gün gelecek, Ayşem kendine bunu yaşatan adamdan intikamını alacaktı. Ve Doğan, o gün geldiğinde bir kez daha sevdiği kadının cesaretine hayran olacaktı.

Doğrulup Ayşem'in başını elleri arasına aldı. Ağlayan gözlerinden öperek sımsıkı sardı göğsüne. "Geçecek..."

Uzun bir süre oldukları yerden ayrılmadılar. Ayşem'in gözyaşları dağılana kadar Doğan onu bırakmadı. Ayşem ağladı, Doğan sevdi. Ayşem iç çekti, Doğan'ın içi kıyıldı. Ayşem eteğindeki taşları dökmüştü ve şimdisi önemliydi. Karşısında daha dik bir kadın bekliyordu Doğan ama bunun burayla sınırlı kalmayacağını anlatacaktı Ayşem'e. Ayşem onu dinleyecek miydi, Doğan onu görecekti.

"Sana taze bir kahve yapayım mı?" dedi, hoş bir sesle. Anın geçmesini, kapanmasını istiyordu. Ayşem'in de bunu istediğini biliyordu.

"Uyumak istiyorum." Ağlamaktan berelenmiş ses çatal çataldı.

Doğan uyumasını istiyor muydu, hayır! "Çantanın içine bakmayacak mısın?"

Ayşem başını adamın göğsüne soktu. "Emin değilim."

"Başka bir zaman. Ama yapacaksın bir gün. Sana güveniyorum."

"Bana bu kadar güvenme, ezildiğimi hissediyorum."

Ufacık bir gülümseme oluştu Doğan dudağında. Nefesi Ayşem'in saçlarına çarptı. "Sen kim ezilmek kim Ayşem? Duymayacağım bir daha. Ben seni ezersem sen benim kafamı ezersin."

Başını gömdüğü yerden kaldırdı. Yüzü dağılmıştı kadının. Gülecek dirhem takati kalmamıştı. "Hatırlat bir

ara güleceğim. Ruhum bile yorgun sanki. Beni odaya götürür müsün?"

"Hay hay hanımağam." Doğan ayağa kalkarak Ayşem'e elini uzattı. Ayakları yere basan kadını kucağına aldı.

Gözleri kapanmak üzere olan Ayşem kendini yatağa devirdi. Uykusu o kadar ağır basıyordu ki göz kapakları kapanmak istiyordu.

Burnundan sesli nefes alan adam gözlerini bir kez kapatıp açtı. İşkencenin Ayşem versiyonuydu bu.

Örtüyü açmak için eğildiğinde Ayşem kenara kayarak altına girdi. Rahat bir nefes alabilirdi. Yanına uzanıp kolunun altına aldığı kadının yasemin kokulu saçlarına öpücükler bıraktı. Eli Ayşem'in omzundan koluna indiğinde bant takıldı parmaklarına. "Acıyor mu?"

"Hayır." Gözleri kapanmaya ramak kalmıştı kadının.

Yarın ilk işi bandı çıkartıp dikişlerin durumuna baktırmak olacaktı. İstanbul'da... "Yarın baktırırız. Hadi uyu," dediğinde Ayşem dalmıştı.

Bir tutam saçı parmakları arasına almıştı Doğan. Dün geceyi anımsamamasını diledi. Yüzünde hınzır bir gülüşle uyuyan güzeline bakıp daha çok neşeleniyordu ama kalkması gereken hanımağanın uykusu da derin gibiydi. Saçı Ayşem'in burnunun ucuna getirip sürttü. Sol eli anında burnuna gitti Ayşem'in. Şişkinliği yavaş yavaş inen parmaklarıyla burnunun ucunu kaşıdı. Tekrar uykuya teslim olurken kahkaha atmamak için direnen Doğan bir kez daha denedi şansını. "Kes şunu!" dedi uykulu mahmur ses.

"Kadın kocasından önce uyanmalı der annem..." dedi Doğan. Ayşem az sonra delirecekti. Doğan da zevkle onu öpecekti.

"Annenin..." dedi öfkeyle. Uyandırılmış olması bir yana uyuduğu adam ona annesinden bahsediyordu.

"Annem seni seviyor bence." Annesiyle eşi arasında kalmamaya yemin etmiş olan Doğan, ikisinin bir gün iyi anlaşacağı umudunu taşıyordu.

Yan döndü Ayşem. "Ayın güneşi sevdiği kadar mı? Evet, olabilir. Dikkat et güneş tutulması olmasın. Harran'da taş üstünde taş kalmaz."

"Hadi Ayşem, sen de annemi seviyorsun."

Gözlerini açtı Ayşem. Odanın kapalı perdelerine bakarak birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Hiç düşünmemişti ki seviyor mu nefret mi ediyor. "Annen oğullarını çok seviyor. Gelinlerini seveceğini sanmıyorum. Veya sevgisini göstermek istemeyecektir. O göstermedikçe benden bir şey alamaz Doğan."

"Şimdi olduğunuz kadar anlaşsanız yeter. Ben ikinizi de seviyorum. Anlaşmasanız bile seviyorum."

Sırtını yatağa devirip Doğan'a baktı. Elini başına destek vermiş gülümseyen adamı da o seviyordu. "Bakma teşekkür edeceğim de şımarmasın diye sesimi çıkarmıyorum."

Kaşlarını çattı Doğan. "Ne için?"

İki elini adamın yüzüne yerleştirip yeni çıkan sakalların üzerinde gezdirdi parmaklarını. "Taş gibi oğul doğurmuş, neden olacak?"

Doğan'ın neşeli kahkahası şimdi gününü aydın etmişti. O da kendini gülümserken buldu. "Valla hakkını yemeyeceğim Doğan, güzel doğurmuş, güzel büyütmüş. Sabah sabah bu ne anne sevgisi? Ben varım burada ben, Ayşem. Boş ver anneni şimdi."

Gülümseyerek başını sağa sola salladı Doğan. "Ah Ayşem ah. Sabah sabah seni hayattan ve kendimden soğutuyorum. Uçak kaçacak."

"Sabahları hiç çekilmiyorsun."

Gözlerini kıstı, dişleri birbiri üstünde baskıyla dolaştı adamın. "Nankör kadın!"

"Beceriksiz adam!"

"Ben..." dedi kaşları havalandı adamın. "Beceriksiz?"

Elleri arasındaki Doğan'ı gülümseyerek kendine çekti. "Becerikliysen bir görelim, ağam."

"Artık gitme vakti. İki saat sonra uçak kalkacak."

"Acelemiz ne onu anlamadım."

"Uçak biletini alana sormalıyız bunu. Sekreterin hatası."

"Saat kaç?"

"Beş."

Ayşem örtüyü üzerine çekip yan döndü. "Ya boş ver. Bir sonrakiyle gideriz. Uçak biletleri benden. Uykumdan değerli değil."

O örtüyü çekip Ayşem'i yataktan kaldırmak vardı da yatağın içindeki kadın aklının her bir köşesine zarardı ve Doğan'ın sabrı gitgide azalıyordu. "Sabah kahvaltısını evimizde yaparız. Baş başa... İstanbul, ayaklarımızın altında. İstersen boğazda da olabilir. Sen denizi seversin. Şimdi Salacak sahili coşmuştur, Ayşem."

Gözlerini açarak Doğan'a döndü. Bu nasıl teklifti? Ayşem'in kanı hızlanmıştı. Deniz ve Ayşem... Doğan bunu atlamadı. Kadının gözlerinde çakan şimşekleri izledi. "Boğazda yapalım en iyisi. Sonra sıcacık evimizde dinleniriz." Ayşem'in saçlarını eliyle geriye taradı. Gökyüzü gözleri karanlıkta parlıyordu. "Evimizde, baş başa... Ben seni severim, sen beni nasıl sevdiğini anlatmaya devam edersin, olmaz mı?"

Ayşem hızla doğruldu. "Sana meraklı değilim. Boğaza tav oldum. Kalk kalk!"

Havaalanına geldiklerinde karşısında sabahın altı otuzunda Helin ve Fikret'i görmeyi beklemeyen Ayşem kendilerine yaklaşan kardeşlerine bakıp kaş çattı. "Bu saatte ne işleri var burada? Onlar da mı geliyor?"

Kolunu Ayşem'in omzuna atmıştı Doğan. "Hayır, senin eşyalarını getirdiler."

O an Ayşem Fikret'in çektiği valizin kendinin olduğunu anladı. "Organize çalışıyorsun, var bunun altında bir bit yeniği."

"Kuruntu ediyorsun. Evimizde eşyaların yok. Artık olacak."

"Günaydın," dedi Helin ve Fikret. Aynı karşılığı aldılar. Fikret valizi Doğan'a uzattı. Doğan da alıp yanına çekti. "Birkaç güne döneriz. Urfa'da olmadığım bilinmesin. Ne olur ne olmaz. Konumlar senin telefonuna da aktarılacak. Dikkatle bak! Bir şey atlama!"

"Merak etme, keyfinize bakın."

Helin, ablasına sarılıp geriye çekilmeden önce kulağına fısıldadı. "Annem, 'Uslu dursun, düğün sabahı o kurşun sıkılacak,' dedi." Geriye çekilip gülümsedi.

Ayşem göz devirmekle yetindi. Çok da umurundaydı. "Görürsem söylerim," dedi alenen. Doğan ve Fikret de Ayşem'e ve Helin'e göz attı.

"Hare ablama selam gönderiyorum da," dedi Helin, kocaman gülümsedi. "Hayal'i öp benim için."

"Öperim."

Tuzlu havayı içine çekemiyordu cam duvarlardan ama kıydığı uykusu için hiç pişman değildi. Geldiklerinde beş dakika buz tutmuş burnunun ucuyla bile derin derin solumuştu havayı. Saat on olmuştu ve kurt gibi acıkmıştı. Arkasına yaslanırken başını denize çevirdi. "İstanbul bana hep seni hatırlatıyor çünkü onun gözleri de en az seninki kadar yeşil." İçinden taşan şiiri söylemeden edemedi Ayşem. Doğan'ın yeşil gözleri hayranlıkla açılıp, aşkla ışıldadı.

"Sen beni bu şehirde buluyordun ama ben olduğum her yerde... Başımın üstünde bir gökyüzü var." Dün geceden bu yana Doğan onun anlattıklarının üzerine bir kez bile basmamıştı. Basmayacaktı da. Ayşem'i bir şekilde ikna edecekti profesyonel yardım almaya.

Gülümsedi Ayşem. "İstanbul dedin yandın, beni buraya getirdin. Denizin hatırına değil, bunu görebiliyorum."

"Yine kuruyorsun. Nefes alıyoruz. Bu sefer birlikte."

"Harran'da taşlar oynayacak da sen beni kaçırdın mı yoksa diye düşünüyorum."

Doğan başını sağa sola salladı. "Öyle olacak olsa orada olmam gerekirdi." Masanın üzerindeki telefonunun titreşimiyle ikisi de telefona baktı. Doğan'ın telefonuydu. "Vedat arıyor."

"Resmen kanka oldun adamla."

"Olduran sağ olsun." Doğan gülüşüyle açıp kulağına götürdü telefonu. "Sevgilin de değilim ki sürekli gözünü açınca beni arıyorsun, Vedat."

"Zevzeklikte üzerine yok. Akşam yemek yiyor muyuz? Ona göre yer ayarlayacağım. İstersen bizim evde yiyebiliriz."

"Ayşem'e sormalıyım." Telefonu kulağından uzaklaştırıp merakla bakan Ayşem'e döndü. "Akşam yemek yiyelim diyor. Dışarıda mı istersin, Vedatlarda mı?"

Dudak bükerek birkaç saniye düşündü. "Rahatsız etmeyelim, dışarıda yeriz. Efşan da gelecek mi?"

"Öğreniriz." Doğan tekrar telefonu kendine yaklaştırdı. "Efşan da geliyor mu?"

"Gelecek."

"Dışarıda yiyelim diyoruz."

"Sekizde, konum atarım."

Telefonu kapatıp yerine bıraktı Doğan. Ayşem kendinden daha fazla bilgiye sahip olduğunu düşündüğü Doğan'a bakındı. "Vedat'la Efşan arasında neler dönüyor, ben tam mazhar olamıyorum da?"

"Bir gün öğrenirsin."

Ayşem'in gözleri aralandı genişçe. "Bana söylemeyecek misin?"

Doğan gülümseyerek gözlerini kırpıştırdı. "Bilmem söylesem mi?"

"Aşk olsun, benden yani karından mı gizleyeceksin?"

"Evet!"

"Doğan!" dedi yalancı bir sitemle. "Bu kadar dürüst olmasan?"

"Kusura bakmayacaksın artık Ayşemciğim, onların özelini söyleyemem. Bir gün Efşan sana söyleyecektir eminim."

"Kur yapsam?" dedi sevimlice sırıtıp. "Konuşmaz mısın?"

Göz kırptı. "Sen bir dene bakarız." Elbette söyleyecekti Doğan ama Ayşem ona rahatça kur yapabilirdi. Bunun nesi kötüydü? Fazla kur göz çıkarmazdı.

"Yalancı! Demeyeceksin."

"Bu kadar zeki olmasaydın işim çok zevkli olacaktı."

Omuz silkti Ayşem. "Sen de az çakal değilsin ağam, hiç bana oynama."

"Bizi bize bağlayan da bunlar. Beni senden, seni benden başkası çekemez."

Elini kalbine götürdü Ayşem. "Ah nasıl onore oldum anlatamam." Göz devirip yemeğine geri döndü.

"Hastaneye gidelim, kolundaki dikişlere baktıralım artık."

"Eve gitmem şart, duş alıp üzerimi değiştirmeliyim önce."

"Önce doktora gidelim. Eve sonra geçeriz."

"İnat etmeli miyim? Önce eve sonra doktora..."

"Önce doktora sonra eve!" dedi Doğan, ciddi bir kararlılıkla.

Ayşem onun yüz ifadesini birkaç saniye izlemişti. Gözleri arayış içinde taradı adamı. Yeşil gözlerinde durdu. "Başka yerden çıkartırım nasılsa. Sözünü dinliyorum bak yaz bunu."

Dudakları öne uzadı Doğan'ın. Kaşları alayla birleşti. "Söz dinleyen Ayşem hiç çekici değil ama üsteliyorsam kabul et. Sonra çıkartırsın eminim."

"Dengesizsin Doğan. Yemin ederim dengesizsin."

Kollarını masaya yatırıp üst üste bıraktı Doğan. Ayşem'e doğru eğilip gülümsedi. "Öyleyim ne yapacaksın?"

"Lanet kalbim, sevdik seni bir kere..." Çatalına taktığı peyniri Doğan'a uzattı. Bakışlarında kendini beğenmişlik kol geziyordu. Çatala bakmadan Ayşem'in gözlerine baka baka ağzına aldı peyniri. "Vazgeçtim eve gidelim."

Kahkahasını bastırdı Ayşem. "Doktora gideceğiz."

"Eve!"

"Doktora."

Önce doktora gitmişlerdi. Dikişlerin alınmasıyla rahat bir nefes almıştı. Açılan bandın altından kurşun izi kendini gün yüzüne çıkarmıştı. Ayşem koluna bakıp gülümsemişti. "Aşkımın nişanesidir," diyerek kolunu Doğan'a çevirmişti. Karşılığında da kalbini hoplatan gülümsemeyle saçlarına öpücükler almıştı.

Kapıyı açıp önden girdi. Kendi kartını da çantasına attı. Burası onun eviydi. İstanbul'a her ayak bastığında burada kalacaktı. Kendi dairesi olmasına rağmen orası onun için buz gibi bir yerdi artık. İçinde Doğan yoktu.

Gram yabancılık çekmeden, sanki her gün bu eve girip çıkıyormuş gibi hissediyordu. Aslında biliyordu ki gerçek evi Doğan'dı. Montunu çıkarmasına yardımcı oldu Doğan. Dolap kapaklarını açarak içine astı. Valizi yatak odasına taşırken Ayşem de onu takip etti.

"Akşama çok var! Biraz uyuyabilirim."

"Benim için de aynı şey geçerli, senden daha az uyudum hatta uyumadım bile denebilir." Valizi yere bırakıp yatırdı. Fermuarını açıp öylece bıraktı.

"Neden uyumadın ki? Aslında ben çok derin uyumuşum ama yetmedi. Yolculuk erken kalkma derken ezildim." Kapağı eğilip açtı Ayşem. Helin'in güzelce katladığı eşyalarını bozmadan yatağa alıp bıraktı. Dolaplara yerleştirecekti. Doğan'a bakmıyordu. İşini itinayla yapıyordu.

"Uyku tutmadı yanımda sen olunca." Yatağa oturan adam kollarını dizlerine verip öne doğru eğildi. Başını kaldırmış kendine gülümseyerek bakan gözlere sinsice sırıttı. "Ayşem..."

Elindeki işi bıraktı Ayşem. Dizleri üzerinde durup dibindeki adama döndü. "Canım..."

Doğan ateşler içinde yanıyordu. Suyu yanı başında olsa da yanıyordu. Çok sevmenin ötesine geçmek için an sayıyordu. "Bakma öyle kölen olayım."

Kahkaha attı Ayşem. Elleri Doğan'ın dizlerine tırmandı. "Nasıl bakıyorum ki?"

"Ben bakma diyorum sen yakıyorsun." Doğan gözlerini kapatmıştı.

"Yaklaşmayayım diyorum, seni yanımda hissediyorum sonra bir bakıyorum hop çekilmişim."

"Benimle oynuyorsun," dedi Doğan.

"Seviyorum bunu."

Daha sıkı yumdu adam gözlerini. "Bence sen konuşma. Kalk duşunu al ve uyu."

"Kızma ağam, gidiyorum." Ayağa kalkıp kazağını geriye çekti. "Şunu çıkar bari." Bileğindeki banda baktı Doğan. Nefeslenip kancalarından ayırdı bandı. Ayşem de çevirip çıkarttı bileğinden. Eti mordan sarıya dönerek alaca bir renk oluşturup çürümüş hissi vermişti tenine.

"Ağrısı ne durumda?"

Bileğini sağ eliyle ovaladı. "Yok değil ama katlanılmayacak da değil. Yakında geçer."

Doğan başını sallarken Ayşem de banyoya girdi. Doğan tuttuğu nefesi seslice saldı. En iyisi diğer banyoyu kullanmak, Ayşem'den olabildiğince uzak durmaktı. Dolaptan kıyafetlerini alıp odayı terk etti. Kendini zavallı gibi hissediyordu...

Ayşem banyodan çıktığında bilekliğine uzandı. Takıp kancaları yerine yerleştirdi. Bornozun içindeydi. Tek başına hem vakit alıyordu hem de giyinip soyunmak zordu. Doğan'dan istemeyecekti elbette. Adamın çaresiz hâline içi gidiyordu. Odada olmayışıyla burukça gülümsedi. "Zavallı kocam..."

Helin'in itinayla seçtiği belli olan kıyafetlerden ince taytını ve sıfır kol tişörtünü yavaşça üzerine geçirdi. Islak saçlarını tek eliyle havluyla kuruladı. Taramak istemedi. Yemeğe giderken bir şeyler düşünürdü. Odayı topladığına kanaat edince Doğan'ı bulmak için odadan ayrıldı. Yerlerin sıcaklığı onu mest ediyordu. Uykusunu getiren yerden ısıtma sistemini Harran'daki konaklara da uygulamayı düşündü.

"Doğan..." dedi usul bir sesle. Salona açılan koridor bitimine geldiğinde üzerini değiştirmiş, eli başının altında, muhtemel uyuyan adama bakıp uzun zamandır hissetmediği hoş bir sevgi kelebeği kalbine kondu. Yüzünde huzurlu bir gülüşle geri döndü yatak odasına. Dolapları kurcalayıp ince bir polar battaniyeye ve yastığa ulaştığında hemen çekip aldı.

Salona geri döndü. Doğan'ın baş ucuna gelip örtüyü açarak Doğan'ın üzerine örttü. Yastığı başının altına koyamayacak kadar ağır bir adamı vardı ki bir eli tutmuyordu. Öpmeye kıyamadı. Uyandırmaya hiç kıyamadı. Öylece kaldığında ona açılan mahmur yeşil gözlerle buluştu. "Yastık?" dedi gülümseyerek.

Doğan yorgunluk ve uykusuzlukla başını kaldırdı gözlerini tekrar kapatarak. Yastıkla buluşan başıyla geriye kayıp örtüyü açtı. Gözleri hâlâ kapalıydı. "Bir yastıkta buna mı diyorlar?" dedi Doğan.

Gülüşüyle kendine açılan yere usulca yerleşti. Yüzünü Doğan'ın boyun çukuruna gömerek derin nefes aldı. "Bilmem... Ama ben ona bir omuzda diyorum." Bacaklarını Doğan'a dolarken aynısını Doğan'da yaptı. Sıkıca sardığı kadının yasemin kokusuyla her ikisi de bir zaman sonra derin, huzurlu uykuya daldı.

"Sık." Sağ elini açarak Doğan'ın elindeki kremi avucuna sıkmasını bekledi. Avucuna inen kremle saçlarını sakinleştirmeye başladı. Doğan da ağzını sağa sola oynatıp onun hazırlanıyor olmasını izliyordu. "Toplasan olmuyor mu?"

"Başım ağrıyor o zaman. Toplu saç sevmiyorum. Tepemde bir dünyayla geziyormuşum gibi oluyorum." Kremi yedirip, tarağı alıp Doğan'a uzattı. "Hadi göreyim seni yiğidim, nasıl saç tarıyorsun?"

Ufacık kahkahasıyla tarağı kavradı. "Bana her şeyi yaptırabileceğini bildiğinden hiç esirgemiyorsun da Ayşem." Ayşem'in arkasına geçip uzun ve gür başak sarısı saçları taramaya başladı. "İnce telli bak çok canım yanar, yavaş tara lütfen. Ve evet, sen güzel bir adamsın. Ben de bunu kullanmaktan zevk alıyorum."

"Açık sözlülüğün..."

Aynaya bakan kadın tatmin olunca Doğan'a döndü. "Oldu mu?"

"Zaten bu Ayşem'sin, olması gereken neydi?"

"Daha güzel olmak tabii ki."

"Gerek var mıydı?"

Ayşem göz devirdi. "Siz erkekler hem güzel kadın istiyorsunuz hem de daha güzel olmak isteyen kadınlara gerek yok diyorsunuz. Sonra daha güzelini görünce antenleriniz o tarafa dönüyor."

"Ben mi?" dedi Doğan şaşkınlıkla. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"Zaten bunu düşündüğünüzü de düşünemiyorsunuz ki."

"Aptal mıyız biz?" dedi Doğan daha büyük şaşkınlıkla.

"Hayır, işinize geldiği gibi davranan zeki yaratıklarsınız. Ama işte kadınlar kadar değilsiniz."

Doğan sabır dileyerek, gözlerini tavanda gezdirip indirdi. "Acaba benim hakkıma mı giriyorsun?"

"Olabilirim." Gülümsedi, ayağa kalkıp elbisesine çekidüzen verdi. "Sen ayna ol şimdi tamam mı?"

Karışık bakan adam ikiletmedi. "Olayım." Ellerini ceplerine sokup Ayşem'e tependen baktı.

"Ayna ayna söyle bana, benden daha güzel kadın var mı dünyada?" Tatlı sevimli bakan kadınla onu baştan ayağa süzdü. Uzun kollu siyah tafta kumaşın ince beli dolgun göğüsleri sarmış olan kısmından aşağı indi. Bol, dizlerinde biten eteğe dudak bükerek tekrar Ayşem'in gökyüzü gözlerinde durdu. "Ayna bilmiyor ama Doğan için dünyadaki en güzel kadın Ayşem."

Gülüşü kocaman olup yüreği adama kanat açtı. "Ayşem'in görüp görebileceği en güzel adam da Doğan."

Eğilip mecburi kısa öpücüğü kaparak kolunu Ayşem'in omzuna doladı. "Biz olacağız galiba, ne dersin?"

Adım adım kapıya ilerliyorlardı. "Kavga etmeden mi, hiç bizlik değil. İnat etmeden en çok üç gün yaşayabilirim."

Kahkaha attı Doğan. "Neye göre inat?"

Dudak bükerek düşündü Ayşem. "Ne bileyim... An gelir bulur o beni. Şimdi aklıma gelmiyor."

Dolaptan kalın kabanı çıkarıp Ayşem'e uzattı. Ayşem iki kolunu birden geçirip giydi. Kendi montuna uzanıp aldı. Balıkçı yaka siyah kazağı, siyah kotuyla alışılmışın dışında yakışıklı görünüyordu Doğan. Rahat giyim ona yakışıyordu. Kahve deri montunu giyerken baktı kadına. "Düşünürüz. Fikir yürütürüz. Bana uymuyorsa sana nedenini açıklarım. Belki ben de yanlış düşünüyor

olabilirim. Sana beni ikna payı bırakırım. Belki ben doğruyumdur, ben seni ikna ederim. Bunun için tartışmaya gerek olmamalı. Sürekli tartışarak evlilik sürdüremeyiz. Ortada bir yerde buluşmak zorundayız."

"Ben seni ikna ederim diye düşünüyorum."

"Dişiliğini kullanacaksan eğer haberim olur. Benim de kendi silahlarım olacak."

"Of," diyerek omuzlarını indirdi Ayşem. "Doğan, biz orta yolu bulmak için bile orta yol bulamıyoruz."

"Kendini inatlaşma programına almış gibisin. Hayatında inat edeceğin bir şey yok. Sakince arkana yaslan, arkanda ben varım. Sen yanımda dur yeter."

Ağzını açıp hararetle çıkışacaktı kadına, "Ve uslu!" dedi net bir tonda. Ayşem sözlerini yuttu. "İyi be!" diye çıkışıp kapıyı araladı. "Sanki her gün parktan çocuk kaçırıyorum. Lafa bak!"

Kapıyı çekip Ayşem'e döndü. "Her gördüğün adamın başına silah dayama yeter," dedi, aklına Reşit'in şiş yüzü geldiğinde gülümsedi. "Sağlam tekme atıyorsun. Lütfen şiddetten de uzak dur. Ölebilirdi Reşit veya sakat kalırdı. Belki de şimdi beyin ameliyatı geçiriyor bile olabilirdi."

"Hak etti o."

"Tabii ki etti. Ama ya ölseydi? Seni nasıl kurtaracaktım?"

Kurtaramazdı. Ayşem'in bakışları asansöre döndü. İki adımda ulaşıp düğmeye dokundu. "Kurtaramazdın."

"Tam olarak bundan bahsediyorum. Bu yanlış olandı. Kendini kurtaracaksın ama öldürmeden."

"Ayşem bunu düşünecek!"

Restorandan içeri girdiklerinde Vedat'ın adını vermişti Doğan. Orta yaşlı bir kadın yanlarında belirdi. Garson değildi. İşletmenin müdürü olduğu belli oluyordu. Gülümseyerek onlara yol göstermek için önden ilerliyordu. Nezih bir yerdi ve pek boş masa görünmüyordu. Bir kolonu döndüklerinde şık bir merdiven belirdi. Önden yine o kadın çıktı. Doğan ve Ayşem de onu takip ettiler. Merdiven bittiğinde tüm o gürültü kesilmişti. Üst kat bomboştu. Masalarda kimse yoktu. Bir tek Vedat vardı, onları görünce ayağa kalktı.

İlgili kadın onları orada bırakıp, "Afiyet olsun," diyerek geldiği yoldan indi.

"Kimse yok!"

"Vedat kalabalıktan hoşlanmıyor," diyerek kısa bir açıklama yaptı Ayşem'e. Üzerinde durmadı.

Kabanını girişte vestiyere bırakmıştı Ayşem. Çantasını diğer eline alarak Vedat'la samimice sarıldılar. "Nasılsın?"

"Oldukça iyi. Sen de iyi görünüyorsun."

"Oldukça iyi," dedi Ayşem gülümseyerek. Ayakta, Doğan'ın Vedat'la selamlaşmasını beklerken etrafına bakınıp döndü Vedat'a. "Efşan nerede?"

Vedat, Doğan'a göz atarak Ayşem'e döndü. "Burada. Tam arkanda!"

Kaşları bir gülümseme eşliğiyle çatılırken arkasını döndü. Görüş alanına giremedi Efşan. Mavi gözleri salonu taramaya koyuldu. Topuk sesleri duydu. Ağır ağır gelen... Yüreğinde bir ürperti hissetti. Büyük kolonun salonunu ikiye ayıran bölümünden gelen ayak seslerini beynine darbe diye iniyordu.

Yüzüne aşina olduğu kadını gördü. Safir mavisi gözlere uzaktan baktı. O da ona bakıyordu. Uzun boylu kadının elini tuttuğu küçük kıza indi gökyüzü renkli bakışları.

Kalbi atmayı kesti. O, öyle hissetti. Gözleri kocaman, sonuna kadar açıldı.

Öne doğru bir adım attı fakat gidemedi. Hayalle gerçek arasında sallanıyordu. Nutku tutulmuş gibiydi. Düşünmeyi bırakmıştı. Aklından hiçbir senaryo akmıyordu. Zaman durmuş, Ayşem içinde donmuştu. Dudakları aralandı. Konuşmak istedi yapamadı. Küçük kıza baktı.

Beyaz teni olduğu yerden seçiliyordu. Giymiş olduğu kırmızı çiçekli elbisesi, kırmızı çorabı ve siyah ayakkabıları... Küçük kız Efşan'a kaldırdı başını. Efşan eğilerek küçük kıza bir şeyler fısıldadı.

Doğan gözlerini kısmış, donup kalan kadının hâlini hüsranla ve anlamlandıramadığı mutlulukla izliyordu. En az Ayşem kadar karışıktı. O da küçük kızı ilk defa görüyordu. Ayşem'den aldığı bakışlarını kendi kanından olan yeğenine çevirdi. Beş buçuk yaşındaki küçük kız onun gerçek yeğeniydi. O bir Karacadağlı'ydı. Bundan kendi adına hem utanıyor hem de küçük kız bulunduğu için sonsuz mutluluk yaşıyordu.

Dizlerinin onu taşımadığını fark ettiğinde bacaklarına izin verdi. Diz kapakları yerle buluşurken Doğan onun orada bayılacağını düşünerek bir adım atmıştı ki sandığı gibi olmadığını gördü.

"Bu... Gerçek mi?" dedi Ayşem titreyen sesiyle. Gözleri dolmaya başlamıştı. Her an oluk oluk mutluluktan akabilirdi. Doğan eğilip yanına çöktü. "Yaşadığın her şey kadar gerçek." Kadının yan profiline bakıyordu. Ayşem'den kocaman bir hıçkırık koptu. Küçük kız ona dönüp baktı.

Ayşem'in gözyaşları aktı. Birbiri ardına, sessizce. Gözlerini alamıyordu ondan. Küçük kızın koşarak ona geliyor olduğunu gördüğünde kalbinin duracağı, orada öleceği hissesine kapıldı. Nefesi daraldı ama aldırmadı. Koşarak yaklaşan kızı izledi.

Annesi koştuğunda savrulan o kömür karası uzun saçlarını hediye mi etmişti kızına? Ya o eşsiz gülüşü... Küçük kız ona koşuyordu. Ayşem o andan koparak yıllar öncesine, Gülperi'nin ona gülümseyerek koştuğu anlara daldı. Küçük bir kızın bedeninde yaşıyordu en sevdiği kadın. Dünyadaki tek dostu. Küçük kız ona koşuyordu ama yaklaşan annesiydi. Yüzü gözyaşlarına bulandığında kollarını aralayıp kaldırdı. Küçük bir kız değil, Gülperi kollarının arasına geliyordu. Yaklaştıkça başındaki oyalı tülbenti gördüğünde daha şiddetli hıçkırdı. Annesinin başına bağlayıp arada çekip çıkarttığı o çiçekli iğne oyalı tülbentti. Biri ona taç gibi takmıştı.

Küçük kız kollarına girdiği anda sıktı kollarını. Kapattı gözlerini. Bir koku sızdı burnundan ciğerlerine. Annesinin o unuttuğu kokusuydu. Bastı bağrına. Hem ağladı hem sardı. Feryat etti, hiç olmadığı, bilmediği bir mutluluğu hissetti. Eli küçük kızın saçlarına tırmandı. Gerçek olduğunu hissetmek ister gibi... Hayal olmasın diye yalvarır gibi... Kollarındaki çocuğun, aradığı annesiz, babasız, kanından olmayan canının canı gibi. Sımsıkı sarıldı. Anne yarısı olur gibi...

Bırakmak istemedi ama küçük kız çıkmak istedi kollarından. Hâlinin onu ürkütmesinden aniden korktu. Kollarını zorla araladı. Karşısında duran sevimli çocuğa gülümsemek istedi. Ağlarken bunu yapabilirdi Ayşem, yaptı ama bu asla zoraki değildi. Gözlerinden inen yaşlarla gülümsedi. En içten, en kalpten.

"Sen Ayşem teyzemsin."

Konuşan ve ona adıyla teyze diyen çocuğa bakıp daha çok gülümsedi. İnanmakta hâlâ zorluk çekiyordu. Konuşacak söz bulamıyordu. Başını salladı kıza.

Arkasında beliren Efşan'a döndü küçük kız. "Teyzem bana seni anlattı. Sen beni çok seviyormuşsun. Annemi de çok severmişsin."

Hüzünle birkaç damla indi Ayşem'den. Gülperi'nin kızıydı. O kara gözler aynı annesi gibi bakıyordu. "Çok! Anneni çok severdim. Seni de çok seviyorum."

Küçük kız kendinden eminlikle annesinden aldığı gülüşüyle Ayşem'i göklere çıkardı. "Beni çok mu özledin? Ondan mı ağlıyorsun?"

Doğan gülümsedi. Bu anı ölene kadar unutmayacaktı. Ayşem'in en mutlu günüydü bugün. Gözleri bir sevdiği kadına bir küçük kıza dönüyordu.

"Tahmin bile edemezsin."

"Ben de bilmediğim ailemi hep özlüyorum, biliyor musun? Rüyalarımda görüyordum," dedi küçük kız. Ellerini havaya açtı. "Böyle kocaman bir ailem varmış."

Gülümseyerek bir hıçkırık daha koparttı kalbinden. Gerçekten de çok kalabalık bir ailenin en gerçek üyesiydi küçük kız. Ve bunu bilmeden dile getiriyordu. Bilse bir kez bile ağzına almazdı o sözlerini. Hiç bilemeyecekti.

Küçük kız Doğan'a döndü. "Sen de benim Doğan amcamsın. Teyzem resimlerinizi gösterdi. Sana abi mi diyeceğim amca mı? Teyzem hangisini istersem onu diyebileceğimi söyledi."

"Sen ne demek istersin?" dedi Doğan. Amca demesi acı verse de küçük kızın onu seçmesini diledi.

"Abi olmak için çok büyüksün. Amca olabilirsin. Abiler küçük olur. Olmaz mı? Eslem'in abisi vardı. Senin kadar büyük değildi."

Vedat da dâhil hepsini gülümsetmişti küçük kız. Anlaşılan bir gerçek vardı ki küçük kız hepsine iyi gelecekti.

Ayşem titreyen ellerine hâkim olamıyordu. Sağ eliyle küçük kızın elini tuttu. "Adın ne?"

"Peri..."

Tüm bedeni buzla buluşmuşçasına üşüdü. Tüylerindeki ürpertiyle gözlerinden akanlara izin verdi. Peri, Ayşem'in sıcacık gözyaşıydı... Ağladıkça ısındığına yemin edebilirdi Ayşem...

12. Bölüm

Seni Asla Unutmam

Sabah kahvaltısıyla yemek masasında oturuyordu belki ama Peri'yi izlemekten yemek yiyemiyor, açlığını bile hatırlamıyordu. Gözyaşları kurumuş olsa da küçük kıza baktıkça nemi hissediyordu. Boşlukta sallanıyor gibiydi. Hiç durmadan konuşan Peri'nin güzelliğine bakmaya doyamıyordu. Annesinin küçük bir minyatürü gibiydi. Biyolojik babası sarışın bir adamdı ve Yaradan ona bu şansı vermemişti. Peri, Gülperi'nin dünyaya yeniden gelmiş hâliydi.

"Ayşem," dedi Doğan. Ayşem onu duymadı. Peri'ye odaklanmıştı. İçindeki arkadaş özlemi küçük kızla azalıyordu sanki. "Ayşem."

Sesi algıladığında hızla uyanır gibi Doğan'a döndü. Solunda oturuyordu Doğan. Onu anlarcasına bakıyordu. "Yemek yemelisin."

Ayşem tekrar karşısındaki Peri'ye döndü. "Aç mıyım ki? Unuttum."

Peri, kara gözlerini Ayşem teyzesine kaldırdı yemeğinden. Efşan'ın onun için istediği somon balığını iştahla yiyordu. Küçük kız kahkaha attı. "Açlık unutulur mu teyze? Ne kadar zayıfsın sen, amcam doğru söylüyor, yemek yemelisin."

Ayşem, Peri'ye bakıp gülümsedi. Milyonlarca sözü vardı ama şimdi hiçbirini edemiyor gibiydi. "Allahım, nasıl da annesi..."

Efşan yeğenine baktı gülümseyerek. "Ne kadar benziyor vakit geçirdikçe daha iyi anlayacaksın, abla."

Peri, teyzesine bakıp gülümsedi. Küçük bir kızdı ama büyük bir çocuk gibi anlıyordu her şeyi. "Sana da benziyor muyum teyze?"

"O kadar benziyorsun ki teyzenin sadece gözleri mavi. Yoksa sizi anne kız zannedebilirler." Peri diğer yanında olan Vedat'a döndü. "Anneannemin gözleri maviymiş. Teyzemin gözleri o yüzden maviymiş. Tüh ya benim de mavi olabilirmiş."

Vedat, Efşan'a kaldırdı buz mavisi gözlerini. Safir mavilerin içinde oynaşan gözyaşı bulutlarını gördü. Hızla çekip Peri'ye baktı. "Birkaç günde teyzen seni kendine benzetti, Peri."

Kıkırdadı Peri. Küçük eli ağzına kapandı. Herkesi gülümsetti. Yaramazlık yapmış ama keyif alan küçük bir kız gibi gülüşü ardına saklanıyordu.

Ayşem ayrıntıları öğrenmek için an sayıyordu. "Hadi," diyen sese döndü. Yeşil bakışlara soracak yüzlerce sorusu vardı. Buraya onu bu yüzden getirmişti Doğan. Bir şey var demişti ama bu aklının ucundan bile geçmemişti. Yemek ye, diyorsa o yemeği zorla da olsa yiyecekti. Kendi için değil, Doğan öyle istiyor diye. Çatalına uzandı. "İstemiyorum ama senin için yiyeceğim."

"Uslu Ayşem..." dedi Doğan gülümseyerek.

"Teyzem sizin evleneceğinizi söyledi," dedi Peri, yemeğini ağzına atarken. "Bana kız kardeş yapacak mısınız? Teyzem sizin kızınızın benim kardeşim olacağını söyledi."

"Peri... Ben kız kardeş demedim," dedi Efşan, gülümseyerek göz devirdi. Ayşem ve Doğan gülümseyerek izliyordu.

"Ben kız istiyorum. Meltem'in kız kardeşi vardı. Onu hep koruyordu. Benim de olsun. Ben de onu korumak istiyorum."

Ayşem'in kaşları havalandı. Neler yaşamıştı Peri? Beş buçuk koca yıl neler görmüştü? Yüreği merhametle kabarıyordu. Peri'yi içine sokmak istiyordu. O kadar sevilesi görünüyordu ki gözüne, öpücüklere boğmak, kollarında sıkarak sarılmak istiyordu.

"Ne zaman evleniyorsunuz?" diye sordu Vedat. "Peri bile isyan bayrağı çekti bakın."

Doğan sorudan kaçarak etrafına bakındı. Şimdi şu vakit der, Ayşem de inadına evlenmiyorum derdi. Ayşem de adamın sorununu tahlil ederek Vedat'a döndü. "Baharda olabilir, Harran çok ısınmadan."

Yeşil gözleri kısılarak yüzünde kocaman gülümseme oluştu Doğan'ın. Vedat, Ayşem'in kabul etmediğini bildiği için Doğan adına mutlu oldu. Tünelin sonunda ışık görünmüştü.

"Hanımağam tarih verdi," dedi Doğan. "Baharda düğün var, bekleriz."

"Ağam mı?" dedi Peri, kıkırdayarak. "O ne demek?"

"Bir topluluğun başını çeken insana verilmiş bir sıfat," dedi Ayşem. "Doğan amcan ve ben yaşadığımız şehirde büyük bir insan topluluğunun başındayız."

Peri tam olarak anlamamıştı ama üzerinde durmadan geçmiş, hatta biraz sonra da unutmuştu. "Ben doydum teyze," dedi Efşan'a dönerek. Efşan sandalyesini geriye çekti. Küçük kızın kalkmasını sağladı. "Ellerini yıkayalım, daha sonra seni oyun odasına götüreceğim. Biz yemeğimizi bitirene kadar orada oyna olur mu?"

"Tamam."

"Birazdan döneriz." Yeğeninin elini tutup uzaklaşmaya başladı. Peri sürekli konuşuyor, Efşan da onu dinliyordu. Efşan sakin adımlarla yürürken Peri zıplayarak yürüyordu.

Hayatından kesinlikle çok memnun görünüyordu Peri. Ayşem onlardan aldığı bakışlarıyla Vedat ve Doğan'a döndü. "Bana onu arıyor olduğunu ve hâlâ bulamadığını söylemiştin, Vedat."

"Bana kalsa hâlâ arıyor olurdum Ayşem. Doğan buldu. Ben de gidip aldım."

Vedat'tan aldığı gözlerini sevdiği adama çevirdi. Baş başa kalacakları ana kadar yüzeysel sevecekti Doğan'ı. Gülümseyerek göz kırpan Doğan, kadının kalbine tek kale golleri sıralıyordu ve her gol doksandan vuruyordu kadını. "Doğan..."

"Benimki sadece bir fikirdi. Aslında bulan ben değilim," dedi Doğan.

"Sizi anlamıyorum. Düzgün anlatın."

Ayşem'in aklı karışıyordu. Vedat ve Doğan arasında bakışları mekik dokurken Efşan yerine oturdu. "Ben anlatayım mı ablacığım?"

"Anlat ablacığım, bu ikisi ben değil ben değil deyip duruyor."

"Olay tam olarak senin buradan gidişinle başladı. Doğan abi sen gittikten sonra senin hasretine daha fazla katlanamadı." Doğan gülümserken Ayşem kahkaha attı. "E?" derken Doğan'a döndü.

Doğan dirseğini masaya yaslayıp, yüzünü eline verdi. "Araştırma uzun bir zaman alıyordu. Saldırı olması da aklıma başka bir fikir getirdi. Benim olmadığım her gün benim mezarımı kazan sevgili karım, beni gömmeden bir çare bulmam gerekiyordu. Köşe bucak Peri'yi

arıyorduk ve bunu Urfa'da yapmam iğneyle kuyu kazmak olacaktı. Olayın başladığı yerden ben de el attım. Fakat önümüze kapı duvar çıktı. En ufak iz varsa bile iyi gizleniyordu. Vedat'ın gücüyle bulunduğu şehri bulabildik fakat bu şehirde yetim ve öksüz çok fazla çocuk vardı."

"Burada mı?" Ayşem şaşkınlıkla sormuştu. "Geçen yıllar boyunca bu şehirde miydi Peri?"

Doğan başını salladı. "İlk başta Vedat'ın avukatlarını başka bir şehre yönlendirmişler. Çocuk töre kurbanı bir annenin kızı olunca durumlar farklılık gösterdi. Kimse açık vermedi. Tabii biz bunu daha geç anladık."

"Nasıl?" diye sordu Ayşem.

"Ruken ve Rüzgâr..."

Tepesinde dikilen üç adama bakıyordu. Yarım saattir istediklerini anlatmaya çalışıyorlardı. Ruken anlamıştı da ortada bir neden yoktu. Her işi bitmişti de kamu hesaplarının hacklenmesi kalmıştı. Göz devirip ondan cevap bekleyen eniştesine, ismen tanıdığı Vedat'a ve Doğan ağabeyine baktı.

"Siz aklınızı mı kaçırdınız?" demişti Ruken.

"Hadi ama abim. Senin kaç saatini alır bu iş?"

"Enişte," demişti genç kadın. "Devletin kodlarını taramam belki en çok 6-7 saatimi alır, orada sorun yok da bu, suç!"

"Sana hiçbir şey olmayacak," demişti Vedat. "Çelebi sözü."

Bu adamdan korkuyordu Ruken. Hakkında çok az ama öz bilgiler dönüyordu medyada. Ama onun kötü biri olmadığını da ayrıca biliyordu.

"Ruken," demişti Doğan. "Nasıl bir sevap işleyeceğini bir bilsen..."

"Anlatın da bileyim o zaman." Kollarını göğsünde bağlayan Ruken arkasına yaslanmıştı.

Doğan nefes alıp doğruldu. Ruken'in kendinden emin kahverengi gözlerine baktı. "Annesiz küçük bir kızı arıyoruz. Bulmak zorundayız."

"Annesiz mi?" Yüreği şimdiden cız etmişti. "Biraz daha açın konuyu."

Doğan başladı anlatmaya. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar. Ruken artık gözlerini kuruluyordu karşısında. Annesizliği en iyi Ruken bilirdi. Küçük bir kızın annesiz kalışı ve annenin hayatta bile olmayışı iki kez kalbinden vurdu onu. Kimsesiz bir kızdı aradıkları. Sevgiye aç küçük bir kız. Kendisinin bir annesi yoktu evet, ama babası ve kocaman bir ailesi vardı. Yerinden kalkıp arkasını döndü. "Ben eve gidip dizüstü bilgisayarımı alıp geleceğim. Yeni bir program üzerinde çalışmıyordum zaten. Üzerine geldi. Enişte üssü hazırla, gidip geliyorum." Hüznünü gizleme gereği gördüğü için kimseyle göz göze gelmek istemedi Ruken. "Annenin, biyolojik babasının fotoğraflarını istiyorum. Tam doğum saati, tarihi ve günü de bilmeliyim. Ben gelinceye kadar hepsi hazır olsun."

Kapanan kapıyla Vedat, Rüzgâr ve Doğan nefes verip oturdular. "Ne çetin kadınmış baldızın," demişti Vedat. Rüzgâr başını sağa sola salladı. "Kara kadınlarından daha azı beklenemez."

"Karahan duyarsa hepimizi oyabilir," demişti Doğan.

"Nazlı'ya havale ederiz. Alır o gazını," diyen Rüzgâr'a, Doğan kahkaha atmıştı ama Vedat bilgisi olmayan mevzuya tebessüm bile etmemişti. Karahan'ı elbette tanıyordu ama aile hayatını merak etmemişti hiç. Kendi ailesini kimseye açmadığı gibi kimsenin de ailesini merak etmezdi.

"Efşan'ı ara gelsin, gelirken de fotoğraf getirsin. Bilgileri biliyor olmalı. Ben de şu soysuzun fotoğrafını bulayım," diyen Doğan, telefonunu cebinden çıkartıp aramaya başladı Aykan'ı.

Rüzgâr da odayı hazırlamalarını söylemek için hareketlendi.

İki saat içinde Ruken gelmişti. Efşan da gelmişti. Ruken tam donanımlı odaya girdiğinde derin nefes aldı. Teknoloji ve Ruken bir bütündü. Zaten bir süredir Rüzgâr'ın yanında eğitim alıyordu. Koca koca ekranlara, elinin altındaki son teknoloji ürünü bilgisayarlara aşkla baktı. Arkasından gelen seslere döndü Ruken. Efşan'la ilk karşılaşmaları da bu şekilde başladı.

"Merhaba," dedi Efşan. Yanında Vedat, Rüzgâr ve Doğan vardı. "Merhaba," dedi Ruken, elini uzattı.

"Ruken."

"Memnun oldum. Gülefşan."

"Ne kadar değişik bir isim," derken gülümsedi Ruken. Efşan da tebessüm etti. Çantasındaki fotoğrafı ve bilgilerin yazılı olduğu not kâğıdını uzattı Ruken'e. Ruken de merakla alıp baktı. Fotoğraftaki kadınla karşısındaki kadının benzerliği şaşırttı onu. Başını kaldırıp Efşan'a baktı.

"Ablam."

"Benim de ablalarım var ama bu nasıl benzerlik? Ben hiç benzemiyorum. Kıskandım."

"Duru'ya benziyorsun Ruken," dedi Rüzgâr.

"Bu kadar değil enişte. Çok ilginç. Aslı ve Asya gibiler."

Ruken, kimden bahsettiğini az çok biliyordu. Ayşem'den dinlemişti zaman zaman. Aslı Demirkan'ı magazinden tanıyordu. Asya da ünlü bir ses sanatçısıydı zaten.

"Her neyse..." dedi Ruken. "Biyolojik nerede?"

Doğan çıktı aldığı fotoğrafı iç cebinden çıkartıp uzattı. "Biyolojik sarışın demek. Anne esmer..."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye soran Vedat'tı.

"Sırlarımı kimseye açıklamam, eniştem hariç. O da benim sırrımı kimseye vermez. Şimdi yalnız kalmak istiyorum. Birkaç kilo kahve tüketerek ne kadar zaman süreceğini bilmediğim bu odada ben işlerimi hallederken beni dışarıdan izleyin. Bu odayı enişte ve ben kullanıyoruz." Hemen arkalarında duran cam paneli işaret etti. "Oradan beni izleyebilirsiniz."

Vedat'ın kaşları çatıldı. Kovuluyor muydu? Kesinlikle Ruken onları kovuyordu. Kadınlara olan hassasiyeti öne geçerek başını salladı. "Elbette."

"Enişte sen kal. Önce bana yardım et. Ablama haber ver, ben bu işi bitirene kadar abimi ve seni idare etsin."

"Sorun değil. Abine ne dedin?"

"Eve gelmeyeceğim birkaç gün dedim." Ruken sinsice sırıttı. "Suratını görmeliydin."

Rüzgâr kahkaha attı. "Yüreğine inecek."

"Üzerime gelme evi terk ederim de dedim. Sustu."

Efşan, Ruken'i dikkatle dinlemiş ve sonunda gülümsemişti. Güzel bir kadın vardı karşısında. Kendinden emin görünüyordu. Neler yapacağını çok merak ediyordu. Odadan ayrılıp, Rüzgâr'ı orada bıraktılar. Ruken'in dediği yere geçtiler. Ses gelmiyordu odadan.

"Ne yapıyoruz baldız?" Rüzgâr ceketini çıkartıp kenara bıraktı. Gömleğinin kollarını yukarı katladı. Ruken koltuğunu çekerek kendi bilgisayarının başına oturdu. "Önce kendi bilgisayarımı bu yavrulara bağlıyorum. Daha sonra verileri gireceğim ve şehir şehir veri toplayacağım."

Rüzgâr durdu ve Ruken'e döndü. "Seksen bir il var bu ülkede Ruken!"

"Ee? Yarısını Amerika'ya mı verelim enişte? Fazla mı geldi?"

Rüzgâr gülümsedi. "Dünyada tek bir Türk kalmadığında belki..."

Ruken eniştesine göz kırptı. "Aynı fikirdeyim. Neyse işimize bakalım, önce büyükşehirlerden başlayacağım. Tüm verileri kopyalayıp sistemleri terk etmem gerekiyor. Sonrası harika olacak. Anne ve biyolojiğin fotoğraflarıyla taratacağım verileri. Dua edelim ikisinden birine benziyor olsun. Küçük bir DNA örneği; burun, çene, göz, ten, saç... Mutlaka bulacağım. Bana güven!"

Bir geceyi geride bıraktılar. Ruken kısa kısa iki sefer masasının başında uyudu. İçtiği kahvelerin sayısını unuttu. Doğan, Vedat ve Efşan, Asilkan teknolojiden bir adım dışarı çıkmadan bekledi. Holdingin içinde turlayıp durdular. Efşan oturduğu yerde birkaç kez uykuya daldı. Vedat ona eve gitmesini söylediyse de Efşan bunu reddetti. Kalbi ağzında bekliyordu. Bilgisayarla dans eden Ruken'i hayranlıkla izliyordu.

Rüzgâr evine gitmişti mecburen. Duru ikinci hamileliğinin son günlerini yaşıyordu. Onu yalnız bırakmaktan nefret ediyordu Rüzgâr. Sabah erkenden işine gelmiş, soluğu Ruken'in yanında almıştı.

Ve artık ikinci günün öğleden sonrasını görmüşlerdi. Umutla Ruken'den gelecek bir cümlenin hayaliyle yaşıyorlardı.

Gözlüğünü takıp kahvesinden bir yudum aldı Ruken. Son veriler kopyalanıyordu. Bir saate kalmayacaktı belki de. Ruken programına güveniyordu. Kodu yapmaya güvenlik programları için başlamıştı. Benzer özellikler kullanılarak suçluların daha kolay bulunmasını hedeflemişti. Bir yıldır bu kod sisteminin üzerinde çalışıyordu. Eğer başarırsa ki bundan emindi, yapacaktı, bir çocuğun hayatını kurtaracaktı. Bu da ona ölene kadar yeterdi.

"Durum nedir?" diyerek odaya girdi Rüzgâr.

"Sona yaklaşıyoruz. Ablam nasıl?"

"Henüz doğurmaya niyeti yokmuş. Sen kızı bulmadan doğurmayacakmış."

"Duru Asilkan dediğini yapar." Gülümsedi Ruken, enişte-sini de gülümsetti.

Ekrana odaklı olan Ruken bir tuşa bastı. "Ve bitti," dedi heyecanla. Fotoğrafları ve bilgileri kendi bilgisayarından sisteme yükledi Ruken. Kalbi heyecanla çarparken ayağa kalktı. "Benzerlik olmasa bile veriler bize büyük ölçüde kolaylık sağlayacak. Aynı gün doğan ve yetimhaneye verilen tüm çocukları tara-

yacak. Bu da olmazsa bir gün ileri bir gün geri giderek baştan deneyeceğim. Ama bulacağım!"

Sırıtarak ayağa kalktı. Başını önündeki dev ekrana kaldırdı. Yanında duran Rüzgâr'a döndü. "Hazır mısın?"

"Ne kadar sürecek?"

"Bilmiyorum. Bir eş bulduğunda o bize bildirecek."

Ellerini cebine attı Rüzgâr. En az Ruken kadar heyecanlanmıştı. "Başlat."

Ruken eğilip tek bir tuşa dokundu. Dev ekranlarda veriler belirdi. Kodlar ışık hızıyla kendini taramaya başladı. Geriye çekilip akan verileri sessizce izlediler. Odanın diğer yanındaki odada, cam panelin önünde bekleyen üç kişi de sona gelmiş olduklarını fark etmişlerdi. Ekrana bakan Efşan'ın dudakları kımıl kımıl dua ediyordu sessizce. Arada gözlerini kapatıyor, tutunduğu yerden güç alıyordu. Elinin üzerindeki eli hissetmesiyle kalbindeki sıkıntının yarısının dağıldığını hissetti. Buz mavisi gözlere döndüğünde Vedat'ın merhamet dolu bakışlarıyla adamın elini sıktı. O sıktı, Vedat daha sıkı tuttu. Konuşmadan her ikisi de ekrana geri döndü.

Doğan da gözlerini kırpmadan bakıyordu. Dönüşünün ve pek çok şeyin, en çok da Ayşem'in en değer verdiği kadının parçasını bulacak, Ayşem mutluluktan havalara uçacaktı. Küçük kız hepsinin değer verdiği biriydi ama en çok Ayşem'in özlemiydi.

"Hadi!" diye inledi Ruken. "Hadi kızım. Ailene gel! Hadi bul bizi!"

Ekranda Gülperi'nin ve Aykan'ın fotoğrafları hızla dönüyordu. Onların tam ortasındaki ekranda boşluğun içinde ışık dönüyordu. Ve kodlar durdu. İki fotoğrafın ortasında yüzü belli olmayan küçük bir kız çocuğu sanal iskeleti kendini doldurmaya başladı.

Ruken'in gözleri kocaman açılırken nefesini tuttu. Tek bir kod sürekli olarak yanıp sönüyor, ben buradayım diyordu.

Ruken koltuğuna oturup, tuşlara bakmadan gözleri ekranda klavyeyle dansa başladı. Kodu kopyaladı. Tekrar başka bir sisteme aktarıp verileri almak için saniyelerle yarıştı. Alnından akan terleri umursamadı. Kalbinin hızla atışından haz aldı.

Cam panelin diğer tarafında olanların dahi gözleri ekranda, kalpleri ağzında atıyordu.

İki fotoğrafın ortasındaki boşluk tamamen doldu. Küçük kızın fotoğrafı annesi ve Aykan'ın arasında belirdi. "Buldum!" diye çığlık attı Ruken.

Efşan, ekrandaki yeğeninin fotoğrafında kaldı. Dili tutuldu. Kalbinin attığını unuttu. Andan koptu. Nerede olduğunu unuttu. Neler olduğunu, yaşadığı tüm acıları... Gözyaşlarını... Kimsesizliğini...

"Vedat!"

"Sakin ol." Vedat, Efşan'ı omzundan tutup kendine çekti. "Bulundu."

Doğan'ın gözlerinde beliren hüzünlü mutluluk, bir süre sonra gülümsetti. "Ayşem delirecek."

Ruken odanın içinde deli gibi dönerek çığlık atıyor, arada eniştesine sarılıyordu. "Enişte!"

Rüzgâr ona bakıp gülümsedi. "Sen geleceğin en büyük iş insanı olacaksın. Ben de senin hep destekçin olacağım..."

"Yani biz tam anlamadık ama Ruken başardı," dedi Efşan. "Kadın zekâdan ibaret."

Ayşem içinden çıkamadığı şaşkınlıkla dinlemişti. Bu şekilde bulabilecek olmalarını hiç düşünmemişti. "Ruken'e hediye alacağım. Bana böyle güzel bir hediye vermiş olmasını nasıl kapatırım bilmiyorum ama... Bulurum bir şey," dedi Ayşem. "Çok şükür ki kimseye evlatlık verilmemiş."

"Evet, o konuda şans bizden yanaydı," dedi Vedat.

"Ama nasıl alabildiniz birkaç saatte? Yasal olmadığı açık." Ayşem, Vedat'a bakıyordu. "Evli bile değilsin."

Aklına yeni gelmiş olan soruyu sorarken Efşan'a döndü. "Peri kiminle kalıyor?"

Her ikisi birden, "Benimle," diye cevap verince Ayşem'in kaşları çatıldı. İkisi arasında gidip geldi gözleri. "Anlamadım."

"Ben sana sonra anlatırım Ayşem," dedi Doğan. "Peri'yi bulduk. O artık çok mutlu bir çocuk olacak. Her şeyi olacak. Evet, eksiği de olacak, gerçek annesini merak edecek. Bazen hasretle anacak, özleyecek. Ama Peri bulundu. Ne zaman istersen geleceğiz, onu göreceğiz. O belki gelemeyecek Urfa'ya. Belki gelir belli olmaz ama o artık bizimle. Biz buna bakalım. Sen de artık Gülperi'yi daha az özleyeceksin. Kızıyla bu özlemi bastıracaksın. Ben öyle umuyorum."

Doğan'a bakarak başını aşağı yukarı salladı. Kabullenmeler yaşıyordu. Dar geçitte sıkışıp kaldığı alanlardan sızıyordu. Ayşem kaybettiği benliğine yaklaşıyordu ve Doğan bunu büyük bir zevkle hem inşa ediyor hem de izliyordu. "Başındaki annesinin tülbendiydi." Efşan'a döndü. "Nereden buldun onu?"

"Sakladım. Pek çok şey gibi..."

Burukça gülümsedi. "Bende hiçbir şeyi yok oysa..."

Doğan'a teslim ettiği şeylerin açılmamış olduğunu fark etti ama dile getirmedi Efşan.

"O kadar çok şeysin ki onun için objeler sana ne katabilir abla? Peri'yi bize sen getirdin. Ablamın intikamını sen aldın. Ablama sen sahip çıktın. Sen olmasan Peri doğmayacaktı. Sen olmasan ben... Efşan bugün burada olmayacaktı. Kim bilir kimlere kuma gidecek, köle olacaktım. Aile bildiklerim beni harcayacaktı. Başıma neler neler gelecekti. Ablam kadar şanslıyım hayatta. Hayatımda sen varsın. Ben ve Peri iki cihanda senin yakandayız. Seni çok seviyoruz."

Gözleri dolu dolu dinleyip, hüzünle gülümsedi. "Konuşma böyle. Ağlamak istemiyorum." Parmaklarıyla gözlerini kurularken Doğan'ın kolları boynuna dolanıp adamın göğsüne çekildi. "Ağlatmayın benim karımı," diye de yalandan sitem etti Efşan'a. Genç kadından kocaman gülüş koptu.

"Ne kadar da kıymetli karısı varmış," dedi Vedat.

Doğan yüzünü buruşturdu. "Herhâlde kıymetli."

Ayşem ellerini yüzünden alıp başını Doğan'a kaldırdı. Kelimelerinin bittiği yerde gibiydi. Mutluluk sözlerinin tükenmiş, yerini eşsiz hissiyata bırakmış olduğu yerde... Doğan, Ayşem'e indirdi gözlerini. "Koskoca Mezopotamya içinde bir Ayşem... O kıymetli olmasın da kim olsun?"

Dirseğini masaya veren Efşan yüzünü avucuna bıraktı. "Ya siz var ya... İnsana aşk aşılıyorsunuz. Doğan abi..." dedi genç kadın. Muzır bir ifade belirdi yüzünde. Doğan ve Ayşem ona döndü. Vedat zaten Efşan'dan alamadığı gözleriyle izliyordu.

"Efendim abisi?"

"Ablamlar var ya çok güzel hayal kurardı. İçinde senli senli." Efşan kıkırdadı.

"Efşan!" dedi Ayşem, yerinden ayrılmak isteyen kadını sıkıca tuttu Doğan. "Bir dur kızım. Efşan'ı dinleyeceğiz."

Vedat dahi keyfe geliyordu. Uzun senelerdir hissetmediği duyguların misafirliğindeydi.

"Ne diyorlardı?" diye sordu Doğan.

"Sen yoktun, gelecektin, bakacaktın Ayşem büyümüş, güzelleşmiş, genç bir kadın olmuş. İlgini cezbedecekti tabii bunlar. Gül ablam, 'Senden iyisini mi bulacak Ayşem?' derdi. Telefonda sürekli senin fotoğraflarına bakıyorlardı. Bakıp bakıp aralarında kıkırdayıp fısır fısır konuşurlardı. Efşan da duymuyordu zaten." Efşan iki-

sine bakıp iç geçirdi. "Ablam senin fotoğrafına bakarken gözleri gülüyordu."

"Ay yeter! Yapma!" diye cırladı Ayşem, yüzünü kapatarak. Doğan kahkahasına engel olmadığı gibi pürneşe olmuştu. Vedat'ın kaşları havalanmış, keyifle sırıtıyordu. "İnanılmaz birisin Ayşem..." dedi Vedat. "O yaşında mı aklına koymuştun Doğan'ı?"

"Çocukluk Vedat," dedi ellerini yüzünden çekip. "Genç kızlık hayalleri desek daha doğru olur. Bana kalırsa..." dedi Doğan'a baktığında gülümseyen yeşil gözlere gülümsedi. "Aşkı yaşadık ama sevdayı sona sakladık."

Birbirine kara sevdalı iki insan birbirlerine sevgiyle bakarken Efşan'ın iç çekişiyle oldukları yere geri döndüler. "Ah aşk ne güzel şey..."

"Çok güzel olduğunu görebiliyorum." Vedat'ın içinden sarf ettiği sözlerin ağırlığı çöreklendi genç kadının yüreğine. Bakıyor, görüyor, anlamaya çalışıyor fakat baktığını, gördüğünü anlayamıyordu.

"Ayrılmak zor olacak şimdi." Ayşem şimdiden özlemeye başlamıştı Peri'yi. Doğan'a döndü. "Kaç gün kalabiliriz, yokluğumuzu fark etmeleri ne kadar sürer?"

"Ne kadar istiyorsan kalırız, sorun değil."

"Birkaç gün daha olabilir. Bu birkaç günü Peri ile geçirmek istiyorum. Efşan'la kalayım."

Doğan'ın gözleri kısıldı. Kalayım... Ne izin ister gibi ne emreder gibi... Uysal bir Ayşem doğuyordu. Ses tonu müsaadenle der gibiydi. Bakışları itiraz etme dercesine... "Olur," diyebildi. "Sen nasıl istersen."

"Sizin peşinizde olanlar Peri'yi fark etmemeli. İsterseniz bir ev ayarlayalım. Orada birkaç gün kalabiliriz," dedi Vedat. Ayşem dertli bir soluk bıraktı. İşin bu yönünden nefret etti şimdiden. Yıllarca veya sonsuza kadar nasıl saklayacaklardı Peri'yi?

"Bir de o var değil mi?" dedi sıkıntıyla.

"Bana uyar," dedi Doğan. "Yarından sonraki gün gidebiliriz. İki gün kalırız."

"Bana anlatmadığın çok şey var, Efşan. Atlıyorum sanıyorsan kendini kandırıyorsun," dedi Ayşem. Efşan'ın kıvranışı, Vedat'ın sessizliği ona bilmediği daha fazla şey olduğunu açıklıyordu. Zamana bırakıp gülümsedi. "Neyse, anlatırsın."

"Anlatacağım hepsini," derken Efşan da gülümsemişti.

"Bu gece değil." Doğan'a döndü Ayşem. Her söze ket vuruyordu. "Neyin var senin? Her söze engel oluyorsun."

"Neden engel olayım, Gökyüzüm? Bu gece eğlenmeye gideceğiz. Sonra konuşursunuz. İki gün birlikte olacaksınız."

İkna olan kadın önüne döndü. "Peri'den daha iyi eğlenceyi nereden bulacağım Doğan? Ne eğlenmesi... Hiç derdimiz yokmuş gibi."

Doğan keyifle sırıttı. "Aslı aradı beni."

Ayşem kaşlarını çatarak Doğan'a döndü. "Neden?"

"Tam olarak, 'Ayşem'i kap gel. Kızımızı Urfa'ya kapattın resmen, alırım façanı aşağıya Doğan Ağa, akıllı ol,' dedi. Üzerine de ekledi, eğer getirmezsem hisselerimizi borsada dibe çekip elimizden alırmış, sonra da Harran'ı Vegas'a çevirirmiş."

Birden kocaman kahkaha attı Ayşem. "Aslı dediğini yapar. Gidelim de hem façan düzgün kalsın hem de Harran, Vegas olmasın."

"Ben Peri'yi getireyim, gidelim o hâlde." Efşan yerinden kalkarak, küçük kızı bıraktığı yerden alıp gelene kadar Ayşem onun yolunu gözledi. Mutluluktan, huzurdan tüm kasları gevşemişti. Ne düşüneceğini bilemediği yerde hiçbir şey düşünmeden Peri'yi gözlüyordu. Yü-

reğinin tam ortasında yanan yangının suyuydu Peri. O annesine benzeyen gözlerini görse yeterdi. Elini kalbinin üzerine bıraktığında Doğan onu izliyordu.

Ayşem, Gülperi'nin parçasının nefesiyle nefesleniyordu. Acısı geçmeye yüz tutuyordu. Gülperi'nin yangını kora dönüyordu. Kor sönecek miydi? Kül mü olacaktı arkadaşı? Peri o küllerin içinden mi can verecekti Ayşem'e? Kızını ne çok severdi görebilseydi. Dokuz ay kızını karnında seve seve taşımıştı Gülperi. Cız etti yüreği. Ufukta annesinin kopyası göründü. O cız ediş yüreğini sıcacık bir dokunuşa bıraktı gülümsemeyle.

Ayağa kalktı. Yaklaşan küçük kıza sarılmak için dizlerini yere bıraktı. Karşısında durdu Peri. Ayşem ellerini tutup öptü kızın. "Teyzeciğim, biz bu gece burada ayrılıyoruz. Ama sonra seninle iki günlük bir tatile çıkacağız. Teyzen, sen, ben, Doğan amcan ve Vedat amcanla. Orada daha çok vakit geçireceğiz. Seninle uzun uzun konuşacağız. Belki birlikte uyuruz. İster misin?"

Peri kocaman kara gözlerini açtı. Minik kırmızı dudakları aralanıp gülümsedi. "Bana annemi anlatacak mısın?"

Gözleri doldu aniden. Başını zoraki gülüşüyle salladı. "Tabii ki. En çok anneni konuşacağız."

"İsterim. Teyzem bana annemi en çok senin tanıdığını söyledi. Sen hep onunla oynarmışsın."

"Hem de beş yaşında başlamıştık birlikte oynamaya biliyor musun? Çok eğlenirdik. Deli gibi gülerdik. Annen bir gün attan düşmüştü." Ayşem küçük bir kahkaha attı. "O kadar çok gülmüştüm ki bana küsmüştü ama beş dakika kadar. Sonra o da benimle gülmüştü. Daha çok... Pek çok anımız var."

"Annem attan mı düşmüştü?" Peri'nin gözleri açılarak hayretle bakmıştı teyzesine. "Ağladı mı?"

Ağlamıştı. Bir şey olmamıştı ama çok ağlamıştı Gülperi. Ayşem'in gözünden bir damla yaş indi. Mutluluktan mı hasretten mi bilemediği. "Hiç ağlamadı. Annen benim tanıdığım en cesur kadındı. Onun canını hiçbir şey ve hiç kimse yakamadı."

Küçük kız elini kalbine bıraktı. "Ohh..." dedi. "Tamam. Ben seni bekleyeceğim. Gel ama beni unutma!"

Peri'ye bakarken gördüğü Gülperi'ydi. Çenesi titredi. Tuttuğu hıçkırığına sıkı sıkı sahipti. Elini kalbine koydu Ayşem. "Benim adım Ayşem Karacadağlı! Ben hiç kimseyi ve hiçbir şeyi unutmam! Seni. Asla. Unutmam! Ayşem sözü!"

Peri de çenesini kaldırdı. Ayşem gibi elini kalbinin üzerine bıraktı. "Benim adım da Peri..." Soyadını teyzesi demişti ama unuttu. Efşan'a kaldırdı başını. "Soyadım neydi teyze?"

Efşan gülümsedi. "Çelebi."

"Hah, tamam," dedi, Ayşem'e döndü tekrar. Ayşem'in gözyaşları kendiliğinden iniyordu sessizce. "Benim adım da Peri Çelebi. Ben de seni asla unutmayacağım. Gelmeni bekleyeceğim. Peri sözü!"

Küçücük kollarını Ayşem'in boynuna doladı. Küçük beden büyümüş, annesi olmuştu Ayşem'in kollarında. Sıkıca sarılıp kendine bastırdı.

"Son nefesime kadar söz! Dünya dönmeyi bıraksa bile Ayşem teyzen sana yine gelecek, Peri Çelebi!"

13. Bölüm

Yaşayacaksın, Söz

Efşan ve Vedat arka kapıdan ayrılmıştı restorandan. Ayşem şimdiden özlediği Peri'nin hasretine nasıl dayanacaktı, hiçbir fikri yoktu. Ama kalbinin üzerindeki ağırlık kalkmış, yerini bahar çiçeklerine konan cıvıl cıvıl kuşlara bırakmıştı. Ayşem'in kalbinde bahar vardı artık. Çiçekleri hiç solmayacak ve hep taze kalacak bahar çiçekleri...

Araç gecenin karanlığında usul usul yol alırken sessizdi. İstanbul'un kapanmaz ışıklarını izliyordu, ama aklındaki sadece birebir benzeyen anne kızdaydı. Hayatın içindeki çetrefilli oyunların içine bir yenisi daha eklenmiş, Peri biyolojik babasından gram benzerlik almamıştı. Yaradan reva görmemişti demek. Annesinin o kara gözlerinin içindeki gülüş bile aynıydı. O başındaki çiçekli yazmayı takmış tıpkı annesinin kopyası olmuştu. Dünyaya bir Peri inmişti, annesinin âdeta baştan yaratılmış hâliyle.

"Ayşem..." Elinin üzerinde sıcak ve güveni temsil eden dokunuşla uyandı rüyasından. Tam bir rüya içinde gibiydi. Sanki hayal âleminden kopmamak için sesli nefes bile almayacak kadar içine kapanıyordu Ayşem.

"Efendim?" Doğan'ın elini tuttu sıkıca. Ona dönerken nahif bir gülüş belirdi yüzünde. Ayşem'e has olmayan, onu temsil etmeyen çok ama çok mutlu bir gülüş.

Doğan'ın beklediği gülümseme, biliyordu Doğan. Peri'yi gören Ayşem'in bir devrim yaşayacağını içten içe biliyordu. Şimdi de görüyordu.

"Çok sakinsin, ayakta uyuyor gibisin." Elinin içindeki eli çekip Ayşem'i kendine yaklaştırdı. Başını Doğan'a yaslayan kadın derinden iç çekti. Ne deseydi Doğan'a? Nasıl teşekkür etseydi? Ne demesi nasıl teşekkür etmesi gerektiğini bile bilmiyordu. Doğan ona dünyaları vermişti. Ayşem daha ne isterdi?

"Rüya değildi, değil mi? O gerçekten vardı."

"Rüya değil, gerçeğin ta kendisi. Peri ne kadar benziyor annesine."

"Annesine benzemek mi... Gülperi dünyaya tekrar gelmiş gibi."

Göz ucuyla kadına baktığında gözleri kapalı mırıldanıyor olduğunu gördü Doğan. Tekrar yola döndü. "Sen de dünyaya tekrar geliyorsun."

Gibiydi Ayşem. Dünyaya gelmiş ama derin bir uykuya dalmışçasına uyuyormuş ve şimdi yeni bir dünyaya uyanıyormuş gibi. İçinde tarifsiz bir huzur ve hüznü vardı. Hüznü daha az huzuru daha ağırdan basıyordu. "Eve gitseydik keşke."

"Aslı bizi batırsın diye mi?" Doğan gülümsedi.

Ayşem de kendini gülümserken buldu. "Harran'ı Vegas'a çevirme fikrini çok beğendim."

"Ben de. Geldik zaten. İstediğin zaman kalkarız. Bize de değişiklik olur."

"Efşan'la Vedat." Doğan'a baktı. "Neler olduğunu bir ben bilmiyorum sanki. Peri kiminle kalacak diyorum, her ikisi de benimle diyor. Benden ne saklıyorlar, neden saklıyorlar? Ben Efşan'a hiç karışmadım bugüne dek. Yani erkekler konusunda."

"Vedat da çok konuşan biri değil. Söz konusu kendiyse hiç konuşmuyor. Sen zorlarsan birkaç kelime alıyorsun ağzından yoksa zor. Tek bildiğim zor bir dönemeçte olduğu. Geçmişiyle geleceğini birbirine karıştırıyor. Tıpkı sen! Sen Vedat'ı hayatımıza sokarken bunları biliyordun öyle değil mi?"

Bilirdi Ayşem. Bilmediği belki tek bir şey vardı. Ve belki onu da Doğan biliyordu. Doğan bunu Ayşem'e diyecek miydi? Doğan bunu söylemeyi uygun görmüyordu. Efşan'ın bildiğini de sanmıyordu. Bilse ablasına kendi açıklardı ayrıca.

"Çok ama çok araştırma yapmıştım hakkında. Belki eksiklerim de vardır. Adam kapalı, zırhlı bir kutu. Geçmişi ve geleceği birbirine karıştırıyor olmamız kaderin bize oyunu. Benim elimden tutan biri var ama ya Vedat? Efşan onun elinden tutabilir mi? Efşan kendi başına yıkım. Ne kadar çok gülerse gülsün, hayat dolu olursa olsun, Efşan benden çok daha fazla acıyı aynı anda yaşadı. Her ikisi de çok acı çekiyor, aynı acının içindeler. En azından bizde birimiz sağlam. Ben Vedat'ı hayatımıza soktum evet ama Efşan'ın hayatına değil. Dünyanın bir ucunda bile olsa bir gün buluşmaları gerekiyordu ve bu, sanırım olmuş."

Doğan olumlu anlamda başını salladı. Efşan Urfa'ya gelmemiş olsa belki bugün çok başka yerlerde olacaklardı ve Doğan'ın belki de hiçbir şeyden hâlâ haberi olmayacaktı. Kaderin Efşan'ı itekleyerek getirdikleri yerdeydiler. Tıpkı Efşan ve Vedat gibi...

"İki gün boyunca ona her şeyi sorabilirsin."

"Çok heyecanlıyım bu konuda. Peri ile iki gün..." Kocaman gülümserken Doğan da ona eşlik etti. "Kız kardeş istiyormuş duydun mu?"

Ayşem yerine oturup yaslandı. Yüzünde çok huzurlu gülüşüyle devam etti. "Ah çok âmin. Kızımız olur mu sence?"

"Neden olmasın?"

Omuz silkti Ayşem. "Bir kızım olabilir önce. Peri ile aralarında yaş farkı olacak ama büyüdüklerinde kapanır o fark. Gülperi ve benim gibi çok iyi dost olabilirler. Olurlar mı dersin?"

"Onlar kardeş olur Ayşem. Kan bağı var, her iki kız da Karacadağlı. Önce kan çeker sonra kişilikleri... Hayata bakış açıları... Huyları ve sevdikleri, sevecekleri... Ve umarım kızımız olur." Gülümsemesi yüzünde Ayşem'e dönüp göz kırptı. "Çalışmalara başlayalım."

Kahkaha attı Ayşem. "Sana artık inanmıyorum. Hep laf hep laf, icraat sıfır."

Aracı durduğunda etrafına baktı Ayşem. Arabaya yaklaşan valeyi görünce geldiklerini fark etti. Fırat'ın mekânıydı geldikleri yer. "Kızları da özlediğimi hissettim şimdi tam da burada. Bu gece eğlenmeye, mutluluğa doyacağım sanıyorum."

"Sanma! Yaşa!" Arabadan inmeye hazırlanan Doğan göz kırptı. Çapkınca, o haylaz gülüşüyle kadının kalbine oynuyordu bu gece. Kulübün kapısından geçtiklerinde içeriden yayınlan ve kulağının aşina olduğu sesle gözlerini kapattı Ayşem. Asya kadife sesiyle yüreklere dokunuyordu.

"Küçüğüm daha çok küçüğüm..." Sahneye baktığında Asya'yı kendini kaptırmış tüm aşkıyla şarkıyı söylerken gördüğünde gülümsedi. Yanında duran adama döndüğünde yeşil bakışların çok mutlu gülüşlerle ona baktığını gördü. "Şimdiden yaşamaya başladım."

"Sevindim. Hadi." Elini tuttuğu kadınla etrafına bakındığında en uzaktaki locadan onlara el sallayan Aslı'yı fark ettiklerinde yönlerini yukarı çevirdiler.

Gecenin sonunda eğlenceyi yinelemek için sözleştiler. Ayşem ayda bir geleceğine söz verdi, Doğan da onu destekledi. Ayda bir kez bile olsa Peri'yi görmek için gelecekti Ayşem. Belki daha sık, her özlediğinde gelecekti. "Peri nerede? Gece boyunca soramadım."

"Anneme bıraktık yani şoför götürdü. Vakit kaybetmemek için göndermek zorunda kaldık. Evin yolu buraya tersti," dedi Vedat. Serin hava daha sakin olmasına ve rahatlamasına olanak sağlamıştı ama hâlâ gergindi.

"Evet," diyerek Vedat'a katıldı Efşan. "Yarından sonra görüşürüz abla." Ayşem'den kaçar gibi el sallayarak Vedat'ın aracına bindi genç kadın. Vedat da iyi geceler diyerek, arabasına binerek uzaklaştılar. Ayşem gözleri kısık arkalarından bakakaldı. "Doğan!"

Doğan sert çıkan emir, net sesle omuzlarını kaldırdı. "Gökyüzüm."

Ayşem sert bir tavırla ona döndü. "Bana ayak yapma, vallahi beynini delerim. Ne oluyor burada? Sen benden bir şey saklıyorsun."

Ellerini havaya kaldırdı Doğan. "Benimle ne ilgisi var?"

"Var işte. Hissediyorum. Efşan benden ilk defa bir şey gizliyor. Bunu fark edecek kadar ablayım ben!"

"Sana ablalık da başka yakışıyor Ayşem." Doğan sinsice gülümsedi. "Eve gidelim mi artık ya da sahilde yürüyelim mi? Ne kadar güzel ve özel bir geceydi, değil mi?"

Gözlerini kırpıştırdığında Peri'nin hayali gelip geçti zihninden. Sonrası, gülüşleri güzel biten gece. "Ayşem bunu yemek istiyor Doğan." Gülümsedi. Kendini tekrar ana kaptırdı. "Çok güzeldi. Ayrıca teşekkür edeceğim

sana." Gecenin sert ayazında Doğan'a kırptığı gözle adamı yakabilirdi. Aracın kapısını açtı Doğan. "Açığım, neler düşünüyorsun?"

Dolanıp arabaya bindi. "Bakarız uygun şeyler."

Kahkaha atarak kapıyı kapattı Doğan. Kendi tarafına yönelip hızla bindi. "Nereye gidelim, sen seç?"

Koltuğuna iyice yerleşip başını yasladı. Nefes eşliğinde aracın tavanına baktı. Bu geceden daha ne alabilirdi bilmiyordu ama merak da etmiyordu. Tıka basa mutluluk doluydu. "Eve. Uyumak ve uyanmak istiyorum. Sabah olduğunda bu gecenin bir hayal olmadığını hissetmek ve kalktığımda gülümsemek istiyorum. Güzel şeyler düşünerek uyumak ama hayale uyanmak istiyorum. Çünkü Peri bir hayaldi benim için. Hayali gerçekleştiren adamla derin ve huzurlu uykunun kollarında sabah olsun istiyorum." Başını Doğan'ın tarafına yatırıp gülümsedi. "Olmaz mı?"

"Olmaz mı güzelim, nasıl güzel olacak asla bilemezsin. Ama yaşayacaksın, söz!"

14. Bölüm

Ölsün mü Doğan?

Kapıyı açıp eliyle içerisini işaret etti. Yorgun bir günün gecesinde karmaşık olaylar zincirinde kendinin nerede olduğunu bile sorgulamayan bir Ayşem vardı bu gece. Her şeye rağmen de ayakta ve dinçti. Çünkü kalbinde kapanmaya başlayan bir yaranın iyileşen tatlı ritmi vardı.

Eve girip hemen sağına ayakkabılarını çıkarıp bıraktı. Topuklu ayakkabılar ruhu dinç kadınları bile canından bezdirebilecek güce sahip olsa da vazgeçilmezdi. Kapıyı kapatıp Ayşem'in kabanına uzandı. Omuzlarından düşen kabanı alıp hemen karşısındaki dolaba astı. Salona ilerleyen kadının ardından şahin gibi bakıyordu. Avına kilitlenmiş yırtıcı bir kuş misali.

Siyah koltuğa kendini âdeta attı. Oturduğunda anladığı yorgunluğuna aldırmadı. Başını koltuğa verip evin tavanını izlemeye başladı. Sakin nefeslerle yüreğinin boşalıyor olduğunu hissediyordu. Düşünecek bir şeyi kalmayan ve anı hisseden bir insanın umursamaz düşünceleri dört yanını sarıyordu. Dünya yanmıyordu ama Ayşem çıplak ayakla ateşte yürüyebilirdi.

Yanına oturan Doğan'a dönmedi. O da tıpkı Ayşem gibi başını koltuğa bırakıp tavana bakmaya başladı. "Yoruldun mu?"

Başını kaldırmadan iki yana salladı. "Tam tersi, o kadar iyiyim ki anlatamam."

"Sen dene belki anlatırsın." Ayşem'e çevirdi başını. Tavanda ne gördüğünü merak etmiyordu Doğan. Sakin görünen kadının konuşmaya da meyilli olduğu aşikârdı. Artık hep Ayşem konuşacaktı, Doğan onu hep dinleyecekti.

"Üstümden yük kalkmış gibiyim. Tozlarından arınan kirli bir örtü gibi... Bu gece içten gülüşlerim vardı, en derinden gözyaşlarım. Hiç bu kadar güzel ağladığımı hissetmemiştim. Mutluluktan mı ağladım yoksa hasretten mi bilemediğim, tatlı gözyaşlarım. Ruhumun çekiliyor olduğunu hiç hissetmemiştim. Her zaman rahat yaşadım, hep ne istersem o oldu. Aksine istemediklerim için savaş verdim. Ne kadar tuhaf, insanlar istedikleri için savaş verirler ben, istemediğim acılar için uğraştım durdum. Olmam gereken yerde nasıl olduğunu anlamadığım zaman dilimindeyim. Meğer ne çok yorulmuşum, bu gece anladım."

Şefkatle bakan adam başını kaydırıp Ayşem'in omzuna yasladı. Ayşem'in eli havalanıp Doğan'ın yüzünde usulca gezinmeye başlarken o da kendi başını Doğan'a bıraktı. "Bunların hepsini Peri mi yaptı?" Gözlerini kapatarak Ayşem'in omzunun huzurunu hissediyordu. Sakince ve sessizce her derde devaydı o omuz.

"Sen olmasan diye başlayan uzun cümlelerim var! Peri içlerinde en basiti belki de."

Doğan yanağını yaslandığı omuzda ileri geri hareket ettirip yerleşti yerine. Gözleri kapalı gülümsedi. "Geceye çok uzun bir cümle bırak, dinliyorum."

Gülümserken gözlerini yumdu Ayşem. "Sevilmelere doymuyorsun, ağam."

"Çok seven, güzel seven bir kadınım var, nasıl doyayım? Ben artık beni sevdiğini bağıra çağıra değil, sessizce dinlemek istiyorum."

"Sessizce nasıl dinleyeceksin?" Eli Doğan'ın yüzünde yavaşça geziniyordu hâlâ. "Konuşmayayım mı?"

"Konuş! Ama sadece nasıl sevdiğini anlat, göster."

Gözlerini aralayıp salonun köşesine dikti bakışlarını. Anlamaya çalışıyordu. Karışık değildi sözler ama dolambaçlıydı. Omzunda yatan adamın derdi sevilmekti. Huzurla sevilmek, sessizce aşkla dağılmak istiyordu. Doğan bir çocuk gibi sevgi bekliyordu. "Küçük, minik bir kızın ufacık dünyasında kocaman bir hayalden ibarettin. Seni görünce o zamanki mavi, şimdinin gökyüzü renkli bakışlarım saf bir sevgiyle aralanıyordu. En masum tarafım sendin. Çocuklar hep masumdur aslında ama ben değildim demek. Sen hep en masum tarafım olarak kaldın. Masum şeyler çabuk harcanır değil mi? Masum öpücükler, masum yalanlar hep kolaydır."

Bacaklarını koltuğa uzatıp başını Ayşem'in kucağına indirdi. Uzandığı dizlerden Ayşem'in gökyüzü gözlerine baktı. "Muhteşem güzel bir çocuktun. Aşırı sevimli bir yüzün vardı. Şimdi de aşırı güzel bir kadın oldun."

Eliyle saçını geriye attı gülümseyerek. "Ah mersi canım. Gururum okşandı."

Kollarını göğsünde bağlarken kahkaha attı Doğan. Başını biraz geriye çekip Ayşem'e döndü. "Nasıl da beğenir kendini."

"Sen beğenmişsin, ben mi beğeniyorum?"

"Yıllar öncesinin küçük, güzel kızı benim hayatım olacakmış! Urfa'ya dönene kadar aklımın ucundan bile geçmemişti."

"Aldım oğlum seni! Alacağıma şüphe etmemiştim zaten. Her şey tersine bile olsa sen benim olacaktın. Kafaya koymuştum."

"Ne azim varmış sende Ayşem." Kollarını çözerek sessizce alkışladı kadını. "Helal olsun sana. Nasıl da aldın beni!"

"Bir zamanlar, boyum uzun, endam yerinde, malum Urfa... Yaş on beş olunca bir de evlenilecek kadar oluyorsun, isteyene göre. Ağa torunuyuz, gelen giden çok olmuştu ama babam küplere biniyordu. Dedemin tansiyonu fırlıyordu, gelenler de ağa, bir şey de diyemiyordu. Gönderene kadar içinden sövüp duruyordu. Gelenlerin kim olduklarına bakıyorduk Gülperi'yle. Her birine bir kulp takıp saatlerce gülüyorduk, çocukluk... Ne saçma! Bizim kafalar onlara gülecek kadar çocuk ama bizi gelin etmek isterler." Yüzünü buruşturup devam etti. "Sonra oturup senin döneceğin günün hayalini kuruyorduk." Küçük bir gülüş anı kahkaha döndü Ayşem'de.

Doğan gözleri büyümüş bir şekilde yıllar önce onun sevdiği kadını istemeye gelenleri dinliyordu. Şimdi neden kahkaha attığını da merak ediyordu. Yattığı dizler öyle rahattı ki kalkası da yoktu. "Ne?" dedi, soru sorarcasına.

Elini havada salladı Ayşem. "Gülperi o günlerden birinde gidenlerin arkasından öfkeyle bakıp, 'Doğan olacaktı ki ağzını burnunu dağıtacaktı bunların,' deyip sonra da, 'Doğan'a bunları hep diyeceğim, kim dost kim düşman bilmeli,' demişti." Ayşem buruk bir gülümsemeyle Doğan'a bakmak için başını eğdi. Yaralı eli adamın saçlarında gezintiye çıktığında Doğan merhamet dolu bakışlarıyla izliyordu onu. "Anlatmak bana nasip oldu. Basit biri değildi o. O, benim heyecanımdı. Gülümsemem, hayallerim, canım, çocukluğum, ilk genç kızlığım. İnsanları normal sevemiyorum ben sanki. Sevince saplantı hâline getiriyorum. Yıllardır bir kez bile gelmedi rüyalarıma. Hatta hiç!"

"O kadar çok içinde yaşatıyorsun ki belki de buna kendin engel oluyorsun."

Ayşem başını sağa sola salladı. "O kadar zor günlerdi ki aksini yapabilecek biri olamadım. İnsan hayallerini,

gülüşlerini, çocukluğunu kaybedince aksi mümkün olmuyor."

"Fark ediyor musun?" diye soran adama dudak büküp, "Neyi?" dedi.

"Onu anarken kahkaha atabiliyorsun artık. Anılar seni yormuyor. Daha pek çok anınız olduğuna eminim. Onu her anışında gülümseyeceksin artık."

Eli Doğan'ın saçları arasında gezinirken bakışları da saçlardaydı. "Sebebim var. Hâlâ yaşıyorum ve sebebimi seviyorum. Bunu geç fark etmiş olmam benim hatam değil, kabul etmiyorum. Yaşanacak, illaki yaşanacak ve insan kendine gelecek. Kimsenin her an doğru olanı yaptığını ve düşündüğüne inanmıyorum. Hatalar hayata dâhil. Herkes, her an doğru olanı yapamaz. Her insanın kendi doğrusu var ve bunlar başkalarına yanlış görülebiliyor."

"Bir kısmına katılıyorum ama her insanın kendi doğrusu olması gerçek doğruyu değiştirmiyor. Doğru doğrudur, asla eğrilmez." Pür dikkat dinleyen kadına gülümsedi. "Sen gibi!"

Gülümserken kaşları havalandı Ayşem'in. "Ben gibi?"

"Evet, sen gibi. Doğru kadın! Kendim için senden daha doğru görmedim. Bak bu eğrilmez olan. Gerçek doğru! Senden vazgeçmiş olsam benim doğrum olurdun ama şimdi benim gerçek doğrumsun. Değişmeyen. Değişmeyecek olan..."

"Hım." Ayşem başını geriye atarak nefes alıp indirdi başını. "Benim tek doğrum veya gerçek doğrum tartışılmaz net bir şekilde sensin ve bu yeni bir şey değil."

"Biraz daha dönmesem beni bırakıp gidecektin, Ayşem."

"Gitmekle gidilmiyor olduğunu sen söylemiştin."

"Doğruyu söylemiştim."

"Peki, Bay Doğru, bu gece çok ama çok güzeldi, teşekkür ederim. Varlığınız varlığıma büyük bir hediye. Sizi daha nasıl severim bilmiyorum. Kalbimde sevinmedik, sevilmedik köşe bırakmadınız. Yaşadığım müddetçe bu geceyi asla unutmayacağım. Sizi öpebilir miyim, Bay Doğru? Sonra mükemmel bir uyku istiyorum."

"Daha erken."

"Sabah olacak, Doğan. Yarın tüm gün evde uyumak istiyorum."

"Bunda hemfikiriz. Yarın evden çıkmayalım." Doğan'ın bakışları manidar, sözleri hiç onun tarzı değildi. Doğan ve evden çıkmamak! Hem de uyumak! Doğan çalışmadan veya herhangi bir şey yapmadan bir saat yaşayamazdı, ama üstelemedi. "İyi, kalk bakalım Güzel Adam. Fermuarımı kapattığın gibi aç, ben de üzerimi değiştireyim."

Doğan yüzünü buruşturdu. Kalkarken söyleniyordu. "Kapatırken ayrı eziyet çekiyorum açarken ayrı. Sen de diyorsun ki düğünü baharda yapalım. Ölsün mü Doğan?"

"Kış gelini mi olacağım Doğan? Gelinliğim toz toprak çamur mu olsun? Koca koca konaklarda misafir ağırlanacak, donalım mı?"

"Doğan kim ki? Beklesin dursun Doğan. Ayşem Hanım'ın gelinliği çamur olmasın. Konuklar üşümesin. Doğan Ayşemsizlikten donsun zaten. Yok yansın. Dört ay dediğin nedir ki Ayşem?"

Ayşem odasına doğru ilerledi ve onu takmadı. Elini havaya kaldırdı. "İyi geceler sevgili eşim, sabah görüşürüz."

15. Bölüm

Masum Kız Çocukları

Doğan'ı uyandırmamak için evin içindeki diğer banyoyu kullanmıştı. Uyandığında saat öğlen on ikiydi. Kaslarının tatlı bir sızıyla kendini hissettirmesi dahi onu mutlu etti. Saçlarını kurutup geriye savurdu. Parfümünü saçlarına birkaç kez sıkıp elleriyle havalandırdı. Aynada kendine durup baktı. Kendi, kendine yabancıydı. Farklı bakışlar ve saçma bir tebessüm asılı duruyordu suratında. Onu oraya kendisi kondurmamıştı. O tebessümü oraya Doğan bırakmıştı. Bakışlarındaki düzlük, dinginlik bile yabancıydı. Ölesiye mutluydu bundan. Huzurla nefes alıp banyodan çıktı. Mutfak masasına bıraktığı telefonlara yöneldi. Annesi iki kez aramıştı. Annesinin aklından neler geçiyordu bilmiyordu, umurunda da değildi. Telefonu yerine bırakmadan önce saate baktı. Bire geliyordu. Öğlen olmuştu ve Doğan hâlâ uyuyordu. Odanın açık kapısından parmak ucunda sızdı. Yatağın üçte birini kaplayan adamın yüzüstü yatmasıyla izledi.

"Nasıl şanslı bir kadınım." İçinden konuşup yatağa yürüdü. Derin uykuda olduğu ayan beyan belli Doğan'a bakıp iç çekti. Bu sabah daha âşık ve daha kadınsı uyanmış gibiydi. Gece ışık hızıyla zihninden geçti. Bedeniyle birlikte ruhunun bile titrediğini hissetti.

Yüzü yana dönmüş huzurla uyuyordu Doğan, ensesindeki ürpertiyle kirpikleri kırpıştırdı. Yataktaki boşluk canını sıkmaya yeterdi eğer Ayşem hemen arkasında olmasaydı. Günlerdir uykusuz ve yorgundu ama şu an çılgın gecenin hafifliği sarmıştı bedenini.

"Ne uyudun öyle."

Uykuya doymuş bedenini çevirip uyku mahmuru gözleriyle gülümsedi. Taptaze görünen kadının güzelliğini gözlerini ilk açtığında görmek Doğan için artık vazgeçilmez olacaktı. Yasemin kokusu odayı sarmıştı. Doğan'ı içine çekiyordu. Bakışlarını Ayşem'in gökyüzü gözlerinden alamıyordu.

"Neden öyle bakıyorsun? Benimle evlendiğine pişman mısın yoksa? Ah hayır, bunu kaldıramam!" dedi Ayşem. Doğan'ı gülümsetirken kendisi kahkaha attı.

"Çok pişmanım Ayşem. Seni sana bıraktığım için çok pişmanım."

"Aynı kanıdayım. Beş buçuk seneyi kaç yılda kapatırız?"

"Bir ömür sürecek bana kalırsa. Bir de baharda evlenmek isteyen sensin. Bana kalırsa yarın bile evlenebiliriz."

"Taktın!"

"Sen de inat edecek yeni bir şey buldun."

"Valla buldum. Bırakmam. Evet, baharda düğün var. Bugün Azra'ya gidip gelinliğimi sipariş edelim. Ancak dikilir."

"Buna da şükür. Kalmış dört ay. Mayıs başı diyorum. İtiraz asla kabul etmiyorum."

Doğan'ın yanağına öpücüğünü kondurup yataktan kalktı. Doğan'ın göğsünde kollarını birleştirip ona baktı gülümseyen bir suretle. "İtiraz etmeyecektim ki."

Doğan bakışlarını Ayşem'e dikti yeniden. "Öyle mi? Ben mayıs sonu olsun diyeceksin diye düşünüyordum."

"Ne fark eder, ha başı ha sonu? Anlaşalım ağam, balayı istiyorum."

"Bunun için anlaşma mı yapacağız?" dedi Doğan şaşkınlıkla. "Zaten gideceğiz. Aklında ne var?"

Sağ elini kaldırıp yüzünü elinin içine verdi. Gözlerinin içine kadar gülümsüyordu. "Bir ay. Denizin ortasında bir bungalov. Sadece biz! Etrafta başka bungalov da istemiyorum. Seninle bir adaya mı düşsek acaba? Yanıma alacağım üç şey de istemiyorum, tek bir şey istiyorum, seni. Doğan, Doğan ve Doğan. Üç etti. Deniz, güneş ve sen! Telefonları da kapatırız. İkimize ait bir ay. Aklımda sen, karşımda sen! Bak bebeği orada aradan çıkartırız. Çok heyecanlı değil mi Doğan? Anne olmak, senden küçük bir mucize! Kesin sarışın bir bebek olacak, eminim." Doğan'a bakan gözleri arada etrafa kaymış, baktığı yerde sözünü ettiği şeyleri görür gibi gülücükler bırakmıştı.

Doğan'ın şaşkın, karmaşık ama sonunda genişleyen gülümsemesi yüzünü kapladı. "Sen hayal kuruyorsun. Bunu en son ne zaman yaptın?"

Düşünerek dudaklarını büktü. Yatak başlığına dikti gözlerini. "Hatırlamıyorum."

O hatırlamıyordu veya hatırlamak istemiyordu ama Doğan biliyordu, o kara günlerden bugüne Ayşem hiç güzel hayal kurmamıştı. Göğsüne dökülen saçları parmaklarına doladı genç adam. Ne söyleyeceğini düşünüyordu.

"Hem kurana değil, kurdurana bakacaksın." Doğrulmak isteyen kadını durdurdu.

"Kaçma! Doğruyu, içinden geçeni söyleyebilirsin."

Dirseklerini tutan adama bakarak teslim oldu. Doğan hiçbir şeyi atlamıyordu. Ayşem artık kaçamıyordu. Mavi bakışları teslim bayrağı çekip adamın çıplak göğsüne yanağını yasladı. Saçlarının arasında dolaşan, saç diplerine ulaşıp huzur veren dokunuşlarıyla çözüldü dili. "Tam olarak hatırlamıyorum, gerçekten. Onu o evde öyle bulduğumun sonrasında yine bir şeyler yoluna girmişti. Sonuçta

bizim için atlatılması gereken bir durumdu. Özlüyordum. Günler geçiyordu. Sonra, o gittikten sonra düşünmemiş olabilirim. Hayallerimiz onunla toprağın altına girdi. Bir daha da çıkmak istemedi."

"İzin vermedin çıkmasına."

"Düşünmedim. Aklıma gelmiyordu. Bilinçli yaptığım bir şey değildi."

Her şeyini kaybetmiş gibi hissetmiş Ayşem'e söz etmekten vazgeçti. Giden zamanı hiçbir söz geri getirmeyecekti evet, Doğan şimdiki zamanın peşindeydi. "O güzel kalbinden gelip geçmeyenler çok şanslı. En şanslısı da benim."

Dudağının ucunda gülüşle doğrulup çenesini Doğan'ın göğsüne bastırdı. "O şans bana ait. Kalbimin sancak taşıyan adamısın sen."

Doğan kahkaha atarak başını yastığa bastırdı. "Ah Ayşem, ah. Sende bu dil oldukça ben yaşlanmam. Egomu sana emanet ediyorum."

"Tabii ki o da benim. Ben gerekli yüklemeyi yapar, daha sonra söndürürüm. Söz konusu ego olunca eğitim size şart!"

"Yine gömüldüm."

Ayşem doğrulup ayaklarını yere bastırdı. Ayağa dikilip elleri belinde tepeden baktı yatakta boylu boyunca yatan karizmaya. "Sorun değil. Gömdüğüm yerden de çıkartırım. Bizde bu manyaklık oldukça daha çok işimiz var birbirimizle."

"Boş ver şimdi bunları. Çok açım, kalk artık."

"Sen açsın!" dedi Doğan, kaşları havada. Ayşem ve acıkmak. "Yiyeceğin üç lokma şey için aşırı derecede acıkmışsın!"

"Evet." Elini aç midesinin üzerinde gezdirmeye başladı. Mutfak masasında bıraktığı telefonu canhıraş şekilde

çalmaya başladı. "Annem arıyor. Ben ona yalanlar uydururken kalk giyin ve markete git!"

Ayşem odadan çıkarken Doğan sözlerine kahkaha attı.

"Şimdi evli olduğumu anlamaya başladım. Markete gitmek kim ben kim Ayşem?"

"Her şeyin bir ilki var, ağam." Sesini yükseltip bağırdı. Masanın başına geldiğinde tam da tahmin ettiği gibi annesiydi arayan.

"Efendim anne?"

"Neredesin Ayşem, bu üçüncü arayışım?" Öfkeli mi meraklı mı, Ayşem sesin ritmini tam seçemedi.

"Banyodaydım."

"Gözün kör olmasın Ayşem!" dedi Nagehan Hanım. Sesi yükselmişti. Ayşem gülümsemesini bastırdı. "Âmin anneciğim. Neden kızıyorsun? İnsanlar temiz olmak için duş alır, değil mi?"

"Laf ebeliği yapma bana kız, yedin değil mi o haltı?"

"Hangi haltı? Ne diyorsun anne sen? Yeni uyandım daha. Dün gece sabaha kadar Rüzgâr, Hare, Aslı, Efşan ve beylerle eğlenmeye gittik. Gözümü yeni açtım. Banyoya da gireyim değil mi?"

Birkaç saniye kesildi Nagehan Hanım'ın sesi. "Doğan nerede?"

"Ne bileyim ben nerede? Odasındadır. Evim büyük," dedi, keyifle sandalyeye oturmak için döndüğünde koridorun başında omzunu duvara vermiş, üzeri çıplak adamın ona sırıtarak baktığını görünce o da gülümseyip göz kırptı. "Ya ev çok güzel anne. Gelip görmen gerekiyor. İstanbul ayaklarının altında âdeta. Bugün Azra'ya gideceğim. Gelinliğimi seçeyim diyorum. Provalar falan derken ancak dikilir. Nasıl bir şey seçmeliyim, fikrin var mı?"

Telefonun ucunda sakinleşen kadının aklını çorba etmişti Ayşem. "Evin? Gelinliğin?" diye sayıkladı kadın. "Ne oldu sana, başına taş mı düştü?"

"Abartmasan mı? Zaten evliyim. Başka kiminle evleneceğim? Tabii ki Doğan'la."

"Ben kızımı bilmiyorum çünkü!" dedi kadın hiddetle. "Her neyse... Bana da yolla gelinlik fotoğraflarını. Basit bir şey seçme. Göz alıcı olsun. Işıldasın. Harran'a hanımağa olacaksın. Yaraşır olsun. Doğan'a selam söyle. Rahat dur Ayşem."

"Sen merak etme anne. Yirmi dört sene beklemişim. Bahara kadar da beklerim ben, Ayşem öyle şey yapar mı?"

"Yapar! Kimse yapmaz benim kızım inat olsun diye yapar! Kapat telefonu Ayşem! Bana geliyorlar sağdan soldan."

Gülüşünü gizlemedi ama annesi suratına kapattı telefonu. Kapanan telefona bakıp kahkaha attı. "Kimse kanmıyor artık bana. Duyan gören de Roma'yı bile ben yaktım zanneder."

"Sen iflah olmazsın..."

"Ne yapacaksın benim iflah olmuş hâlimi? Bence çok gereksiz bir Ayşem olurdu o." Oturduğu yerden bacak bacak üstüne attı. Saçını da geriye savurdu.

"Bu konuda tam destekçinim."

"Çılgınsın sen."

"Hayır, çılgın severim."

"Ben de âşığım, onu ne yapacağız?"

Doğan'ın yüzündeki tarifsiz gülümsemesine bile âşık olabilirdi, karakterini bilmemiş olsaydı.

"Açım, aç!" Gözleri kocaman açılmıştı. İçinde kahkahalar dolanıyordu. Oturduğu sandalyeden gülümseyerek gözlerini kırpıştırdı. "Doğan?"

"Gökyüzüm?"

Başını kaldırıp mavi gözlerini adamın o güzel yeşil gözlerine dikti. "Benim canım menemen istiyor." Doğan'ın nasıl sevdiğini biliyordu. "Ama soğanlı."

Ellerini erkeksi bir edayla beline attı Doğan. Biliyordu Ayşem nasıl sevdiğini. İnatla gülümsedi Doğan.

"Menemen soğansız olur!"

"Soğanlı olur."

"Soğansız!"

"Soğanlı!"

"Sen soğanlı ye, ben soğansız."

"Olmaz. İkimiz de aynı tavadan yiyeceğiz."

"O neden?"

"Aynı hayatı paylaşırken iyi de aynı tava dert mi?"

Burun kemerini sıkarak gülümsedi Doğan. "Soğandan daha seksisin."

"Sen de öylesin ama ben soğanlı yiyeceğiz diyorsam öyle olacak."

Kadının burnunun ucuna dudaklarını bastırıp doğruldu. "Soğan için seni mi kıracağım, hadi gidelim yiyelim."

"Hayır, evde ben yapacağım."

"Olur. Söyleyeyim ne lazımsa alsınlar."

"Hayır, sen gideceksin!"

"Tamam, gidiyorum."

"Hadi göreyim seni yiğidim. Ben sana liste hazırlarım şimdi."

Araba kapının önüne çekilmiş, başında da Ramiz duruyordu. Doğan anahtarı aldı ve Ramiz arkadaki araca yöneldi. Arabaya binerken eli karnına uzandı Doğan'ın. Ayşem yan yan bakıyordu Doğan'a. "Dokundu mu?"

"Sabah soğansız yemeyi teklif ediyorum bundan sonra."

Arabaya Doğan'dan önce binip kapısını çekti. İçerisi ısıtılmıştı aracın. Rahatça arkasına yaslandı. Doğan da yerine oturup Ayşem'e döndü. "Kabul mü?"

"Sana kastım mı var? Dokunuyor demeliydin. Ama güzel olmuştu."

"Olmaya olmuştu. Karımın elinden bir şey yiyebildim sonunda. Menemenin hayatımdaki yeri çok başka artık." Ayşem'e göz kırpıp hareket ettirdi arabayı. Değişik bir zaman diliminde yaşıyor gibi hissediyordu her ikisi de. Zaman durmuş tersine akmaya başlamış, her şey renk değiştirmişti. Yüzlerindeki gülüş, yüreklerindeki sevginin huzurundan geliyordu.

Bir saat kadar sonra Azra'nın odasında yan yana oturmuş gelinlik modellerine bakıyorlardı. Daha çok Ayşem bakıyor, Doğan da göz ucuyla inceliyordu. Ne seçeceğine karar veremiyordu. Çevirdiği sayfalar dolusu gelinliklerin hepsi çok güzeldi ama gönlüne uygun değildi.

"Birini seçmen gerekmiyor Ayşem," dedi Azra. "Beğendiklerinin neler olduğunu düşün, gerisini bize bırak."

"Ablam haklı, Ayşem," dedi Hare. "Sen söyle biz çizeriz."

Ayşem başını kaldırıp her ikisine de göz atıp tekrar kataloğa döndü. Kiminin duvağı güzeldi, kiminin etek kısmı, kiminin en altındaki danteli, kiminin göğüs kısımları. "Öyle yapalım. Tülü ne beyaz ne krem olsun."

Hare önündeki tabletine not almaya başlamıştı. Tüm detayları toplayınca çizime başlayabilirdi. "Aklında ne varsa anlat."

"Kirli tül istiyorum. Göğüs kısmını kapatalım ama hepsini değil. Omuzlarımdan açıklık kalsın. Kollar dantelli ya da tüllü ve aralara taş döşeli olsun. Tenim beyaz bu arada malum. Aradaki dengeyi size bırakıyorum."

"Ayarlanır merak etme," dedi Azra. "Tül kirli olursa kumaş da ona uymak zorunda."

"Sorun yok. Ben de öyle istiyorum. Kalın kumaş olsun ama çok parlamasın. Kumaşa da asimetrik taşlar döşeyelim."

"Arada provaya gelmelisin."

Hare'ye kaldırdı gözlerini. "Ayda bir geleceğim. Bir sonraki aya kadar çizimini yapsanız yeter. Kumaşları geldiğimde seçeriz." Doğan'a döndü Ayşem. "Eklemek istediğin bir şey var mı? İki kez uğraştırmayalım."

Doğan başını sağa sola salladı. "Yok."

Ayşem gülümseyerek bedenini döndürdü. "Vazgeçtim kızlar! Straplez istiyorum, dar olsun her yeri. Annelerim kalpten gider, biz de nikâh yaparız."

Azra kahkaha attığında Hare de ona eşlik etti. Doğan keyifli sırıtışıyla Ayşem'e döndü. "Gerçekten istiyor musun?"

Hiç de istemiyordu. Hayalindeki gelinlikle hiç uyuşmuyordu. Doğan hayır derse giyeceğini de sanmıyordu ama dört ay boyunca kalbine indirebilirdi. "Siz benim dediklerimi yapın, benim canımı sıkarlarsa bakarız çaresine."

"Teyzemin, straplez gelinlik istediğini duyduğunda yüzünün alacağı hâli şimdiden görüyorum Ayşem. Konağı tepene indirecek!" dedi Hare, keyifle gülümseyerek.

"Sorma! Sade olmayacakmış, hanımağa giyecekmiş, yaraşır olacakmış. Gelmeden ayar verdi annem. Neyse ki onunla aynı fikirdeyim de ona inat etmem gerekmeyecek. Bir de Bergüzar annem var. Bunu mu seçtin diye çiğ çiğ yer artık beni."

"Aa," dedi Doğan. "Annemin günahını alıyorsun. Annem öyle şey yapmaz Ayşem."

Alay ettiği her hâlinden belli olan Doğan'a yan yan baktı. "Allah için yapmaz Doğan, hiç yapar mı?"

"Yengem iyidir, yapmaz bence de," dedi Hare. Bergüzar yengesinden kendisi hiç şikâyetçi değildi. Bir

kötülüğünü görmüş de değildi. Tam olarak tanımıyor bile olabilirdi. Doğan ve Ayşem'in kendine dik dik bakışlarıyla, "Yoksa yapar mı?" deyiverdi. "O zaman sıkıntı yok. Herkesin gönlüne göre bir gelinlik Harran'ın hanımağasına farz oldu."

"Allah yardımcınız olsun, işiniz zor!" diye ekledi Azra. "Gelinlik bu! Herkesin gönlünü değil, gelinin gönlünü yapmak gerekir."

Doğan yandan sırıtıp Ayşem'e döndü. "Ayşem işini bilir. Herkesin gönlünü yaparmış gibi yapıp kendi istediğini onlar anlamadan yapar."

Gülümsedi ve göz kırptı Doğan'a.

"Nasıl da tanıyor beni."

Araçlarına binip birbirlerine döndüler. Güzel birkaç günün getirisi güzel bakışlara sahiptiler. "Biz bugün evden çıkmayacaktık," dedi Ayşem. "Nereye gidiyoruz şimdi?"

"Söz konusu gelinlik! Nasıl çıkmayız? Ayşem Sultan evlenmeyi kabul etmişken ne var yok çıkaralım aradan." Ayşem'in boş parmaklarına kaydı gözleri. Ayşem de istemsiz ellerine baktı. "Önce yeni yüzüklerden başlayalım."

"Olur. Kabul ediyorum. Eskilerinin nerede olduklarını bilmiyorum. Annem toplamıştır konağın avlusundan."

"Ne yaptın?"

Omuz silkti Ayşem. "Seninle tartıştığımız o gün çıkarıp attım. Bir daha da takmadım. Görmedim de zaten. Yenilerini aldım kendime."

Doğan başını sağa sola salladı. "Aksi beklenemezdi."

"Parmaklarım şiş ama daha sonra bakalım."

"Şimdi bakalım. Daha sonra parmağına göre yaptırırız, uymazsa."

"Sen bilirsin."

Yola döndü Doğan. Aracı çalıştırıp anayola çıkarttı. "Alışveriş yapalım mı, Peri'ye?"

Kalbinde bir tık hızlanma oldu Ayşem'in. "Olur. Ama ne sever bilmiyoruz ki ne alacağız? Efşan'a soralım, kısa zamanda neler anlatmış?" Çantasındaki telefona ulaşabilmek için uğraş veriyordu.

"Evet, küçük ama zeki. Hemen de kapmış. Bana amca dedi. Sevinsem mi üzülsem mi bilemedim. Çok değişik, garip bir durum."

Telefonu çıkartıp karanlık ekranın onu görmesiyle yanan ışığına baktı. "Doğan, biz ona hep yalan mı söyleyeceğiz?"

Bu Doğan'ın da çokça düşündüğü bir konuydu. Aslında hepsinin. "İnan ben de bilmiyorum. Nereye kadar yalan söylenir? Onu bulduk ama yapacağımız şeylerle bir gün yıkıma götürmekten korkuyorum."

"Pek çok şeyi saklayacağız ama bir gün kocaman bir kadın olacak. Topraklarını bilecek ve belki bir gün gelmek isteyecek. Anlatsan dert, saklasan bambaşka dert! Kimse bir yalanla yaşamış olmaktan mutlu olmaz. Peri'nin ne bugün ne bundan sonraki hayatında mutsuz olmasını istemiyorum. Kalbim dayanmaz buna." Elinde telefona bakıp bir gün küçük kızın yaşayacağını düşündüğü acıları içinde hissetti. Doğan uzanıp elini tutup sıktığında hüzünlü mavilerini ona çevirdi Ayşem.

"Düşünme şimdi. Uzun zaman var buna. Hep birlikte bir yolunu bulacağız."

Ayşem başını aşağı yukarı salladı. "Umarım..." diyerek sıkıntılı nefesi bıraktı. Efşan'ın numarasına dokundu. Birkaç uzun çalıştan sonra açılmıştı telefon.

"Ayşem! Ayşem! Ayşem!"

Adımı anan ve beni deli gibi sarsan kişinin canına okuyabilirdim. Ses beni o kadar tatlı bir uykunun kollarından alıyordu ki cinnet geçirme derecesinde olabilirim. Dişlerimi sıkarak omzumu sertçe silktim. "Uyumak istiyorum."

Beni çağıran ses adımı anmaktan ve beni sarsmaktan vazgeçip kıkırdadı. Açılmaya başlayan zihnimle gözlerimi araladım. O gülüş! Yüzüme ne ara kondurduğumu anlamadığım gülümsememle hızla doğruldum. Karşımda yemyeşil elbisesi, kapkara gözleri ve ay gibi teniyle bana gülerek bakan arkadaşımdı. Canımdı. Saplanıp kaldığım kaderimdi. Seve seve yolunda yürüdüğüm ve asla pişman olmadığım kadındı. "Gülperi!"

"Bir saattir seni çağırıyorum, Ayşem. Ben geldim ama sen uyuyorsun."

Aklımdan milyonlarca sahne ışık hızıyla gelip geçiyordu. Ne olduğum ne olacağım ve neler olduğunun ortasında karmakarışıktım. Etrafıma bakındım. Burası Doğan'la ikimizin eviydi. Yanımda onunla uyumuştum ama şimdi o yoktu. Odanın ortasında yeşil bir ışık yanıyordu.

Gülperi'den geldiğine emin olduğum yeşil ışık! Tekrar bakışlarım onu buldu. Yataktan hızla çıkıp karşısına geçtim. Birbirimize bakıyorduk. O gülümsüyor, ben bomboş bakıyordum. "Küsüm sana," dedim, olmadığım hâlde. "Beni görmeye hiç gelmedin."

Tıpkı genç kızlık anlarımızda olduğu gibi bedenini iki yana sallayıp eteklerini uçuşturdu. "Sen bana küsemezsin akıllım," dedi. Simsiyah saçları omuzundan beline dans ediyordu. Onu son hatırladığımdan çok daha güzeldi. O gözler tıpkı o günlerde olduğu gibi mutlu bakıyordu bana.

Dudaklarım hüzünle bükülürken göz ucuyla ona bakıyordum. "Çok özledim seni!" diyorum, ağlamaya hazır, anlatama-

dığım yorgun sesimle. Kalbimin ortasında yanardağ patlıyordu. Özlemden mi, mutluluktan mı, asla çözemeyeceğim.

Ay gibi yüzünde kocaman gülümseme oluştu. İki kolunu açarak beni kendine çağırdı. "Ben hep senin kalbinde yaşadım Ayşem, sen ölünceye kadar da orada olacağım. Beni görmen gerekmiyor."

Yüreğimin ortasındaki alev kümeleri boğazıma kadar çıkıp nefesimi kesti. O benim her şeyim. Candan öte sevdiğim. Hayallerimde yaşattığım çocukluğum. Gençlik düşlerim, gelecek beklentilerim. Bana açılan kolların arasına girdiğimde bedenini sıkıca kavradım.

Her şey eskiyi anımsatıyordu. Kanlı ve canlıydı, onu hissettim. Ellerimi ipek gibi saçlarında gezdirdim. Kokusunu içime çekiyorum, hâlâ aynı kokuyor. Toprak gibi... Ona hep yağmur sonrası ıslanan toprakların o serin mis gibi kokusundan, koktuğunu söylerdim. Toprağın onu benden alacağını bilsem, söyler miydim?

Onun elleri benim sırtıma dolandığında gerçek olmadığını bile bile sıkıca tutundum ona, gitmesin beni bırakmasın diye. "Toprak kokuyorum, değil mi?" dedi.

Gözlerimi kapatıp daha sıkı sıkıya sarıldım. "Cennet kokuyorsun," dedim. Benden kopmak istedi. Ben bunu istemedim ama ona engel de olamadım. Kendimi ondan uzaklaşırken buldum.

Ondan ayrıldığımda bir yaz günü fıstık bahçesinde olduğumuzu anladım. Güneş en yakıcı hâliyle üzerimize vuruyordu. Fıstıklar yakında hasat edilecekti. Göz ucuyla bakmıştım onlara. Etrafımda bir tur döndüm ve o anda durup kahkaha attım.

"Yerimize gelmişiz!" derken üzerimdeki elbise dikkatimi çekti. Taşlı, tüllü bir elbise... Kına gecesinde giyeceğim türden ve en az Gülperi'nin elbisesi kadar yeşil! Fakat ikimizinki farklı. Ellerim belime gitti. Belimde altından bir kemer var. Her yerim altın dolu. Gülümsedim ve ellerim saçlarıma uzandı. Tülden bir şal var başımda. Çekip rengine bakıyorum, yeşil!

"Gelin oluyorsun Ayşem," dedi. Kara gözleri ışıl ışıldı. Ona nasıl baktığımı bilmiyorum ama kalbimden oluk oluk kan akıyor.

"Sevdiğin adamla evleniyorsun, sen bunu hak ettin."

"Sen de hak etmiştin ama olamadın."

Zerre hüzün tutmayan gülüşlerine devam etti. "Tabii ki oldum kızım. Ben Agâh'ın karısıyım, unuttun mu?"

"Ah," dedim, başımı biraz geriye attım. "Özür dilerim." Ellerimi uzattım ve o anında tutup bana bir adım daha yaklaştı. Birbirimize yakın mesafeden baktık bir süre. Belki anlık belki asırlık süren bir zamandı.

"Seni çok seviyorum, Ayşem. Dünyadaki en büyük şansım sendin. Ben yokum ve sen hâlâ benim en büyük şansımsın. Sana olan sevgimi yüzlerce yıl yaşasam da anlatamazdım. Kısacık bir ömürde dillere destan sevginle bizi hep yaşatacaksın. Gülperi hiç ölmeyecek."

Yüreğim acıdı. Bedenimdeki tüm hücreler acıdı. Tepeden tırnağa acı içindeyim ama gülebildim. Avuçlarımdaki elleri tutup öptüm. O da benimkileri öptü. Yumruk olan ellerimizi çekip kalbimin üzerine bıraktım. "Sen hep buradasın. Ben ölünceye dek!"

"Orada bir adam var. Onu ne kadar sevdiğini Doğan'dan çok ben biliyorum. Kimse seni benim gibi tanıyamaz. Doğan bile! Kalbindeki yerimi ona bırakmaya geldim."

Kaşlarımı çattım. Ne demek istediğini anlamıyordum. "Ne demek istedin?"

"İki parça kalbini tek yapacak adama tutunuyorsun. Doğan seni benimle paylaşmayacak. Bunu kabul et, Ayşem. Beni çok sev ama benden kurtul. Beni hep özle ama benimle yaşama! Ben bu dünyadan giderken seni enkaza çevirdim. Biliyorsun, bunu hiç istemezdim ama oldu."

"Konuşma böyle!" diye uyardım onu. "Üzme beni."

"Seni çok seviyorum!" diyerek ellerimi sıktı. Ellerime kaydı gözlerim. Onu hissettikçe rahatladım. Kara ışıltılı gözlerine döndüm. O kadife sesine... "Çok ama çok! Kısacık yaşadım evet, ama sen başıma gelen en güzel şeydin. Benden sonra yerime tek bir insanı bile koymadın!"

"Koyamadım! Kimse sen gibi olamaz! Kimseyi de koymayacağım."

"Koyacaksın. Ben seni ne kadar seviyorsam, Doğan da seni o kadar hatta daha çok seviyor," dedi ve aniden kocaman gülümsedi. "Hayallerin Ayşem... Sen hayallerinin ötesini yaşıyorsun. Biz seninle sadece hayal kurardık ama sen gerçekleştirdin. Hep derdik ki Doğan gelecek seni beğenecek. Doğan geldi ama seni beğenmedi, sana tutkun, sana meftun oldu. Beni kimse sen gibi sevemez ama kimse de seni Doğan gibi sevemez."

Kendimi yine gülümserken buldum. Kalbimdeki mavi kelebekler yerini rengârenklerine bıraktı. "Biliyorum. Ben de onu çok seviyorum."

"Bilmez miyim?" derken bana göz kırptı. Eski günlerdeki gibi kolumu omzuna doladım ve fıstık ağacının altına götürdüm. O yollarda daha önce yüzlerce kez yürüdüğümüzü yine anımsadım. Elbiselerimiz birbirine sürtüyordu. Altınlarımdan sesler geliyordu. "Agâh nerede?"

Elini kalbine götürüp eskisi gibi nefes aldı. Gözleri anlık kapanıp açıldı. "Tam orada!" dedi. Başımı çevirip işaret ettiği yöne baktım. Tıpkı Gülperi gibi yeşil giyinmiş uzaktan bana el sallıyordu. Kalbim ağzımda atarken kahkaha atıyordum. Elimi kaldırıp ona karşılık verdim. Aynısı gibi. Tıpkı öldüğü günkü kadar yakışıklı. Gülüşü mutlulukla karışmış sadece. O kadar güzel gülümsüyor ki Gülperi'ye döndüm.

"Çok mutluyum Ayşem," dedi ve gözleriyle de sesiyle de doğruları teyit ettiriyordu bana. Öylece onun o gülen gözlerine baktım. İçimden binlerce kelebek havalandı. Yüreğime yer etmiş, kuru bir ağacın dallarına bahar geldi. Çiçekler açarak

kelebekleri çağırdı. Kurumuş köklere can suyu oldu Gülperi. Köklerime su oldu Gülperi. Toprağa sıkı sıkıya sarıldı damarlarım. Hayat buldu içi boşalmış kovuğum.

"Benim kadar mutlu olmalısın. Benden daha mutlu olmalısın," dedi. Mutlu muydum? Hem de ölesiye mutluydum. Yüreğime bahar gelmişti. Acıyan her bir hücremde çiçekler açıyordu ve artık canım yanmıyordu.

"Mutluyum," diyebildim. "Çok mutluyum."

"Daha mutlu olacaksın. Hayallerimizin peşinden sen gideceksin. Sen dillere destan hanımağa olacaksın. Kimse seni geçemeyecek. Herkes, 'Bir Ayşem var!' diyecek. Dilden dile dolaşacaksın. O Ayşem ki cesareti ve zekâsıyla kimseye benzemiyor. O Ayşem ki kimse onun gibi düşünemiyor. Sen bu toprakların gelmiş geçmiş en güçlü kadını olacaksın. Ve ben hep seninle olacağım. Sen bizi yaşatırken ben hep senin bir adım arkanda olacağım. Beni hisset!"

Ona öyle bir bakış attım ki bu, hadi canım oradan bakışından öte değildi. Benimle alay ediyor da değildi ama kendimi onun beni gördüğü yerde görememiştim. "Ne diyorsun kızım sen?" dedim, gülümseyerek. "Deliliğimi zapt etmeye çalışıyorlar." Kahkaha attım, o da gülümsedi. "Babam bile bana ayar çekti."

Başını iki yana salladı. "Sana söylediklerimi asla unutma! Sen değil Harran, tüm Mezopotamya dâhil adını arşa çıkaracaksın."

"Hadi öyle olsun. Seni asla kırmam." Bana bakan gözlerindeki gülüş aniden söndü. Onun gülüşü söndü benim, çiçeklerim boynunu büktü. "Ne oldu?"

Tekrar gülümsedi. "Kızımın sana ihtiyacı var. Kızımız. O ikimizin Peri'si. O bizim kızımız," dedi ve ellerime yine sıkıca yüklendi. Kalbim küt küt atıyor. Peri'nin adı geçse hep böyle oluyordum. "Onu çok seviyorum. Onu asla yalnız bırakmam. Kimse ona dokunamaz. Canını yakamaz."

"Elbette yapamaz. Çok emin ellerde, bunu bilmek o kadar güzel ki anne olarak anlatılmaz. Bir ömür çok mutlu yaşayacak, annesi olarak göreceği mükemmel bir kadın var ama sen, sen başkasın. Bir gün gelecek, Peri'nin sana ihtiyacı olacak."

Peri'nin bana ne gibi ihtiyacı olacağını oracıkta aklımdan geçirdim ama hiçbir şey gelmedi aklıma. Gelmiş veya gelmemiş fark da etmiyor. Peri hayatımdaydı ve hep öyle kalacaktı. Annesinin özlemini onunla giderecektim. "Canımın canı Peri. Yaşadığım müddetçe elimden gelenin hep fazlasını yapacağım."

"Bundan eminim. Kızım da benim kadar şanslı bir kadın olacak. Çünkü sen hep onunla olacaksın," dedi ve huzurla nefesini saldı.

"Gülperi," diyen sese döndük.

"Agâh seni çağırıyor," dedim. Gideceği ve bir daha gelip gelmeyeceğini bilmediğimden kalbime hüzün çöktü. Yüzüme de yansıyordu belki. Belki de sesime. Ama ben hissediyorum o acıyı. Gülperi ona gülümsüyor. "Beni bekliyor. Gitmeliyim artık."

Ellerine asıldım. "Yine gelecek misin?" dedim. Sesim bile acı çekiyordu, ama o gülümsüyordu.

"Beni anmayı bıraktığın her an geleceğim. Sana kendimi asla unutturmam. Ben de seni özlüyorum," dedi. Birkaç damla mutluluk gözyaşı indi ona bakan gözlerimden. Uzanıp sildi ve beni kollarına son kez aldı. İlk sarılışım gibi sımsıkı sarıldım. Saçlarına ellerimi sürdüm. Toprak kokusunu içime çektim.

"Kendini beni sevdiğin gibi sevmeye başla. Ben o zaman daha mutlu olacağım. Varlığım da yokluğum da güç versin sana," dedi. Ellerini benden kopardı. Bırakmak istemediğim hâlde açıldı parmaklarım. Birkaç adım uzağa çıktı ve ben adım atamadım. Atmak da istemedim. O sevdiğine gidiyordu ve çok mutluydu.

"Sana ihtiyacı olan insanlar var! Bul onları!" dedi. Son kez gülümsedi ve arkasını dönerek koşmaya başladı. Yeşil etekleri uçuşuyor, kömür karası saçları rüzgâra karışıp havalanıyordu.

Sevdiği adamın yanına varıp el ele tutuşmalarını keyifle izledim. Ellerimi arkamda bağladım, fıstık ağacına yaslandım, el ele gidişlerini yüreğime kazıdım.

Mutluluk gözyaşlarım hâlâ iniyordu ve fark ettim ki ilk defa mutluluktan ağlıyordum. Göz pınarlarımın böylesi tatlı gözyaşları hiç olmamıştı. Dinen özlemimle bana son kez dönüp bakan iki sevgiliye el salladım.

"Hoşça kalın..."

Kirpiklerini birkaç kez kırptı. Gerçek dünyaya adapte olamadı. Gözleri karanlık odayla buluşunca kendini şiddetli bir hızla yatakta oturur pozisyona getirdi. Korkuyla gözlerini açan adam, baş ucundaki düğmeye dokunduğunda, tüm oda ışığa kavuştuğunda Doğan baş ucundaydı.

"Ayşem!"

Ayşem, başını çevirip karşısındaki adama baktığında Doğan'ın gözleri uykudan tamamen arındı. "Neden ağlıyorsun? Ne oldu?" Doğan iki elini birden Ayşem'in yüzünü kavramak için kaldırdığında Ayşem geriye çekildi.

"Dokunma!" dedi. Doğan'ın gözleri kısıldı. Gözlerinden durmaksızın inen yaşları izledi. Yaman çelişkinin tam ortasındaydı Ayşem'in hâli. Ağlıyordu ama aynı zamanda da gülümsüyordu.

"Silme! Mutluluktan ağlıyorum, Doğan."

Doğan, Ayşem'in yüz hatlarını kısa bakışlarla dolanıyordu. Saçma sapan bir gülümseme oluştu suratında. "Anlamıyorum ama öyle gibisin."

Ayşem, onun yüzünde rüyasında gördüklerini bir bir tekrar anımsıyordu. Kalbi en hızlı şiddetinde atarken bahar dallarındaki kelebekleri hissetti. Gözlerini kapattığındaki gülümsemeyle birkaç damla daha düştü kucağına. Kesik küçük gülüşlerle gözlerini açtı. Doğan'ın yüzü gözleri karmakarışıktı. Onu anlamak ister gibi bakıyor-

du. Anlayamadığına emindi. Uykusundan aniden uyanıp sürekli gözyaşı döken ve gülümseyen birini ne kadar anlayabilirdi Doğan?

"Rüya mı gördün?" diye sordu aniden. Ayşem başını aşağı yukarı salladı.

"Gülperi rüyama geldi. O kadar canlıydı ki gerçek gibiydi." Ellerini kaldırıp baktı Ayşem. "Doğan! Ellerimde hâlâ sıcaklığı duruyor." Yatağından çıkan kadın, dizlerinin üzerine oturdu. Ellerini havaya açа açа, hiç susmadan anlatmaya başladı rüyasını.

Doğan kâh kaş çattı, kâh kaşları havalandı ama onu asla kesmedi. Ayşem'in gözlerinde hiç göremediği masumiyet huzmelerini gördüğüne yemin edebilirdi. Küçük bir kız çocuğu belki... Belki on beş yaşında gencecik bir kız çocuğu... Fazlası yoktu gökyüzü bakışlarda.

Masum kız çocukları...

16. Bölüm

Semai

Elindeki telefona baktıktan sonra yola döndü Ayşem. Vedat'tan gelen konuma yaklaşıyorlardı. "Daha uzak ve daha soğuk bir yer seçemezdi. Şile... Gözlerden uzak olmayı seviyor. Neden şaşırıyorum ki ben? Vedat Çelebi o!" Başını kaldırıp karşındaki eve baktı. "Burası onunsa hiç şaşırmam Doğan." Telefonu çantasına atıp heyecanla nefes alıp verdi. "Heyecanlıyım, öyle böyle değil."

Doğan gülümseyerek bakıp aracı evin önüne park etti. "Farkındayım. Sakin ol." Dün geceden beri gözlerinin ışığı değişen kadına bakmaya doyamıyordu. Gülüşü, bakışı, tavrı bile ahenk kazanmıştı. Sabaha kadar uyumamış, kendini de uyutmamıştı. Sürekli anlatmış, anlatmış ve anlatmıştı. Kahkahaları evi çınlatırken Doğan da onun gülüşüyle keyiflenmişti. Sabahın ilk ışıklarıyla da yola düşmüşlerdi.

Kapıyı açıp çıktığında kabanına sarıldı Ayşem. Sert soğuk. Denizin dibinden başka ne beklenirdi? Doğan da inip yanına geldiğinde Vedat evin kapısında belirdi. Bahçenin demir kapısını açıp içeri davet etti onları.

"Hoş geldiniz."

"Hoş geldim," dedi Ayşem. "Vedat Çelebi bu ne soğuk?" diyerek önden hızla eve yürüdü. Cevap bekleme-

di. İhtiyacı da yoktu. Kapıdan içeri girdiğinde Efşan karşıladı onu. Evin sıcaklığıyla rahatladı.

"Hoş geldin abla," diyen kadına bakmadan evin girişine bakındı. "Nerede?"

"Ben buradayım ablacığım, pabucum dama atıldı anlaşılan." Yalancı sitemiyle dudaklarını büktü Efşan. Safir mavisi gözleri mutlu görünüyordu. Beklemediği şeyse Ayşem'in ona aniden sıkıca sarılmasıydı. "Senin yerin başka."

Ablasının sıcaklığıyla gülümseyip kollarını Ayşem'e sardı genç kadın. "Şaka yapmıştım."

"Ablaya böyle şakalar yapma!" Ayşem geri çekildiğinde, "Teyze!" diye bir çığlık koptu. Ayşem başını çevirip baktığında kendine koşan Peri'ye kollarını açtı. "Teyzesinin bir tanesi!" Ayşem kahkaha atarak Peri'yi kollarına alıp doğruldu. Efşan'ın gösterdiği yönden, ardından ilerlemeye başladı. "Uf teyze sen ne kadar uzunsun." Ayşem'in kucağında yukarıdan aşağıya bakan Peri kıkırdayıp sarıldı Ayşem'e. "O kadar uzun değilim. Efşan benden daha uzun." Küçük kızın yanağına öpücükler kondurdu.

Peri burnunu kırıştırdıktan sonra Ayşem'e kaldırdı başını. "Sen ne kokuyorsun?"

"Yasemin," dedi tok erkek sesi. Ayşem durup arkasına baktığında Doğan ve Vedat'ın da arkasında olduğunu gördü. Kendine göz kırpan adama gülümsedi. "Amcanın dediğinden." Önüne dönerek büyük salona girdiler. Uzun ve lüks koltuklardan birine oturdu, kucağında Peri'yle. Sıcacık evin atmosferine bakmadı bile. Evin dev pencereleri alabildiğine denize bakıyordu. Hırçın dalgalar bile seçiliyordu. Yanına oturan Doğan'a bakmadı. Ellerini Peri'nin ipek saçlarında gezdirdi.

Annesi gibi bakan küçük kızın gözlerinden alamıyordu kendini. "Nasılsın?"

Ayşem'in kucağında zıpladı Peri. Ellerini havaya kaldırmıştı. "Mütmüthiş."

Doğan'ın gülümsemesine döndü Ayşem. Nasıl da mutlu bakıyordu Doğan. Gülüşleri Peri üzerinde geziniyordu. "Sana ne aldık biliyor musun?"

"Ne?" diyerek gözlerini büyükçe açtı Peri.

"Doğan amcan söylesin, senin için o seçti."

Peri, Doğan'a döndü, kara kara ışıltılı gözleriyle. "Hani, nerede amca?"

Peri'nin her amca deyişinde Doğan'ın yüreğinden et kopuyordu. Canının yandığını hissederek ironik şekilde mutlu oluyordu. Kocaman saçma ama gerçek bir oyunun içinde, Ayşem'in can dostunun küçük kızı ona amca diyordu ve o küçük kız gerçek bir Karacadağlı'ydı. Acı gerçeklerin hüznünü yaşıyordu Doğan. Acı ama gerçek...

"Doğan!"

Ayşem'in sesiyle içinde olduğu karmakarışık hislerden çıkmaya çalıştı. Mavi gözlere burukça gülümsedi. "Ramiz getiriyor olmalı," diyebildi. Ayşem gözlerini kısmış Doğan'ın aniden durgunlaşmasının nedenini düşündü. Aklına gelmiyor değildi Doğan'ın hisleri. Daha sonraya erteledi bunları ve Peri'ye döndü. "İki gün boyunca birlikte olacağız. Ne istersen onu oynarız. Ama sonra biz gideceğiz. Sonra yine geleceğiz."

"Olur, beklerim ben sizi. Canım sıkılmaz ki. Hem teyzem bana dedi ki yakında okula başlayacakmışım. Arkadaşlarım olacakmış ama ben arkadaşlarımı çok özlüyorum. Teyzem beni onların yanına yine götüreceğini söyledi."

Küçük kırmızı dudakları kımıl kımıl sürekli konuşurken ki sevimliliğine Vedat ve Efşan da gülümsedi. Peri herkese huzur getiriyordu ama en çok Vedat'a... "Arada nefes alsan mı Peri?" dedi Vedat. Peri teyzesinin kucağın-

da ters dönerek Vedat'a çevirdi kara gözlerini. "Alıyorum ya Vedat amca." Ağzını açıp derin nefesler aldı ciğerine. "Bak gördün mü?"

Ayşem kahkahasını serbest bırakıp Peri'ye doladı kollarını. "Hiç Vedat amcası. Alıyor ya işte," dedi, yalancı sitemle.

Ramiz'in salon girişinde görünmesiyle Doğan ayağa kalktı. "Getir Ramiz, ver küçük hanımın hediyesini."

Ramiz birkaç adımda Doğan'a ulaşıp büyük paketi uzattı. Selam verip kendileri için ayrılan yan eve geçmek için arkasını dönerek ayrıldı odadan. Doğan elindeki büyük paketi ortadaki mermer sehpaya bıraktı. Peri gözlerinden merak fışkırarak bakıyordu kutuya.

"Açabilirsin," dedi Ayşem. "Hatta ben de sana yardım edeyim, ister misin?"

"İsterim." Peri paketin yanına ulaşıp pembe süslü kâğıtla sarılmış kutunun üstünde minik ellerini gezdirdi. Ayşem de gelip sehpanın yanında diz çöktü. Pembe kurdeleyle bağlanmıştı kutu. Ayşem kurdelenin ucundan tutup çekti. "Efşan teyzen senin bunu çok seveceğini söyledi. Biz de senin için en güzelini seçmeye çalıştık. Umarım beğenirsin."

Peri sessiz, merakla Ayşem'in kutuyu açmasını bekliyordu. Kutuyu kurdeleden kurtarıp ambalajı çıkarttı Ayşem. Gözleri arada Peri'ye kayıyor, keyiften kahkahalar atmak istiyordu. Hissettiği mutluluğun gerçek olduğu hâlâ arada hayal gibi geliyordu. Oyuncak ortaya çıkınca Peri'nin gözleri kocaman açıldı. "Teyze!" dedi neşe ve şaşkınlıkla.

Ayşem ona bakıp küçük bir kahkaha attı. Oyuncağı paketinden çıkartıp sehpaya bıraktı. Peri yerinde zıplayıp oyuncaklara dokundu. "Doktor oyuncaklarım," diye bağırdı.

"Evet. Aslında daha farklıları da var ama Doğan bunu seçti. Bununla ameliyat da yapabiliyorsun."

Sevinçten gözleri kamaşan küçük kız Doğan'a döndü. Yerinde zıplayıp kahkaha attı. Birkaç adımda Doğan'a ulaşıp küçük bedenini amcasının kollarına bıraktı. "Teşekkür ederim."

Kendi kanından ve canından olan kız, kollarına atladığında önce şaşkınlık daha sonra tarifsiz bir sevgi konuk oldu kalbine. Yüreğindeki ağır hançer daha derine saplanıp kaldı. Belki hiç çıkmayacak hançerin acısıyla kocaman gülümseyip Peri'yi sardı. "Amcaya teşekkür etme. Beğendiğine sevindim."

"Çok sevdim," diyerek sarıldı ve Doğan'ın kolları arasından aynı hızla koptu. Oyuncağa tekrar koştu.

Peri oyuncakları tek tek çıkartırken Ayşem'in bakışları Doğan'la kesişti. Birbirlerine burukça tebessüm ettiler. Belki de ilk defa her ikisi de konuşmadan sessizce iletişim sağlıyordu. Gözden kalbe yol açılıyor, köprüler kuruluyordu. Her an ve yaşanan onlara yeni bir şey katıyordu. Sevmenin dışında, birbirlerini tamamlama yolunu karşılıyordu...

"Kaç yumurta?" dedi Ayşem, aşçı Peri'ye bakıp. "Bilir gibisiniz küçük hanım."

Elindeki çırpma telini havada salladı Peri. "Bilmiyorum ki," dedi kıkırdayıp. "Hiç yapmadım."

Ayşem ve Efşan birbirlerine göz ucuyla bakıp Peri'ye döndüler. Anneler ve kızları kek yapardı. Anne malzemeleri katar, kız da karıştırırdı. Olamamıştı. Ayşem Peri'ye fark ettirmeden sıkıntılı nefesini saldı. "Öğreniriz biz de. Üç yumurta, bir bardak şekerle başlıyoruz. Aklında tut bunları, tamam mı?"

"Üç yumurta, bir bardak şeker, tuttum."

Ayşem başını salladı gülümseyerek. "Kır yumurtaları teyzesi," dedi Efşan'a. Efşan avuçlarına bıraktığı üç yumurtayı tek tek kırmaya başladı. Ayşem şekeri Peri'ye uzattı. "Bunu sen dök içine."

Toz şekerin yumurtaya inişini gülümseyerek keyifle izledi Peri. İlk defa kek yapıyordu ve çok mutluydu.

"Keki nasıl seversin aşçı Peri?" dedi Efşan. "Çikolatalı mı, meyveli mi yoksa sade mi?"

"Çikolatalı!"

Ayşem gülümsedi. "Aksini düşünmemiştim."

Vedat ve Doğan da yanlarına gelip Peri'nin birer yanına oturdular. "Akşam yemekte kek mi yiyeceğiz?" dedi Vedat, Peri'ye.

"Çocuklar yemek yapmaz ki Vedat amca. Büyükler yemek yapar. Teyzeme sormalısın."

Vedat, safirlere döndü. "Haklısın, teyzen de güzel yemek yapıyor." Efşan çarpık bir gülüşle sessiz kaldı.

Ayşem işaret parmağını Vedat'a çevirdi. "Dönünce sana birkaç koli kuru patlıcan göndereceğim, Urfa ganimetlerini daha çok seveceksin. Perimiz de yesin, bilsin. Efşan size bizim usul yapar."

Peri çırptığı kekten başını kaldırıp gülümsedi Ayşem'e ve işine geri döndü. Peri'nin ciddi bir ifadeyle karıştırdığı harca yağ ekledi Efşan. "Karıştırmaya devam et canım."

"Ediyorum ya teyze..."

Doğan, Ayşem'e döndü bu sefer. "Ne yemek yapacaksın sevgili eşim, kocanı aç bırakmazsın sen?"

Kollarını göğsünde bağladı Ayşem. Sevimlilikle gülümsedi. "Ne istiyor sevgili eşim?"

Vedat ve Efşan ikisinden alamadıkları keyifli bakışlarıyla sessizce izliyordu. Bilmeyen, duymayan birileri onların hiçbir şey yaşamamış, acı ve ayrılık çemberinden

geçmemiş olduğunu düşünürdü. Her ikisi de çok ama çok mutlu görünüyordu.

Doğan ona bakarak dudaklarını sağa sola kıvırdı. Keyiften dört köşe kıvamında Ayşem'e bakıyordu. "Soslu tavuk istiyorum, fırında. Yanına da patates kızartması ve salata olabilir."

Ayşem düşünerek başını sağa sola salladı. "Kolaymış. Olur."

"Ben de beğendim. Eksik varsa aldıralım," dedi Vedat, sonra Peri'ye döndü. "Sen ne yemek istersin?"

Harç karıştırmaya kendini kaptırmış olan Peri sohbeti kaçırmıştı. "Kek," dedi masumca. "Çikolatalı hem de."

Uzun siyah saçlara tarağı geçirip aşağıya çekti. Mis gibi kokmuştu Peri. Ayşem bir zamanlar annesinin saçlarını tarardı. Kendi sarı saçlarına zıt kömür karası saçlara imrenirdi. Siyah ve ışıltılı saçlar canlılıkla parlardı. Peri ile geçirdiği her bir anı aklına kazırken ister istemez o günlere dönmekten kendini alamıyordu. Bir gün bundan da kurtulacağını düşündü. Peri'yi Peri olarak görecekti. Gülperi ne demişti, o ikimizin kızı...

Peri esneyerek minik elini ağzına kapattı. Evin içinde tümgün zıplayarak geçirmişti ve banyo sonrası yorgun düşmüştü. "Teyze?"

Ayşem işittiği sözle kalbi tekledi. "Teyzem?"

"Uykum geliyor."

"Tamam," diyerek tarağı yatağa bırakıp saçları üçe ayırdı. "Annenin saçlarını çoğunlukla ben örerdim. Senin saçlarını örmek tıpkı annenin saçlarını örmek gibi, Peri."

Peri'nin yorgun gözleri kapanıp açıldı. Uyku ağır basıyordu sanki. Annesini dinlemeyi çok seviyordu. Kısa

bir zaman da çok şey öğrenmişti ama küçüktü ve uykusu geliyordu. "Gerçekten mi?"

Ayşem hızlıca ördüğü saçlara tokayı geçirip tarağı komodinin üzerine bırakıp yatağı açtı. "Hadi gel bakalım. Seninle annenli bir sohbet edelim."

Peri çocuksu mutluluğuyla yatağa zıplayarak girerken Ayşem de ışığı kıstı. Peri, Ayşem'in örtüyü üzerine örtmesini izledi. Teyzesi yanına uzanınca ellerini birleştirip yan dönerek yanağının altına bıraktı. "Teyzem dedi ki sen bizim en büyük şansımızmışsın. Ne demek istedi anlamadım. Ama bana bir gün anlayacağımı söyledi."

Ayşem de yan dönerek Peri gibi yaptı. Mavi gözlerini küçük kıza çevirdi. "Teyzen abartıyor. Bir gün anlayacağın şey sadece benim sizi çok seviyor olduğum olacak."

"Ben seni sevdim," dedi Peri tekrar esneyerek. "Hadi bana annemi anlat. Rüyama gelir mi?"

"Daha önce hiç geldi mi? Gördün mü onu?"

"Bilmiyorum ki teyze, uyanınca hiçbir şey hatırlamıyorum." Küçük kıkırtılara eşlik etti Ayşem.

"Tamam. Başlıyorum. Annen ve ben beş yaşında tanıştık. Hiç kavga etmezdik. Hep oyun oynardık. Bir gün o gelirdi, bir gün ben giderdim evine. Üstümüz, yüzümüz çamur, toprak olurdu akşam olduğunda. Ertesi gün yine öyle yapardık. Hiç yorulmazdık. Sonra aynı zaman da okula başladık. Hiç ayrılmadık. Aynı okul, aynı sırada yıllarca okuduk." Ayşem Peri'nin kapanan ve açılan gözlerine bakıp gülümsedi. "Çok güzel bir yerimiz vardı. Tüm hayallerimizi orada kurardık. Annen babanla orada buluşurdu. Bazen üçümüz birlikte sohbet ederdik."

Mırıldandı Peri. "Teyzem bana babamı da anlattı. Biliyorum onu. Çok iyi bir adammış. Beni çok severmiş. Annemi de çok severmiş. Ama annemi daha çok özlüyorum teyze."

Ayşem yutkundu. Peri'nin masum yüzüne avucunu yerleştirdi. "Anneler de babalar da özlenir. Henüz küçüksün, o yüzden bu şekilde düşünüyorsun. Babanın senin için yapmayacağı şey yoktu. Devam ediyorum. Buluştuğumuz yer yaşadığımız yerde çok gizli bir yerdi. Bir gün seni oraya götüreceğim, Peri. Annen de belki o gün aramızda olur. Perileri biz göremeyiz ama onlar bizi görebilir."

"Peri mi? Annem peri mi oldu?"

"Evet. Periler çok ama çok uzun yaşar. Tıpkı senin gibi..."

"Ne zaman götüreceksin beni, teyze?"

"Zamanı geldiğinde götüreceğim canım."

"Başka ne yapardınız annemle?"

Gözleri ha kapandı ha kapanacak kıza gülümsedi. Birkaç kelime etse uyuyacaktı Peri. Anlatmak istedi Ayşem. Gecelerce günlerce Gülperi'yi anlatmak istiyordu. İlk defa anlatmak istiyordu. Ne varsa kusmak, konuşmak.

"Babam bizi bir gün büyük bir parka götürdü. Çarpışan arabalara bineceğiz ama annen hiç binmediği için korkuyordu. Hem istiyordu hem korkuyordu. Zorla bindirdim onu. Ondan sonra o kadar çok sevdi ki kahkahalarla beni geçmeye çalışırdı. Sürekli bana çarpardı."

Peri tamamen uykuya dalmıştı. Ayşem küçük kızın elini aldı başının altından. Peri tek bir tepki bile vermedi. Dakikalarca izledi uzandığı yerden. Annesinin masum yüzü kızına hediye edilmişti.

"Sonra bir gün masallardaki kötü adam geldi. Tüm dünya karardı, Peri. Annen ve ben o karanlıkta kaybolduk. Yolumuzu bulamadık. Çok çırpındık ama olmadı." Gözleri doldu. Yastığa bir damla yaş indi. "Ayşem teyzen yaptığı, yapacağı hiçbir şey için pişman olmadı. Olmayacak. Çünkü ne yapsa yetmeyecek." Yutkunarak doğ-

ruldu. Peri'nin yanağından küçük öpücükler alıp çıktı odadan.

Salona geldiğinde Efşan'ın çayları dağıtıyor olduğunu gördü. Alacak ifadeleri vardı. Hepsine dik dik bakarken gözlerini kıstı. Şu an gözünde Vedat'ta dâhil hepsi küçücüktü. Sessizce yaklaşıp Doğan'ın yanına oturdu. Karşısına oturan Efşan'a baktı.

Efşan gözlerini kaçırıp önündeki çaya indirdi. "Neden öyle bakıyorsun abla?"

"Bilmem. Neden bakmalıyım öyle ya da nasıl bakmalıyım Efşan?"

"Ayşem!" dedi Doğan, nahif bir çağrışımdı. Ayşem ona döndü ama kadının gözleri hiç nahif bakmıyordu.

"Canım?" dedi tek kaşı havada, sus dercesine. Doğan anlamışçasına susarak önüne döndü.

"Vedat," dedi adama bakarak. Vedat'ın bakışları Ayşem'i buldu. "Sen gerçekten iyi bir adamsın. Mükemmelsin. Benim, bizim için yaptıklarını asla ödeyemem. Ama benim ne olduğumu biliyorsun. Kim olduğumu ve nasıl manyak olabileceğimi. Çok ciddi bir şey dönüyor ortada. Ayşem sormuyor diye düşünmüyor da sanmayın. Başlayın şimdi."

Beresini takıp üstüne kabanını geçirdi. Duyduklarını ağır ama çok ağır gelmiş, ne hissedeceğini şaşırmıştı. Kendi sorunlarıyla baş etmeye çalışırken Efşan'ı görememişti, bunun için kendini asla affetmeyecekti. Yükün biri iniyor, biri biniyordu omuzlarına. "Lanet sevgi anlayışım," dediği yerde yine üzüntüye boğulmamak için çırpınıyordu. Cam kapıyı açarak dışarı çıktı. Sert ama çok sert hava tenine nüfuz edince rahatladı. Rüzgârın hırçınlığı

mı daha çoktu yoksa içindeki fırtınanın mı, kestiremedi. Bitmek bilmeyen huzursuzluğun en iyi yönü Vedat'tı. O da ne kadar iyi sayılabilir karışıktı. Evin balkon korkuluklarına yürüdü. Buz gibi demire sıkıca asıldı. Bağırmak, haykırmak, "Artık bize uğrama kötülük!" diye çığlık atmak istiyordu. Ardından gelen ayak seslerini işittiğinde dönmedi. Beresini biraz daha aşağı indirmişti Doğan. "Üşüteceksin!" dedi, kollarıyla sardı kadını.

"Sana küsmek istiyorum."

"Sen sevdiklerine küsmezsin. En çok beni sevdiğine göre bana asla küsmezsin."

"Kızarım o zaman. Ben sevdiklerime çok da güzel kızarım."

"Geçer!" dedi Doğan. Eğilip buz tutmuş yanağına sıcacık bir öpücük kondurdu. "Ben bir şey saklamadım, Ayşem."

"Sen benden intikam alıyorsun. Sakladın. Onca şey olurken sen bana tek laf etmedin."

"Çok ciddi bir şey olsa haberin olurdu. Korktuğun gibi bir şey yok. Bizim kendi sorunlarımız vardı. Efşan'dan söylememesini biz istedik. Bu saklamak olmamalı."

"Ne olmalı peki?"

"Seni daha fazla üzmemek olabilir, yormamak, zorlamamak, tek başına ortalığı ayağa kaldırmanı engellemek olabilir. Bilsen yine birilerinin kafasına silah dayayacak kadar gözün dönecekti. O silah bir gün patlayacak diye ödüm kopuyor. Sen korkmuyorsun ama ben korkuyorum. Yapma lütfen!"

Gözlerini sıkıca yumarak nefes aldı. Açıp usulca çıktı Doğan'ın kollarından. Ona dönerek karanlıkta parlayan mavi gözlerini kaldırdı. "Çok üzüldüm. Ben kendi derdime düşmüşken canımın parçası olan birinin benden habersiz yaşadıkları kendimi eksik hissettirdi. Ben sen-

den kendim için sakladım, sen benden benim için. Ben kesinlikle çok bencil bir kadınım!"

Kaşları çatıldı Doğan'ın. Ayşem her şey olabilirdi ama asla bencil olamazdı. "Sen mi?"

"Evet, ben. Bencilim. Kendimi düşündüm hep. Kimseyi düşünmedim. Düşünmüş olsam daha önce öğrenirdim."

"Sen her şey olabilirsin ama asla bencil olamazsın Ayşem. Tam aksine sen kendinden başka herkesi düşünüyorsun! Bilmiyor olman senin hayrına olacaktı ki öyle de oldu. Kendini ne için suçluyorsun? Sen herkese ve her şeye yetişemezsin!"

İkna olmadı. Başını hızla ileri geri salladı. "Bencilim ben! Görmedim. Hissetmedim bile. Bunu nasıl yaptım bilmiyorum. O bana kalan en güzel şey. Ona nasıl sahip çıkmam Doğan, beni anlamıyorsun."

Hızlı hareketliye kadının başını elleri arasına aldığında Ayşem durup ona baktı. Mavi gözleri yaşlarla parlıyordu. "Senlik bir şey yoktu. Senin çözebileceğin bir şey değil! Kendini boş yere yıpratma!"

"Nasıl gideceğim ben şimdi Doğan? Aklım burada kalacak!"

"Kalmayacak! Vedat var. Efşan'a kimse yaklaşamaz! Gerekirse arkasında kocaman bir aşiret var, sen varsın, ben varım. O kadar kolay mı?"

Durup Doğan'ın güven aşılayan bakışları, güç veren sözleriyle bir çocuk edasında dudaklarını büktü. "Kolay değil, değil mi?"

Acı bir gülüş belirdi Doğan'ın dudaklarında. Masum bir çocuk gibiydi Ayşem karşısında. "Ah semai... Ben seni daha nasıl sevsem kapanır yaraların?"

İki elinin arasındaki kadını göğsüne çekip bastırdı. Ellerini kadının sırtına bırakıp sakinleşmesini ister gibi

okşadı. Doğan'ın net bildiği şey, dünyada sevilecek en değerli kadının Ayşem olduğuydu. Sevilmeye layık en güzel kadın...

Sürekli işittiği *Gökyüzüm* hitabını kendi dillerinde duydu. Yüreği hoşlukla doldu, içi boşalmış gibi hissetti. Hüzünleri kalbinden çekilmiş, rahatlamıştı. Doğan kendisini daha nasıl sevebilirdi ki? Daha ne yapabilirdi kendisi için? Asıl sorunun sahibi kendisi olmalıydı. Ayşem, Doğan'ı nasıl sevse teşekküre gerek kalmazdı?

"Elif gibi yalnız kalbime esresin! Aşk bir şedde, seni bana çarpan... Varlığın yeter."

17. Bölüm

Kızdın mı Sen Bana?

Şanlıurfa...

İstanbul'dan bir gün önce dönmüşlerdi. Ayşem'in kalbi de aklı da İstanbul'da kalmıştı ama hayatı Urfa'da akıyordu, bunun bilincindeydi fakat yine de aklı kara gözlü, güzel Peri'ye takılı kalmıştı. Babası Tahsin Bey ve Nagehan Hanım ve Helin de Peri ile tanışmak için İstanbul'a gelmişlerdi. Birlikte dönmüşlerdi.

Ayşem'in gittiğinin tersine olan ruh hâline anne baba olarak iç geçirip mutlu olmuşlardı. Kızları gerçekten hayata dönüyordu. Bunu borçlu oldukları Doğan'a da teşekkür etmişlerdi ama Doğan teşekkürü kabul etmemişti.

İlk iş olarak belediyeye geçip hazırlanan sözleşmeye imzayı atmıştı Ayşem. Bu onun ilk bireysel işi olacaktı. Heyecanlıydı, korkuyordu ama yanında çok yakışıklı ve olduğu gerçeği onu rahatlatıyordu.

Eşyalarını toplamıştı. Çantasını eline alıp montuna uzandı. Koluna takıp odasından çıktı. Aysima'yı görünce gülümsedi. "Baran'ı göremiyorum."

"Çalışıyordur," dedi Aysima safça.

"Ben senin yanında çalışıyor sanıyordum," diyerek kahkaha attı.

"Ayşem," dedi Aysima, kendisini gülümsemekten alamadı. "Onun yanında yapma ne olur, utanıyorum."

Ayşem gülümseyerek göz devirdi. "Uyan artık Aysima, utangaçlık edepten onu anladım da Baran'dan neden utanasın ki?"

Yüzünü bir sıcaklık basan genç kadın eliyle kendine hava verdi. "Çünkü o bir erkek!"

Etrafına bakıp masaya eğildi. Sağ elini masaya dayayıp Aysima'ya yaklaştı. "Evet, ama senin kocan! Utanmak istiyorsan başka erkeklerden utanabilirsin, Baran'dan değil."

"Ay," diye cırladı Aysima. Ellerini yüzüne kapattı. "Ayşem sus!"

Bir kez daha göz devirip kadının yüzüne kapattığı elleri tek eliyle açtı. "Bak ben Baran için üzülmeye başladım Aysima, yapma böyle. Sen ne kadar cesursan o, o kadar âşık."

Kaşları birleşti Aysima'nın. "O da ne demek?"

"O şu demek, senin için daha fazla delirmesini, Aysima Aysima diye aklını oynatmasını istiyorsan azıcık da sen ver! Kadın olmanın avantajları..." Aysima'ya göz kırptı. "Bir kez de elini sen tut." Aysima'nın şapşal bakan suratına kahkaha attı. "Ben çıkıyorum. Sen de bekleme, Baran'la bir şeyler yapın."

"Manyak."

Aysima'nın sözüne bir kahkaha daha atarak Doğan'ın odasına girdi. İyi insanı kocasının yanında bulmuştu. "Nasılsın Baran?"

Elindeki dosyayı kapatıp doğruldu Baran. Ayşem de ki bariz değişikliğe dudağını büktü. "İyidir bacım, sen de çok iyi görünüyorsun."

Çantasını ve montunu koltuğa bırakıp Doğan'ın yanına dolandı. Ellerini adamın iki omzuna bıraktığında biri

Doğan tarafından tutuldu. "Tatil iyi geldi. Ben de tam senden bahsetmiştim Aysima'ya."

"Öyle mi, hangi konuda?" Baran'ın Aysima adını işittiğindeki bakışlarında ışıklar yanıyordu. "Ben çıkıyorum. Aysima da eve mi döner, yemeğe mi gidersiniz yoksa biraz uzağa mı, bilinmez. Ben gece mesaisine kalmışım sayarsınız. Saat daha erken, benim işim olduğu için erken çıkıyorum. Size bir faydam olsun diye dedim."

Doğan küçük bir kahkaha attığında Baran ok gibi fırladı yerinden. "Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz Baran," dedi Ayşem, kahkahalarına engel olmadı. Kapı kapanınca kollarını indirip ellerini Doğan'ın kaslarında gezdirmeye başladı. Adamın boynuna dudaklarını bastırdı. "Bugün yine çok karizma durumlardasınız ağam, size çok fena düşmek istiyorum."

"Siz de çok göz alıcı olmuşsunuz kırmızılarla, Ayşem Hanım. Aklım karışıyor sonra, bir Ayşem dalgası esiyor içimde. Onu ne yapacağız?" Doğan başını çevirip hemen dibindeki kadının dudaklarına dokundu kendi dudaklarıyla. Eli Ayşem'in saçlarına karışıp oyalandı. İnanılmaz diye nitelendirdiği kadının inanılmaz çekimine her an daha da tutkun hâle geliyordu ve eziyet gibi geçiyordu zaman.

Nefes mesafesinde birbirlerine baktılar. "O sorun mu sevgilim? Hallederiz de... Doğan!"

"Bir şey gelecek bu Doğan'ın ardından. Korkmalı mıyım?"

"Hayır." Ayşem doğruldu ve bir adım atıp masaya kalçasını dayadı. Doğan oturduğu yerden merakla neler diyeceğini bekledi. "Harran'a gideceğim."

"Babandan izin çıktı mı?"

"Babamdan izin almayalı çok uzun yıllar var. Hatta en son ne zaman izin aldığımı bile hatırlamıyorum."

"Konuşmadın bile yani?"

Ayşem kaşlarını kaldırıp diliyle, "Cık," etti. "Ama sevgili kocam benimle gelirse babamdan azar işitmem, değil mi? Annenle babanı görmeliyim. Uzun zaman oldu. Çok kötü gelinim ben. Annen küplere biniyordur şimdi."

Doğan'ın dudağının ucu havalandı. "Sen beni kullanıyor musun?"

"Evet!" Kocaman gülümsedi. "Çok mu belli ettim?"

Doğan sırıtarak başını sağa sola salladı. "Babana, annemle babamı görmeye gideceğim dersen sana kızmaz. İzin de verir."

"Olsun," dedi, omuz silkti. "Seninle gidersem güvende olduğumu bilir."

Bu sefer temkinle baktı kadına. "Amacın ne Ayşem? Annem ve babam olmadığı açık."

"Söyleyeceğim ama sen de babamı halledeceksin, söz mü?"

"Sen babandan korkuyorsun!"

"Saygılı bir ürküntü benimki. Hadi kocacığım..." Havadan öpücük attı Doğan'a. "Tek başıma gitmeme sen de izin vermezsin. Sen hallet! Şimdi ben gidiyorum derim, nereye, niçin diye bin tane soru soracak. Gece geri döneriz dersin, araba da kullandırmazsınız şimdi siz bana. Of of, ben bu hâllere düşecek kadın mıydım? Zılgıtlı ağıt yakasım geldi." Yüzünü buruşturdu.

"Elbette seninle geleceğim. Aksini düşünmedin ya? Hatta Günay artık yaşlanıncaya kadar senin koruman olacak, buna alış. Yapacak hiçbir şey yok! Seni kaybetmek istemiyorum. Kabul mü sevgili karıcığım?" dedi ayağa kalkıp. Ayşem de doğruldu karşısında.

Zordu belki ama mecbursa onun için de yapacak pek bir şey kalmıyordu. "Deniyorum. Başarabilirim."

"Görüyorum. Başaracaksın. O zaman ben de gidip sözünü geçiren koca rolümü babana oynayabilirim."

Kahkaha attığında, gözleri kısık ama keyifle bakan Ayşem adamın kalbine narince yumruk attı. "Dilini koparırım senin. Yok, şimdi dil olmaz, o önemli ve bana lazım. Neyse o kısma da sonra bakarız. Hadi babama gidiyoruz, birlikte çok mutlu, çok iyi anlaşan nişanlı çiftler olarak, anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Güzel, hadi çıkalım." Arkasını dönerek çantasına ve montuna ulaştı. Doğan ardından geliyordu. Kapıyı açıp çıktığında babasıyla karşılaştı. "Ah babacığım, biz de sana geliyorduk."

"Toplantıya geçiyorum, Doğan gelmiyor mu?"

Kapıyı çekip Tahsin Bey'e döndü Doğan. "Müsaadenle bizim Harran'a geçmemiz gerekiyor, abi."

Tahsin Bey kızına döndü. "Neden?"

Ayşem cevap vermedi. Sevimli sevimli gülümsedi sadece. Babası kural koymazdı. Ama koyarsa ardında dururdu. Ayşem onu ezmek asla istemezdi. Elindeki Doğan'ı kullanarak istediğini elde edecekti nasılsa.

"Babamla annemi göreceğiz, yani Ayşem. Uzun zaman oldu. Geceye kalmadan döneriz."

Tahsin Bey kızı ve damadı üzerinde sakince gezdirdi gözlerini. Doğan varsa içi bir nebze rahattı. Yine de baba olarak korkuyordu. Eve kapatmayacağına göre ki bunu asla yapmazdı, sesini çıkarmayacaktı.

"Gece geç olur. Dedesinde kalsın. Hatta sen de babamlarda kal Doğan. Ne olur ne olmaz. Onlara güvenmiyorum, biliyorsun. Yarın görüşürüz." Aceleyle yanlarından ayrılan babasına bakıp gülümsedi.

"Aslan kocam. Hadi kaçalım. Ben yolda anlatacağım sana!"

Arabanın kapısını açarak indi. Doğan da aracı durdurup indiğinde arkasındaki korumalara göz attı. Hepsi hazırda bekliyordu. Soğuk havayı içine çekerek Ayşem'e döndü. Önlerindeki yıkık dökük ama bacasından duman çıkan eve bakıyordu Ayşem. Bakmıyor, geçmişi içiyordu gözleriyle. Usul adımlarla yanına gelip durdu. "Seninle gelmemi ister misin?"

Ayşem başını salladı. "Hayır."

Yıllarca hiç üzerine uğramadığı tek bir şey vardı. O da Agâh'ın ailesiydi. Agâh'ın mezarını bile bilmiyordu. Ailesi onu Urfa Harran'a defnetmişti, sadece onu biliyordu ki o da annesinden duyduğuydu. Kendi iç dünyasında acılarını yine kendi başına yaşarken bu aileyi nasıl atladığını bugün kendine soruyor ama cevap alamıyordu kendinden. Eve bakarken utandı. Ev yokluktan yıkılmak üzereydi.

Gülperi'nin rüyasında bahsettiği insanların kim olduğunu bilmiyordu ama kalbinin sesi onu buraya getirmişti. Agâh'ın evine... Bir ablası, bir de ağabeyi olduğunu biliyordu. Annesi ve babası yıllar öncesinden hatırladığı kadarıyla genç yaşta anne baba olan yine genç insanlardı. Ölesiye pişmandı bu kadar geç kaldığı için. Çok önce gelmeliydi. Gelmese bile babasından ilgilenmesini istemeliydi. Belli ki babası da düşünememişti. Her şeyi düşünememişlerdi belki de...

Bu ev Gülperi'nin evine çok yakındı. En acısı da buydu. Bir adım attığında anılar beynine hücum etti ama yılmadı. Silkeledi zihnini. Devam etti. Arkasını dönüp baktığında Doğan'ı kaportaya yaslanmış, kolları göğsünde bağlı, başı yana yatmış kendini izlerken gördüğünde bu-

rukça gülümsedi. Doğan da aynı şekilde ona gülümsedi. Önüne dönerek tahta bahçe kapısını açtı. Derin bir nefes aldı ve birkaç adımda evin tahta kapısına ulaştı.

Yumruk yaptığı elini kapıya sertçe birkaç kez vurdu. Hemen açılmayan kapıda bekledi. Bacadan duman çıkıyordu. Evde birileri vardı. İllaki açılacaktı. Bir kez daha vurmak için elini kaldırmıştı ki küçük bir erkek çocuğu açtı kapıyı. Simsiyah saçları, kara gözleri ve esmer teniyle kime benziyor orada gözlerinden geçti Ayşem'in. Zorla gülümsedi anılarını zorlayarak. "Merhaba."

Küçük çocuk onu izliyordu. Kapıyı ardına kadar açmıştı. "Merhaba," dedi, öğretmeninden öğrendiği bilgilerle.

"Senin adın Hazar mı?"

Kendisini tanıyor olan kadını o tanımıyordu. "Adımı nereden biliyorsun?"

Agâh'ın ağabeyinin düğününe katılmışlığı vardı. Sonrasında amca olduğunu biliyordu. Karşısındaki çocuk Hazar'dan başka kimse olamazdı. "Annen veya babaannen evde mi?" Nasıl bildiği o kadar uzun bir hikâyeydi ki Ayşem hangi birini anlatsa küçük çocuk anlardı?

"Annem hasta, uyuyor ama babaannem içeride. Çağırayım mı?"

"Başka kimse var mı evde?"

"Dedem var ama o da hasta."

"Peki, ben içeri girebilir miyim?" Çocuğun gözlerine dikkatle bakıyordu. Küçüktü ama akıllı ve özgüveni yerinde bakışlarını yakaladı Ayşem. "Benim adım Ayşem, Doğan Ağa'yı bilir misin?"

Çocuk başını aşağı yukarı salladı. "Bilirim."

"Ben onun nişanlısıyım. Sizi ziyarete geldim."

İçeriden gelen, "Kim geldi Hazar?" sesine başını çevirip bakan küçük çocuğun ardından bir kadın belirdi.

Gözleri Ayşem'in anımsadığından hüzünlü ve çökmüş, bedeni incelmiş, zorla ayakta duran yaşlı bir kadın vardı. Kadına içi ezilerek ve gözleri dolu dolu baktı. Hüzünlü gözler anında açılarak gülümsemişti ona. O bakıştan bile ezildiğini hissetti.

"Hanımağam," diyordu kadın.

Dolu gözleriyle kadına gülümsedi. "Sizi ziyarete geldim Zeliha ana, beni içeri almayacak mısın?"

Kadın telaşla yol açtı yana kayarak. "Olur mu hiç öyle... Buyur."

Ayakkabılarını çıkarmak için hareket etti Ayşem. Arkasına dönüp bakma hissiyle istemsizce döndüğünde Doğan'ın hâlâ olduğu yerde durduğu şekilde ona baktığını gördü. Usulca dönerek eve girdi. Hazar kapıyı ardından kapattığında etrafına bakındı. Yokluğun kol gezdiği ev soğuktu. Kadının ona bir kapıyı daha açmasıyla sıcaklık yüzüne çarptı. Sıcacık odaya girdiğinde nefesini saldı. Oda boştu. Eski ama temiz koltuğa oturmasını istedi Zeliha Kadın. "Sana layık değil hanemiz, kusura kalma. Hoş geldin."

Kadının eline uzandı Ayşem. Kadın elini hızla çekti. "Aman hanımım."

"Olur mu Zeliha ana?" Mahcup bir şekilde bakıyordu kadına.

"Olur olur. Aldım say," dedi kadın. Ayşem teslim olarak yerine oturdu. "Hoş buldum. Gel sen de otur. Seni, sizi görmeye geldim. Çok geç kaldım biliyorum, affet."

Zeliha Kadın, Ayşem'e bakarken şaşkındı. Ayşem'in yanına usulca oturdu. Hazar da hemen yanına oturdu. Küçük çocuk yabancı olan kadına bakıyordu. Ayşem de ona arada kaçamak bakışlar atıyordu.

"Neyin geçi hanımım? Neden geç kalasın? Hanemize şeref getirdin."

"Estağfurullah," diyerek Hazar'a döndü. "Ne kadar da büyümüş. Bebekliğini biliyorum. Annemle gelmiştim," derken yutkundu. Yanlarında Gülperi de vardı o gün. Sırf o istedi diye annesinin peşine takılmıştı.

Kadın anlamıştı bakışlarından. Başını dertle salladı. "Büyüdü. Evimizin neşesi, her şeyi." Torununun başını okşadı Zeliha Kadın. Hazar da ona gülümsedi. "Ben sana bir çay dökeyim, yeni demledim. İçersin?"

Ayşem kadına minnetle gülümsedi. "İçerim."

Kadın kalktığında Hazar yerine iyice yerleşti. Sarı saçlar, bakımlı yüz hatları, bildiğinden değişik giyimiyle Ayşem'e bakmaya doyamıyordu. Sanki evlerine televizyonda gördüğü biri gelmiş gibi hissediyordu çocuk. Kendisine hayran hayran bakan çocuğa elini uzattı. "Gelsene yanıma." Elini tutmadı ama yaklaştı çocuk. "Annen nerede?"

"Diğer odada, uyuyor. Ben de ders çalışıyordum." Yere serilmiş defter ve kitapları işaret ettiğinde Ayşem o yöne hızla döndü. Yanlarından geçen ve sobanın üzerindeki demlikten çay dolduran kadına da baktı kısa bir an ve Hazar'a döndü. "Kaçıncı sınıftasın?"

"Üç."

"Oo sen adam olmuşsun artık." Kocaman güldü. Çocuğa da tebessüm ettirdi. Önüne çekilen sehpaya yardımcı oldu. Üzerine konan çayı biraz daha kendine çekti ve Hazar'a döndü. "Hadi sen dersine, ben babaannenle biraz sohbet edeceğim." Başka sıcak bir oda olup olmadığını bilmiyordu. Onun yanında konuşmak istemese de hadi odana diyemedi. Hazar da ikiletmeden yere serdiği kitaplarına koştu. Yerine oturan Zeliha Kadın'a döndü Ayşem. İki kadın da birbirlerine birkaç saniye baktılar. Sessiz sözlerle...

"Gelininin nesi var Zeliha ana?" diyerek söze girdi.

"Birkaç sene oldu," diyerek nefes aldı kadın. "Yatar durur, güçsüz düştü. Kendini zorla kaldırır yataktan."

"Doktora gitmediniz mi?"

"Gittik. Bulamadılar."

Ayşem gözlerini hüzünle kapatıp açarak çayından bir yudum aldı. "Abdullah amca nerede?"

"O da hasta hanımım," dediğinde Ayşem kadının sözünü kesti. "Ne hanımı Zeliha ana! Ayşem de bana." Tatlı sert sesine çekinik bakan kadına ısrar etti. "Ayşem iyidir. Kızım de hiç olmazsa. Ben de senin bir kızın sayılırım, sayılmaz mıyım?"

"O nasıl söz? Duyduklarım beni nasıl mutlu ediyor bilsen..." Kadının dolan gözlerine bakamadı Ayşem. Neler konuşuluyordu kim bilirdi...

"Nerede Abdullah amca?"

"O da içeride, birer soba kurduk oğlumla odalarına. Oğlumuzun yokluğu, başına gelenler ağır geldi. Hepimize ağır geldi ama Abdullah'a çok ağır geldi. Kaldıramadı. Kalbine vurdu üzüntünden. Dağ gibi adam eridi gitti kızım." Başörtüsünün ucuyla gözlerini sildi kadın. "Felç geçirdi."

Cengiz'e olan nefreti kat kat artarken kendini sıktı. Bir kötünün dokuz köye zararına ağlıyordu kalbi. İçeri akıttı gözyaşlarını. "Ben hâlâ yaşıyorum anacığım, Abdullah amcam nasıl dayansın."

"Dayanamadı kızım. Ciğerimin yarısı oğlumla gitti, yarısı da evimin eriyle." Oğlunun acısı iğne misali battı kadının kalbine. Hıçkırığıyla Ayşem'in kalbine sapladı gözyaşlarını. Tutmadı kendini. Akan yaşlardaki acılar dinmiyordu. Sabırla geçeceği günü bekleyecekti, çaresiz... Geçmeyeceğini bile bile bekleyecekti.

Hazar'ın bakışları ikisine döndüğünde topladı kendini. Kadının elini sıktı. "Çocuğu da üzüyoruz, yapma!"

Kadın başını sallarken Ayşem'e döndü. "Yaşıyoruz. Acılarla, sevinçlerle kaderimize razı..."

Bu kader değildi. Bu vahşetti. Ama kadına bir şey demedi. "Büyük oğlun nerede, ne iş yapar?"

"Şehirde şimdi. Yazın gelir burada çalışır. Pamuktu, fıstıktı toplarız birlikte. Tüm yük oğlumda. Yusufum da olmasa hiç ayakta duramayız. Yusuf ve Hazar evimizin her şeyi."

Evin her şeyi... Evde bir şey yoktu. Evde yokluk çoktu. Ve bu insanlar yetinmesini bilerek acılarla savaşan insanlardı. Tekrar elini sıktı kadının. Eğilip fısıldadı. "Bana güven Zeliha ana. Sana oğlunu getiremem ama bundan sonra ben yanınızdayım. Birlikte çok daha iyi olacağız."

Hazar onu duyuyordu.

Kadın anlamadı. Anlamak da istemedi. Elini Ayşem'in elinin üzerine bıraktı. "Gelmen, sorman yeter kızım."

"Yetmez! Yarın yine geleceğim. Bana güven! Sizin için bir şeyler yapmazsam Agâh'a olan minnet borcumu ödeyemem. O benim hayatımda tanıdığım en güzel insanlardan biriydi. Onun gibi bir evladı yetiştiren size biraz olsun yardımım dokunsun."

Kadın şaşkın. Kadın mutlu. Kadın ne diyeceğini bilmediği yerde öylece bakıyordu Ayşem'e. Kadının ellerine sıkıca asıldı. "Bundan sonra ölene kadar arkanızdayım."

Kapıdan uğurlanan Ayşem'in mutlu yüzünü gördüğünde arabanın içinden dudak bükerek gülümsedi. Hep görmek istediği kadını görebiliyor olmasına dua etti Doğan. Montuna sarılan Ayşem ulaşıp aracın kapısını açıp girdi. Kapıyı çekerken Doğan aracı çalıştırıp konağa çevirdi.

"Nasıl geçti?" Ayşem'e dönerek sordu. Ayşem'in sert bakışlarına kaş çattı. Yola bir kez daha döndü ama Ayşem'e tekrar baktı. "Ne oldu?"

Ayşem öfkeyle ellerini açtı. "Sana inanmıyorum, Doğan."

Arabayı durdurup Ayşem'e döndü. "Ben ne yaptım?"

Bedenini Doğan'a çevirdi öfkeyle. "Sen ki buranın ağasısın ama topraklarında kim, ne, nasıl haberin yok! Evde bir felçli ve hasta var! Ev üzerlerine yıkılacak neredeyse! Ne biçim ağasın sen?"

Gözlerini birkaç kez kırpıştıran Doğan, damarına çok güzel basan kadının haklı yönlerini bulmak için nefes alarak koltuğuna yaslandı. Zaten bu sözleri edebilecek tek kadın karşısında duruyordu, ne dese olmayacaktı. "Ayşem..." dedi usul bir sitemle.

"Ne Ayşem?"

"Hane hane dolaşmıyoruz. Onların bize gelmesi gerekiyor. İş ise iş! İmkân ise imkân! Ben nereden bileyim kim ne hâlde? Gelmeyecek kadar gururluysalar ben ne yapabilirim? Seksen yedi bin küsur insan yaşıyor Harran'da. Tam yüz sekiz tane mahalle var. El insaf kadın!"

Yan yan bakarak sakince yerine oturdu. Sırtını koltukla buluşturdu. O da haklı görünüyordu bu şekilde bakınca. Derin nefes alarak neden bu şekilde çıkıştığını düşündü. Doğan bilemezdi ama kendi bir kez düşünmüş olsa... "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Garip bir öfke kabardı bir anda. Anlayamadım."

"Şu sözleri başka biri edecek... Ay Ayşem ah..." Başını iki yana salladı Doğan. "Kullan beni, kullan."

Öfkesi dağılan, yerini pişmanlığa bırakan kadın yan yan baktı. "Kızdın mı sen bana?"

Aracı çalıştırıp yola devam etti Doğan. "Kızmadım."

"Yok, kesin kızdın."

"Kızmadım!" dedi üstüne basarak.

Ayşem sinsice sırıttı. "Kızdın kızdın."

"Ayşem!" diyerek sesini yükseltti Doğan.

Ayşem daha da gülümsedi ve sesini cilveyle harmanladı. "Efendim ağam?"

Yine kızdın diyecek sandığı için söylenmeye hazırlanan Doğan'ın nefesi tıkandı. Kısa bir an kadına bakarken şaşkındı. İflah olmazsın dercesine başını salladı. "Ağan kurban olsun sana."

18. Bölüm

Ne Dedi?

Tüm sevecenliğini kuşanan Ayşem, odaya girdi. Haşim Ağa'yı tespihini çekip, otururken buldu. Yanında oturan kayınvalidesine kocaman gülümsedi ama karşılığında hiçbir şey alamadı. Ayşem'in de çok umurunda olan bir şeydi. Daha büyük gülümseyerek Haşim babasına yaklaşıp eline uzandı.

"Hoş geldin kızım," dedi Haşim, ağzı dolu dolu kızım diyordu. Adam seviyordu gelinini. Öperek başına koyduğu elden Bergüzar'a ilişti babasına cevap verirken. "Hoş gördüm babacığım."

Bergüzar elini uzattı ve Ayşem hiç umursamadan öperek başına iliştirip geriye çekildi. "Hoş gelmişsin güzel gelinim," dedi Bergüzar. Ayşem'in sakladığı, yere indirdiği bakışları büyüyüp küçüldü. Kadının ağzından iyi bir kelam çıkmıştı. Tükürüğünde boğulmamak için yutkundu. Doğan'ın da dikkatinden kaçmamıştı annesi. Tek kaşını kaldırıp bakındı annesine.

"Hoş buldum, çok hoş buldum anneciğim," diyebildi Ayşem. "İyisiniz inşallah?" Hemen karşılarındaki koltuğa yerleşti, yanında Doğan'la.

"İyiyiz kızım, sen nasıl oldun?" diye soran kayınpederine döndü. "Ben iyiydim. Bir şeyim yoktu ki."

"Kolundan vuruldun diye duyduk."

İstemsiz eli koluna uzanıp yaranın üzerinde durdu. "O konu... Geçti, iyileşti çoktan. Küçük bir şeydi. Ciddi bir yara sayılmazdı."

"Bu kadar gözü kara olmasaydın kurşun oğluma gelecekti. Seni yetiştiren anne babaya ne demeli... Helal olsun."

Gitgide daha çok sevdiği Haşim babasına gülümsedi. Göz ucuyla Doğan'a baktı. "Anasına benzememiş, benzese seçmezdim," diyen iç sesine sırıttı. "Kim olsa yapardı. Çok önemli değildi. Geçti gitti. Başınıza açtığım sorunların yanında benimki küçük kalır."

Tespihini çevirip bileğine geçirdi Haşim. "Sen ne ettin ki kızım? İçimiz kalleş doluysa sen ne yapabilirsin ki? İyi de oldu aslında. Başka türlü yakamızdan düşmüyorlardı. Şimdi daha rahatız."

"Sözlerini tutarlarsa..." dedi Doğan. "Onlara güvenmiyorum."

"Kalleşin sözünü tuttuğu nerede görülmüş Doğan?" dedi babası. "Yapacak bir şeyimiz yok. Tetikte yaşayacağız."

Doğan başını sallayıp babasını onayladı. Ayşem sessizce onayladı. Yürekleri ağızlarında bekliyorlardı artık. Kimse karşı tarafa güvenmiyordu. Güvenilecek tek bir iyi yönleri yoktu. Yorucu bir hayat olacaktı belki ama başka çareleri de yoktu.

Bergüzar Hanım yerinde kıpırdanıp ayağa kalktı. Ayşem gözleri kısık kadının her hâlini her tavrını inceliyordu. Bugün çok sevecen duruyordu. Ayşem'in dikkatinden kaçmıyordu. Kaçması ihtimal dâhilinde bile değildi.

"Nereye anneciğim?" dedi hoş sesiyle, gülümseyerek.

"Söyleyeyim yemeği hazırlasınlar."

Ayşem hemen ayağa kalktı. "Sen otur, ben haber veririm."

Doğan, dudağının ucunda gizlediği gülüşüyle bir annesine bir Ayşem'e bakıyordu. Boks maçı izlese bu kadar keyif alabilir miydi, bilemezdi. Sesini çıkartmadı.

"Birlikte gidelim mutfağa," dedi Bergüzar Kadın. "Sen de gör, öğren. Bu evin gelini olacaksın nihayetinde."

Ayşem'in aklındaki tilkiler bile durup kadına bakıyordu. "Olur. Haklısın."

Çenesini havaya kaldıran Bergüzar Hanım, önden yürüdü. Ayşem de hayırdır diyerek başını hafifçe sağa sola sallayıp devam etti ardından. Odanın kapısını çekip babasını ve Doğan'ı ardında bırakınca kayınvalidesine döndü. Maskeleri düşen iki kadın birbirlerine baktılar.

"Hayırdır anneciğim, sizi bugün pek bir beni sever gördüm. Bunun bir sebebi var mıdır?" Çenesi aynı kayınvalidesi gibi havaya kalkmıştı.

"Var, olmaz mı? Seni sevmiyorum diye oğlumu kendime düşman edeceğim mi sandın?"

Ayşem'in kaşları havalanırken dudakları birleşip büküldü. Karşısındaki kadına baktı birkaç saniye. "Sen beni neden sevmiyorsun? Neyim eksik benim? Baklava açan, içli köfte yapan ve burnuna hızma takan gelin istiyorsan ben onları da yapıyorum. Sorunun ne?"

Gözleri kısılan kadın bir süre cevap vermeden izledi Ayşem'in kendinden emin cevap bekler hâlini. "Varsın! Bu yeter!"

"Bu mu yani? Ben sana ne yapmış olabilirim ki?"

"Doğmuşsun!"

Başka cevap alamayacaktı. Başını aşağı yukarı salladı. İhtiyacı yoktu cevaba. Sevmiyordu ve sevgi görmedikçe de sevmeyecekti kayınvalidesini. "Önden buyur anneciğim, bu yol ikimize dar! Ben seni takip ederim." Yol dar falan değildi. Ayşem sözleriyle bir şeyleri izah ediyordu. Karşısındaki kadın da onu pek tabii anlıyordu.

"Öyle yapalım gelinim. En iyisi bu." Çenesi havada önden yürümeye başladı. Ayşem ardından göz devirdi. Kimseye bariz kötülüğü dokunmayan bu kadının derdi neydi? Neden sevmiyordu onu? Gelin sıfatı için olsa, olmuyordu çünkü çocukluğunda da sevmezdi Ayşem'i.

Yemeğe oturmadan çıka gelen Fikret de onlara katılmıştı. İlginçtir ki Ayşem kendini asla yabancı hissetmiyordu içlerinde. Sanki yıllardır aynı evde aynı masada yemek yiyor, konakta birlikte yaşıyorlardı. Özellikle Haşim babasına olan yakınlığını hiç zorlanmadan yerine getiriyordu.

Yapacağı binanın onlara katacağı reklamın gelirini üçe beş katarak anlattığında Haşim Ağa'nın gözleri parlıyordu ve gururla Ayşem'i dinliyordu. Belediyeden gelen birkaç iş teklifini duyunca adamın gözlerinde hayali dolar işareti belirmesine gülümsedi Ayşem. "Evet, babacığım teklifler var ama elimizde çok iş var. Nasıl olur bilemiyoruz. Doğan daha iyi izah edebilir." Topu kocasına atarak nefes aldı. Bu gece bu kadar şişirme kâfiydi.

Haşim Ağa oğluna döndü. "Nasıl olacak ya Doğan? Yetişemezseniz iş elinizden kaçar."

"Şirket için yeni bina düşündük Tahsin abi ile. Daha büyük bir yer yapacağız ve daha çok iş imkânı sunacağız. Yetişmek zorundayız."

Haşim Ağa parmağını keyifle kaldırıp indirdi. "Öyle yapalım. Hem biz kazanalım hem halkımız."

"Pamuk fabrikası için de bir değişim şart," dedi Fikret, ailesi ona döndü. "Helin'le uğradık bugün. Makinelerde sıkıntı var, birkaçında. Daha iyi, daha büyük makineler ve daha büyük bir alan gerektiğini düşündük."

"Helin'le mi?" dedi Bergüzar Hanım. "Helin neden düşündü ki?" Kadının rengi attı aniden. Ayşem alt dudağını dişleri arasına alıp anne oğul arasında mekik dokuyordu.

"Evet, ziraat mühendisi Helin. Yeni ekim için pamuk tohumlarına göz attık." Fikret çekinmiyor, gerektiği kadar bilgiyi veriyordu. Ne anlayacakları onlara kalmıştı. Tahsin Bey bile bilirken kendi ailesine de ufaktan çıtlatabilirdi.

"Maşallah," dedi Haşim Ağa. "Tahsin'in akıllı kızları... Çalışkan kızları..." diye söylenerek Doğan'a döndü. "Yeni fabrika için de konuşun Tahsin'le."

Doğan başını salladı. "Olur baba."

Bergüzar Hanım, Fikret'ten alamadı gözlerini, aklında yanan lambayla gözlerini kıstı. Bir Bekir Ağa torunu daha kaldırmazdı kalbi. "Aferin Tahsin'in kızlarına. Biri bize nasip oldu. Helin de yakında bulur nasibini. Hilvan'ın hanımağası da kız arardı oğluna. Helin'den iyisini bulamaz. Söyleyeceğim bir tanışsınlar. Nagehan da benim gibi düşünür zaten, bilirim."

Gözleri kocaman açılan Ayşem, yutkunup, ağzından oğlunu acıtan sözler çıkaran kadına nutku tutulmuş gibi bakıyordu. Masaya bomba düşse daha az kayıp olabilirdi. Kayınvalidesi konuyu çözmeye başlamıştı. Göz ucuyla Doğan'a baktığında adamın bezmiş bakışlarını fark etti. Haşim babasına baktı ama adamda bariz bir değişiklik yoktu. Henüz uyanmamıştı belli ki. Fikret'e bakmaya korkuyordu Ayşem ama baktı.

Dirseklerini masaya dayayan Fikret, Ellerini birleştirip çenesine yasladı. Gayet sakin görünüyordu. Annesine bakarken başını yana yatırdı. "Ağa gelini olacağına şüphem yok anne," dedi, ürkütücü bir sakinlik vardı üzerinde fakat sesinden dökülen tını aynı şeyi söylemiyordu.

Annesi oğlunun gözlerinin içine bakıyordu. "Elbet oğlum. Sonuçta Hilvan'da sevdiğimiz akrabalarımız da var. Helin, Hilvan'a yaraşır."

"Yaraşacağından şüphem yoktur. Hilvan'a değil ama," dedi Fikret. "Harran'a gelin olacak."

"Ney?" dedi Haşim Ağa. "Ne dersin sen?"

Şaşkınlık ifadelerine gülmemek için arkasına yaslanıp elini alnına koyan Ayşem dudaklarını birbirine bastırdı. Kardeşi ağabeyinden daha manyak olabilir miydi?

"Olmaz!" diyerek masayı sıkıca tuttu Bergüzar Hanım.

Fikret başını aşağı yukarı salladı. "Olur ana, olur. Bal gibi olur," dedikten sonra babasına döndü. "Özür dilerim baba. Böyle söylemek istemezdim ama annem istediğim kızı başkasına layık görünce bu şekilde oldu."

Adam şoktan çıkamadı. Oğluna öylece bakıyordu. Hiç aklına gelmezdi ki oğlu Helin'i istesin. Adamın hareketsiz hâli Doğan'ı korkuttuğunda babasının omzuna dokundu telaşla. "Baba, iyi misin?"

Ayşem de elini indirip telaş içinde Haşim babasına baktı. Adam gözlerini bile kırpmadan Fikret'e bakıyordu. "Babacığım," dedi adama bedeniyle dönerek.

Haşim Ağa başını çevirip Ayşem'in endişeli gözlerine bakıp sırıttı. "Ne dedi bu sıpa?"

Kocasının güldüğünü gören Bergüzar Hanım nefesini saldı. Dert birken ikiye çıkmıştı. Bu böyle olamazdı ona göre. "Fikret!" dedi sertçe.

Haşim Ağa karısını duymuyordu bile. Ayşem'e bakıyordu. Ayşem de kime bakacağını, ne diyeceğini kestiremiyordu ama adam gülümsüyordu. "Fikret, Helin'i istiyor sanki. Ben öyle anladım babacığım."

"İstemiyor!" dedi kayınvalidesi. "İstemeyecek! Bir evden bir kız yeter. Kız mı yok Fikret? Benim oğullarım ne diye gidip aynı evin kızlarını alıyor?"

Çok fazla şey diyebilirdi babası masada olmasaydı. "Sen neden kabul etmiyorsun anne?" dedi Fikret. "Abim de ben de istediğimiz kişilerle evlenmek istiyoruz. Hadi abim yolu yarıladı. Benim için de değişen

bir şey olmayacak." Annesine meydan okuyan sesi ve bakışlarıyla devam etti. "Helin bu eve gelin olacak!"

Masadan ışık hızıyla kalktı. Oğluna bakıyordu ama kocasına, "Bir şey demeyecek misin Haşim Ağa?" dedi.

Hiddetlenen kadına döndü Haşim Ağa. "Kader hanım, kader."

Öfkesi katlanan kadın dişlerini sıktı. "Beni öldürün, ondan sonra alırsınız Helin'i."

"Anne!" dedi Doğan. "Karışma! İstiyorlarsa evlenirler. Yuva onların, istek onların. Seninle değil, birbirleriyle yaşayacaklar. Sevmediği bir kızı nasıl alacaksın oğluna? Fikret mutsuz mu olsun istersin?"

Doğan'a döndü annesi. "Biri çok mutluluk getirdi de sıra ikincisinde."

Zerre kadar umurunda olmayan ve olmayacak sözlerin bir kulağından girip diğerinden çıkmasına gülmek isterdi ama sonraya saklayarak kırılmış Ayşem ifadesini takındı.

"Bergüzar!" diye bağırdı Haşim Ağa, etkilenmeyen kadın yine de kocasına döndü. Adamın kınar bakışlarına da aldırmadı. "Yalan mı?"

"Sen nereden biliyorsun anne? Mutsuz gibi mi duruyorum?"

Oğullarına ve kocasına, en son da Ayşem'e sert bir bakış atıp odadan çıktı. Mutsuz gibi durmuyordu. Sorun da oradaydı. İstemediği kadınlarla oğulları mutlu oluyordu. Mutlu olmalarını çok istese de Ayşem ve Helin istediği gelinler değildi.

Haşim Ağa da ayağa kalktı. "Tahsin'le ben konuşurum. Gider isteriz. Annenize bakmayın siz. Öfkelenince ne dediğini bilmiyor."

Ayşem boğazını temizleyerek ayağa kalktı. "Öyledir babacığım, anne sonuçta..."

"Öyle... Yav ne ister benim yeğenlerimden, anlamış değilim. Neyse ben odama çekiliyorum. Size afiyet olsun."

"Allah rahatlık versin babacığım."

"Sağ ol kızım, sağ ol." Ağzının içinde homurdanarak odadan çıktı Haşim Ağa. Ayşem nefesini salıp Fikret'e indirdi gözlerini.

"Delirdin mi sen, akşam akşam aksiyon yaşattın insanlara." Sandalyesine çökerek oturdu.

Doğan onu izliyordu. Annesinin kırıcı sözlerinden etkilenmeyen kadını hayranlıkla izliyordu, dudağında kıvrık bir gülüşle. "İyi oldu, boş ver. Ne zaman söylese aynı şey olacaktı sonuçta. Annem aynı tepkiyi verecekti."

"Oh be," dedi Fikret arkasına yaslandı. "Sonunda rahatladım. Abim doğru söylüyor. Ne zaman duyarsa duysun aynı şeyleri söyleyecekti. Ama seni harcadık, benim yüzümden laf yedin, kusura bakma."

Ayşem, Fikret'e gülümsedi. "Saçmalama. Çok hoşuma gitti. Helin bu eve gelin olacak," dedi Fikret'i taklit ederek. "Vay be! Enişteme bak!" Küçük bir kahkaha attı ardından.

Fikret'i de gülümsetti. "Ben gidip ceylanımı arayacağım. Yarın görüşürüz." Masadan kalktı, ıslık çalarak odadan çıkarken Doğan ve Ayşem de birbirlerine döndüler. Karşı karşıya oturan ikiliden Ayşem öne eğildi. "Baş başa kaldık, ağam."

"Öyle oldu, hanımağam. Yanıma gelmez misin?"

"Gelirim." Genç kız edasıyla yerinden fırlayıp birkaç adımda Doğan'ın yanındaki sandalyeye oturdu. Dirseğini masaya verip başını elinin içine yatırdı. Doğan da aynı şekilde yaptığında birbirlerine bir süre öylesine gülümseyerek bakındılar.

"Her fırsatta canını yakacak annem."

Omuz silkti. "Annen benim canımı yakamaz ama bırak öyle düşünsün. Bir zaman sonra aldırmadığımı görüp yorulacak, bıkacak."

Doğan, onun o umursamaz tavrına gözleri ışıl ışıl bakıyordu. "Hayranlık uyandırıyorsun, bıkmadan usanmadan."

"Sadece neyle karşı karşıya olduğumu biliyorum. Annen zor bir kadın ama ben de zorum."

Doğan başını aşağı yukarı salladı. "Seni istememe sebebi bu olabilir. Seni bükemiyor."

"Aynıyız değil mi?"

Ayşem gülümsediğinde Doğan uzanıp kadının yanağına tüy gibi narin bir öpücük bırakıp geri çekildi. "Çok değil. Azıcık belki."

İkilinin romantik bakışlarını bıçak gibi kesen sesin soğukluğuyla ayağa fırladılar. Birbirlerine kısa ama tedirgin süren birkaç saniyelik bakışların ardından kapıya yöneldiler. Doğan durdu. "Burada kal!"

"O zaman sen de gitme. Bırak baban baksın."

"Olmaz, Ayşem. Burada kal. Söz dinle lütfen."

Ayşem, Doğan'ın koluna asılınca Doğan ona döndü. Kadının acıya bulanan gözlerini ve az önceki mutlu ifadesinden eser kalmadığını görmek, dokundu.

"Gitme! Silahı vardır belki. Lütfen!"

Az önce teker teker salonu terk eden ev halkının başında Haşim Ağa açtı kapıyı. Kararmış yüz ifadesi ve elinde tuttuğu silahıyla, "Sakın çıkma!" dedi oğluna. Arkasında bekleyen Fikret'e döndü babası. "Sen de geç içeri. Çıkanın kafasına ben sıkarım."

Babalarına karşı gelemeyen oğulları sessiz kalarak onaylarken Ayşem derinden bir oh çektiğinde Bergüzar Hanım'la göz göze geldi. Ben demiştim diyen kınar bakışlara dişlerini sıkarak cevap verdi.

Haşim Ağa silahını beline takıp birkaç adım atmıştı ki evin korumalarından biri belirdi karşısında. "Demedim mi ben size eve almayacaksınız diye!" Bağıran adamın önünde saygıyla durdu adam.

"Ağam, silahını aldık zorla. Eve girmek için delirdi. Sesi avlunun önünden gelir. Akşamın bu vakti bağırmasın diye içeri aldık. Silahsızdır."

"Tek mi?" dedi Doğan.

"Tektir Doğan Ağam. Hâli perişan, ağlar durur."

Yüksek sesle adını duydu Doğan. Haydar durmadan bağırıyordu. Canı yanmış çakal gibi uluyordu.

"Silahı yoksa ben çıkacağım baba." İzin ister gibiydi sözleri.

Kısa bir düşündü Haşim Ağa, "Çıkalım," dedi.

Fikret ve Doğan'ı ardına alan Haşim Ağa evin balkonuna çıkarak aşağıya baktı. Avlunun ışıklarının tamamı yanıyordu. Ortada durmuş, düşmemeye çalışan Haydar'a bakıyorlardı. Haşim Ağa merdivenlere yönelip inerken oğulları da arkasından indi.

"Senin soyunu sülaleni sikerim Haydar. Evimi mi basarsın sen?" diye bağırarak karşısında durdu Haşim Ağa.

Haydar tükenmiş. Haydar bitmiş. Konuştuğunda yeri göğü o yarattı havaları sönmüştü. Gözünde yaş parlıyordu. Yüzünün kanı çekilmişti. Haşim Ağa'yı görmüyordu. Gözleri Doğan'a kaydı. "Oğlumu kurtar, Doğan," dedi titrek sesiyle.

Doğan'ın çenesi seğirdi. Kimse Gülperi'yi kurtarmamıştı. Ailesini kurtarmamış, zemheri kadere mahkûm etmişti. Annesiz bir kız çocuğu, ailesiz bir genç bir kız, sevdiği kadın enkaz hâlinde kalmıştı. Aykan'ın hatasını topluca çekiyorlardı. Çekeceklerdi. Bitmeyecek yangının ateşiydi yaşananlar. Doğan Aykan'a acır mıydı?

"Senin oğlunu ancak Allah kurtarır o da ölümü olur Haydar Ağa."

Haydar'ın omuzları titredi. Başı önüne düştü. "Yapmayasın. Benim tek oğlum. Evladım. Ben ister miydim böyle olsun? Nereden bilirdim?"

"Bilsen de saklardın," dedi Fikret. "Şimdi nasıl kurtulsun diye beklersen, o gün de aynını yapardın."

Kocaman adam hıçkırdı. İçi yanıyordu. Evladının yaptığını gözü görmüyordu. Görse bile hissedecek anda değildi. Kendi canına yanardı canı. "Kaybedecek bir oğlum var," dedi, kızlarını görmezden gelerek. "Oğlum oradan canlı çıkmazsa sonuçlarına katlanırsınız. Urfa'yı birbirine katarım. Kimseyi sağ bırakmam."

Belindeki silahı kavrayan Haşim Ağa, Haydar'ın çenesinin altına bastırdı. Öfkesi kurşun olup, bakışlarıyla vuracaktı Haydar'ı. "Dedemizi hatırlar mısın Haydar?"

Haydar, Haşim'in gözlerinin içine baktı. "Nasıl unutulur dedemiz..."

"Asla unutulmaz. Ne derlerdi bilirsin. Yiğit Doğan'ın nişanlısını dağa kaldırıp öldürmüşlerdi. Doğan Ağa ne yapmıştı?" Haydar'a sorduğu sorunun cevabını ondan istiyordu Haşim Ağa. Namluyu Haydar'a bir kez daha sertçe bastırdı. "Söyle lan it! Ne yapmıştı dedemiz?"

Yukarıdan, duvarın köşesine gizlenmiş olan Ayşem aşağıya bakarken gözleri büyüdü. Aynı dedenin torunlarıydılar. Ayşem bunu daha önce hiç duymamıştı. Gözleri kocaman açılmıştı. Nefesinin tıkandığını hissettiğinde derin nefes alıp aşağıya bakmaya devam etti.

Namlu çenesinde olan Haydar yutkundu. "Hepsini tek tek bulmuş, diri diri yüzmüş, her bir organını domuzlara yedirmiş."

"Sen ve soyunun pis organlarıyla katil olmak istemiyorum, Haydar!" Sesiyle avluyu inleten ve Ayşem'in yü-

reğini ağzına getiren ses yankı üstüne yankı yaptı konakta. Kanı dondu Ayşem'in. Ruhu çekildi âdeta.

"Siktir git, bir daha kapıma gelme!" Haydar'ı iterek uzaklaştırdı kendinden.

"Oğlumu oradan çıkartacaksınız. Size son sözüm budur."

Öne atılan Haşim Ağa'nın iki koluna birden iki oğlu asıldı. "Atın dışarı," diye bağırdı Doğan. Evin korumaları Haydar'ı dışarı çıkartıp avlunun kapısını kapattılar.

Sindiği duvar dibinden odaya geçmek üzere dönen Ayşem, kayınvalidesiyle burun buruna geldi. "Ne kadar da mutlu oğlum... Bela birdi ikiye çıktı."

"Beğenmiyorsan alma, sıkıyorsa alma hadi!" Fısıltıyla konuşan iki kadın da birbirilerinin kafasına kurşun sıkar gibi sertlerdi. "Ama senden bıkmayacağım. Kardeşimle bir olup tahtını elinden almazsam bana da Ayşem demesinler." Sevimlilikle sırıttı. "Anneciğim."

"Kız doğurarak mı alacaksınız tahtımı elimden?" Bergüzar Hanım sinsice sırıttı.

"Evet. Senin yapamadığını yapacağım. Boy boy kız doğuracağım."

Gözleri küçülmüş, dişleri birbirine girmiş kadının kendine kalkan elini havada yakaladı. Kadının bileğini avuçları arasında sıkıp yaklaştı. "Bunu bir daha denersen karşılık veririm. Sen ne yap biliyor musun? Benimle anlaşmaya bak! Kocam da kocan da dedem ve babam da benim ardımda, sen beni ezemezsin. Benim adım Ayşem, bana hiçbir şey olmaz. Hiçbiri olmasa bile yenerim seni, benimle başa çıkamazsın hanımağam. Bana karşı tek savaşamayacaksın! Yol yakınken vazgeç!"

Bileğini sertçe çekip kurtardı Bergüzar. "Saygısız! Bu pis yüzünü oğlum da ağam da görmüyor ama bir gün görecek. Kendine çok güvenme. Burası el kapısı, baban dışarıda kalacak!"

Saçını geriye savurup nefes tazeledi Ayşem. "Dert etme anneciğim, benden iki Bekir bir Tahsin çıkar. Dokuz köyü parmağıma takar çevirim. Bilmiyorsan nasıl yapılır, öğretiyorum öğrensene işte." Kadına dik dik baktı. "Saygı görmek istiyorsan, göstereceksin. İyilik çift başlı der anneannem."

"Ayşem! Anne!" Ne konuştuklarını duyamayan ama hiç iyi şeyler olmadığına emin olan Doğan, yanlarına gelirken ikisi üzerinde göz gezdirdi.

"Efendim," dedi Ayşem, bakışları ileriye kaydı. Fikret ve Haşim Ağa ilerideydi. Ne ara çıktılarını bilemedi, fark edememişti. Neyse ki sesleri alçaktı her iki kadının da. Bir söz duymuş olamazlardı.

Aradaki gerilimi hissetti Doğan ama değinmedi. "Seni konağa götüreyim."

"Olur. Çantamı alayım."

Ayşem salona girdiğinde Doğan annesine döndü. "Anne..." dedi sitemkâr sesiyle.

Annesi öfkeden kararmış gözlerini oğluna çevirdi. "Konuşuyorduk oğlum, ne kadar da hanımcı oldun sen. Gelinimle iki laf etmeyeyim mi? Ben yatayım artık. Sen de Ayşem'i götür."

Annesi yanından geçip giderken oğlunu kandırdığını düşünüyordu. Ama sesindeki katılık ve bakışlarındaki koyuluktan Doğan her şeyi okuyordu.

Paltosunu giyip çantasını alan Ayşem'e baktı bu kez. "Ne oldu?" dedi yanına gelen kadına.

"Tahtını elinden alacağım dedim, 'Kız doğurarak mı?' dedi. Ben de, 'Evet,' dedim, ona kızdı. Ne kadar emin benim sürekli kız doğuracağımdan. Hem benden emin hem de Helin'den. Neden hiç söylemediniz annene, cinsiyeti erkek belirliyor diye? Ne doğuracağım sana kalmış, kız doğurursam benim de erkek doğurursam mı senin?"

"Annem bunu anlayacak kültürde biri değil. Burada, onun yaşında hiçbir erkek ve hiçbir kadın da bunu anlamaz, sen de biliyorsun."

Omuzları inen Ayşem'in, kederli soluğu geceye karıştı. "Saygısızlık yapmak istemiyorum ama beni zorluyor. Tutmasam bana vuracaktı."

Doğan'ın kaşları derinden çatıldı. Göğsü kabarıp indi. "Ah anne..." diyerek homurdandı.

"Her neyse... Baş edebiliyorum, sen dert etme. Haşim babam duymasın yeter bana. Hadi beni eve götür." Doğan'ın yanından geçip Haşim Ağa'ya iyi geceler diledi. Doğan ardından kederle yürüyordu. Avlunun açılan kapısı etten duvar hâlinde sarılmıştı. Araca binerken etrafı görmedi. Arka koltuğa oturduğunda Doğan da yanına oturdu. Günay ve Ramiz de öne oturunca araç kısa mesafede yol almaya başladı.

Beş dakika süren yolda tek düşüncesi neden kayınvalidesinin kendine bu kadar nefretle dolmuş olduğuydu. Takmıyordu belki ama aklına takılanları da elekten geçiriyordu. Konağa geldiğinde dedesinin ve anneannesinin çoktan uyuduğunu bildiği bir saatteydi. Sabah ezanına kadar da kalkmazlardı.

"Siz de dinlenin," dedi Doğan, Ramiz ve Günay'a. "Size bir oda hazırlasınlar, Ayşem söyler misin?"

"Bir oda mı?" dedi Ayşem. "Birer oda demek istedin sanırım."

Doğan korumalara göz attı. İkisi de ters yöne bakıyordu. Ardından Ayşem'e döndü. "Tek oda yeterli diye düşünmüştüm, sonuçta evliler."

"Neyler?" Öne eğilerek âdeta cırlamıştı Ayşem. Bakışları Günay ve Ramiz üzerinde şaşkınlıkla geziniyordu. Doğan onun bu şaşkın hâline bakıp gülümsedi. "Evliler. Söylemediler mi sana?"

"Hayır! Bu ikisi birbirlerinden nefret ediyor ama."

Doğan, Ayşem'in omzuna kolunu atarak birkaç adım attırdı. Kadın hâlâ şaşkındı. "Fazla aşktan o, Gökyüzüm. Ara sıra oluyor biliyorsun."

"Ya... Öyle oluyor. Haklısın."

"Ben nerede uyuyacağım peki?"

"Sen benim odamda kal. Ben annemle babamın odasına geçerim. Olur mu?"

"Daha iyisi olamazdı."

Arkasına dönüp baktı Ayşem. Ramiz ve Günay birbirilerine ters ters bakıyor, hiç de birbirlerini seviyor gibi durmuyorlardı. Gözü arkada fısıldadı Ayşem. "Nefretleri bu kadar büyükse aşklarını hiç düşünemedim, Doğan. Ne olmuş bunlara?" Önüne dönerek basamakların önüne geldiler.

"Evli olduklarını biliyorum sadece. Aynı şirkette çalışıyorlar."

"Çatlarım. Deliririm. Kafayı yerim. Yarın öğreneceğim ne olmuş. Sence ne olmuş olabilir?"

"Hiç düşünmemiştim. Öğren bakalım. Ama ben normal hâlleri olduğunu düşünüyorum."

"Olabilir de. Bilemedim." Doğan'a dönerek gülümsedi. "Saat on bile değil. Kahve içelim mi?"

Doğan gülümseyerek işaret parmağını Ayşem'in burnuna değdirip çekti. "İçelim."

"Herkes uyumuş, Harran'da hayat bitmiş şu saatte. Sen mutfağa geç, ben evli çiftlere bir oda bulayım. Peşimizde helak oluyorlar."

"Tamam," diyerek mutfağa ilerleyen Doğan'ın ardından Günay ve Ramiz'in yanına gidip karşılarında durdu.

"Demek evlisiniz."

"Evet," dedi Ramiz. "Evliyiz."

"Peki, buna emin miyiz?"

Ayşem'in sorusuna küçücük gülümseme sundu Günay. "Emin değiliz. Boşanabiliriz de her an."

Ramiz göz devirip karısına baktı ama konuşmadı.

Ayşem kadına ve adama kısaca bakıp dudak büktü. "Olabilir. Herkes evlenir, anlaşamıyorsa boşanır. Sebepler önemli ama şimdi size odanızı göstereyim de dinlenin."

"İki ayrı oda olursa..." dedi Günay.

"Olur." Ayşem hızlı adımlarla arkasını dönüp alt kattaki odaların olduğu tarafa yürüyünce Günay ve Ramiz de Ayşem'i takip etti. Yan yana iki odanın önüne gelince durdular. "İki ayrı oda," dedi Ayşem. "İçeride ihtiyacınız olan her şey var. İstediğinizde kalabilirsiniz. Canınız sıkılırsa komşuculuk oynarsınız." İkisine de bakıp göz kırptı gülümseyerek. "Size iyi geceler."

Başını sağa sola sallayıp yüzüne gülümseme kondurmuştu mutfağa girerken. "Evet, bu ikisi evli. Ama bir şey olmuş. Yan yana iki oda verdim, umarım birbirilerini vurmazlar."

Dolapları kurcalayan Doğan durup Ayşem'e döndü. Sırıtarak bakıyordu. "Neden vursunlar?"

"Bilmiyorum. Var aralarında bir şey. Günay ilk geldiğinde fark etmiştim ama evli oldukları... Neyse sen ne arıyorsun?"

"Cezve, kahve, fincan."

Ayşem ezbere bildiği mutfakta hemen adamın arkasında duran kahve makinesine yöneldi. Yanında duran porselen kaptaki kahveyi önüne çekti. "Ben yaparım, sen otur."

Ahşap büyük masanın uç kısmına oturdu Doğan. Ayşem makineye malzemeleri koyduktan sonra iki fincan çıkardı, kahve bardaklarına su doldurdu. Dolaptan küçük lokumlar da çıkarıp, masaya yerleştirip Doğan'a döndü. "Peşimizi bırakacak gibi değiller."

"Tükenmiş, fark ettin mi?"

"Ettim. Baba olarak onu haklı görmek isterdim ama göremiyorum. Oğlu bir aileyi katletti. Hani dersin Haydar çok iyi kalpli bir adam, üzülürsün. Ama değil. Üzülemiyorum."

"Yapmamış olmalıydı Aykan. Bir insan kendine bunu neden yapar? Nasıl yakıştırır? Bu nasıl bir amaç..."

Kahve makinesi kapanınca fincanlara pay ederek masaya bıraktı Ayşem. Dizinin dibi sayılacak olan çaprazına oturdu. "Sağlıklı düşündüklerini sanmıyorum. Normal, her an olabilecek bir hata değil bu. Doğan... Bu topraklar da erkekler çok acımasız. Kadınlarına tırnak ucu kadar değer vermiyorlar. Haydar neydi ki oğlu ne olacaktı? Çocuk ailesinden ne görüyorsa onu doğru sanıyor. Babası oğlunu büyütürken neler yaptı kim bilir... Ailemizde erkek olmadığı için ben şahit olmadım. Dedem... Hep düşünürüm, dedemin oğlu olsaydı nasıl olurdu? Kızlarına gerçekten bu kadar düşkün olur muydu? Bizi bu kadar sever miydi? Dedeme erkek çocuk vermeyen Allah, doğruyu biliyordu belki. Hepimize acımıştır Yaradan, olamaz mı?"

"Amcam her zaman iyi kalpli biriydi Ayşem. Sanmıyorum. Rüzgâr var ve onun oluşu hiçbirinizi etkilemedi. Ama elbette ki Yaradan doğruyu bilir. Benim babamın da kızı yok ama anneme kötü davrandığını görmedim."

Kahvesinden bir yudum alıp yerine bıraktı Ayşem. "Görmüş olsan üzerimde test etmeye kalkardın, ben de senin beyninin pekmezini akıtırdım."

"Ah yapma..." Başını yana yatırdı. "Adaptasyona o kadar da inanmıyorum. Görüyorsun, duyuyorsun, ayrım yapmak için zekâ verilmiş. İyi ve kötüyü ayırt edebilmeli insan."

"Okumak, kültür sahibi olmak falan diye girerdim şimdi ama Aykan ve Reşit de sizinle aynı düzeyde. Sana

katılabilirim bu konuda. Siz aynı soydan geliyorsunuz, bu neyin kafası?"

"Kenan'ın babası Hz. Nuh'tu. Daha fazla anlatmama gerek var mı?"

"Doğru. Şimdilerde her ailede bir çürük var diyoruz ona. Ama bana hiç dedemizden bahseden olmamıştı. Bu akşam duymuş olmasam yine haberim olmayacaktı. Gerçekten babanın bahsettiklerini yapmış mı?"

"Babam anlatmıştı bize de çok önceleri. Dilden dile gelmiş, yüz yıllık mesele. Kimse konuşmuyor artık. Bahsedilene göre genç bir kıza gönül vermiş, ailesinden istemiş ve almış. Genç kızın güzelliği dillere destanmış. Babamın söylemine göre dedemiz o kıza kara sevdalıymış. Peşinde çok kişi varken babası dedemize vermiş ama bunu hazmedemeyen biri varmış."

Merakla dinleyen Ayşem, Doğan'ın susmasıyla, "Kim?" diye sordu.

"Süt kardeşiymiş. Eskiden akrabalar arasında, aynı çağda doğan bebeklerin çoğu süt kardeş edilirmiş."

"Hem akraba hem süt kardeş!" diyerek kaşlarını çattı Ayşem. "Sonra?"

"Süt kardeşi yanında birkaç adamla kızı kaçırmış. Zorla..." dedi ama devamını getiremedi. Ayşem gözlerini kapatıp nefesini bıraktı. Anlamıştı anlayacağını. Yarası sızladı aniden.

"Dedemiz de bulmuş tabii, hepsini babamın dediği gibi ortadan kaldırmış."

"Adı Doğan mıymış?"

Doğan başını aşağı yukarı salladı. "Adı Doğan'mış, soyadı yokmuş o zaman, Akıncıların Doğan derlermiş."

"Sen bilinen ikinci Doğan'sın o hâlde," dedi Ayşem. Doğan sırıtarak baş sallamasıyla onayladı.

"Bunu bilmiyordum, yanımızda hiç konuşmamışlardı ya da ben mi dinlemedim hiç? Ama kıza ne olmuş? Kız kız deyip durduğuna göre babaannemiz değil."

"Değil. O genç kız intihar etmiş. Kayalıklardan bırakmış kendini. Dedem uzun yıllar sonra babaannemizle evlenmiş. Benim bildiğim bu kadar. Meryem yengemden dinlersen sana daha fazla şey anlatabilir. Amcamla yengem ailenin en büyükleri sonuçta."

İçi acıdı Ayşem'in. Yüz yıllık geçmiş acıları birden kalbinin ortasına oturdu. "Gece gece iyi olmadı bu. Üzüldüm. Zaman geçer ama acılar geçmez. Kim bilir ne kadar üzülmüştür dedem? Nasıl sevmiştir... Birden fazla insanın katili olmak için delice bir sevgi ve cesaret gerekir."

"Kişi kendinden bilir işi," diyerek gülümsedi Doğan.

Yüzünü hüzün kaplayan Ayşem, elini boğazına götürdü. "Soyumda varmış ben ne yapayım? Canım sıkıldı, keşke sormasaydım. Adı neymiş o kızın?" diye sordu merakına yenik düşerek.

Ayşem'e bakan gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. "Ben doğunca babam adımı Doğan koymuş, Bekir amcam da çok kıskanmış sanırım, o da sen doğunca adını Ayşem koymuş. Yüzyıl sonra dünyaya tekrar gelen Doğan ve Ayşem olmuşuz."

Mavi gözleri kocaman açıldı. Doğan'ın sözlerini idrak edemedi ilk an. "Nasıl?"

"Bence biz Bekir amcamın oyununa geldik."

"Adı Ayşem miymiş?"

"Daha önce bu kadar detaylı hiç düşünmemiştim."

Ayşem iki elinin işaret parmaklarının birini kendine diğerini Doğan'a çevirdi. "Sen ve ben, Ayşem ve Doğan?"

"Baban bile bilmiyor olabilir Ayşem. Sen beni boşuna sevmemişsin anlaşılan. Kaderimizde saklıymışız."

Anne babasının yatağında sere serpe yatan Ayşem, baston ucuyla dürtülüyordu. Meryem Hanım dürtüyordu ama Ayşem'in uyanmaya niyeti yok gibiydi.

"Büyükanne!" diyerek sitem etti, yorganı kafasına kadar çekmişti.

"Kahvaltı hazır. Doğan uyanmış, sen hâlâ yatarsın."

Ayşem açamadığı gözleriyle yanaklarını havayla doldurup boşalttı. Bu kadınların en kötü huyu, koca uyanmışsa kadının neden hâlâ uyuyor olduğuydu. Gökten ayet mi inmişti? Neydi dertleri? Kalkabilirdi erkek, kadın da uyuyabilirdi. Ama bunu büyükannesine anlatmak demek Harran'ı Vegas'a çevirmekten bile zordu.

Gözleri kapalı doğruldu. "Hemen geliyorum. Erim uyanmış, benim ne işim var değil mi yatakta? Zinhar günah!"

"Edep edep!" dedi yaşlı kadın. "Hanımağa olacaksın sen. Kalk, bekliyoruz." Kadın sözlerini tamamlayıp odadan çıkarken Ayşem de bir gözünü açıp, ardından yüzünü buruşturup gidişini izledi. Kendini yatağa hızla geri bıraktı. "Memur karısı olacaktım. Yediler beni hanımağa diye. Gece beşik salladım belki. Belki tüm gece uyumadım ama kocam ağam uyudu. Belki böbreğim ağrıyordu. Belki migrenim tutmuştu. Ölsün mü kadın?"

Kendi kendine olan isyanıyla yorganı fırlattı üzerinden. "Sinirli uyandım. Tüm gün çatacak adam aramayacağım. Elimde kapı gibi kocam var. Allahım ne kadar büyüksün, çok şükür."

Odasına geçerek dolabından kalın siyah kot pantolonunu aldı. Kırmızı, bol, kalçasına kadar uzun kazağını da hızla giyindi. Uzun baldır çizmelerini dolaptan çıkardı.

Evden çıkarken giyecekti. Saçlarını atkuyruğu yaparak etrafına bakındı. Yatak toplanmıştı. "Bu adam gerçekten de bu topraklara ait değil. Hangi gezegenden benim başıma düştü?"

Gerginlik çenesine vurmuştu. Yemek yerse kendine gelebilirdi. Doğan'ı görse yine kendine gelebilirdi. En azından öyle umuyordu. Odayı terk edip salona geçti. Kapıdan içeri girer girmez dedesine sarılıp öpücükler bıraktı yaşlı adama. "Deli kız, rüyanda mı gördün?" Torunu tarafından sevilmek yaşlı adamın hoşuna gidiyordu. Bekir Ağa sevgisini saklayan bir adam olmamıştı hiçbir zaman. Ne çocuklarına ne torunlarına.

"Özlemişim dedem. Dede, dün gece ben neler öğrendim?" derken Doğan'a göz kırptı. Dedesi ve büyükannesi görmeden öpücük bile attı. Doğan görmezden gelmek istese de gülüşünü gizleyemedi. Masaya oturan Bekir Ağa'nın ardından eşi oturdu. Doğan ve Ayşem de karşı karşıya oturdular. Ayşem hatırlayıp tekrar kalktı. Çayları doldururken Bekir Ağa, "Ne duydun?" diye sordu.

"Önce neler olduğundan başlasak," dedi Doğan.

"Olur, sen başla." Çayları doldurup büyüklerinin önüne en son Doğan'a ve kendine aldı. Oturup Doğan'a döndü. Akşam olanları anlatıyordu. Bekir Ağa'nın üzüntüyle daralan bakışlarını görebiliyordu. Büyükannesi de sessizce dinliyordu.

"Doğan, bunlar başımıza bir şey getirecek oğlum, ben ondan korkarım. Sakın ola ki uymayasınız."

"Öyle bir yerdeyiz ki amca, canımızı korumak için gerekirse biz öldüreceğiz. Ama bizden birine bir şey olmamalı. En kötüsü o zaman olur. Umarım yanlış bir şey yapmazlar."

"Kendi demiş oğlum, çok dikkatli olacağız. Ayşem," dedi, torununa dönerken. "Sen neden geldin buraya?"

Ayşem Agâh'ın evine uğradığını söylemedi. "Haşim babamı ziyarete geldim, ayıp olmasın ne zamandır görmüyordum."

"İyi etmişsin de git kızım. Babanın yanında kal. Orası da güvenli sayılmaz ama en azından buradan daha iyi."

"Gideceğim dedem, sizi de gördüm dönerim bugün. Hem Doğan'la geldim. Babam izin verdi merak etme. Şimdi şu duyduğum şeye gelebilir miyiz?"

"Hayır olsun," dedi Meryem Hanım. "Ne duydun?"

Büyükannesine döndü. "Doğan adında dedem varmış, ben hiç duymamıştım. Doğan bana dün gece geçmişi biraz anlattı. Adımın nereden geldiğini öğrendim. Bana neden hiç demediniz?"

Bekir Ağa bıyıkları altından gülümsedi. "Dilek tutunca gerçek olsun diye ne tuttuğun söylenmez. Ben bir dilek tuttum, gerçek oldu."

Ayşem'in kaşları havalandı. Doğan'ın gülüşü saklandı. En nihayetinde ailenin en büyük ferdiydi Bekir Ağa. Ayşem başını sallayıp çayını yudumlamaya başladı.

Agâh'ın ailesinin evinin önüne duran iki ambulansa hüzünle bakıyordu. Çok geç kalmışlığın hüznü dolanıyordu çehresinde. Nefesini bırakıp Doğan'a döndü. O da kendi gibi etrafı izliyordu. Evden çıkarılan babanın sedye üzerindeki görüntüsüyle gözleri dolmuştu. Evladını kaybeden babanın geldiği hâldi gördüğü. Ambulansa bindirilişini izledi gözleri dolu dolu. Özel hastaneye yatırılacak, tüm tetkikleri baştan yapılacak, gerekirse en iyi tedavi için yurt dışına kadar gidecekti her iki hasta da. Adamı son gördüğünden bugüne nasıl değişmiş olduğuna inanamadı. Başka biri vardı sanki adamın bedeninde.

Çökmek deyimi gerçeklik kazanmıştı. Yiğit adam gitmiş, yerine ölmek üzere olan sıska bir beden kalmıştı. Agâh'ın gülen gözleri hafızasına dolandığında, dolan gözlerinden birkaç damla yaş indi. Ambulansın kapıları kapandı.

Ardından evden çıkan Fidan'a göz attı. Fidan her zaman minyon bir kadındı. Ama bu görüntüsü on üç yaşında bir kız çocuğundan farksızdı. Yokluk muydu, felaket mi? Her şeyin üst üste gelmesi bu olsa gerekti. Fidan'ı ambulansa bindirdikleri sırada, "Anne!" diyen feryat sesine döndüler. Etraflarını saran etten duvarı delip geçmişti küçük çocuk.

"Anneme ne oldu, anne!" diyerek bağırıyordu. Ambulansa giden yolda Doğan tuttu kolundan. "Hiç, hiçbir şey olmadı. Anneni doktora götürüyoruz." Can havliyle konuşmuştu. Çocuğun acı sesi içine oturmuştu. Ayşem de eğildi Hazar'ın yanına. "Gerçekten. Annen hasta biliyorsun. Onu doktora götürüp iyi olması için tedavi altına aldıracağız."

Ağlayan çocuk tüm bunları anlayacak, tam anlamıyla kavrayacak yaşta değildi. Annesini alan ambulansa baktı iç çekerek. "Gitmesin!" dedi. "Anne!" diyerek tekrar adım attığında Ayşem tuttu. "Sen de gelmek ister misin? Babaannen de gelir. Sizi de kontrol eder doktorlar. O zaman ağlamazsın. İnanırsın bize."

"Ben de geleceğim," dedi Hazar, eve koşmaya başladı. "Babaanne!" diye bağırıyordu. Ayşem doğrulup çocuğun ardından baktı. "Ona ne kadar benziyor."

"Aynı soydan, amcası. Benzemesi kadar doğal ne olabilir?" dedi Doğan.

"Kaderi benzememeli. Kaderi asla benzememeli."

Tüm gün boyunca her iki hastayla ilgilenmiş, hastanedeki ilgili doktorlarla görüşmeler yapmışlardı. Sonuçlar çıkınca haberdar edilecek, gereği neyse yapılacaktı. Ne gerekiyorsa...

Akşam yemeğinde, anne ve babasının Harran'a geçmesiyle evde yalnız kalmışlardı. Fikret ve Helin de yanlarındaydı. Annesinin öğlenden hazır ettiği yemeği masaya özenle yerleştirmişti Helin. Babasının gitmek istemesi, annesinin de anne ve babasını görme isteği onları yalnız bırakmada büyük rol oynamıştı.

"Nasıl da güzeldi," dedi Ayşem, aklına Hazar gelince gülümsedi. "Yeni kıyafetler ne çok yakıştı. Annesinin yokluğu birkaç gün ağır gelecektir. Ama sonucunda iyileşip dönecek, daha mutlu bir çocuk olacak."

"Melek Ayşem..." dedi Helin. "Birden meleğe bağladın abla ama sana bu da çok yakıştı. Benim ablama ne yakışmaz ki zaten? O Harran'da bir tane, yok dünyada bir tane."

Gözlerini kırpıştırarak kardeşine baktı Ayşem. "Sen beni seversin de bu övgü de ne şimdi?"

Helin sevimlilikle sırıttı. "Aşk olsun ablam, ben seni her zaman överim. Ne zaman yerdiğimi gördün?"

Ayşem suyundan bir uydum alarak dilini ağzı içinde dolandırdı. Doğan ve Fikret'e göz attı. İkisi de sırıtıyordu. Kardeşine döndü tekrar. "Seni annemden kurtarmayacağım."

Helin'in gözleri kısıldı. "Şeytan Ayşem'e bağlandık, neden o? Sen abla değil misin? Yapsana ablalık!"

Ayşem gözlerini kocaman açtı. "Sen! Sen ne yapmıştın?"

Helin'in yüzü düştü. "Peki, ferman hanımağamın."

"Topuğuna sıktın sen zamanında..."

"Ne yapmıştı?" Helin gözlerini kaçırdı. Doğan küçücük kahkaha attı. "Ben de merak ettim, ne yapmıştı?"

Ayşem işaret parmağını kardeşine çevirip salladı. "Annem beni pataklasın diye ona vileda çubuğu almıştı."

"Yok, artık!" dedi Fikret. "Helin?"

Helin, Fikret'e döndü. Ela gözleri çakmak çakmaktı. "Ne var? O zaman evlenmeyi, hele seninle evlenmeyi hiç düşünmüyordum. Nereden bileyim vileda sopasının ucu bana dönecek."

"Ay yok kardeşim sen merak etme. Benim daha dâhiyane fikirlerim var. O basit kaçar," dedi ama hiçbir fikri yoktu, eğleniyordu sadece.

Doğan kahkaha attı. Fikret de ona eşlik etti. Ama bunlar Helin'in asla hoşuna gitmiyordu. "Ne gülüyorsun sen! Annem bana bir şey yaparsa acısını senden çıkartırım, Fikret!"

Dirseği masada elini yüzüne kapatmış gülüşünü kesmeye çalışan Fikret başını sağa sola salladı. "Annen sana ne yapabilir Helin?"

Helin omuz silkti. "Bilmiyorum. Bu yaştan sonra terlikle tartaklanmak hiç hoş değil. Ablam da yardım etmiyor."

"Ablan ne yapabilir ki Helin?" diye sordu Doğan. "Ablan hâlâ kendini kurtarma derdinde. Sizin anne bizim anneyle başa baş yarışır."

"Ben anlamam, hakkımı alacağım." Kardeşine gözlerini çıkarttı Ayşem. "Copa ne dersin?"

"Abla!" diyerek ağlamaklı sesiyle arkasına yaslandı. "Acı bana, ben ettim sen etme."

Ayşem omuz silkti bu kez. "Benim adım Ayşem, kimsede alacağımı bırakmam!"

"Yürü be!" Doğan'ın komik desteği Ayşem'in tuttuğu kahkahasını serbest bırakan ip vazifesi gördü. "Doğan, sen de hiç demiyorsun acı bu gençlere diye."

Fikret yerinde kıpırdandı. "Tamam, sakin sakin düşünelim." Düşündü ve Helin'e döndü. "Kaçalım mı?"

Ayşem'le Doğan'ın odayı çınlatan kahkahalarına Fikret eşlik edemedi. Helin ona öyle sert bakıyordu ki dudaklarını büzerek gülüşünü içine hapsetti.

Ayşem karnını tutarak nefes alırken gözlerinde oluşan nemi sildi parmak uçlarıyla. "Fikret, uzun zamandır bu kadar gülmemiştim."

Doğan, Ayşem'e bakarken gülüşüne son verdi. Dudağında bir tebessüm asılıydı sadece. Ne zaman gerçekten gülmüştü? En son ne zaman? "Dışarı çıkalım mı, sinemaya gideriz?" diye sordu aniden.

"Evet, siz dışarı çıkın. Benim Fikret'i lime lime etmem gerekiyor. Şahit olmasınız da olur." Helin ela gözlerini büyüterek öfkeyle bakıyordu Fikret'e. Fikret'in tek kaşı havaya kalkarken Helin gözlerini kaçırdı.

"Çıkmayalım ne olur ne olmaz. Gece gece..." dedi Ayşem.

"Bir şey olmaz. Hadi üzerini giyin." Israr eden adama bakıp teslim oldu. "Masa..."

"Masayı Fikret toplayacak abla, siz çıkın." Helin çenesini havaya dikip, "Buraların ağası da benim," der gibi baktı etrafına. Fikret hâlâ kadına bakıp sinsice sırıtıyordu. "Birlikte hallederiz, çıkın bence de."

Ayşem ikiliye bakarak dudaklarını büktü. "Kaçalım Doğan, bu ikisi evi başımıza yıkacak gibi duruyor."

Doğan yerinden kalkıp Fikret ve Helin'e döndü. "Siz işin o kısmını düşünmeyin. Ben ablamla konuşurum."

Helin'in bakışları yumuşayıp Doğan'ı buldu. "İhhh canım eniştem, yaparsın değil mi?" Ablasına döndü hemen sonra. "Bak da insanlık öğren."

"He canım he."

İş çıkışı evlerine dönen iki kız kardeş neşeyle sohbet ederek eve ayak basmışlardı ki kapının ardında gözlerinden oklar fırlatan, hatta fantastik bir şekilde öfkeden kırmızıya dönen bakışlarıyla kendilerini katledecek gibi bakan anneleriyle karşılaştılar.

"A... anne," dedi Helin.

"Nasılsın kızım?" dedi annesi, eğreti gülüşüyle. "İyisin inşallah."

Çantasını olduğu yere usulca indirdi Helin. Ayşem de sakin tavırlarla montunu çıkarıp çantasını kardeşi gibi yere bıraktı. Az sonra fırtına kopacaktı da ikisi arasında kalacak gibi hissediyordu. "Anneciğim."

Nagehan Hanım, Ayşem'e döndü. "Sen sus!" Kadın ardında sakladığı vileda sopasını çıkartıp önüne dikti. İki elini de sopanın başına yasladı. "Ne derler bilirsin kızım, sopayı kim getirirse ilk sopayı da o yer."

Helin bir adım geriye çıktı. "Aa daha neler anne ya."

Annesi sopayı başından kavrayıp kızının bacaklarına çarpmaya başladı. "Daha neler değil mi, Helin?"

Helin geri geri gidiyordu ama acı hissediyordu. Eli bacağına gidiyordu. Ama annesi durmuyor diğer bacağına çarpıyordu sopayı. "Yaaa anneee," diyerek feryat etti. "Abla." Ayşem'den medet umdu Helin. Ayşem gülmemek için ağzını sağa sola kıvırıp duruyordu.

"Ben de yerken sen kahkaha atıyordun."

Annesi Ayşem'e döndü. Sopanın ucu Ayşem'in etek giymeye meraklı çıplak bacağına değdiğinde Ayşem acıyla inledi. "Ben ne yaptım ya?"

"Ben sizi böyle mi yetiştirdim? Neden kardeşini korumuyorsun?"

"Hiç! Neden beni korumuyorsun?" Helin de ablasına diklendi.

Ayşem'in mavi gözleri kocaman açıldı. "Öyle mi, peki," dedi. Çenesini havaya kaldırıp ellerini beline yerleştirdi. "Anne anne, kendine gel! Analar tahtını yapar bahtını değil. Sevdik, beğendik, aldık, alıyoruz. Sen sevmedin mi? Babam az anlatmadı peşinden koştuğun günleri."

Nagehan Hanım'ın gözleri büyüdü. İşaret parmağını kendi göğsüne bastırdı. "Kim? Ben mi?"

"Yok, babam," dedi Helin. "Babam demişti evet, bir kız varmış okulda hep babamın peşinde koşarmış da babam seni sevmiş. Sen de o kızın saçını başını yolmuşsun."

"Helin doğruyu söylüyor. 'Benim olacak Tahsin, benim benim,' demişsin."

Gözleri açılan kadının ağzına aralandı. "Vah yavrularım babanız sizi kandırmış. O hikâye tam tersi olacaktı. Babanız benim için okulu birbirine katmıştı."

"Ne fark eder anne?" dedi Ayşem, tek kaşı havada. "Sevmiş misiniz, evet. Evlenmiş misiniz, evet. Üstüne bir de bizi yapmışsınız. Çok zevkli olduğu da çıkan mallardan belli oluyor."

"Edepsiz," diyen kadın Ayşem'e bir sopa daha savurdu ama Ayşem kaçarak Helin'in yanına geçti.

Ayşem susmadı. "Ne, yalan mı? Birinci kalite kadınlarız. Harran'a hanımağa olacağız. Biraz gurur duysana bizimle! Kızlarını Doğan ve Fikret'e vermek için şehir sınırlarına varan kuyruk var ama onlar bizi seçmiş. Azıcık göğsün kabarsın."

Nagehan Hanım gözlerini kıstı. Bu yönünü düşünüyor, kendine de yediremiyordu. Onun derdi sadece Bergüzar'dı. Gerisi güzeldi elbette bir anne için. Annesinin yumuşayan bakışlarıyla yüreklendi Ayşem.

"Nagehan'ın kızları Harran'a hanımağa oldu. Herkesin olmak istediği yerde kızların. Nagehan'ın okumuş, meslek sahibi, akıllı, zeki ve güzel kızları...

Damatları adam gibi adam. Kızlarına tam destek veriyor."

Aklı karışan kadın başını iki yana salladı. "Bergüzar nerede bu hikâyede?"

"Cehennemin dibinde. O kim ya?"

"Nagehan kızlarına terbiye verememiş de diyecekler Ayşem."

Ayşem sinsice sırıttı. "Anne ah anne..." dedi kadına yaklaşıp kolunu annesinin omzuna doladı. Sır verir gibi fısıldadı. "Biz iki kardeş var ya, onun hakkından öyle bir geliriz ki Bergüzar kim olduğunu unutur. Bak aylar oldu, bana ne yapabildi? Hiçbir şey!"

"Helin senin kadar rolcü değil."

Helin alınmış gibi dudaklarını büktü. "Ben de dümdüz yürürüm."

Annesi kısa bir an Helin'e bakıp göz devirdi. "Aman eksik olma, içim rahatladı."

Ayşem annesinin yanağına kocaman sulu öpücüğünü kondurdu. Helin de kıyıdan yaklaşıp başını annesinin omzuna bıraktı. "Yapma anne be, o kadar kötü değil," dedi Helin.

"Fikret'ten yana değil derdim. Onlara güveniyorum. Ama yengem..."

Annesinin karşısına geçti Ayşem. Gözlerinin içinde hain pırıltılar yanıp sönüyordu. Annesi kızının bu bakışından hep ürküyordu. Kızı eşitti kayınvalidesi. Yürekleri temiz olsa da zekâları dipsiz kuyu gibiydi. "Bakma babaannen gibi."

Ayşem kahkaha attı. "Anne, sana bir şey diyeyim de asla unutma."

Annesi ve Helin, Ayşem'e baktılar. Gelecek sözleri merak ediyorlardı. Ayşem gökyüzü bakışlarıyla ikisine de göz kırptı.

"Benim adım Ayşem! Benim olduğum yerde kardeşime dokunacak olanı yakarım! Ama bunu öyle bir yaparım ki kimsenin ruhu duymaz!"

Nefesini saldı kadın. Sinirini bile çıkartamamıştı. Kabullenişle indi omuzları. Omuzunda başı duran kızını omuzuyla dürttü. "Bak da bir şeyler kap bari."

Helin başını kaldırıp, gülümseyerek annesine sarıldı. "Sen merak etme. Ayşem'in askerleriyiz biz, bize bir şey olmaz!"

"Zaten bir şey olursa hesabını fena keserim. Yengem falan dinlemem. Ben kızlarımı Bergüzar eziyet etsin diye doğurup büyütmedim."

"Sen hiç canını sıkma anne," dedi Ayşem. "Tahtı sallanıyor. Konağı bana kaptırdı zaten, oğulları da elinden gitti. Kaldı bir torun. Birer torun aldılar mı kucaklarına, pamuk gibi olacaklar!"

"Erkek doğurmadan mı?" dedi annesi. "Erkek doğurana kadar tepenizi yiyecek. Sanki pipisi dünyayı kurtaracak çocuğun." Kadın yüzünü buruşturdu.

"Kader..." dedi Ayşem, kollarını göğünde çapraz yaptı. "Göreceğiz... Hem ayrıca bilmediğiniz bir şey var."

"Ne?" dedi annesi. Helin de kaşlarını birleştirmişti. "Neymiş?"

"Haşim babam parayı çok seviyor."

Nagehan Hanım pek anlam veremedi ama gülümsedi. "Herkes sever parayı."

"Öyle değil anne, yani hep gelse para, hep çok gelse, onun olsa gibi. Helin'in ve benim şirketinin yüzde otuz beş hissedarı olduğumuzu da elbette hesap ediyor."

Helin ve Nagehan Hanım şaşkınlıkla ağızları açık birbirine baktı. Ayşem ikisinin bu hâline bakıp küçük bir kahkaha attı. Ayşem'in kahkaha atışına döndü anne kız. "Altın yumurtlayan gelinler," dedi Nagehan Hanım.

"Bak sen..." dedi Helin, sırıtarak.

"Aynen öyleyiz. Bizim gibi gelinleri nerede bulacak? Oluk oluk para akıyor duruşumuzdan. Babamızın olan bizim nasılsa. Adam bizimle durmadan gol atıyor, gol." Ayşem keyifle tırnaklarını incelemeye başladığında Helin ve Nagehan Hanım da duydukları şeyle keyiflendi. "Gerçi hep unutuyor oğullarının olan da bizim. Ama bir şey daha var ki şimdilik beni daha sonra Helin'i, gerçekten de çok seviyor. Bu kadar sevecen olmasını paraya bağlarsam hakkını yemiş olurum. Yaptıklarımı göz önünde bulundursak para için de olsa koskoca ağa aferin demezdi herhâlde."

"Sever," dedi Nagehan Hanım. "Şimdi Allah'ı var, sever. Siz küçükken de çok severdi sizi."

"İyi adam ya," dedi Helin.

Dış kapının anahtar sesi duyuldu birkaç saniyelik sessizlikte. Üç kadında başlarını eğerek kapıyı açana baktılar. Babaları gelmiş olmalıydı. Anne ve kızların kim o bakışlarına kapıdan başını uzatmış bakan Tahsin Bey'in de temkinli bakışları eşlik etti.

"Tehlike geçmiş." Tahsin Bey doğrulup kapıyı ardına kadar açtı. Ayşem ve Helin gülüşlerini gizleme gereği duyarak başlarını yana çevirdiler.

Nagehan Hanım göz devirdi. "Kızlarına lafın geçmiyor Tahsin, beni öne atıyorsun, bir de kalkmış eğleniyorsun."

İçeri giren Tahsin Bey'in arkasından Doğan girdi, onun ardından da Fikret. Helin bir annesine bir de Fikret'e bakış atıp kenara çekildi. Fikret, Nagehan ablasına kaçamak bakışlar atarak önünde durdu.

Nagehan, Doğan'ı da Fikret'i de evladı gibi görüyor ve seviyordu. Bu iki genç adamla hiçbir sorunu yoktu. Hatta kızlarını kadir kıymet bilen adamlara emanet et-

tiğine emindi, kızlarına da güveniyordu. Dedikleri gibi Bergüzar'ın hakkından geleceklerdi.

"Fikret," dedi Nagehan Hanım.

"Abla?" Fikret kadının gözlerinden geçen bıkkınlığı gördü abla dediğinde.

Nagehan Hanım göz devirdi. Ona anne diyecek bir damadı olmayacak mıydı? "Ne buldunuz benim manyak kızlarımda bilmiyorum."

Ayşem de Helin de göz devirdi. Koca adaylarının önünde kız evlat nasıl ezilir adlı çalışmayı izliyorlardı. Doğan ve Fikret şişen egolarıyla sinsi ve gizli gülüşlerini gizlemeye çalışıyorlardı.

"Nagehan," dedi Tahsin Bey. Kadın kocasına ters bakış atıp Fikret'e döndü.

"Manyak olabilirler ama benim kızlarım. Siz anneniz için ne kadar değerliyseniz kızlarım da benim için öyle." İki damadına da göz attı kadın. Doğan'dan emindi. Fikret'ten de çok net emin olmak istiyordu. "Anlatabildim mi?"

"Sen merak etme anneciğim," dedi Fikret. Odanın içindeki gözler kocaman açıldı. Doğan'ın kaşları havalandı. Kardeşi damatlıkta bir sıfır öne geçmek ister gibiydi. Nagehan Hanım'ın ağzı aralandı. Şaşkınlıktan nefesini yuttu. Helin bile Fikret'e hayretle bakıyordu.

"Tahsin," dedi kadın, Fikret'e bakarak. "Bana anne dedi."

Tahsin Bey gözleri kısık kıskaçlıkla bakıyordu Fikret'e. "Duydum."

Az sonra gevşeyen kadın gülümsedi. "Doğan'dan hiç beklemedim. Beklemiyorum da ama sana yakıştı Fikret. Ben şimdi oğul anası mı oldum?"

Helin ablasına bakış atıp omzuyla, "Bak," dedi. Ayşem burun kıvırıp omuz silkti. Doğan gibi birinin annesine

anne demesini yadırgardı. Gelinler ve damatlar olarak ikiye ayrılmaya ramak kalmıştı.

"Ben de baba oluyorumdur herhâlde... İki tane kız büyüttüm. İkisini de size verdim."

Ayşem babasının düşmüş suratına bakıp kahkaha attı. Daha fazla saklayamadı kahkahasını. Doğan, Helin, anneleri ve Fikret de dâhil adamın sesinden almıştı sitemi. Doğan'ın hiç girmediği top Fikret'i arada bırakmıştı.

Fikret, Tahsin ağabeyine döndü. "Kızını versen de vermesen de biz senden çok şey öğrendik, sen zaten babamız gibisin, baba."

Tahsin Bey'in gururlu gülüşüne bakan Ayşem yanında duran Doğan'a sokulup fısıldadı. "Doğan valla benim gibi bir deliyle evleniyor olman bile kurtaramaz artık seni. Fikret seni harcıyor. Kardeşin çakal çıktı. Evin sevilen damadı oldu, iyi mi?"

Doğan kardeşine bakarak başını salladı. "Görüyorum. Kader... Kıymetim bilinmedi."

Ayşem biraz daha sokuldu Doğan'a. "Teselli etmek isterim seni."

Doğan'ın gözlerinde yıldızlar belirdi. "Zahmet olmazsa, memnun olurum."

"Ne zahmeti ağam, zevkle..."

Bir hafta sonra...

Şirketten çıktıklarında otoparka doğru yürüdüler. Ayşem uzun zamandır araba kullanamıyordu. Can sıkıcı bir hâl almıştı artık. "Sen yanıma otur, ben kullanacağım," dedi Günay'a. Kendinden emin ve net, asla taviz vermez sert sesiyle daha kadın ağzını açamadan kabul etmişti.

Şoför koltuğuna oturup özlediği direksiyonda parmaklarını gezdirdi. "Özlemişim arabamı. Arkada oturmak hiç keyifli değil."

Yanına oturan Günay hafifçe gülümsedi. "Kullanmak da yoruyor bazen."

"İyi işte, artık ben kullanacağım. Yorgun olursam da sen kullanırsın." Gaza basıp arabayı park alanından çıkarttı. Radyonun düğmesine dokunarak bir şarkı açtı. Keyifle mırıldanmaya başladı. Hayatından hiç olmadığı kadar tat aldığı günler yaşıyordu. Günaşırı Peri'yle konuşuyordu, uzun uzun. Okulda neler yaptığını bir bir anlatıyordu Peri. Ayşem onu kahkahalarla dinliyordu, bıkmadan usanmadan.

Arada Doğan'la kaçamak yapıyorlardı. Tatlı ve heyecanlı kaçamaklardı. Urfa çıkışlarında küçük bir daireleri vardı. Kendi yapıtları olan dairelerden birini evleri olarak seçmişlerdi. Hayalindeki evi yapmak için uygun bölge arayışına girmişlerdi. Harran'da kalmadıkları süre içinde kendilerine ait müstakil bir ev istiyordu Ayşem.

Ayşem çizecek, Doğan inşa edecekti. Hayatları Şanlıurfa'da hüküm sürecekse gönlüne göre bir ev de Ayşem'in hakkıydı. Çünkü Ayşem, içinde Doğan olan Urfa'yı seviyordu. Doğan olmasa Urfa'dan çok uzakta bir hayat kurardı. Doğan bunu biliyor, ona en iyisini vermek için her düşüncesini zevkle onaylıyordu.

"Anlatsana Günay." Kadına kısa bir an bakıp yola döndü. "Çok özel değilse, neden boşanmak istiyorsunuz?"

"Sizi sıkmak istemiyorum." Günay geçiştirmek istiyordu ama Ayşem üstüne gitmek, konuşturmak.

"Sen benim iç organım gibi oldun, farkında mısın? Ne sıkması... Sen artık buralısın, tabii benden bıkmadığın sürece."

Günay bakışlarını patronuna çevirdi. "Siz çalıştığım kadınların arasında en sorunsuz olanısınız. En azından taşımam gereken bir köpeğiniz yok."

Ayşem gülümsedi. "Köpekler iyidir ama..."

"Velakin ben insan korumasıyım, hayvanlarla bir sorunum yok."

"Eh, sen de haklısın, bu şekilde bakınca. Peki, Ramiz, anlat hadi, özel değilse?"

Günay bakışlarını yolun akan her yerinde gezdiriyordu. Algıları her zaman açıktı. "Çocuk sahibi olmak istiyor."

"Anlaşılan sen istemiyorsun, ama neden?"

"Çalışıyorum, anne olursam çalışamam."

"Elbette çalışırsın. Biraz ara verirsin ama daha sonra çalışabilirsin."

"İkimizin de mesleği ortada Ayşem Hanım, çocuğumuza ne verebiliriz? Hem tehlikeli bir iş yapıyoruz hem de tüm zamanımızı kavrayan bir hayat yaşıyoruz. Anne olmak demek bu işi bırakmak demek. Benim başka mesleğim yok, onun da."

"Gelecek kaygısı taşıyorsun sen, anladım. Ama şunu söylemek isterim, bu ülkede mezun olduğu bölümün dışında farklı meslekleri icra eden milyonlarca insan var. Ben bile sadece mimar değilim. Doğan sadece mühendis değil. Bazen doktor bile doktor olmuyor. Eğitimin ve öz geçmişin var. Başka bir iş illaki bulabilirsin."

"Bunu hiç düşünmedim."

"Ne kadar da bensin. Önce düşünmemiz gerekenleri sonra düşünüyoruz. Vazgeçmek hep kolay olan, biz de bunu her şeyin önüne alıyoruz."

"Çok kolay olduğunu düşünmüyorum. Aksine oldukça zor," dedi Günay, sesine üzüntü bulaşmıştı.

Ayşem kadına yandan bakıp yola geri döndü. "Sen kocanı seviyorsun, boşanmak istemediğine göre o da

seni seviyor." Günay tek kelime etmedi ama Ayşem anlayacağını anlamıştı. "Sana doğum izni verebilirim." Gülümsedi ve kadına da tebessüm ettirdi. "Biliyor musun, hayat kaçıyor Günay. Bildiğin öylece ardına bakmadan kaçıyor bizden. Koşup neresinden tutarsan yanına kâr kalıyor. Ben de yeni öğreniyorum, bazen sessizce koşarak ipin ucunu tutmak gerekiyor, tuttuğunda bırakmamak..." Arabayı hastanenin otoparkında durdurup Günay'a döndü.

"Kadınlar ve erkekleri akrep ve yelkovana benzetiyorum. Biri kaçıyor, diğeri hep kovalıyor."

Etrafı tarayan bakışları Ayşem'e döndü Günay'ın. Kaşları birleşerek ne demek istediğini anlamaya çalıştı ama net olarak bir anlam çıkartamadı. "Ve?"

"Mutlaka ortak bir karar vardır çünkü akrep ve yelkovanın da buluştukları anlar var." Ayşem aracın kapısını açıp, anahtarı avuçlayıp parmak uçlarıyla da çantasını kavradı. Günay'a dönerek göz kırptı. Boştaki elini kaldırıp işaret parmağını sağa sola salladı. "Tik tak... Siz gece on ikiyi bir deneyin."

19. Bölüm

Burası Bana Ait Olacak

Arabadan indiğinden beri kadının yüzündeki utanmışlığı simgeleyen pembeliğe bakıp içten içe kıkırdayan Ayşem, önünde durduğu kapıyı aralayıp içeri girdi. Günay da girerek kapıyı kapattı. Ayşem'in yanında, ayakta beklemeye başladı.

Daha ve daha sağlıklı bakan koyu kahve gözlere gülümsedi. "Nasılsın Fidan?" Kadının yanına yaklaşıp elini sıktı. Kadının renk gelmiş olan yüzü nahif bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Daha iyiyim gelin ağam, sağ olasın."

Hemen yanda duran deri tekli koltuğa oturdu Ayşem. "Her geçen gün daha da iyi olacaksın."

Kadın yatağın içinde oturur pozisyona geçerken Ayşem de yardım etti. Arkasına bir yastık daha yerleştirdi. "Oğlumu özledim, tek sıkıntım o!" Sesine de yansımış olan özleme gülümsedi Ayşem. Anneydi, dahası var mıydı?

"Doktorla görüşmeye geldim. Beni doktor çağırdı. Belki eve çıkma zamanın gelmiştir." Ayağa kalktı Ayşem. "Sen dinlenmeye devam et, ben seni bir göreyim demiştim. Doktorun yanına uğrayayım, bakalım neler diyecek?"

"İnşallah çıkmama izin verir." Kadının dileği dudaklarından yalvarır gibi döküldü.

Ayşem ardından gelen Günay'a döndü. "Allah aşkına yanımda yürü. Normal bir görselimiz olsun. Hiç alışkın değilim ve alışamıyorum, Günay."

Günay başını sallayarak yanında yürümeye başladı. Doktorun odasının önüne gelince vurup açtı kapıyı. Hostesiyle bilgisayar başında olan esmer, kırklı yaşlardaki erkek doktor gülümsedi. "Buyurun Ayşem Hanım, gelin lütfen."

Gülüşe karşılık verdi Ayşem ve içeri girip hemen doktorun önündeki sandalyeye ilişti. "Hayırlı haberleriniz var mı bana?"

Doktor Bey bilgisayardaki işini bırakıp Ayşem'e döndü. "Evet, Fidan Hanım'ı taburcu edebiliriz artık. Tedavisi evde devam edebilir. Ama mutlaka kontrollere gelmeli. Lütfen uyarmayı ihmal etmeyin. İyileştim zannedip ilaçları da bırakmayacak. Gerekirse bir ömür kullanacak. Anemi basit gibi görünebilir ama pek öyle değildir. Bunca zaman hayatta kalması ve herhangi bir hastalığa yakalanmaması mucize."

"Merak etmeyin. Arada arayıp soracağım. Gerekirse elimle tekrar getiririm."

"O zaman çıkışınızı verelim."

"Ev ona daha iyi gelecek, oğlunu sayıklıyor. Morali de düzelir, kendini daha iyi hisseder."

"Elbette, hiç şüphesiz..."

"Peki, baba ne durumda?"

"Doktoruyla görüştüm sabah. Çok güçsüz. Felçli olması bir yana, onun birkaç ay burada kalmasını istiyoruz. Fizikten geçecek. Sonunda yürür mü, öyle umuyoruz."

"Ne kadar kalması gerekiyorsa, kalsın. Sonunda iyi olacaksa..."

"Elimizden geleni yapacağız."

Güçsüzlüğe direnen bedeniyle arabanın arka koltuğunda oturan Fidan, önünde durdukları binaya göz attı. Evine giden yola bile girememişlerdi henüz. Yanında oturan eşine baktı kadın. Kendine gülümseyen adama gülümsedi. Aracı kullanan Günay indi önce. Ayşem arkasına bakıp gülümsedi. "Geldik."

Fidan şaşırmıştı. "Neresi burası gelin ağam?"

"Burası sizin geçici yeni eviniz. Ben size daha iyisini yapana kadar burada kalacaksınız."

Kadının gözleri doldu. Allah bir melek mi göndermişti onlara? Neydi bu başlarına gelen? "Var ol hanımağam, hiç eksik olma."

Ayşe tekrar gülümsediğinde kendi tarafındaki kapı açıldı. Dönüp baktığında ışıldayan yeşil gözlere kocaman gülümsedi. "Geldim ağam."

"Hoş geldin hanımağam, insen mi artık? Hazar bekliyor."

"Hemen iniyorum." Çantasını alıp indiğinde Yusuf da inmiş, eşine yardım ediyordu. Fidan etrafına bakındığında başka bir arabanın camından bakan oğluyla göz göze geldi. Hazar annesini görür görmez araçtan inerek annesine koştu. Annesinin bacaklarına sarıldı. Kadın oğlunun siyah saçlarından öperek okşadı.

"Hadi eve. Üşümeyin." Doğan'ın sesiyle binanın girişine yürüdüler. Harran'ın başka bir mahallesinde, Karacadağlı binalarından birinden bir daire seçmişti Ayşem ve Doğan. Asansörle üçüncü kata çıktılar. Kapıyı açan Doğan anahtarı Yusuf'a uzattı. "Biz evinizi hazır edene kadar burası sizin eviniz. Güle güle oturun."

Mahcup olan genç adam minnetle başını eğerken Doğan'ın eline uzanmak istediğinde Doğan net bir tavırla izin vermedi. "Hakkınızı nasıl öderiz ağam, Allah sizden razı olsun."

"Hak falan düşünme, teşekkür edeceksen hanımağana et, hepsi onun fikri."

Gereksiz konuşmadan sıkılan Ayşem, "Kapıda kaldık, hadi eve. Biz teşekkür beklemiyoruz," dedi.

Hazar'ın elinden tuttu. Ayakkabılarını çıkardı. Hazar'ın da çıkarmasını bekledi. Evin sıcacık havası onları karşıladı. Zeliha ana büyülenmiş gibi bakıyordu evin güzelliğine, oysa ev ortalama bir lükse sahipti... Ama onlar için çokça bir lükse sahipti.

"Sana bir oda hazırladım Hazar," dedi Ayşem. Küçük çocuk başını kaldırıp baktı. "Benim odam mı?"

"Evet, her şeyi sana ait olan bir oda. Ama bana bir şey için söz vereceksin."

"Ne sözü?" Kara gözleri parlak, umut dolu bakıyordu.

Ayşem dizlerini kırıp Hazar'ın boy hizasına geldi. Ellerini tutup gözlerine baktı. "Neyin olursa olsun asla aldanmayacaksın!"

Küçük çocuk Ayşem'in mavi gözlerine bakarak düşündü. Neyi vardı ki? Ne için söz istiyordu?

"Neyim olacak ki?" Hazar aklında binlerce sorularla bakıyordu. Merak ve heyecan sarmıştı her yanını. Odasını görme merakı da gitgide katlanıyordu.

"Ben oldukça her şeyin olacak. Sana vereceğim her şeyin değerini bileceksin. Okuyacak, kocaman bir adam olacaksın. Karşılığında senden tek bir şey istiyorum."

"Ne?" Hazar, yoksulluğun, dağılmış yok olmaya yüz tutmuş bir ailenin olgun küçük adamıydı. Ayşem'i sadece duymuyordu, anlıyordu.

"Karşılığında ben senin halan olacağım." Gülüşü büyüyerek kocaman bir hâl aldı. "Bana hala demeni istiyorum, kabul mü?"

Ayşem'in gülüşünden cesaret alan Hazar da gülümsedi. "Kolay ki, hala. Hala demeyi biliyorum. Seninle iki halam olur."

Gözleri dolan Ayşem başını aşağı yukarı salladı. "İkinci olayım ama senin halan olayım."

"Anlaştık." Elini kaldırıp çak hareketi yapınca Hazar da elini kaldırıp Ayşem'in avuçlarına vurdu. "Şimdi odana... Koş hadi, bul odanı. Odana kocaman bir hediye bıraktım."

Hazar'ın heyecanla parlayan gözlerine bakıp gülümsedi. Çocuğun koridor boyunca koşmasını, her kapının ardına bakıp çıkmasını olduğu yerden izledi. Ayağa kalktığında Hazar'ın, "Bisiklet!" diyerek bağıran sesine kahkaha attı. Arkasını dönünce, kendine gülümseyen adama bakıp omuzlarını silkerek ellerini havaya kaldırıp açtı.

"Çocuk işte."

Telefonunu kapatıp cebine attı. Konağın balkonundan aşağı bakıyordu. Evin içinde hummalı bir koşturmaca almış başını gidiyordu. Doğan'ın içindeki sıkıntı gibi. Her şey bir yana, annesi yine elini hiçbir işe sürmüyordu. Babası bu kez idmanlı çıkmış, yakın akraba kadınlarını harekete geçirmişti. Aysima ve Mercan'ın anneleri iki elden her şeyi hazır etme çabasına girmişti.

Ne babaları ne de iki kardeş annelerini umursamıyordu. Anneleri buna içerliyor bile olsa anneleri haksızdı. Ölene kadar eş olacak kadını seçmeye herkesin olduğu

kadar Fikret ve Doğan'ın da hakkı vardı. Bir gün kabullenecekti veya bu şekilde olmaya devam edecekti, Doğan bununla ilgilenmiyordu.

Koşturmacaya bakarak telefonunu cebinden tekrar çıkartıp Ayşem'in numarasını ezbere tuşladı. Bir zil sesinden sonra neşeli sesiyle açtı Ayşem telefonu. "Efendim?"

"Nasıl gidiyor?"

"Güzel, hoş..." Adamın sesindeki gerginliği anında aldı Ayşem. "Ne oluyor, sesin bir garip?"

"Oraya geliyorum. Eve girmeyeceğim, ben gelince kapıya çıkar mısın?"

"Acele et, bekliyorum."

Helin, mor elbisesi içinde kuğu gibiydi. Aynada kendini süzmeye doyamıyordu. Burnundaki hızma, sol gözünün hemen altındaki küçük, nakışlı çizilmiş desenli dövmesi ve Fikret'in hediyesi ince pırlanta gerdanlığa dokundu. Gözlerine çekmiş olduğu kara kalem büyük ela gözlerini daha belirgin hâle getirmişti. Saçları bukle bukle edilip beline kadar geniş, değişikçe örülmüştü. Saçlarına annesinin elmas tokasını takmıştı.

Gözlerini kıstı aniden, her şeye rağmen en az ablası kadar güçlüydü. Tahsin Altunhan'ın kızları olmak bu demekti. Güç! Aksi mümkün olamazdı. Eliyle eteğini kontrol etti. Sonra ince beline çıkarıp derin nefes aldı. "Ayna çatlamadan çekileyim, değil mi?" Odanın içindeki kızlara döndü.

Mercan çorabını düzeltip eteğini indirdi. "Gelinler hep güzel olur. Tü maşallah." Mırıl mırıl okuduğu duanın ardından üfledi Helin'e. "Rabbim nazardan korusun."

Aysima da belindeki altın kemeri çekiştirdi. Kayınpederi ve kayınvalidesi hediye etmişti nişanlarında. Eteğini de savurup gülümsedi. "Bu tür olaylarda perilerin yeryüzüne iniyor olmasına inanmam fazla mı fantastik bir düşünce olur? En güzel sensin bu gece, Helin."

"Teşekkür ederim kızlar."

Kapı açılıp da içeri Ayşem girince başlar ona çevrildi. Kardeşine bakarak kocaman gülümsedi. "Gelin ağam, ne kadar güzel olmuşsunuz." Kardeşine yaklaşıp sarıldı Ayşem. Helin, ablasına bakarak dudak büktü. "Evin küçüğü gelin olacak ama ablam hiç üzülmüyor sanki."

Ayşem kahkaha attı. "Çok da uzağa gidiyorsun ya..."

"Gitsem üzülecek miydin?"

Ayşem kardeşinin saçlarında elini gezdirdi. Mavi gözleri huzursuz mutlulukla bulutlandı. "Göndermezdim ki iç güveysi alırdım. Sevdiklerimden değerli neyim var?"

Helin'in gözleri dolduğunda Ayşem gülümsedi. "Hadi artık. Bu gece çok eğleneceğiz." Kızlara döndü. "Hazır mıyız?"

Aysima çenesini kaldırdı. "Ayşem'in askerleriyiz biz, tabii ki hazırız."

Mercan elini havaya kaldırdı. "O da sorulur mu ya, hep bugünü bekledim."

Kapıları tıklandı. "Ayşem." Doğan'ın sesini işitince, uzanıp kapı kolunu indirip açtı. Takım elbisesi içinde, dotıraş olmuş, öpülesi karizmasıyla dikiliyordu kapıda Doğan. Birbirlerini süzüyorlardı. Ayşem'in kırmızı, uzun ve gösterişli elbisesi Doğan'ın gözünü alıyordu. Tek kaşı havalandı her ikisinin de.

"Ağam?"

"Hanımağam?"

"Ve ben!" Doğan'ın ardından fırlayan Efşan'ı görünce

Ayşem'in gözleri büyüdü. "Canım!" Efşan kendisini ablasının kollarına atarken gülümsüyordu.

"Kambersiz düğün olmaz ama beni neden çağırmadınız, sonra alacağım ifadenizi." Ablasından koparak kızlara tek tek sarıldı. Ayşem Doğan'a bakıp göz devirdi. Doğan başını sağa sola salladı. "Vedat da burada deyin tam olsun."

"Vedat buraya tek gelmeme izin verir mi sence, tabii ki burada." Efşan burnunu kırıştırıp baktı Ayşem'e. Ayşem kime yansa, kime dönse bilemedi. "Nankörlük etme, Efşan."

"Etmem! Sen ne dersen ben onu yaparım."

"Ben iniyorum," diyen Doğan'a dönüp, başını sallayıp ardından kapıyı kapattı. "Sen böyle mi katılacaksın?" Efşan'ın kıyafetlerini eliyle işaret ederek söylendi Ayşem. "Elbise bulayım sana."

Kahverengi deri taytına ve beyaz ince kazağı, deri, belinden az aşağıda olan ceketine başını eğip baktı Efşan. "Evet. Hayır, elbise istemiyorum. Rahatım."

"Peki," dedi Ayşem. "O hâlde gidiyoruz ve sevgili Bergüzar'ın elini öpüyoruz."

Aysima kıkırdadı. "Halam diye demiyorum ama nasıl sevecen ve mutludur şimdi. Gözlerinden kalp çıkıyor olmalı."

Mercan da gülümsedi. "Halam diye demiyorum ama içinde katran kazanları kaynıyordur şimdi, kime kusacak bilmem."

Ayşem omuz silkti. "Cürmü kadar..."

Helin ağzını oynattı ve kinayeli bir sesle, "Anneciğim," diyerek prova yaptığında Efşan kahkaha attı. "Ne kadar ayıp..." diyerek diliyle dişi arasında cık cık etti. "İnsan hiç kayınvalidesi hakkında böyle şeyler söyler mi?"

"Az bile, oğulları güzel adam yoksa var ya..." dedi Ayşem, dişlerini sıktı. "Yemin ederim boğazını sıkarım. Ama işte ana!" Kapıyı açarak önden çıktı.

Kadınlar konağın içinde erkekler de avluya kurulmuş oturma alanlarındaydı. Elektrikli sobaların çevrelediği konağın avlusu oldukça kalabalıktı. Aile içi kavramı onlarda fazlasıyla genişti. Kimseye sen gelme denmez hatta hiçbiri teklif dahi beklemezdi. Amcalar, dayılar, halalar, teyzeler derken konağın içi dışı insan kaynıyordu.

Helin odaya adımını atar atmaz önce kayınvalidesine ilerledi. Yüzüne kondurduğu gülüşüyle etrafına arzıendam ederken herkes tarafından maşallah sesleri alıyordu. Bergüzar'ın önünde durup elini uzattı. Kadının yüzüne kısa bir an baktı. Öfkesini göstermemeye özen gösteren kadını takdir etti.

Oğullarına olan düşkünlüğü, sevgisi biliniyordu ve herkesin aklına gelen de bu öfkenin kıskançlıktan kaynaklı olduğuydu. Bergüzar elini uzattı. Helin de öperek başına koyup kendi için ayrılmış olan yere oturdu. Ortamda zaman akarken de bir daha hiç bakmadı tarafına Helin.

Ayşem büyük gelin ve abla olarak ortada dolanırken kayınvalidesine de güç benim çığlıkları atıyordu. Ve kadın bunları yüksek sesle atılmış bir çığlık gibi görüyor, duyuyordu. Fakat elinden bir şey gelmiyordu. Kabullenmekle kabullenmemek arasında tıkanıp kalmıştı. Her iki seçenek de uymuyordu aklına. Olanlar oluyordu ve sesini çıkartamıyordu.

Efşan'ı göz hapsine alanlar vardı, hatta oldukça da çoktu. Sabah olmadan ailesine haber gidecekti. Efşan o ana kadar çoktan Urfa'yı terk etmiş bile olabilirdi.

Mercan odanın kapısında göründüğünde Ayşem ve annesine bakındı. "İsteme bitti, kız verildi. Helin'i aşağıya çağırıyorlar, Bekir Ağam takacak yüzükleri."

Helin ayağa kalkıp eteklerini topladı. Fazla bir şey görmediği için heyecanı içinde saklıydı. Az sonra aşağı indiğinde Fikret ile yüz yüze geldiğinde neler hissedeceğini bilmiyordu ama merak ediyordu. Hatta kalbi bir an tekledi. Ablasıyla göz göze geldi. Ayşem gülümserken hemen ardına düştü. Helin'le aşağıya indiler. Kadınlar konağın üst balkonundan bakarken kızlarla birlikte anneleri de indi. Bergüzar bir köşeye Nagehan başka bir köşeye çekildi.

Işıkların altında birbirlerini görene kadar bir şey yoktu belki de. Saçlarını özenle yapan Fikret, olduğu traşla, takım elbisesiyle her zamankinden daha çekici görünüyordu. Bir zamanlar bu adamı reddettiğini unutmak istiyordu. Hiç anmamak. Kendisine öylesine güzel bakıyordu ki adamın gözlerinden alamıyordu kendini. Babasının elini sırtında hissedince Tahsin Bey'e dönüp gülümsedi. Babası da başka güzel bir adamdı. Hayatındaki adamların güzelliğiyle başı dönüyordu.

Bekir Ağa'nın bir yanına Helin diğer yanına Fikret geçti. Haşim Ağa biraz ileriden izliyordu. Kardeşinin yanında duran Doğan'ın da mutluluğu görülmeye değerdi.

Ayşem, Efşan'ı hafifçe çekerek Helin'in yanına getirdi. Aysima'nın uzattığı gümüş, aynalı ve süslü tepsiyi alıp şaşkın bakan Efşan'ın eline tutuşturdu. "Bu ne abla?" diyen Efşan, bunu asla beklemiyordu.

"Sen babamın üçüncü kızı olduğuna göre, tepsiyi tutmak da senin görevin. Evin küçük kızı, en küçük baldız sensin."

"Ama ben..." dedi Efşan ama Ayşem sözünü kesti. "Doğan'dan alacaksın harçlığını. Sakın ucuza verme

makası." Doğan da yanında duyuyordu, kesik kahkahasıyla başını sağa sola salladı.

Efşan gülümseyerek tepsiyi sıkıca kavradı ve Doğan'a döndü. "Alırım bir yüz dolarını, abi."

"Yüz mü?" dedi Fikret. Heyecandan kıvranıyordu. Arkası dönük olan Bekir Ağa'ya bakıp başını eğdi. Elini cebine atarak bir tomar para çıkardı. "Ben beş yüz dolar veriyorum. Sesini çıkarma, takılsın şu yüzükler. Sus, Efşan."

Helin gülüşünü bastırırken, Efşan'ın gözleri aralandı. "Abi ne yaptın?"

"Makası satın aldım. Bak bakayım kesiyor mu?" dedi Fikret.

Efşan bir makasa bir de Fikret'e bakıp gülümsedi. "Bu saatten sonra bu makas değil, ustura."

Tahsin'le konuşması biten Bekir Ağa önüne dönünce konuşma sonlandı. Ayşem, Doğan'ın yanına geçti. Kimin ne diyeceğini takmıyordu. O Ayşem'di en nihayetinde. Hızlı adımlarla yaklaşan Vedat'ı gördü gözleri. Yanlarına yaklaşıp nefes bıraktı Vedat.

"Geç kaldım sandım."

"Neredeydin ki? Hoş geldin bu arada."

"Hoş buldum Ayşem, etrafa bakıyordum, dalmışım."

"Anladım. Babamın yanına geçebilirsin." Ayşem yan taraftaki masaya oturan babasını işaret edince Vedat, "Beni düşünme," diyerek tekrar uzaklaştı.

Bekir Ağa sessizliği sağlayıp önce torununa sonra yeğenine döndü. Yüzünde gerginlik kol geziyordu belki de kız veriyor olmanın hüznüydü. Ama yine de çok mutluydu. Koskoca bir ömre neler neler sığdırmıştı. İki güzel torununun da nişan yüzükleri ona nasip olmuştu.

Efşan'ın es geçtiği makas seremonisini hatırlamadı bile yaşlı adam. Tepsideki yüzükleri eline aldı. Sesli şekil-

de dua etmeye başladı. Tüm insanlar da onunla birlikte elini açmıştı. Duası bitince Helin'e döndü. Genç kadının parmağına yüzüğü takıp Fikret'e geçti. Yeğenine de aynısını yaparak Efşan'ın uzattığı makası aldı. "Ben kurdeleyi kesiyorum ama Allah sizi hiç ayırmasın."

Makas kurdeleye dokundu. Keskinliği tartışılmazdı. Kurdele ikiye bölündü. Harran'ı saracak alkış seslerinin yerini silah sesleri aldı. Tahsin Bey, Bekir Ağa'yı evin içine çekerken balkondaki kadınlar bağrışlar arasında konağın odalarına hücum ediyordu. Hepsi akraba olan adamların bellerindeki silahlar ellerine çoktan geçmişti.

Tepsiyi kenara atan Efşan belindeki silahı alıp ucuna mermiyi sürdü. Paralar etrafa saçılmıştı. Kimin umurundaydı ki paralar...

Ayşem eteğini kaldırıp sağ bacağında takılı olan silahını avucunda sıktı. Doğan ve Fikret arkalarındaki silahları iki elleriyle kavradı. Konağın kapısının önünde bir savaş vardı. Durmadan havaya ateş açılıyordu. Pompalı tüfekler olduğunu hepsi kavrıyordu. Hiç susmuyor, âdeta geceyi aydınlatıyordu çıkan saçmalar.

"Çabuk!" diye bağıran Doğan'ın sesiyle üç kadın da arkalarını dönerek merdivenlere koştular. Taytının hayrını gören Efşan en önden koşarak kendini büyük salona giden yola soktu. Ayşem ve Helin hemen arkasındaydı. Salon kapısı kapalıydı. Evin en büyük salonu burasıydı. Pek çok kadın zaten içerideydi. Haber verebildiklerine söylemişlerdi ama aralarında haberi olmayan da vardı.

Efşan kapının kolunu indirmek için hamle yaptı ama başaramadı. "Kilitlemişler," dediğinde arkalarından bir adamın sesini duydular.

"İyi geceler hanımlar." Bir tık sesi ve mermi tabancanın ucunu sürüldü.

Reşit...

Üç kadın da nefes alıp arkalarını döndüler. Üçünün de silahları elindeydi. Ama namlu onlara dönüktü. Bağırsalar ses duyulmayacak ve belki de silahtan çıkan kurşunlara hedef olacaklardı. Şu an için bu tehlikeyi hiçbiri göze alamadı.

"Reşit," dedi sakin bir sesle. Silah sesleri hâlâ ve hâlâ devam ediyordu. "Seni görmek ne güzel... Yüzün de düzelmiş. Hayırdır, hayırlı olsuna mı geldin?"

Efşan adamın yakınlığını milim milim ölçüyordu. Helin avucu içindeki tabancayı sıktı. Bu gece olmazdı. Bu gece bu evde kimse ölemezdi. Bu gece sevdiği adamla yuva kurma yolunda ilk adımı atıyordu. Ablasının yüreği bir kez daha yanamazdı veya ablasının acısıyla yaşayamazdı. "Gerçekten çok güzel bir gecede geldin, Reşit," dedi Helin. "Nişan gecemi her yıl kutlayacağım, senin ölüm yıl dönümün diyerek."

"Ulan pezevenk! Ablama yaptıklarının acısını alamadım senden. İyi ki geldin," dedi Efşan öne bir adım atarak Ayşem ve Helin'in önüne bilerek geçti. Ama Reşit bir adım gerileyip havaya ateş açtı.

"Kes! Bu gece ölen hepiniz olacaksınız. Bu konak bu gece cayır cayır yanacak! Hepiniz yaptıklarınızın bedelini ödeyeceksiniz."

"Şaka!" dedi ensesindeki ses, Reşit'in. "Sen benim olduğum yerde bunu nasıl yapacaksın Reşit?"

Vedat'ı gören kızlar rahat nefes alırken Efşan tekmesiyle adamın elindeki silahı savurdu. Reşit bir kez daha aptallığına yanarak gözlerini yumdu. Bu kez nasıl kurtulacaktı?

"Yavaş be kızım," diye bağırdı Vedat.

"Sıkı tut, sakın bensiz öldürme!" dedi Efşan.

Ayşem kapı koluna tekrar asıldı. İçeridekilerin canı tehlikede olabilirdi, hatta kesin tehlikedeydi. İstemedi-

ği şeyler olmuş bile olabilirdi. Nefesi kesiliyordu. Daralıyor, elleri titriyordu. Panik anı yaşıyordu. Reşit'in burada olmaması gerekiyordu oysa. Aşağıda kalacağını düşünmüşlerdi. Kolu silkeledi ama çaresiz, işe yaramıyordu. "Vedat kapıyı aç!" diye bağırdı Ayşem.

"Ben açarım," diyerek ortaya kara süvari gibi damlayan Korhan, daha kızlar onu idrak edemeden kapıya tekme attı. Kilide denk getirdiği tekmeyle tek seferde açıldı kapı.

Donup kalan kadınlarla hızlıca göz göze geldi. Kadınlar salonunun bir köşesine sindirilmiş duruyorlardı. Ayakta iki kadınla kesişti gözleri. Oda alabildiğine benzin kokuyordu.

"Hanımağamız da gelmiş, tam şenlik," dedi kadın. Hem kendi hem Haydar'la ortak akrabası olan kadın. Bu kadın dedesinin yeğeniydi. Aykan'ın ablasıydı. Eve girmesinden doğal bir şey yoktu. Akrabaydılar, değil mi?

Odanın içinde teyzeleri, yengeleri, uzak yakın halaları doluydu ve kadınların sesi çıkmıyor, korkudan kımıldayamıyorlardı. Bir diğer kadınsa yine Haydar ve Süleyman'ın kız verdiği akrabalardandı.

Konuşan kadının elindeki çakmağa baktı Ayşem. Kadın çakmağı kalkıp gülümseyerek gösteriyordu. "Kardeşime yaptıklarını yanına mı bırakacağız sandın?"

Silahını kavradı, ateş etse oda havaya bile uçabilirdi. Arkasındaki Efşan ve Helin'e döndü hafifçe. "Dışarı çıkın."

"Hayır," dedi Helin. "Olmaz," dedi Efşan.

"Çıkın," dedi hemen yanlarında biten Vedat. "Ayşem kalsın. Siz çıkın!"

İki kadın da itiraz edecek gibi olduysa da etmediler. Ayşem silahlarını Efşan'a uzattı. Tereddüt yaşadı ama aldı silahları. O da biliyordu odanın havaya uçacak olacağını. Kızların çıkmasıyla kadına döndü Ayşem. "Sizin derdiniz benimle, hepsi çıksın!"

"Seçenek falan yok. Biz çıkacağız, siz yanacaksınız," dedi kadın. "Az daha bekleyin."

"Hayır," diyerek kadına bir adım yaklaştı Ayşem. Kadın Reşit'in yakalandığını bilmiyordu. Bilse daha çok panik yapabilir, odayı ateşe verebilirdi. Vedat diğer kadını gözüne kestirmişti. Kadınların eline silah yakışıyordu lakin amacı bu şekilde olmamalıydı.

"Ayşem!" Doğan'ın sesi onu rahatlatırken ikinci bir panik dalgasına tutuldu. Ayşem ne kadar intikam alınacak biriyse Doğan da o kadar hedefti.

Doğan odaya girdiğinde odanın içindeki benzin kokusunu hemen almıştı. Nefesi ona yetmezken Ayşem'e baktı. Sırtını görüyordu ve karşısındaki yakın akrabasını. Hemen çaprazındaki bir diğer akrabası olan kadına döndü. Bu kadınların gözünü ne nasıl bürümüştü? Nasıl bu kadar kör olabiliyorlardı?

"Ağam da gelmiş. Hoş geldin Doğan," dedi Havin Kadın. "Reşit de birazdan gelir. O zaman hepinizi topluca kül ederiz."

"Eğer o elindekine basacak olursan..." dedi Doğan, Havin sözünü kesti.

"Olacağım zaten. Hepinizi gömünce buraların hâkimiyeti bizim olacak." Bağıran kadın salonun içinde pusup kalmış kadınlara döndü. "Hepiniz öleceksiniz."

Ayşem bir adım daha yaklaştı, Havin'in dönmesiyle durdu. Hesap etti. Uzun bacakları bu gece ne kadar işe yaşayabilirdi? "Öyle diyorsan öyledir Havin abla. Seni kırmayalım. Güzel hayaller bunlar."

Havin aniden Ayşem'e döndü. Elindeki çakmağı sıkı sıkıya tutuyordu havada. "Başta sen öleceksin. Sen getirdin bu belayı içimize."

"Ben yokken de siz şereften nasipsizdiniz. Şimdi suç benim mi oldu?" Ayşem kadının damarına basıyordu.

Bilinçli yapıyordu çünkü bu kadınla normal konuşması hiçbir işe yaramayacaktı. Ailesi ne kadar laftan anlıyorsa Havin de o kadar laftan anlıyordu.

Kadın dişlerini sıkarak minik bir adım attı Ayşem'e. Kini, öfkesi hiç bitmeyecekti. Ayşem ölse bile bitmeyecekti. Kardeşi neler yaşıyordu hapiste? Her şeyin suçlusu Ayşem'di.

Kadının biraz daha yaklaşıp durması işine geldi. Havin'in nefret dolu kahve gözlerine bakarken kusmak istiyordu. Böylesi bir nefreti daha önce hiç görmemişti. Hiç kimsede görmemişti. Kadına yaptıklarının cesaretini veren de bu nefret olmalıydı.

"Tüm aileni Harran'a gömerim!" Doğan'ın sözleri kadında bir etki bırakmadı. "En küçüğünden en büyüğüne bir tane sağ bırakmam! Bırak o elindekini!"

"Sen kimsin!" dedi Havin. "Geç içeri Doğan. Güzel karınla ölürken de ayrılma."

Doğan kımıldayamıyordu. Ne yapsa bilemediği yerdeydi. Bir kıvılcım hepsini ateşe verebilirdi. "Ayşem çık!" diyebildi.

"Olur canım. Hemen çıkıyorum." Eteğini toplama gereği bile duymadan tüm gücüyle yüklendiği sağ bacağını en hızlı şekilde kaldırıp Havin'in karnına geçirdi. İki büklüm olan kadının avucuna yapıştı.

Diğer tarafta Vedat silahlı kadının önce bileğini tuttu, sonra avucundaki silahı hızla çekip aldı. "Tutmayı bile bilmiyorsan önce öğreneceksin," derken kadını sırtından tutup kapıdan çıkardı.

"Çık çık!" diye bağıran Doğan'ın sesiyle teyzeleri, abları olan kadınlar kapıya hücum ederken kenara çekildi.

Oda hızla boşalırken Ayşem, elinden çakmağı aldığı kadınla göz göze geldi. "Şimdi seni kim kurtaracak beyinsiz kadın! Reşit uçtu uçtu."

Kadının göz bebekleri büyürken dili tutuldu. Söz çıkmayan ağzına avucundaki çakmakla yumruk attı Ayşem. Başı geriye düşen Havin'i bırakmaya hiç niyeti yoktu. Avucundaki çakmağı açık yakasından göğsüne atıp kadını süslü elbisesinden kavrayıp kendine çekti. "Bıktım sizden. Sen bu gece ölmek için dua edeceksin. Yoksa ben seni bu şehrin hiçbir yerinde barındırmayacağım. Benim adım da Ayşem ise ben de seni bu topraklardan sileceğim."

Kadının yüzüne bir bir indirdiği tokatlara karşılık alamazdı. Kadının buna ne gücü ne eğitimi vardı. İki kadının saç baş kavgası değildi. Beden acısı ve şaşkınlığıyla zaten tek kelime edemiyordu. Babası onu kurtarırdı belki...

"Sadece seni değil. Tüm soyunu süreceğim Harran'dan." Dizini kadının karnına geçirdiğinde kadın nefessiz kalarak iki büklüm yere düştü. Ayşem dişlerini sıkarak kollarını havaya kaldırdı, ellerini açarak çığlık attı.

"Yeter! Bunca zaman sonra nasibim senmişsin," dediği anda sağ bacağı havaya kalktı ve eteğinin ucunu çekip içindeki tüm öfkeyi, tüm nefreti ayak bileğinde toplayarak kadını rahatça öldürebilecek olan başına isabet aldığı darbeyi savurdu.

Belinden tutup çekilince tekme havada asılı kaldı. Elleri, belindeki ellere hiddetle vurmaya başladı. "Bırak beni! Bırak! Yaşamayı hak etmiyor." Ayakları havada sallanan Ayşem, Doğan'ın onu sarmasıyla çırpındı.

Doğan, Ayşem'i hiç bu kadar öfkeli görmüş müydü? Ayşem'in şu anki dünyası tamamen öfkeyle harlanıyordu. "Öldüreceksin Ayşem!"

"Ölsün. Gebersin. Hiçbiri yaşamamalı. Hepsi ölmeli. Yoksa onlar bizi öldürecek." Hâlâ adamın kolları arasında çırpınıyordu. Havin az önce kendinden geçerek devrilmişti.

"Ayşem, yüzbaşı aşağıda. Delirdin mi?"

"Delirdim. Bırak beni."

Doğan, Ayşem'i bırakmadan odadan dışarı çıkardı. Konağın her yerinden sesler geliyordu. Ayşem'in belini bıraktı. Karşısına geçen Ayşem'in mavi gözleri gecenin karasına karışmıştı. Kendisine öldürecek gibi bakıyordu. Etraflarında olanları Ayşem'in gözü görmüyordu. Dağılmış saçları terden yüzüne yapışmıştı. Derin derin nefes alıyordu. Hem o hem Doğan. Birbirlerine derin nefesler eşliğinde bakıyorlardı.

Son bir gayret kendini odanın kapısına tekrar attı ama Doğan tarafından tekrar tutuldu. "Ayşem!"

"Ayşem! Ayşem! Ne! Ne! O kadar kadına, bana, sana acımayacaktı. Sen ona acıyorsun."

"Onu düşündüğüm falan yok! Kendine gel!"

"Ayşem!"

Nefret etti adından. Herkes Ayşem diyordu. Ama bu babasının sesiydi. Kendini sakinleştiremiyor, bunu aslında istemiyordu. Doğan'dan kurtulup babasına döndü. "Ayşem! Ayşem! Ayşem!"

Sesi bir çığlık gibi sardı konağı. Birden tüm sesler kesildi. Ayşem'in sesi hepsini bastırdı. Babasına, Doğan'a, Vedat'a ve Baran'a baktı.

"Bana Ayşem demeyin! Sürekli beni engel altına almaya kalkmayın. Biri ölecekse, ölecektir. Ama biz ölmeyeceğiz! Bizden biri bir daha ölmeyecek! Bilmeseydik, Rüzgâr telefonları dinlemeseydi, bu gece burası kan gölüne dönecekti. Siz beni, ben sizi kaybedecektim. Nereye kadar bileceğiz?" Bağırmaktan göğsü inip kalkıyor, arada nefesi kesiliyordu ama içindeki öfke bitmiyordu. Dinmiyordu. "Ayşem'in kalbi kaç kez daha yanacak? Söyleyin şimdi bana, ben bu insanlara neden acıyayım?"

"Kızım," dedi Tahsin Bey, kızının içine girmiş olduğu sinir krizini azaltabilmek adına. "Bize hiçbir şey olmadı." Kızına bir adım attı ama Ayşem bir adım geriledi.

"Gelme baba. Beni teselli etme artık. Teselliler bile yalancı. Ben artık teselli olmuyorum." Daralan nefesiyle ettiği sözlerinin ardından balkonun beton tırabzanlarına tutunup aşağıya baktı. Askerler ayakta, silahları elinde, ailesi ve dedesi bir köşede çökmüş oturuyordu.

Tahsin Bey olduğu yere çakılıp kaldı. Oradaki adamların aklından tek bir şey geçiyordu. Doğan nefesini almayı unutmuştu. Ayşem'e birkaç adım attı. Hemen arkasında durdu. Ayakları olduğu yere çakmış gibiydi onu. Kalbi deli gibi atıyordu. Delice bir şey yapacak hissiyle o an dünyayı unuttu. Bir adım kala donup kaldı. Yaklaşamadı. Aklı karıştı. Zihni bulandı.

"Ayşem," diyemedi...

Ayşem arkasını döndü. Doğan arkasında put gibi dikiliyordu.

"Ben buraya ait değilim," dedi Doğan'ın yüzüne baka baka. Adamın gözlerinden geçen karmaşayı anbean süzdü. Anlam veremedi çünkü o an analiz edecek kadar sağlıklı değildi.

"Ben buraya ait değilsem, burası bana ait olacak!" dedi Ayşem. Sesini kısmış, tonunu düşürmüştü ama sözlerinden netlik akıyordu.

"Hepsi gidecek buradan! Bir tane kalırsa gördüğüm yerde kafasına sıkarım!"

20. Bölüm

Bizim Kız Âşık Olmuş

Sabaha karşı çıktı odasından. Tüm geceyi uykusuz geçirdi. Konak derin bir sessizliğe gömülmüştü. Ne garip, saatler önce kurşunların geceyi ışıklandırdığı, seslerin arşa çıktığı yalanmış gibiydi. Buz gibi beton tırabzana ellerini koyarak aşağıya baktı. İki adam gördü avlunun içinde volta atan, kalın ve kaba kıyafetler giyinmişlerdi. Sadece adamların adım seslerini duyuyordu.

Son sözlerinin ardından Doğan'ı hiç görmemişti. Odasına kapanmış, annesiyle bile konuşmamıştı. Herkes onu öfkeli, sinirleri bozulmuş olarak görüyordu belki ama Ayşem üzgündü. Çok ama çok üzgündü. Kardeşinin en güzel gecesi berbat olmuştu. Bu bir yana ölümle burun buruna gelmişlerdi. Ölmekten ve öldürmekten hiç korkmamıştı. Ama bir kayıp daha yaşamaktan çok korkmuştu. Tüm o öfkeli hâlleri üzüntüsünün dışa vurmuş hâliydi. Yüreği yanmaktan bile yorgundu.

Rüzgâr'ın bir süredir soysuzların telefonlarını dinlediğini bilmiyordu. Konumlardan haberdardı ama kapalıyken bile yanlarında duran telefonlardan aldığı kayıtlarla bugün pek çok kişinin canı sağdı. Nereye kadardı? Daha ne kadar acabalarla geçecekti zaman?

"Uyku tutmamış."

İrkilerek arkasını döndü. Görmeyi hiç beklemediği adamı, Vedat'ı gördü. Burada olduğundan bile haberi yoktu. Hırkasına iyice sarınıp Harran'a döndü. "Çok aldatıcı geldi uyku, bu gece aldanmak istemedim."

Vedat yanına gelerek tıpkı Ayşem gibi Harran'a çevirdi yüzünü. Güneş doğdu doğacak, yeni bir gün başlayacaktı. "Ben, her şeye rağmen uykunun aldatıcı güzelliğini severim."

"Geceyi yaratan da bizi bunun için uykuya zorluyor. Yeni gün, yeni umutlar..."

"Umut hep vardır ve güzel şeydir," dedi Vedat.

"Yaşadığın sürece var, kaçınılmaz."

"Dün gece pek öyle görünmüyordun."

Gözlerini yumdu Ayşem. Herkesin içinde Doğan'a koyduğu postayı anımsadı. "Hep dengede durmak ne kadar zor, Vedat. Yorulmuyor musun, ben yoruldum ama gidecek daha çok uzun yolum var. Bunu bile bile yaşamak çok ağır geliyor."

Ellerini cebine attı Vedat. "Bazılarının derdi sadece eve ekmek götürmek, çocuklarını yetiştirmek, eşini mutlu etmektir. Bizim gibilerin derdiyse aslanın ağzından dişlerini sökmek. Yorulsak bile yürümesini biliyoruz. Bize de bu güç verildi."

"Memurla evlenmeliydim o hâlde. Bir ağa ile evlenmek hep diş sökmek olacak. Tıp da okumadım ki zorlanıyorum."

"Kendini kandırma, sen hanımağa olarak doğmuşsun. Denge tam olarak bu! Doğan senin dengen, sen onun yaslandığı demir direksin. Gücümüzü kadınlardan aldığımızı kabul edemiyor hemcinslerim."

Ayşem adama göz ucuyla baktı. "Sen ediyor musun?"

Vedat ona dönmedi. Ufku ve açılan havayı zevkle izliyordu. "Pas."

"Geçersiz."

"Ayşem..."

Ayşem bedeniyle adama dönünce Vedat da ona döndü. Buz mavisi gözler gökyüzü mavisi gözlere karşıydı. "Sana güveniyorum, Vedat. Sana kardeşimi emanet ediyorum. Canımın yarısı senin ellerinde. Biliyorum ki benden daha iyi bakacak, kollayacaksın. Buranın hâlini dün gece gördün. Burası katran, burası zifiri kan! Burası yaz mevsiminde zemheri... İster kabul et ister etme! Ben, sana güveniyorum. Biz seninle acının içinden geçmiş, kader yolcusuyuz. Kendime ne kadar güveniyorsam, sana da o kadar güveniyorum. Benim sevdiklerim için yapmayacağım hiçbir şey yok. Bu bensem, karşımdaki de benim. Anladın mı?"

Vedat ona bakarak başını aşağı yukarı salladı. "Dün geceki öfken korkundan geliyordu. Sen korkunun sana verdiği üzüntüyle o hâle geldin. Seninki nefret falan değil artık. Sen onları unutmak istiyorsun ama onlar izin vermiyor. Anlamış mıyım, kader arkadaşım?"

"Sen korkmuyor musun?" diyerek bastırdı Ayşem. Sözlere dökmek istemiyordu. Yine içine kapanmak istiyordu.

"Ben korkudan başka bir şey hissetmiyorum. Korktuğumda nasıl biri olduğumu gördüm dün gece. Kendimi sende gördüm."

"İşte bu yüzden güveniyorum sana. İçim o kadar rahat ki ne yapsalar boş. Bir gün ikimiz de huzura ereceğiz."

"Umudun var mı?"

"Umudum yok, inancım var. Umutla hayal kurarsın ama inançla yaşarsın!"

"İnancını yaşaman için elimden ne gelirse yapacağım."

Minnetle gülümsedi Ayşem. "Sana olan inancım bile tam, Vedat. Şimdi senden bir şey isteyebilir miyim?"

"Elbette."

"Korumalarım ne âlemde bilmiyorum. Beni Doğan'ın yanına götürür müsün?"

"Buranın ağası sensin, ne demek."

Konağın önündeki adamlar kapıyı usulca ona açınca, Vedat tekrar Bekir Ağa'nın konağına döndü. Ayşem avluya adım attığında gökyüzü hâlâ karanlıktı. Konakta incin top oynuyor gibiydi. Kapı ardından kapanırken hızlı adımlarla Doğan'ın odasına ulaştığında kimseye yakalanmadan kapının önüne kadar gelmişti. Ve yine kimseyi düşündüğü yoktu. Buraya bu saatte gelip Doğan'ın odasına giriyordu ve hoş karşılanmayacak hareketlerden biriydi. Ayşem'in de çok umurundaydı. Tereddüt bile etmeden kapı kolunu indirip odaya girdi. Neden geldiğini bile bilmiyordu. Görmek istiyordu ve görecekti. Doğan'ın dün geceki bakışları yüreğinin tam ortasına saplanmıştı. Belki doğruydu belki yanlış ama Ayşem buydu.

Perdesi kapalı olan odanın ışığı karanlığa yakındı. Hava kapalıydı. Yatağında hareketsiz yüzüstü yatan adama yaklaştı. Kendisi bir damla uyumamışken Doğan nasıl uyuyabiliyordu? Usulca yatağa oturup Doğan'ın dağınık saçlarına ellerini daldırdı. "Uyduğunu sanmıyorum."

Hiç kıpırdamadı Doğan. Elbette uyumuyordu. Uyuyor olsa dahi kapının açılışına uyanırdı. "Ayşem..." diye mırıldandı. "Bu saatte burada ne işin var?" Sırtını çevirince Ayşem'le göz göze geldi.

"Dün gece beni görmeden gittin."

"E?" dedi Doğan.

Dizini yatağa verip ellerini kucağında birleştirdi Ayşem. Parmaklarıyla oynamaya başladı. "Bana ne oldu

anlamadım, herkesin içinde öyle söylemek istemezdim. Sen beni hiç kırmıyorsun, ne dersem yapıyorsun ama biz bunu baş başa konuşuyoruz. Dün gece delirmiş gibiydim. Otoriteni sarsmak istemezdim ya da emir kipiyle konuşmak. Bana son bakışın içime dert oldu, hepsi üst üste geldi. Sabah oldu, biraz bile uyuyamadım. Özür dilerim Doğan."

Sıkıntıyla nefeslenip doğruldu. Ayşem'e dönerek oturdu yatağın içinde. "Hoş değildi evet, ama sen konuyu yanlış anlamışsın."

Başını kaldırıp Doğan'a çevirdi. "Yanlış? Bakışın kalbimi deldi. Neresini yanlış anladım?" Dağınık saçları, uykusuz yeşil gözleriyle kendine bakan adama kaşlarını çatmıştı.

"Ne oldu sana? Neden o kadar öfkelendin? Seni hiç o şekilde görmemiştim, delirdin, aklını kaçırdın sandım. Sen her zaman soğukkanlı, güçlü ve her an zekâsını kullanmayı bilen bir kadınsın. Dün geceki kimdi?"

Vedat onu çözebiliyordu evet, ama nedenleri vardı. Doğan ondan cevap bekliyordu şimdi. "Kaybetme korkusu, yüreğim artık kaldırmıyor. Ben kimseyi kaybetmek istemiyorum. Dayanamıyorum artık, katlanamıyorum."

Apaçık sözleriyle Doğan'ın yüreğine su serpti. Anlatabiliyordu. Doğan tüm gece aklından bunları defalarca geçirmiş ve hatta çok daha fazlasını bile düşünmüştü ama Ayşem'in aklından geçenleri o demeden tam kestiremiyordu. "Kendini balkondan atacaksın sandım, Ayşem! Senin kaybetme korkun var, ya peki ben, benim?"

Ayşem'in kaşları havalandı. Gözlerini birkaç kez kırptı. "Sen delirmişsin asıl."

"Sayende."

"Kendimi neden atayım balkondan?"

"Kendini benim gözümden bir görebilseydin bunu sormazdın."

"O kadar kötü mü görünüyordum?"

Doğan başını aşağı yukarı salladı. "Başka bir kimliğe büründün. Öyle birden koşunca..."

"Sen bana o yüzden öyle değişik bakıyordun." Başını eğerek parmaklarına bakmaya devam etti. "Korkuttum seni."

Ayşem'in kucağındaki ellerine uzandı. Buz tutmuş parmaklarını sıcak elinin içine sardı. Bedenini biraz daha kaydırıp kadının boynuna doğru sokuldu. Yasemin kokusu burnundan girip bedenini sararken Ayşem'i kaybetmenin nasıl acı bir duygu olduğunu bir kez daha iliklerine kadar hissetti. Korkuyla sarmalanmış ruhuyla sıcak dudaklarını üşümüş tene dokundurdu.

"Sen sevdiklerini kaybetmekten korkuyorsun, bense seni!" Fısıltılı sözcükleriyle Ayşem'in deli ruhu yerine sindi.

"Elimde değil."

"Biliyorum. Bunun içinde beni dinlemeni istiyorum."

Doğan'a bakmadan adamın göğsüne yasladı. İnce bedenini saran kollarla yerleşti en sevdiği yere. "Yapıyorum. Yapmaya çalışıyorum."

"Böyle değil Ayşem, terapi görmeni istiyorum."

Doğan'ın sözleriyle hareketsiz kaldı. Dün geceki bakışı nasıl unutabileceğini bilmiyordu. İlk esnada fark etmemişti ama sabaha kadar gözlerini kapattıkça Doğan'ın o anki bakışları gözleri önüne gelerek açmıştı gözlerini. Kendi, bir enkazdan çıkmaya hatta Doğan sayesinde çıkmaya çabaladığını biliyordu. Bunları ona veren adam için bir şeyleri göze alması gerektiğine karar verdi. "Bana bir daha öyle bakmayacaksan, tamam. Kabul edebilirim. Zor olacak ama hayatımızda ne kolay ki? Bir de böyle olsun."

Tepesine öpücükler konduran adamın gülüşü çarptı saçlarına. "Güzel kadınım, sende her gün âşık olacak bir şeyler bulmak kesinlikle benim şansım."

Başını kaldırarak gülümseyen adama baktı. "Manyak!"

"Manyaksever olacaktı o."

"Severken hakaret etme zevkini de başkasına vermem, kıymetimi bil ve kimse ayaklanmadan eve götür beni."

Doğan umursamazca kaş kaldırdı. Ayşem'i yatağın içine çekerek örtünün altına sokarken itiraz etmedi Ayşem. "Onu gelmeden önce düşünecektin. Ne işin var bekâr adamın yatak odasında?"

"Bekâr mı? Sen kendini bekâr mı sayıyorsun?" Yatağın içine yerleşip Doğan'a sarıldı. "Aldım oğlum seni, unuttun mu?"

"Ah, nasıl unuturum, Ayşem? Resmiyeti bahara uzatan sen olunca ben de bekâr oluyorum, onun için dedim." Tavanı izleyen Doğan, zamanın çabuk geçmesini ve her gün bu odada Ayşem'le uyuyup uyanmanın nasıl bir his olacağını düşünüyordu.

"Doğan, basılacağız, sonra beni almak zorunda kalacaksın."

"Zorunda olmaz ki o, zevkle olur ama bence de seni eve götüreyim."

"Maalesef." Ayşem örtüyü kaldırıp yataktan çıktı. Doğan'ın da çıkmasını izledi. Dolaptan kabanını ve kıyafetlerini alan Doğan giyinmeye koyuldu. "Sen nasıl geldin?"

"Herkes uyuyordu. Vedat bizim evdeymiş, haberim bile yoktu. Ondan rica ettim, getirdi."

"Evet, Vedat var diye ben de eve geldim. Aslında dün gece döneceklerdi. Ama Efşan gitmek istemedi."

"Kendimi odama kapatınca her şeyi kaçırdım. Ne oldu dün gece? Neredeler şimdi?"

Kapıyı usulca açtı Doğan. Ayşem'in ardından çıkıp etrafa bakındı. Sessizce, "Dışarı çıkalım, anlatırım," dedi.

Ayşem usulca başını sallayıp yola düştü. Balkondan aşağıya indiklerinde gün ağarmıştı. Kimse görünmüyordu ortalıkta. Muhtemelen herkes yorgunluğun verdiği derin uykudaydı. Kapının önüne gelince adamlara döndü Doğan. "Babam sorarsa amcama geçtiğimi söyleyin. Ayşem'in buraya geldiğini görmediniz."

Adamlar baş onayı verip kapıyı açtılar. Kapının dışındaki adamlara da aynı şeyi tekrar edip arabaya geçtiler. Harran henüz yeni uyanıyordu.

"Süleyman, Reşit ve Haydar içeride. Dün gece suikast düzenlemek, silahlı saldırı gibi çeşitli suçlardan tutuklandılar. Adamları denen akrabalarımız da dâhil. Çoğu serbest kalacaktır tabii."

Rüzgâr'ın ona gönderdiği ses kayıtlarında pek çok şey vardı ama pek çok şey de sır gibiydi. Doğan ses kayıtlarından bahsetmeden yüzbaşıya giderek durumlarını anlatmıştı. Genç ve güvenilir yüzbaşı onu dikkatle dinlemişti. Bir süredir haberdardı aşiretin içindeki sorunlardan. Daha önce aşiretin katlettiği insanları düşününce ne olur ne olmaz orada olmayı uygun görmüştü. Üniforma yerine sivil giyinen askerler birer koruma kılığına bürünmüştü. Silahlar havada patlamakla kalmış, daha konağın kapısında hepsi yakalanmıştı.

"Benzinle yakmak isteyeceklerini hiç düşünmemiştim. Kayıtlarda böyle bir şey geçmiyordu. Son anda karar vermiş olabilirler."

"Fark ettim. Kayıtları birkaç kez daha düşündüm ama evet, benzin yoktu. Kesin Havin'in küçük beyninin işiydi. Ona ne oldu?"

"Bilmiyorum. Hastaneye gitti. Oradan tutuklanması gerekiyordur. Öğreniriz bugün."

Araba konağın kapısında durdu. İkisi de inip açılan kapıdan girdiler. Önce Tahsin Bey'i gördü gözleri. Kızını

odasında bulamayan adam tam da aşağı iniyordu. Telaşlı ve korkmuş görünüyordu. Babasına adım adım yaklaşınca fark etti Tahsin Bey kızını. "Ayşem! Neredesin kızım sen?"

"Buradayım. Yani Doğan'la birlikteydim."

Doğan'ı görmeyen gözleriyle kızına sarıldı adam. Ayşem şaşkındı ve babasını korkuttuğu için kendine kızdı. İnsanları, kim olursa olsun etrafındaki insanları yoruyordu, korkutuyordu. "Özür dilerim. Hemen geldim. Vedat bıraktı beni, yanlış bir şey yapmadım."

"Odanda bulamadım seni." Babasının sesindeki kederi hissetti Ayşem. Gözlerini kapatarak, nefes bırakıp babasına sıkıca sarıldı. Doğan haklıydı. Yine haklıydı. Kendisi onlar için endişe ederken etrafındaki insanlar da onun için dertlenip duruyordu.

Babasından ayrıldığında Doğan'la göz göze geldi. İkisinin de içlerinden geçenler aynıydı. Doğan'la olan konuşmaları pek çok kişiyi kapsıyordu. Suçlu bakışlarını babasına çevirdi. Kızını sağ salim gören adamın rahatlığı okunuyordu gözlerinden.

Kimse ama hiç kimse Doğan gibi iyi gelmiyordu kızına. Ayşem'in neden onun yanına gittiğini sorgulamasına bile gerek yoktu. "Hadi kızları da kaldır, geniş aile kahvaltı yapalım."

Zorla gülümsedi Ayşem. "Olur, hemen gidiyorum." Kaçar gibi ayrıldı yanlarından. Doğan ve babası ardından baktılar, merdivenleri bitirip gözden kaybolana kadar.

"Bu kadar korkmak ve bunu belli etmek ona bir şeyleri izah ediyor evet, ama üzüyor da."

Tahsin Bey damadına bakıp başını salladı. "Görebiliyorum ama onun ne kadar elinde değilse baba olarak benim de elimde değil."

"Terapi görmeyi kabul etti. Onun için en iyilerden birini bulacağım. Kendini güvende hissederse içindeki zapt edilmez kadından kurtulacaktır. Daha sağlıklı düşüneceğini biliyorum. Bizim ona harcadığımız kadar o da bize uyum sağlamak için çaba gösteriyor."

"Ve bunların hepsini sen istiyorsun diye yapıyor." Tahsin Bey yüzünü buruşturdu. "Ben büyüttüm onu ama senin dediğini yapıyor." Kıskanç bir babaya büründü aniden. İyi niyetli kıskançlıktı belki ama baba olarak kalp tellerinde bir tık duyuluyordu.

Doğan gülüşünü gizlemek istedi ama çok başarılı olamadı. Başını eğerek ayak ucuna bakınmayı tercih etti.

Tahsin Bey, Doğan'a bakıp dudağının ucunu kıvırdı. Mutluydu baba olarak. "Gülersin tabii, tam sana göre büyütmüşüm. Alıp gideceksiniz kızımı, kızlarımı. Tahsin kalacak eli boş."

Başını kaldırdı ama gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. "Bir yere gittiğimiz yok, buradayız. Buralıyız."

"Neyse ki evet, çok uzağa da gidebilirlerdi, bunun için ayrıca mutluyum."

"Ben de," dedi Doğan içinden. Ayşem'in çıkıp geldiği güne şükretti.

Efşan'ın hangi odada kaldığını bilmediği için Helin'in odasına girdi. Anlaşılan o ki kimseyi bir dirhem uyku tutmamıştı. Ablasını gören Helin yatağında doğrulup sırtını başlığa verdi. "Günaydın."

Ayşem de yatağa oturup kardeşine omzunu verdi. "Gün aydı ama kimse uyumamış, onu görüyorum."

"Biraz uyudum ama çok değil." Elini kaldırıp hâlâ kurdelesi duran yüzüğüne baktı. "Bu kadar hızlı söz ke-

simi hiç görmemiştim," derken kıkırdadı. "Dedem de muhtemelen bu kadar hızlı kurdele hiç kesmemiştir."

"Gerçekten gülüyor musun, yoksa ben üzülmeyeyim diye mi bu hâlin?"

Helin başını ablasının başına yasladı. "Gerçekten komik. Hiç böyle hayal etmemiştim. Enişteyle sen gibi gece bir yere gidip eğlenmek hoş olurdu. Ve hayır, sen üzülme diye değil. Neden öyle düşüneyim? Sen hayatımda tanıdığım en masum kadınsın. Senin ne suçun var ne de günahın. Asıl sen söyle neydi o dün geceki hâlin? Kendini odaya kapattın, oysa her şey yolunda gitmişti."

"Kaldıramıyorum artık, Helin. Her darbe ağır geliyor, üstüme çöküyor ve ben altında kalacakmışım gibi hissediyorum. Pek çok kişi ölebilirdi. Sen, ben, annemiz, babamız, XXL ailemiz."

"Doğru. Allah hepimizi korudu. Bundan sonra bir şey yapamazlar artık, rahatla." Gülümseyerek ablasını dürttü. "Fikret akşam çok yakışıklı değil miydi?"

Ayşem de sırıttı. "O hep yakışıklıydı, sen kördün."

"Abla kız," dedi, ablasının geçmişe dayalı sözlerini umursamadan.

"Hı." Ayşem kardeşine bakarken gülümsüyordu. Ne kadar tatlı göründüğünden bihaberdi Helin. Gözleri ışıl ışıldı. Her şeye rağmen mutluydu.

"Çok seviyorum ya... Öyle böyle değil. Deliriyorum. Hemen evlensek mi? Fikret ile hayat nasıl olurdu, çok merak ediyorum."

Ayşem kahkaha attı. Odanın kapısı tıklanıp açılırken içeriye Efşan girdi. Bir uykusuz daha görüyordu kızlar. Efşan kıkırdayan kız kardeşlere bakıp nedensizce gülümsedi. Kendini yatağa upuzun bıraktı. "Yaa... Neye gülüyordunuz?"

"Çok âşıkmış Efşan," dedi Ayşem, kaşıyla Helin'i işaret ederek. "Hemen evlensek mi diyordu."

"Evlenin tabii ki. Bekleyecek bir şey yok. Sonuçta bir evlilik kararı vardı ve alındı."

"Bal yesin kız ağzın," diyerek Efşan'a öpücük attı Helin. Efşan da kahkaha attı. Sırtı yatakla buluşunca kömür karası saçları yatağa yayıldı. "Aşk yaşanınca güzel." Hülyalı gözleri tavana çevrilince Helin ve Ayşem birbirlerini dürterek kıkırdadı.

Aralık kapıdan başını içeri sokmadan onları dinleyen Nagehan Hanım'ın da gülüşü yüzüne yayılmıştı. İçeri girip kızların keyfini bölmek istemediği için geldiği sessizlikle ayrıldı kapının önünden. Birkaç adım attığında kocasıyla yüz yüze geldi. Tahsin Bey de karısının yüzündeki gülüşe bakıp gülümsemişti. Gülümsemek bulaşıcıydı.

"Hayırdır hatun?"

"Hayır canım hayır. Bizim kızların hepsi âşık, daha ne olsun?"

"Of of," dedi adam sıkıntıyla. "Ver, ver, ver. Hep kız veriyoruz. Biz bunlar için mi büyüttük bu kızları? Kalbini çalana gidiyor bunlar, Nagehan."

Kocasının suratına bakan kadın birkaç saniye sonra kahkaha attı. "Haklısın, ifadesini almalısın. Ya kıyamam ben sana, senin bugün babalık damarın tutmuş."

"Ama yalan mı?"

"Evet, yalan. Sen benim kalbimi çalarken nasılsa o iş, aynısı kızların için de geçerli. Sanki bilmiyorsun, ne oldu, bana sakın şimdi kıskanıyorum deme!"

"Kıskanmamalıyım değil mi?"

"Normali evet, kıskanmana gerek bir durum yok. Senin kadar olamazlar ama damatlar da iş görüyor."

Adam yerinde kıpırdanıp işaret parmağını kaldırdı. "Doğru. Ama iş bizim kızlarda, yazık damatlarıma daha

hayat yeni başlıyor. Çünkü benim kızlarım annelerine hiç mi hiç benzemiyor."

Yumuşacık huylu olan Nagehan Hanım dudaklarını sağa sola kıvırıp yüzünü buruşturdu. "Babaanneleri..."

"Boş ver," dedi Tahsin Bey. "Ne hâlleri varsa görsünler. Zorla mı veriyoruz, pırlanta gibi kızlar yetiştirdik. İstemeselermiş."

"Valla doğru dedin hayatım."

Ayrı ayrı kurulmuş masalarda kahvaltı biteli çok olmuştu ama kimsenin kalkmaya niyeti yokmuş gibi çaylar dolup dolup boşalıyordu. Bir yudum daha alıp tabağına bıraktı bardağı Efşan. "Yıllar sonra Harran'da bir sabah. Nasıl özlemişim..."

Nagehan Hanım, Efşan'a iç çekerek baktı. "Yine gel kızım. Burası senin toprakların. Artık her şey daha kolay olacak. Tabii senin manyak izin verirse."

Ayşem kahkaha attı. "Anne o nasıl söz?"

"Sen bir manyak, o ayrı bir manyak, ne dememi bekliyorsun? Bravo kızım, böyle bir adamı nasıl soktun ailemizin içine, pes! Annen olarak ben bile korkuyorum senden."

"Ama o çok iyi biri." Efşan, Vedat'ı savunurken buldu kendini. Annesine kaçak bakıp, tekrar çayına uzanıp bir yudum daha aldı.

"Ben kötü demedim Efşan, aşk olsun der miyim? Fakat bu adamı çözmüş değilim. Sana kötü davranmadığını biliyorum, aksi olsa sen izin vermezdin, biz de. Sen de seviyorsun belli."

"Sevmekle bitmiyor ki. Zor bir hayatı var, beni de yanında sürüklüyor ama ben de gönüllü gibiyim. Sonumuzun ne olacağına karar veremiyorum."

Efşan'ın hüznünü gören kadın daha fazlasını duyma gereği görmedi. Yüreği cız ederek yerinden kalktı. "Sonunuz hayırlara çıksın annem." Masadan birkaç tabak alarak çıktı odadan. Üzülüyordu ve kalırsa ağlardı.

"Onu anlamak zorundasın Efşan," dedi Ayşem. "Doğan'ın beni anladığı gibi sen de Vedat'ı anlamak zorundasın."

Başını geriye atıp tavana baktı genç kadın. Hemen sonra ablasına döndürdü safir mavisi gözlerini. "Ya ben? Benim de anlaşılmaya ihtiyacım yok mu?"

Sözlerin tıkandığı yerde ne Helin ne de Ayşem başka bir şey diyebildi. Sahte sözcükler olabilirdi bundan sonrası. Efşan'ın aklını karıştırmak veya olmayacak olasılıklarla doldurmak istemiyorlardı.

Kapı açılınca başlar o yöne döndü. Fikret başını uzatmış, sadece Helin'e bakıyordu. "Müsait miyiz?"

Helin'in parlayan ela gözleri gülümsedi. "Evet, gelsene."

Kapıyı ardına kadar açınca arkasındaki Vedat ve Doğan da belirdi. Odaya birer birer girerek kadınların yanına oturdular.

"Akşam eğlence tertip edelim diyoruz," dedi Fikret. "Dün geceyi saymayalım, ne dersin?"

Helin'in gülümsemesi büyürken büyük bir neşeyle gülümsedi. "Çok güzel olur."

Efşan gideceklerini biliyordu. Çok bile kalmışlardı. Vedat onu kırmamış, kalmayı kabul etmişti. "Biz döneriz bugün. Size iyi eğlenceler."

"Hayır, istiyorsan kalabiliriz," dedi Vedat. Aniden göz göze geldiler. Efşan bunu beklemiyordu, Vedat burayı sevmiyordu. Akrabalarından nefret ediyordu ve birini görmeyi bile nazikçe kaldıramazdı. "Ben isterim de sen emin misin?"

"Emin olmayacak bir şey yok. Yarım kaldı nişan töreni, tamamlar gece döneriz."

"Olur o zaman, kalalım."

"O hâlde..." dedi Ayşem. "Harran'ı birbirine kattığımıza göre hazırlanın alışverişe gidiyoruz. Her geceye bir elbise. Kafa dağıtırız."

Helin telefonunu kavradı. "Kızlara haber uçuruyorum."

Efşan da sevdiği ortamda mutluydu. Gülümseyerek Vedat'a döndü. "Birini görürsen olay çıkarmak yok," dedi usul bir sesle. Vedat küçük bir gülümseme sundu kadının kalbine doğru.

21. Bölüm

Hürrem Koltuğu

Efşan'ı ve Vedat'ı uçağa bindirmişlerdi. Fikret, Helin'i eve bırakacaktı. Baran, Aysima ve Mercan'ı da Harran'a yolcu edince birbirlerine döndüler. Gecenin ayazı sertti belki ama Ayşem tüm Urfa'yı ısıtacak ateşi gözlerinde mavi alev topu gibi taşıyordu. Yeşil orman bakışlar tutuşmaya hazırdı.

"Biz de gidelim, kimse kalmadı yolcu edecek."

Ayşem gülüşüyle büyüledi sevdiği adamı. Dünyada başka kadın yoksa Doğan'ın gözünde, sebebi karşısında ona gülümsüyordu. Doğan'a bir adım yaklaştı. "Şu ikisinden kurtulalım mı? Gece bitmemiştir belki."

Doğan, Ramiz ve Günay'a çevirdi başını. Biraz ileride araçların başında bekliyorlardı. "Kurtulalım. Onların da biraz ısınmaya hakkı olduğunu unutamayız."

"Tüh gece on ikiyi de geçti."

"Ne on ikisi?"

"Günay'a verdiğim bir taktik sadece. Bence Ramiz karısını seviyor."

Doğan tekrar döndü korumalarına. "Günay?"

"Kadın olarak gelecek kaygıları taşıyor, haklı yönleri var ama bunlar engel değil. O da seviyor. Sevmediği bir adamla neden evli kalsın ki?"

Ayşem'in elini avucuna alıp araçların yanına ulaştılar. Doğan, Ramiz'i yanına çağırdı. "Bu gecelik başka işiniz yok. Yarın da yok. İzin kullanın arada. Uzun zaman oldu ama teklif bile etmiyorsunuz."

"Gerek yok Doğan Bey," dedi Ramiz. İzni nerede, nasıl kullanacaktı? Çalışırken daha az düşünüyordu. Üstelik Günay çokça yanındaydı.

"Sen de izinlisin, Günay. Yarın da buralardayız biz."

Günay itiraz edecekti ki Doğan ondan önce söze karıştı. "Şuna bir açıklık getirelim, gördüğünüz gibi çok normal insanlar değiliz. Hep tetikte olacağız. Tehlike geçti evet ama gözümüzü kapatamayız. Burada bizimle uzun yıllar çalışmak istiyorsanız ona göre bir yol haritası çizelim. Sizin de bir hayatınız olduğu gerçeğini siz de artık kavrayın. Birkaç aya evleneceğimizi biliyorsunuz, sürekli yan yana olacaksınız, bizimle aynı alanda yaşayacak, nefes alacaksınız. İstiyorsanız! Bir sonraki güne kadar düşünmenizi istiyoruz, kararınızı ona göre saygıyla karşılayacağız. Ama size alıştık ve fazlasıyla da güveniyoruz."

İçi eriyerek dinleyip izlediği adama yaslandı Ayşem. "Ben çok alıştım, siz yine de kararınızı kalmaktan yana kullanın."

"Ayşem," dedi Doğan, başını eğerek sitemle baktı. "Baskı yapıyorsun."

"Ne alakası var canım, sen de dedin az önce aynılarını."

Başını sallayarak sessizce, "Ah Ayşem, ah," diyerek çifte döndü. Sessizlerdi. Kendi içlerinde kendi sorunlarını tartıyor gibilerdi daha çok.

"Düşüneceğiz," dedi Günay. Ramiz'in gözleri eşini buldu. "Evet, düşüneceğiz," diyerek o da yanıtını vermiş oldu.

"Peki, benim arabamın anahtarını ver o hâlde." Doğan'a anahtarını uzattı Ramiz.

"Benim arabam da sizde kalsın. Daha sonra detayları konuşuruz." Ayşem hâlâ baskı uyguluyordu ama bundan mutluydu. Bilerek yapıyordu çünkü Günay'dan aldığı etkileşimi seviyordu.

İkisini arkalarında bırakıp eve doğru yola çıkarken Ayşem arkadaki görüntüye döndü. Arka farların izin verdiği kadar baktı. Karşılıklı konuşmaya başlamışlardı bile. "Olur bu iş Doğan."

"Olmuş zaten, onlar evli, birbirlerini seviyorlarsa bir orta yol bulacaklardır."

Önüne dönerek Doğan'a sokuldu. Adamın kolunu kavrayıp omzuna yaslandı. "Biz kendimizi hallettik de başkalarına yardımcı oluyoruz." Attığı kahkaha geçmişe inat, geleceğe ışık olabilirdi.

"Çok şükür. Hatırlatma lütfen, hiç gerek yok."

"Peki, sadece bir an komik geldi hâlimiz," derken bile gülümsüyordu, hatta bedeni bastırdığı gülüşlerle hareket ediyordu. Arada başını çevirip bakan Doğan, neyin bu kadar komik olduğunu anlamaya çalışırken gülümsüyordu. "Ne?"

"Allahım," diyerek kahkaha attı. "Kimsenin bir araya getiremediği, ikimizin de inattan geberdiğimiz zamanları düşününce, komik işte. Şimdi durmuş, 'Birbirlerini seviyorlarsa orta yol bulurlar,' diyoruz. Saçma geliyor ve hâlâ gülmek istiyorum."

Yanında kıkırdayan kadına kısa bakışlar atarken kendini gülümsemekten alamadı. Ayşem gülünce Doğan'ın kalbi gülüyordu, huzurla doluyordu. Gönlü coşuyordu adamın, yaşama isteğiyle doluyor ve her an Ayşem diye inliyordu. Hayat Ayşem gülünce çok tatlı geliyordu. Yolun kenarına çekti arabayı. Ayşem hâlâ kahkaha atıyordu. Aracın durduğunu fark edemedi. Bileğinden tutan adama dönüğünde, "Ne?" bile diyemeden dudaklarını

kapatan tenin sıcaklığı ve vericiliğiyle başının döndüğünü hissetti. Derin bir dürtünün pençesinde kıvranırken çekildiği adama doladı kollarını. Bariz bir his vardı ki birbirlerinin parmakları arasından kayıp gidecekleri kaygısı ne zaman aralarından çekilecek asla bilmiyor oluşlarıydı.

Karanlık arabanın içinde ışıl ışıl parlayan gözlerle baktılar birbirlerine. "Gökyüzüm..." diyen adamın ses tonu aşktan boğum boğumdu, hissettiği derinliğinden çıkamamıştı.

Elleri Doğan'ın saçları arasında hem alıcı hem de verici şekilde dolaşırken bu kadar çok seviliyor olduğuna dualar ediyordu. Kalbi bulutların üstünden yeryüzüne bakıyordu. "Yârim..."

"Sen gülümseyince altında olduğum gökyüzü de gülümsüyor, ne yapsın bu Doğan? Nasıl sığsın sevgine?"

"Allah Allah..." dedi Ayşem. "Ne oldu şimdi de böyle konuşuyorsun, ne güzel komediye bağlamıştık?"

Yakın olan Doğan'ın dudaklarından nahif bir dokunuş alarak geriye çekildi. Karanlıkta parıldayan gözlere baktı. Gözleriyle dahi bir şeyleri izah eder gibiydi Doğan. "Seviyorum seni..."

Kalbi hızla birkaç kez attı. Sessizliğini gülüşü bozdu. İki eliyle Doğan'ın yüzünü avuçları arasına aldı. "İyi ki sevdim seni..."

Nisan sonları...

"Doğan Ağa, Doğan Ağa!"

Avlunun ardından gelen seslere dönerek gülümsedi. Bedenini çevirip merdivenlerden hızla indi. Basamakların bitiminde Fikret ile karşılaştı. Birbirlerine gülümseyen iki kardeş ellerini birbirlerinin sırtına vererek açılan

kapıya yürüdüler, kapının önüne çıktıklarında at üzerinde beş delikanlıya gülümsediler. Gençler de atlarından inerek ağalarına selam verdiler.

İçlerinden adı Selim olan konuştu. "Ağalarımız evleniyor, gelelim okuntusunu dağıtalım diye Bekir Ağa yolladı bizi. 'Eski adettir eskide kalmasın,' dedi."

Doğan başını aşağı yukarı sallayıp sırıttı. Amcası ona haber vermişti. Altın keselerini de hazırlamıştı Doğan. Evleniyordu sonunda, kim ne derse yapmaya hem hazır hem gönüllüydü. Tek tek baktı gençlere. Her biri genç ve yakışıklı adamlardı. İkisi nişanlıydı, yakında düğünleri olacaktı.

"Haberim var, söyleyin bakalım ne istersiniz?" dedi Doğan. Mahcup bakan gençlere sırıttı. Fikret'e dönerek göz kırptı Doğan. Fikret başını sallayıp, gülümseyerek ayrıldı yanlarından.

"Estağfurullah ağam, canının sağlığı, başka ne isteriz?" dedi başka bir genç.

"Evleniyorum, dileyin benden ne dilerseniz." Doğan mutlu, Doğan çok mutluydu. Sonunda Ayşemli günlere merhaba diyecekti. Her an yanında, her an evinin tek kadını olacaktı. Ayşem onun ömrünün tek sahibiydi.

Gençler bir şey istememe konusunda kendilerinden oldukça emindi ama içlerinden birisi hariç. "Ben isterim, ağam."

Doğan'ın tek kaşı kavislendi. "Ne istersen, başımla..."

Diğer arkadaşları genç adama şaşkınlıkla bakarken o esmer genç adam kendinden eminlikle ve o tatlı gülüşüyle Doğan'a kaldırdı yerdeki bakışlarını. "Evlenmek isterim ama babası kızı vermemekte kararlı, yardımını isterim."

Doğan'ın gülüşü genişledi. "Evlenmek istediğin hanım kız da seni ister mi?"

Genç adam utandığını hissettiğinde yüzünde oluşan sevimlice cevabı almıştı Doğan. Aşkın bir tonu asılıydı genç adamın yüzünde. Gülüşü onu ele veriyordu. "Gider isteriz, olmadı kaçırırız ama alırız."

Genç adam keyifle yerinde kıpırdayıp elinin birini saçları arasına daldırırken gülümsedi. "Ferman ağamın." Arkadaşları da gülümsemişti.

Fikret, avuçlarını dolduran keselerin bir kısmını ağabeyinin eline bıraktı. Avuç içinden büyük keselerin içinde gram altınlar vardı. Doğan hepsine eşit miktarda ellişer gram altın koymuştu. Önlerindeki on gün içinde dağıtacağı paranın haddi hesabı yoktu.

Zerre kadar umursamıyordu. "Ayşem gelinim olsun yeter," adlı mutluluk çağından geçiyordu. Fikret de ondan hiç aşağı değildi. Hayatının en mutlu anlarından geçiyordu.

"Girmedik hane bırakmayın," dedi Fikret. Yanlarına gelen başka bir adamın elinde, kızların kendi seçtiği ve on bin adet olarak basılan davetiyelerden bir miktar gençlere uzattı. Genç adamlar paylarına düşen davetiyeleri atlarının heybelerine yerleştirip ağalarına döndüler. Üç tanesini Doğan, iki tanesini Fikret gençlerin avucu içine bıraktı.

"Hanımağalarımızla çok mutlu olursunuz inşallah," dedi Selim. "Sağ olasınız."

"Âmin. Hanımağanızın evinin önünden şiddetli geçin, sesiniz konağı sarsın," dedi Doğan, yarım bir gülümseme yerleşti yüzüne.

"Tamamdır ağam, merakta kalma. Ağamız kara sevdalı, Harran da duysun." Genç adamlar aralarında bakışıp gülüştüler.

Atlarına tekrar binen gençler son kez baş selamı vererek atların karnına topuklarıyla vurdu, hareket

etmesinin işaretini alan atlar taş zeminde çıkardıkları toynak seslerini ardında bırakarak uzaklaştılar. İki kardeş de arkalarından keyifle bakıp birbirlerine döndüler. "Atları getirsinler, biz de çıkalım," dedi Doğan.

"Çıkalım abi, Helin'e haber edeyim, hazır olsunlar."

"Düğünümüz var! Doğan Ağa evleniyor! Fikret Ağa evleniyor!"

Ses konağa yaklaşarak evin içini inletti. Ayşem oturduğu yerden hızla kalktı. Gülüşü kahkahaya dönerken bir adım atmıştı ki babası yanında belirdi.

"Deden yapmış yapacağını," dedi Tahsin Bey.

"Bu ne ki? Biraz görmemişlik değil mi? Ama olsun..." dedi Ayşem. Hoşuna gitmişti, özel hissettirmişti. Kapılar açılınca ses daha şiddetli doldu konağın içine. Birkaç ağızdan birden yükseliyordu sesler. Her işittiği seste gülüşü kıkırtıya döndü ve ardından kahkaha attı.

Babası başını sağa sola sallayarak arkasını dönerek uzaklaştı. Balkondan bakan Helin'in yüzünde de aynı gülüşler vardı. Babası kızına bakarak burukça gülümsedi, on gün sonra yuvadan uçacak olan kızlarına fark ettirmiyordu ama kalbinin tam ortasında tatlı bir ateş yanmaya başlayalı çok olmuştu.

"Abla."

Ayşem kardeşine dönerken bile gülümsüyordu. Son zamanlarda en çok yaptığı şey gülümsemekti. O gülümsüyor, Doğan gülümsüyordu. "Efendim?"

"Geliyorlarmış, Fikret aradı, hazır mısın?"

"Hazırım." İnce kotunun üzerine giydiği sıfır kollu kırmızı bluzunu düzeltti. Saçındaki lastik tokayı çıkartıp bileğine taktı. Başak sarısı saçlarını savurdu. Sıcak bir

bahar günüydü. Yakında tam bir Karacadağlı olacaktı ama o çalışmalara başlayalı çok olmuştu. Yanına kardeşini ve Fikret'i de katmıştı. Helin de bir Karacadağlı geliniydi ve hanımağaydı. Dediğini yapmış, iki kardeş bir olup Harran'da devrim niteliği taşıyan hareketi başlatmıştı.

Haftada bir kez olmak üzere Harran'ın belirledikleri köylere gidip, o kim bu kim demeden evlerine girerek durumlarını soruyorlardı. İhtiyaçlarını dinliyor, sağlıklarıyla ilgileniyorlardı. Yaptıkları bu hareket kısa zamanda Harran başta olmak üzere tüm Urfa'ya yayılmaya başlamıştı.

İnsanlar konuşuyordu, bir Ayşem var, Harran'ın hanımağası... O Ayşem ki yüreği güzel kadın... O Ayşem ki muhtaç insanlara el uzatıyor... O Ayşem ki kime dokunsa mucizeler çıkartıyor... O Ayşem ki sevenlerin yanında yer alıyor, genç kızlara çeyiz, genç adamlara iş veriyor...

O Ayşem ki herkes onu parmakla işaret ediyor, selam vermeden yanından geçip gitmiyor. Her gördüğü insanla eski dost gibi muhabbet ediyor. O Ayşem ki ilçe hanımağaları tarafından sık sık ziyaret edilir oldu. Aldığı davetlere icabet ederek onlara gelecekteki planlarından bahseder oldu. O Ayşem ki hayallerinin çok ötesinde bir güce imzasını atar oldu.

Gülperi'nin ona söylediği her şey bir bir gerçek oluyordu. Derinden iç geçirdi. Kalbinin bir köşesi hep Gülperi diye inleyecekti. Ama buna alışmıştı. Artık alışmıştı. Dünyaya belli görevler için gönderilen insanlardan biriydi o.

Doğan ona bunu söylüyordu ne zamandır. Doktorunu dinliyordu, ne derse ciddiye alıyordu. Üstünde duruyor, kendini dinliyordu. Daha sakindi artık, fevri düşünmüyor, hareket etmiyordu. Hızlı atan kalbi dinginliğe ulaşarak sakince atışını sürdürüyordu. Ayşem artık çok daha mutluydu...

Atların ayak seslerini işitince bedenini kapıya çevirdi. Kaşları birleşip kapıya yürüdü. Oysa gitmişti az öncekiler. Kapının önüne çıktığında dört tane at gördü. Birinde Fikret, diğerinde Doğan ona gülümsüyordu. İlk önce Doğan indi attan, Fikret de ardından inerek Ayşem'e selam verip Helin'i bulmak için konağa girdi.

"Bunlar ne?" derken atlardan birinin başını okşayarak sevmeye başlamıştı. "At olduğunu görüyorum, saçma espri yapma ne olur, yıkma hayallerimi."

Doğan yüzünü buruşturdu. "Ne zaman kötü espri yaptım ben?"

"Yapma diye diyorum yârim, yoksa yapmazsın bilirim." Sevimli sevimli gülümseyerek kendini bir kez daha sevdiren Ayşem öpücük gönderdi.

Başını sağa sola sallayan adamın son zamanlarda yaptığı en çok şey gülümsemekti. "Kendini sevdir tabii, seni sevmeye çok müsait biri var burada. Sür hükmünü."

"Daha sürmeye başlayamadım ki düştün elime oğlum, neler edeceğim sana." Bilmiş bilmiş salladı başını Ayşem.

Doğan elini kaldırıp işaret ve başparmağını birleştirdi. "Şu kadar kaldı Gökyüzüm, sonra sen ben, ben sen. Hanımağam saatler geçmiyor." Derin bir nefes verdi Doğan. Düğün yasağı koyarak Doğan'ı bir aydır peşinde pervane eden Ayşem, karşısındaki adamdan fazla yanıyordu. Deli gibi bir arzu ve özlemle her ikisi de yanıyordu ama inatçıydı.

"Aynen ağam, çok az kaldı. Sabır." Doğan'a şuh bir bakış attı. "Ben de seni özledim."

Doğan daha derin nefes aldı. Burnundan içeri sızan nefesin kederini hissediyordu Ayşem. Ayşem'i baştan çıkarmaya çalışmıştı ama nafile çabaydı. Ayşem göster ama elletme politikasına sıkı sıkıya bağlıydı. Belki de öyle görünüyordu...

Helin ve Fikret'in yanlarına gelmesiyle özlemler başka baharlara kaldı, konuşma kapandı. "Nereye bugün?" diye sordu Helin. Arkasından gelip kızının omzuna kolunu dolayan Tahsin Bey cevap verdi.

"Helin siz karşı mahalleye, Ayşem burayı gezecek."

Ayşem kaşlarını çatarak babasına baktı. "Burası derken babacığım?"

"Doğan biliyor," dedi babası. Babası biliyor, Doğan biliyor... Bu damat peder ilişkisinden sıkılıyordu Ayşem. Ağır çekimde döndü Doğan'a. Doğan atın yularını tutup Ayşem'e çevirdi. "Hadi Ayşem. Güzel olacak."

"Siz ikinizin arasındaki ilişki hiç hoşuma gitmiyor," dedi Ayşem.

Tahsin Bey gülümsedi. "Bizi biz yapan her şey senden geçti kızım. Hadi kolay gelsin," diyerek Helin'in yanağına öpücük kondurup avluya girdi.

"Hadi Helin Ağam," diyen Fikret, ata binmesi için elinden tuttu. "Ne demek Fikret Ağam, yol gidenin, kılıç kuşananın." Kıkırdayarak ablasına bakış atıp Fikret'in yardımıyla ata bindi.

Kendi atına binen Fikret, ağabeyi ve yengesine döndü. "Görüşürüz gençler."

Ayşem göz devirdi ama Doğan arkalarından gülümsüyordu. Ayşem'e yardım edip kendi atına bindi Doğan. Açık kahverengi tüylere sahip atın başını okşayıp Ayşem'e çapkınca sırıttı. "Sen bana güven, güzel bir gün olacak."

Atını yola çevirdi Ayşem. "Sana güvenmediğimi nereden çıkardın? Yine ne gibi bir çılgınlık peşinde olduğunu merak ettim."

"Çılgınlık senin olayın, ben öyle şey yapar mıyım Gökyüzüm, ayıp ediyorsun."

"Hadi öyle olsun, Doğan. Nereye bari onu söyle." Atının yavaş adımlarıyla konağın önünden ayrıldılar.

"Korumalar da yok Doğan, canımı sıkarsan seni elimden kim alacak?"

Günay iki aylık hamileydi ve Ayşem tarafından süresiz izne çıkartılmıştı. Oldukça güçlü bir kadındı Günay, kim derdi bir bebek onu yatağa düşürecek? Günleri çok zor geçiyordu. Ramiz, görevine devam ediyordu ama eski sıklıkta değildi. Onlar için hayat artık Urfa'da oldukça güzeldi.

"Ah," dedi Doğan. "Beni kimse almasın senin elinden."

"İşime nasıl gelirse öyle yaparım, biliyorsun..." Ayşem omuz silkti.

"Ne kadar dürüst bir eş. Allahım ne kadar da şanslıyım."

"Bunu bilmen ne kadar da güzel. Ama kabul ediyorum ki ben de çok şanslı bir kadınım. Kocam çok süper bir adam."

Doğan kahkaha attı. "İşine geldiğim yerdeyim."

Ayşem de gülümsedi. "Kes artık, nereye hadi söyle."

"Önce yarışalım mı? Harran'ın çıkışına kadar."

"Olur. Ama sonra ağlama yenildim diye. Senden daha iyiyim." Saçını geriye savurup yan bir bakış attı.

Doğan'ın tek kaşı havalandı. "Benden daha iyisin, öyle mi?"

"Ne sandın yârim? Sen yokken usta oldum. İstanbul'da sağlam eğitim aldım, beni nasıl geçeceksin?"

"Geçmem şart mı ki? Sevgili, sevdiğim beni geçebilir. O her şeyi başarabilir, ben şahidim."

"Kimse senin kadar şahit olmadı. Olmayacak da. Sen bu kadının başına gelen en güzel şeysin."

Doğan'ın ona bakışı anlamlı ve sevgi doluydu. "Buraları sevmediğin de yalan değil mi?"

Ayşem yola döndü. Atları usul usul yol alıyordu. "Çok sevdiğim söylenemez."

"İstanbul'da ata biniyorsun Ayşem, sen buraları özlüyordun."

"Aslında... Aslında burayı sen yapan her şeyi seviyorum. Bana seni hatırlatan her şeyi sevdim. Güzel bir hayatım var. Nerede olduğunun bir önemi yok. Yanımda kimin olduğunun önemi var. Bu hayatı kiminle paylaşacağımın, kiminle nokta koyacağımın..."

"Çok şükür," dedi Doğan.

"Neye?"

"Seni buraya kilitlemek zorunda kalmadığıma. Burada kalmayı benim için bile kabul etmeseydin seni bu şehre zincirlemek zorunda kalabilirdim."

"Yalancı!" diyerek çıkıştı Ayşem. "Öyle yapmış olsaydın çoktan bebeklerimiz olurdu. Sen öyle biri hiç olmadın."

"Belki gittiğinde olmadım ama geldiğinde olabilirdim. Sen ne diyordun, büyüdük. Her yaş yeni bir akıl. Ama yine de seni kendime kalpten zincirleyebilirdim, şimdi yaptığım gibi."

"Bunu severdim, o zincir sayılmaz. Biz nereye gidiyoruz Doğan?"

"Kayaya." Doğan atının dizginlerine asıldı. "Seni geçeceğim." Öne geçmiş oldu.

"Çakal." Söylenerek atını hızlandırdı Ayşem.

Rüzgâra karışan saçları savruluyordu. Saçları ardına uçuşurken geçmişi ardında ve hep ardında bırakıyordu. Geleceğe bakıyordu artık, Doğan'la bir ömür mutlu sürecek geleceğe.

Bile isteye yenilmediği kadın, öne geçmişti. Nihayetinde atları da birer yarış atı değildi. Kayanın yanında durdurduğu atının üstünden baktı Doğan'a. "Seni geçerim demiştim, değil mi?"

Atından inerek Ayşem'in inişine yardım etti. Maviler ve yeşiller birbiriyle çakıştı. Doğan başını sağa sola salladı.

Yeşil gözlerinin içinde merhamet ve aşk dolanıyordu. "Bu zevk sadece sana ait."

Başak sarısı saçlara dudaklarını bastırdı Doğan. Eli saçların uçlarında dolanıyordu. "Geçeceğini biliyordum."

Başını kaldıran kadının gökyüzü bakışları gülümsüyordu. Tıpkı Doğan'ın nahifçe gülümsediği gibi. Birbirini bu derece tamamlayan bir avuç insandan bir çiftiydiler. Ne Ayşem bir başkasıyla olabilirdi ne de Doğan.

"Bizim bugün işimiz yok muydu, buraya neden geldik?"

"Kaçırdım seni, son günler geçmiyor, attım atıma kaçırdım."

Başını arkasına bir kez atıp saçlarını dalgalandırdı. "E tabii kaçırılmayacak kadar güzelim, sen de haklısın."

"Kibirli Ayşem."

"Buyurun benim." Gülüşüyle karşılık verdi. "Her şey olabilirim ama daha fazlası da olabilirim. Âşığım sonuçta, önümde kim durabilir ki?"

"Ben bile korkuyorum senden, kimse duramaz!"

"İyi, aferin," dedi etrafına bakınıp. "Öt artık, neden geldik? Atlar gitmez mi? Bağlayacak yer de yok."

Arkasındaki ata döndü Doğan. Ayşem'in atı da hemen arkasında bir ileri iki geri geziniyordu. "Onlara ihtiyacımız yok," derken kendi atına yürüdü. Heybesinden poşuya sarılmış bir şeyler çıkardıktan sonra atın gitmesi için rahat bıraktı. Ayşem onu izliyordu. Elindekilerin ne olduğunu düşündü ama bilemedi. Tahmin bile edemedi.

"Onlar yolu bulur. Gel biz oturalım, altı senelik aşk bahçemize."

"Bir kaya parçası oldu aşk bahçemiz, oturalım bakalım."

Kıyafetlerini umursamadan toprağa oturup bacaklarını altına topladı. Doğan da onun gibi karşısına

oturdu. Elindeki çıkını açmaya başladığında Ayşem onu izliyordu.

"Benim sevdiğim kadın çok güçlü biri. Ben onu tam da bu yüzden çok seviyorum. O her şeyin altından kalkabilir."

Ayşem tek kaşını kaldırıp ona baktı. "Ne kadar da açık sözlü. Sen hangi gezegenden koynuma düştün?"

Doğan uzanarak yanağına dudaklarını bastırdı. "Beni bilmem ama sen kesin melekler cennetinden düştün başıma."

Gülümsedi Ayşem. "Doğan... Aç şunu hadi. Bu kadar iltifat ve güçlü ben ayaklarını yemezler. Mektuplar var değil mi?" Çıkını işaret ederek konuştu Ayşem.

"Ah, unutmuşum bak, bir de çok zekidir benim kadınım."

Ayşem havalı bir bakış attı Doğan'a. "Orası öyle tabii."

Gülümsedi Doğan. "Bir de kibirlidir ki sormayın."

"Kibrim kendime canım. Kimseyi ezdiğimi hatırlamıyorum."

"Tabii tabii. Geçen hafta mühendis Simge'yi az daha üzerine çıkıp ezeceksin sandım."

Gözlerinin önünde kocasına asılan, Doğan'ın gözüne girmek, kendini beğendirmek için saçını savurup kaşını gözünü oynatan kadını, bir köşeye çekip tek kelime ettirmeden dersini vermişti Ayşem. Doğan ne kadar arkasını dönmüş olsa da her şeyi görmüş kadar olmuştu.

"Hatırlatmasana!"

"Kadını projeden attırdın," dedi ellerini kaldırıp alkış tuttu Doğan. "Helal olsun."

Ayşem omuz silkti. "Sana asılmasına müsaade edecek değildim. Bir kadın bu kadar onursuz olmamalı. Nişanlı, sahipli bir adama o şekilde bakılmaz. Etrafında ciğerci kedisi gibi dönülmez. Bazıları bilmiyorsa öğretiriz."

"Öğretirsin, gördüm."

"Aç şunu artık!" Sabırsızca uzanarak aldı büyük çıkını. "Amma naz ettin. Annen seni ne kadar nazlı büyütmüş. Zaten koynuma girene kadar da naz etmiştin. Bu nazlı hâllerinden hoşlanmıyorum."

"Yine harcandım." Doğan göz devirdi. Hiç de öyle nazlı biri değildi. "Beni harcarken annemi de aradan çıkartıyorsun."

"Estağfurullah canım, annen annemdir. Öyle derler ya hani ondan şey ettim." Sevimlilikle sırıtarak öpücük attı adama.

Nasıl da güzel oynuyordu ve Doğan bunu gördükçe mutlu olabilen tek insan olabilirdi. Dengeyi sağlam kuruyordu ve hiç şikâyetçi değildi Ayşem'in bu hâlinden. "Peki, aç bakalım."

Ayşem bağları açıp yere bıraktı. Siyah beyaz örtünün içinden çıkanlara baktı. Üst üste birden fazla mektup vardı. En altında ince bir defter, ortada ahşap, ince bir kutu. Mektuplara uzanıp kenara alırken iç çekti.

"Geçmişin tozsuz sayfaları demek. Efşan çok güzel korumuş."

"Hepsi bu kadar değil, yanıma bu kadar alabildim. Açmayacak mısın?"

"Açacağım." Ayşem yere yaydığı mektup destesine bakmayı bırakıp kutu ve deftere uzandı. Kutuyu eline alıp gülümsedi. "Bunu ona ben hediye etmiştim." Üzerindeki isimlerin yazılı olduğu oyuklarda parmaklarını gezdirdi.

Kutunun üzerinde Ayşem'den Gülperi'ye yazıyordu. "On dördüncü doğum gününde."

Doğan'ın sessiz duruşu, Ayşem'in tavırlarını ölçmek içindi. Anbean gözlerini kırpmadan izliyordu kadını ve ağlamıyordu. Buruk gülüşü eksik değildi

belki ama hüzünle karışık mutluluk yaşıyordu Ayşem. "Öyle mi?"

"Evet, hatta içine de ince gümüş bir kolye koymuştum." Kutunun kapağını usulca kaldırdı. Gülperi'ye kutuyu verdiği günü anımsadı. Ne kadar güzel gülümserdi. Sanki kutunun içinden gülüşü çıkacak gibiydi. Kalbi hızla attı. Kutunun içinde birden fazla kolye ve takılar mevcuttu. Bedenini sarsan gülüşüyle Doğan'a baktı.

Kaşları kalkan Doğan da aniden kendini gülümserken buldu. "Ne?"

"Bunların elimde olduğuna inanamıyorum." İçindeki çocuksu heyecanla kahkaha attı. "Bende ondan bir şeyler var artık. Ne kadar özlemişim." Kutuyu yere bırakıp takıları eline aldı. Avuçlarını dolduran her bir gümüşün anısı vardı. Avuçlarındakileri dudaklarına götürdü. Sanki Gülperi kokacakmış gibi içine çekti metalik kokuyu. Kokmuyordu elbette. "Olsun," dedi kendi kendine. "Bunlar bana ondan kalan hatıralar."

Ayşem hiç büyümüyor gibiydi Gülperi söz konusu olduğunda, karşısında hep küçük bir kız çocuğu görüyordu. Ayşem bir kız çocuğu gibi gülümsüyordu ama Doğan'ın ciğeri dağlanıyordu. Gözlerini çekip yere dikti. "Güzel hatıralar..."

"Çok güzeller Doğan, anlatamıyorum." Uzanarak Doğan'ın yanağına sesli, kocaman öpücük kondurdu. "Sen bu masaldaki en ve tek gerçek kahramansın."

Doğan gülümsemekle yetindi. Ayşem'in avuçlarındakileri kutuya geri koyuşunu izledi. "Tek tek bakacağım sonra. Şimdi şu deftere bakayım."

Siyah bez kapaklı defterin kapağını kaldırdı. Kalbi çok hızlı atıyordu. Onun el yazısını asla unutmazdı, hiçbir şeyi unutmayacağı gibi. İnci gibi yan yana dizilmiş harflere baktı. "Kızıma..." dedi titrek bir sesle. "Peri'ye

yazmış sanırım ama okuyacağım." Sayfayı çevirdiğinde önüne çıkan ilk sayfayı sesli okumaya başladı.

"Bugün kızım olacağını öğrendim. Dünyama hoş geldin güzel kızım. Bir kız annesi olacağım için nasıl heyecanlıyım, bir gün bu sayfaları okuduğunda anlayacaksın. Baban da gelecek bir gün yanımıza. O şimdi uzakta. Ama gelecek, ben inanıyorum. O da seni çok sevecek, benim tanıdığım baban seni çok ama çok sevecek. Asla aksini düşünmüyorum. Ben onu o kadar çok sevdim ki beni asla yanıltmaz.

Ayşem teyzen de hep bunu söylüyor. 'O seni çok seviyor.' Dönecek bir gün. Gelecek ve bizi alacak, biliyorum. Baban çok mükemmel bir adam kızım, benden çok onu sevmeni isterim."

Birkaç sayfa atlayarak bir sayfada durdu. Daha sonra tek tek okuyacaktı ve zamanı geldiğinde Peri'ye emanetini verecekti.

"Tam beş aylıksın. Az kaldı, baban gelecek. Elini tutup karnıma koyacağım. Senin o muhteşem kıpırtılarını o da dinleyecek, hissedecek. Seni çok merak ediyorum ve o kadar çok dua ediyorum ki bana benzemen için. Sadece bana benzemelisin. Gözlerin, burnun, kulakların, ellerin ve saçların. Her şeyin bir ben olmalı. Sana baktığımda sadece kendimi görmek istiyorum."

Hüsranla baktı Doğan'a. "Kim olduğunu bilmediği birine benzemesinden korkuyordu. Kızına baktığında kendini görme isteği bu yüzden olmalı. Düşününce çok korkunç ve Gülperi bunu yaşadı. Bir çocuğun olacak ve kime benzediğini bile bilmeyeceksin. Ona her baktığında değişik bir çift göz, onu kahredecekti."

"Duası kabul olmuş," dedi Doğan

"Yüreği o kadar temizdi ki Allah onu duymuş."

"Çok şükür." Defterin birkaç sayfasını daha atladı. "Sonra tek tek okuyacağım." Elinin altındaki sayfada durdu. Adını büyük harflerle gördüğünde gülümsedi.

"Bir insanın başına gelebilecek en güzel şeysin AYŞEM. O kadar çok şeysin ki seni anlatmaya hiçbir kelime yetmiyor. Seni seviyorum mavi gözlü güzel yüreklim. Seni seviyorum Doğan'ın çok seveceği güzel kadın... Seni seviyorum Ayşem... Seni çok seviyorum..."

Bir damla yaş düştü kelimelerin üzerine. Yüreği yandı, tutuştu, alev aldı. Keskin bir özlem ve acı aniden bedeninde esip geçti. Gökyüzü bakışlarını Doğan'a kaldırdı. Adamın yeşil harelerinde, mimiklerinde dolanan acıyı gördü Ayşem. Zorla da olsa gülümsedi ama Doğan'ı gülümsetemedi.

"Beni seviyordu, biliyordum ama..." dedi parmak uçlarıyla sildi gözyaşlarını. "O gittikten sonra okumak acıttı."

Doğan elini uzatıp göz kenarında kalan ıslaklığı başparmağıyla kuruladı. "Ama bu acıyla yaşamayı öğrendin."

Ayşem başını salladı. "Öğrendim. Öğrettin. Gülperi o kadar emindi ki senin beni seveceğine, şimdi düşünüyorum da bendeki seni ayakta tutuyordu. Kurduğumuz her hayalin içinde sen ve Agâh mutlaka vardı. O ikisi sevgiliydi ama biz yoktuk bile. O konuştukça ben sana âşık oluyordum. O konuştukça ben daha çok senli hayaller kuruyordum. Eğer hiç dönmemiş olsan, ben seni hiç görmemiş olsam onunla birlikte sen de yok olacaktın."

Mavi gözlere baktı bir süre. Belki haklıydı, belki de değildi. Bunu anlamanın hiçbir yolu yoktu. Altı sene önce onu tam da bu kayanın yanında bulmuştu.

"Kader çok ince bir çizgi, biz üzerinden geçiyoruz. Ara sıra yalpalarız belki ama o çizgi asla şaşmaz. Biz birbirimizin kaderiyiz, nerede olsa bulurduk birbirimizi."

"Haklısın," dedi Ayşem. "Er ya da geç ama bulurduk."

"Devam etmek istiyor musun?"

Ayşem önündeki mektuplara indirdi gözlerini. İstiyordu, hazırdı. Kendine iyi davranıyordu ve geçmişten kaçmaya, saklanmaya çalışmıyordu. İçinde biriktirmiyordu ama sadece Doğan'la konuşuyordu. "İstiyorum," derken bir mektup çekti destenin arasından. "Aslında bunlar o kadar özel ki okumaya hakkım olduğunu düşünmüyorum"

"Haklı olabilirsin ama yine de okumanı istiyorum. O ikisi bizim için herhangi biri değil. Onlar çok bizden, canımız gibiler."

Ayşem, Doğan'a bakıp gülümsedi. "Gerçekten bu şekilde mi düşüyorsun?"

"Evet, tabii ki. Hayatımızın bir parçası onlar ve hep öyle kalacaklar."

"Bu konuda haklısın. Onları nasıl unutabilirim ki?" Mektubu açarak başını salladı Ayşem. Beyaz zarftan yine beyaz bir kâğıt çıkarttı. Katlı kâğıdı açarken eskisi kadar canının yanmadığını hissediyordu. Her an, her saniye yeni bir şey öğreniyordu. Daha çok yolunun olduğunu da biliyordu.

Agâh'ın el yazısını da biliyordu. Çok düz olmasa da güzel yazısı vardı. Gülümsedi. "Ne günlerdi Doğan, asla bilemezsin. Tatlı bir telaş alırdı bizi. Mektupları al, ver..." Küçük bir kahkaha attı. Doğan'ı da gülümsetti. "Yakalandık yakalanacağız derken korku ve heyecanı aynı anda yaşardık."

"Kaçırmış olmam çok kötü."

"Başlıyorum," diyerek omuzlarını kaldırdı.

"Güzel gözlü Gülüm. Kara haberleri aldım. Aklımı kaybettim. Nasıl olur dedim! Benim Gülüm bile isteye asla yapmaz. Anneme sordum, 'Bilmem,' dedi. 'Öyle diyorlar,' dedi. İnanmadım. İnanmam. Yapmaz benim sevdiğim. Sen benim alın yazımsın, Gülperi. Kendini benden nasıl saklarsan sakla ben

seni bulacağım. Ayşem beni senin yanına getirecek. Konuştum onunla. Bana her şeyi anlattı. Sana bu acıyı kim reva gördüyse senin bir damla gözyaşında boğulsun Gülüm. Kimse umurumda değil, geleceğim ve seni alacağım. Çok uzaklara gideceğiz seninle. Seninle ve bebeğimizle. Sen istediğin kadar açma telefonlarımı ama ben on gün sonra kapında olacağım. Seni bırakmayacağım. Ben kendimden geçerim ama senden geçmem. Unutma Gülperi, ölene kadar yanındayım.

Bu sana yazdığım kaçıncı mektup bilmiyorum. Bir dahaki sefere ben kendim geleceğim. Beni istemesen bile geleceğim. Görmek istemesen bile kapıdan ayrılmayacağım. Sen beni görene kadar, beni kabul edene kadar yaz, kış, soğuk, sıcak demeyeceğim. Benim gözüm de gönlüm de seninle açıldı. Sensiz kapanmayacak! Öleceksek bile birlikte, yaşayacaksak da birlikte yol alacağız."

"Agâh," diyerek kapattı kâğıdı. "Gerçek aşk nedir diye soran olursa onlara Agâh demeliyiz. O, gerçekten de çok güzel bir adamdı. Tartışmasız olarak muhteşem biriydi."

Doğan da onu onayladı. "Ve Gülperisiz kapatmadı gözlerini."

İç çekerek kâğıdı zarfa geri koydu. Dağıttığı ne varsa üst üste topladı ve çıkını geri bağladı. "Bugünlük yeter. Onları bir ömür anacağız ve dilden dile dolaştıracağız. Harran asla unutmayacak onları. Ben buna izin vermeyeceğim."

22. Bölüm

Yıldızların Altında

"Korkmalı mıyım?"

Elini havada gelişigüzel salladı Ayşem. "Daha neler canım, benden korkuyor musun?"

"Evet!" dedi Doğan, yandan bakıp yola geri döndü. Havaalanına gidiyorlardı, üç araba peş peşe. "Hiç komik değildi," dedi Ayşem.

"Gül diye demedim ki zaten, bence de değildi. Yüreğim iki Ayşem kaldıracak kadar güçlü mü bilmiyorum." Kadına tekrar bakarak ufacık sırttı.

"Ya yüreğini ne yapacaksın, babaanneme âşık olacak değilsin ya. Elini öp, çekil kenara damatçılık oyna."

"Laf sokma huyu var mı?"

"Hayır, yani bilmiyorum. Bana hiç sokmadı."

"Sana neden soksun ki senin gibi başkalarına sokar mesela. Anneni seviyor mu?"

"Annemi sever, annem de onu sever. Gerçi annem ondan tırsar biraz. Babam hiç kavga etmediklerini söylerdi her zaman."

"Çünkü annen uyumlu bir kadın. Evet, kesin bana laf sokacak."

Sıkıntıyla saçlarını eliyle geriye taradı Ayşem. "Nereden çıkartıyorsun bunu?"

"Torunu sen olunca, çok düşünmeme gerek yok ki.

Ayşem'i vur babaanesine, bak ben sana âşığım diye sesim çıkmıyor, babaannen için aynı şey geçerli değil."

Ayşem adama dönerek gülümseyen gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. "Ya? Çok mu âşıksın sen?"

"Az âşığım dersem nikâh masasına oturmayacak mısın?"

"Evet," dedi gülümseyerek. "Hâlâ şansım var."

"Şansını bile nikâhıma alırım," dedi, yandan bakıp göz kırptı. "Ama çok seviyorum."

Şehvet dolu bakışlarla yerinden kayarak yaklaştı Doğan'a. Havaalanına giden yolda sakin sakin yol alıyorlardı. Elini uzatıp Doğan'ın gergin kaslarına dokundurdu. "Çok mu?"

"Ayşem..." Doğan'ın aklındakiler uçuyor, yerine başka şeyler tıkır tıkır doluşmaya başlıyordu.

"Canım," dedi işveyle. Diğer elini uzatıp adamın ensesine uzattı.

Doğan gaza basarken derin nefes bıraktı. "Araba kullanıyorum, dikkatim dağılıyor. Uzaklaşmazsan çok ciddiyim kaza yapacağım."

"Ya..." dedi gülümseyerek.

Aracın içini dolduran telefonun sesine bile aldırmadı Ayşem. "Ayşem yapma," diyen adam bir düğmeye dokundu telefonu açmak için ve Fikret'in sesi arabanın içinde çınladı.

"Abi ne yapıyorsun?"

"Neden?" dedi Doğan, hâlâ teninde gezen parmakların ateşiyle kavruluyordu. Umuyordu ki sesine yansımasın.

"Abi çok hızlısın. Frene bas! Arkandaydım ama arayı çok açman neyse de nereye bu hızla? Kaza yapacaksın!"

Ayşem elini adamın kaslarından çekerek ağzına kapattı. Ellerden kurtulan adam derin nefes bıraktı. "Fark etmedim." Frene yavaşça basarak gitgide

hızını düşürdü. "Ayşem'in yine inadı tuttu. Beni de gaza getirdi."

"Ayağının altındaki gaz o gaz değil ama dikkat et." Kapatılan telefonun kesik sinyal sesiyle Ayşem kahkaha attı, Doğan da burnundan soludu. "Gülersin tabii. Ah Ayşem, ah!"

Gözlerinin nemini parmaklarıyla alan kadın nefeslendi. "Çok iyi geldi ama gaza bastığını ben de fark etmedim."

"Sen zaten gazı almıştın, bana yükleme yapıyordun, nasıl fark edecektin?"

"Akşam buluşalım mı?" dedi hafifçe yaklaşarak.

"Asla reddetmem."

"Güzel..."

Arabalar konağın kapısında durduğunda Tahsin Bey, Bekir Ağa, Meryem Hanım ve Nagehan hazır vaziyette bekliyordu. Bir bir inen yakınlarına sarılmaya başladılar. Doğan ve Fikret bagajlara yönelen adamlara bakıp hemen arkalarında dikiliyordu.

"Hoş geldin anne," dedi Nagehan Hanım, kayınvalidesine.

"Çok hoş buldum Nagehan," derken sarıldı kadın gelinine. İlişkileri net bir çizgi hâlinde kalmıştı her zaman. Ne ileri ne geri, son derece saygılı olmuşlardı birbirlerine. Ama kayınpederi çok severdi gelinlerini. Nagehan Hanım da dâhildi bu sevgiye.

Yemekler yenmiş, herkes bir köşeye çekilmemişti. Hava kararmıştı. Ayşem'i ve Helin'i avludaki tahta oturma grubuna alan Sevcan Hanım torunlarıyla baş başa konuşmak istiyordu. Önlerindeki dumanı tüten Türk kahveleri de eşlik ediyordu onlara.

Tam karşılarındaki çardakta da beyler oturuyordu. Işıkların oldukça aydınlattığı avluda herkes birbirini net görüyordu. Sohbet sesleri eve şenlik getirmiş gibiydi. Sevcan Hanım dünürlerini apayrı severdi.

"Anlatın bakalım."

"Neyi babaanne?" dedi Helin.

"Neden evleniyorsunuz, özellikle sen Helin, henüz çok küçüksün."

"Ben mi? Ben yirmi üçe bastım babaanne."

"Aman ne kadar da büyüksün." Kadın göz devirdi. "Her yaşın bir aklı var, kemale erdin mi?"

Helin omuz silkerek kahvesine uzandı. "Çocuk da değilim, okudum mühendis oldum. Hayatımın aşkını buldum. Mutlu son!"

Ayşem ikisini dinlerken ışıkların altındaki Doğan'ı süzüyordu. "Evlenilmeyecek gibi mi?" diye mırıldandı. Babaanneleri, Meryem Hanım'ın tam zıddıydı. Ayşem de Helin de onunla istedikleri gibi konuşabilirdi.

Sevcan Hanım, Ayşem'e göz ucuyla bakıp takip etti. Doğan'a yiyecekmiş gibi bakan torununa sırıttı. "Aman," dedi yalandan. "Nesi ne yani, erkek işte." Dudak ucuyla gülümsedi kadın.

Kahvesini dudaklarına götürdü Ayşem. "Deme öyle babaanne, çok tatlı adam o."

"Tatlı derken?"

Helin kıkırtılarını gizledi eliyle. Ayşem'in dudaklarını ve dilini yakan sıcak kahve boğazından zor geçti. Fincanı bırakırken peçeteye uzandı. Öksürüğü arasında babaannesine bakıp Doğan'a göz attı. Doğan'la göz göze geldiklerinde eliyle bir şey yok işareti yaptı. Dilini dışarı çıkarıp suya uzandı ama Doğan'ın merceğinden çıkamamıştı.

"Babaanne dilim yandı."

Sevcan Hanım kahvesini alıp arkasına yaslandı. "Ben de senin yerinde olsam dilim yanardı. Damatlar taş! Aferin, en azından size yakışır adamlar."

"Babaanne!"

"Babaanne!"

İki kadının da aynı anda çıkan sitemini hiç umursamadı Sevcan Hanım. "Maşallah maşallah, ağzınıza layıklar. Benim torunlarımdan da bu beklenirdi."

"Senin de dedemden belli ağzının tadı. Hâlâ taş gibi," dedi Ayşem.

Kadın hiç oralı olmadan iç çekti. "Boşuna beş çocuk yapmadık ya."

"Beş çocuk doğuracağımı sanmıyorum," dedi Helin. "İki tane yeter, kız erkek fark etmez."

"Ben emin değilim," dedi Ayşem, Doğan'ı tekrar süzmeye başladı. "Çok çocuk istiyorum. Kalabalık aile istiyorum. Bir sürü küçük Ayşem, bir sürü küçük Doğan olabilir, neden olmasın?"

"Hiç," dedi Sevcan Hanım. "Soyum yürümeli. Ayşemler, Sevcanlar çoğalmalı."

Helin göz devirdi. "Sana diyormuş zaten abla."

Elini kalbinin üzerine kondurdu Ayşem. "Sen merak etme babaannem, o işi ben üstleniyorum."

Konak uykuya çekilirken evden birlikte çıktılar. Kimse farkına bile varmamıştı. Annesi yorgunluktan odasına zor çıkmıştı. Kapıda onu bekleyen Doğan'ın arabasına bindiğinde kendini sevgilisiyle buluşan lise çağında genç bir kız gibi hissetmesi kalbini tekletmişti.

"Ne oldu, korktuğun gibi olmadı değil mi?"

"İtiraf etmem gerekirse, hayır. Sandığımdan iyiydi. Beni sevdi mi?"

"Çok. 'Damatlar çok iyi,' dedi."

"Çok benziyorsunuz. Bu kadar benzerlik beklemiyordum. Kızları bile senin kadar benzemiyor."

Arabayı kayanın yanında durdurup ışıklarını kapattı. Ortalık zifiri karanlıktı ve bir Allah'ın kulu yoktu. Gecenin ılık esintisi yüzünü yaladı kadının. Saçlarını iki eliyle toplayıp omuzlarını esnetti. "Yorulmuşum, şu sessizlik anlatıyor. Beynimin içi ses dolu âdeta."

Belindeki iki elin sert parmaklarını hissettiğinde kendini Doğan'a bastırdı. Yoğunlukla karışık şehvetli inlemesi adamı olduğundan daha istekli hâle getirmişti. Kulağının hemen dibindeki ses, "Alayım yorgunluğunu?" dedi.

Saçlarını bırakıp Doğan'ın başını kavradı elleri. Siyah saçlarının arasında gezindi parmakları. "Öyle mi, nasıl olacak o dediğin?"

Doğan'ın elleri incecik bluzun üzerinden göğüslerine tırmandı. İki eliyle kavrayıp sıktı dolgunlukları. Kendine sokulan kadının kıvranması yasakları ezecek gibi gösteriyordu. "Severim, çok güzel severim. Şüphen mi var?"

"Asla!" Ellerini Doğan'dan alıp döndü. Karanlıkta ışıl ışıl parlıyordu gözleri. "Sen seversin, ben dinlenirim, kendime gelirim. Bunu bilmeyen yoktur."

Arabanın bagajını açıp turkuaz rengi hasır örtüyü çıkardı. Elbette ki buraya gece ilk gelişleri değildi. Havalar ısındığından beridir geceleri kaçıp geliyorlardı. Ayakkabılarını çıkarıp Doğan'ın yere serdiği örtünün üzerine uzandı. Doğan'ın da yanına uzanmasını izledi. Başları birbirine değen ikili bir süre sessizce yıldızları izledi. Hepsi net ve oldukça fazla görünüyordu.

"Huzurun kollarındayım," dedi Ayşem, iç çekerek. "Yıllarca buraya, bu kayanın başına gelmediğime çok pişmanım."

"Urfa'ya geldin mi ki kayanın başına gelesin? Gelmedin!"

"Sitem mi ediyorsun sen?"

"Hasretle yâd ediyorum diyelim. Neden hiç gelmedin?"

"Geldim ama senden kaçtım. Bilemiyorum, zaman geçmesi gerekiyordu belki de. Bugünkü seni ve beni oluşturması... Kum tanelerinin çakıl taşlarının arasını doldurması gibiydik. Sen, ben ve zaman."

"Çok zaman geçti, Doğan. Yazık geçen zamana, alıştığımız bizsizliğe, özlemlere. Hepsine yazık oldu. Geçen zamanı geri getiremiyoruz, en acısı da bu."

Ayşem'in sözleri yaşadığı değişimin en yeni getirilerinden sadece biriydi. "Hâlâ geçiyor," dedi sinsice. Ayşem'in başı kendine döndü ama o yıldızlara bakmaya devam etti. "Özleyecekmişim, pardon sen devam et. Yıllarca az özlemişim anlaşılan."

"Alınırım bak."

"Yok canım, sen bana bakma, ne diye alınacaksın ki? Özler durur Doğan, işi ne zaten. Ömrü Ayşem beklemekle geçmiş. Bakmışız durmuşuz gelecek de bir gün gelecek diyerek. O bakış nasıl yakmıştı canımı, nasıl kavrulmuştu yüreğim. Çok güzeldin, hâlâ büyük kıpırtılar hissediyordum kızgınlığımın arasında. Gökyüzü bakışlar gecenin karası gibiydi. Sonra kendimi burada bulmuştum. Ve ben hâlâ bekliyorum."

Gülüşü kocaman oldu. Başını Doğan'a çevirdi. "Çok mu canın yandı?"

"Tahmin bile edemezsin."

"Ederim. Benim canım da senin kadar yanmıştı."

"Terk edilen kadar yanar mı canın? Bırakılıp gidilen... Düşündükçe içinden çıkamaz insan. Neden? Neden? Neden? Hiç mi yolu yoktu der durursun, var veya yok çünkü asla cevabı yok. Düşün düşün durursun. Daha çok içinden çıkılmaz olur."

Tek pişmanlığı Doğan'ı ardında bırakmak olacaktı. Buna emindi, hem de uzun süredir ve hatta ilk geldiğinden bugüne. Değişmeyecekti ama zamanı da geri getiremeyecekti. "Sen o yüzden gelir gelmez beni hiç reddetmedin?"

"Evet," derken gülümsedi Doğan. "Ayşem ayağıma kadar gelmiş, bırakır mıyım? Sensizlik olmuyorsa olmuyordur. Baktım başkası hayatıma giremiyor, ben de Ayşem bekler oldum."

"Mal mısın sen Doğan, ya gelmeseydim?"

"Ağaya mal denmez! Gelecektin, geldin."

"Ağanın kafasını kırarım. İnsan bir peşime düşer gelir, gider, sorar, arar, ne bileyim bir şey yapar. Dönerse benimdir diye saçma şey mi olur?" Adamın yüzündeki elini çekip yumruk yaparak Doğan'ın göğsüne indirdi. "Salak!"

Kahkaha atıp Ayşem'in saçlarını öptü. "Haberlerini alıyordum Gökyüzüm, aşk olsun. Rüzgâr bir bir ötüyordu. Aşkla meşkle hiç işin yoktu. Hayatına biri girse öğrenirdim, sonra icabına bakardım."

"Hı," dedi Ayşem, az önceki tersliğinden silkelendi. "Ne yapardın?"

"Al buyur senin olsun derdim."

"Öküz! Ben gelerek hata etmişim. Koluma birini takmam lazımmış, bilememişim. Her şey daha kolay olabilirmiş o zaman. Doğan Bey'in kucağına attım kendimi, yazıklar olsun bana."

"Sen de biraz bu adam ne yapıyor deseydin bence daha erkene bile alabilirmişiz. Dedin mi, deme-

din. Neyse geçelim bunları, çok çenemizi yoruyor bu konu."

"Neyi geçeceğim ben? Al buyur senin olsun diyorsun ya başkasına. Ben şu an yanlış yerdeyim. Başkasına gidecektim ben, ah ah..."

"Oldu güzelim, başka?"

"Ne başka, sen dedin işte."

"Sen de inandın, Ayşem."

"Ama sen dedin. İnanmayayım mı?"

"Seni. Kimseye. Vermezdim."

Saçlarının diplerinin bile havaya kalktığına yemin edebilirdi Ayşem. Üç kelime bedeninde hissedilmedik yer bırakmamıştı.

"İçimdeki senden kurtulmak istediğim doğru ama olmayınca olmuyordu. Gitmiyordun, bitmiyordun aksine büyüyordun. Sen gelmesen de ben bir gün gelecektim. Senin kadar cesur olmadığım için tek hatalı benim."

"Evet, hatalı sensin, asla üstüme alınmıyorum."

"Yüzsüz!" dedi Doğan. "Hem güzel hem yüzsüz."

"Küstahlıkta üstünüze yok ağam."

"Öyle mi?"

Saatler süren atışmaları, sevgi sözcükleri aslında ömürleri boyunca birbirlerine tatlı eziyetler etmek için ellerindeki en güzel kozdu. Kullanmaktan asla çekinmeyeceklerini her ikisi de biliyordu.

23. Bölüm

Hayallerde Buluşuruz

"Bitti de ne olur," diyen Fikret, Helin'in uzattığı suyu alıp tek yudumda midesine indirdi. Helin kıkırdayarak, "Sana kim dedi taşı diye?" dedi. "Bin tane adam var. Yiğitlik yapmasan rahat edemiyor musun?"

Dudağının kenarından sızan birkaç damla su boynuna, yakasına düşene kadar izledi Helin, yutkunma eşliğinde. Nasıl yakışıklı bir adama sahipti, aklı bulanıyordu.

"Bu kadar kalabalığın içinde bakmasan mı öyle, Ceylanım?" Fikret dudağının ucunda kendini beğenmiş gülüşüyle etrafına bakınıyordu. Helin silkelenip doğruldu. "Fikret, seni... Az kaldı, sabır."

Alt dudağını ısıran adamın gözleri kısılırken bedeninde ufak bir karıncalanma yaşadı. "Ben seni su gibi içip aziz olacağım, sonra su verenlerim de hep sen olacaksın."

Helin de kendini beğenen o gülüşle yandan baktı. "Aziz ol Fikret."

Adam başını iki yana salladı. "Gözünü sevdiğimin Türkçesi..."

Sandıklar getirilip avlunun ortasına bırakıldı. Kim oturacaktı üzerlerine bilinmezdi. Bekir Ağa da oturduğu yerden elinde kahvesi, yanında damadı Tahsin'le izliyordu onları. Nagehan Hanım da sağa sola koşturup

duruyordu. İki kızın çeyizi de iki büyük kamyona yüklenmişti ve en son sandıklar kalmıştı.

Polo yaka hâkî yeşili tişörtünün altına giymiş olduğu koyu renk kotla elleri cebinde sandıkların karşısına geçerek gülümsedi. İkisi yan yana bırakılan sandıkların güzelliği göz alıcıydı. Işıltılı taşlarla bezenmiş kadife beyaz sandıklar güneşin altında parlıyordu.

Bergüzar Hanım da köşeden izliyordu. Kabullenme yaşamıyordu ama artık yapacak da bir şeyi yoktu. Geri kalanıyla kızları gelin aldıktan sonra ilgilenecekti. Fakat görüyordu ki gelinleri kolay lokma değil. Adımlarını bunun bilincinde olarak sağlam atıyordu artık. En azından ele güne karşı denilen tabiri her iki gelini de fazlasıyla yerine getiriyordu.

Ayşem'in ve Helin'in kendine olan saygısı dilden dile dolaşıyordu. Hakkı olmayan saygının havasıyla göğsü gizliden gizliye kabarıyordu. En yakın arkadaşlarından işittiği sözlere gizlice gülümsediğini bile biliyordu. "Ama bizim gelinler bize anneciğim demiyor," diyen arkadaşına dudak bükmüştü. Oğullarına döndü kadın. Ağızları kulaklarında geziyordu iki oğlu da. Oğullarını çok ama çok seviyordu. Yaşadığı coğrafya içinde bulunduğu durumu öğretmişti ona. Bergüzar buydu, fazlası değildi.

"Ee?" dedi Doğan, "Kim oturacak?"

"Elbette ben!"

Arkasından gelen sese döndü Doğan. Adamı gören herkes başını eğmiş, sesin sahibine bakıyordu. Yanında safir gözlüsüyle kapının önünde arzıendam ediyorlardı.

"Yetiştik!" dedi Efşan.

"Şaka ediyorsun?" dedi Doğan, gülümseyerek Vedat'a sarıldı.

"Asla şaka yapmam!" Efşan'ı işaret ederek, "İkimiz oturacağız ve tabiri caizse seni soyacağız," dedi.

Tahsin Bey'de gelip Vedat'a hoş geldin etti. "Ben, Vedat otursun istiyorum. Kızlarıma abi bulmuşum, elbette o oturacak."

"Koskoca Vedat Çelebi sandığa oturacak?" Doğan yüksek sesle gülmek istiyordu ama yapmadı. Dudakları arasında hapsetti gülüşünü. Ayşem buna çok gülecekti.

"Abiciğim," diyen karısının sesiyle kaşları çatılıp arkasına döndü.

"Hoş geldin, tam zamanında geldin," dedi Ayşem.

"Hoş buldum bacım. Asla kaçırmam."

"Senin haberin var mıydı?" diye sordu Doğan, Efşan'a sarılan Ayşem'e.

Sarı saçları atkuyruğu yapılmıştı. Dönerken sırtına düştü uzun bukleler. "Evet, haberim vardı."

"Komplo ha," dedi Doğan, sırıtarak. "Seni rezil edeceğim, Vedat. Tüm karizman ve hayranların seni sandık üzerinde görecek."

"Olurdu tabii. Ama bacım dul kalsın istemiyorum. Bilmem anlatabildim mi?" Tek kaşı havada bakıyordu Vedat.

"Ah, tabii ki anladım. Tamam, pes!" Ellerini kaldırıp indirdi Doğan. "Görelim seni o zaman."

"Hay hay," diyerek Efşan'a bakıp başını salladı. Sandıkların önüne geçti her ikisi de. Kalçalarını sandıklara verdiler. O kadar süslü ve özel görünüyordu ki asla üzerlerine oturulacak bir nesne değillerdi.

"Ben evin küçük kızıyım. Tepsideki beş yüz dolar da uçmuştu, bu sefer bin dolardan açıyorum," dedi Efşan.

"Yükselt," dedi Vedat. Karşılarında dikilen Fikret ve Doğan'a baktılar. "Beş bin dolar, artı bir fıstık bahçesi."

Ayşem ve Helin gibi ev halkı da bir köşeden zevkle izliyordu onları. Fikret ve Doğan birbirlerine bakarak sırıttılar.

"Bu kadar ucuza mı?" dedi Doğan. "Ayşem ve Helin üzerinde gezdiğin toprakların hanımağaları olacak. Beş bin dolar çok küçük bir meblağ."

"Bak bak," dedi Efşan. "Vedat bizimle kafa yapıyor."

"Haklısın. On bin dolar ve artı iki fıstık bahçesi."

Göz devirdi Doğan. Telefonunu çıkarttı cebinden. Birkaç dokunuş yaptı. Fikret sırıtarak onu izliyordu. Tıpkı ev halkının da sessizce izlediği gibi.

"Yüz bin dolar, ellisi Efşan'a ellisi sana. Hesabına aktardım. Sandıklar bizim. Uza hadi. Bacanak sevmiyormuşum anladım."

Vedat kahkaha attı. "Toprak?"

"Bizden toprak alamazsın. Efşan'ı aldığına dua et. Bilmem anlatabildim mi?"

Vedat sırıtarak başını aşağı yukarı salladı. "Anladım."

"Zengin olduk," diye cırladı Efşan. "Bir Ayşem kolay yetişmiyor. Elli daha versen iyiydi."

Herkesi gülümseten Efşan yavaşça kalktı yaslandığı yerden. Vedat kendini ona gülümserken buldu. Oysa Efşan ülkenin en zengin kadınlarından biriydi ve bununla alay bile edebiliyordu.

"Yükleyin sandıkları," dedi Doğan. "Gidelim."

Kazan kazan pişen yemeklerin kokusu konağın her yerini sarmışken Haşim Ağa köşesinde kahve içiyordu. Konak büyüktü. Kimse de onu görmüyordu. Keyfi oldukça ve hatta çok fazla yerindeydi. Gelinleri kendine yakışır şekilde davulu, zurnası, damat sinileriyle konağa girmişti. İki oğlunu da aynı anda evlendiriyor olması ayrıca bir mutluluktu.

Ağabeyi Bekir Ağa'nın çeyizler evden çıkarken hüzünleneceğini bildiğinden tutmuş kolundan evine ge-

tirmişti. Kadınlar konağın içinde odaları yerleştirirken ağabeyinin de mutlu olmasını istiyordu. Üzülmemesini, kızlarının aslında hâlâ kendi evlerinde olduğunu görüp rahatlamasını...

"Sana geldiğim günü hatırlarsın abi," dedi Haşim Ağa. Bekir Ağa başını salladı. "Benden torun istiyordun."

"Nereden bilirdim işler buraya gelecek, senin göz nurlarını gelin edeceğim? Öylesine demiş bulunmuştum, nasibimiz her adımda peşimizden gelirmiş de biz bilmezmişiz."

"Öyle Haşim. Ne bilirdik böyle olacak?"

"Abi..." dedi adam bir es verip devam etti. "Ayşem ile Doğan'ın düğünü var, bu kez gerçekten kavuşuyorlar. Dedemin ruhu huzur bulsun."

Başını kaldırıp üst kattaki balkondan ışık hızlıyla gelip geçen Ayşem'e çattı gözleri. "Ayşem ve Doğan evleniyor, Haşim. Umut insanın en büyük duygusu. Her şeyden üstün. Aşktan, sevdadan, kederden, ölümden... Umut var oldukça huzur bir gün elbet bulur insanı."

Haşim Ağa derin bir nefes alıp verdi. "Bir umut daha beklerim. Gün ola harman ola. Allah çok büyük."

Akşam olup herkes evine geri döndüğünde konak boşalmış, eski sessizliğine geri dönmüştü. Haşim Ağa odasına çekilmek için doğruldu oturduğu yerden. "Kaldı bir hafta. Yarın düğün başlıyor, sabah erken kalkılacak. İyice dinlenmek lazım."

Erkek evinde bir hafta önce başlıyordu düğün. Bir hafta boyunca kazan kazan yemekler pişecek, misafirler ağırlanacaktı. Davullar susmayacak, ağa düğünleri gerektiği gibi olacaktı.

Bergüzar Hanım da kalktığında Fikret ve Doğan da ayaklandı. Saat ne çok geç ne çok erkendi. Babasının haklı olduğu yön erken kalkılacak olduğuydu. Ayşem uyurken düğünü başlayacaktı.

"Bu yorgunluğuma değecek mi bu gelinler?"

Kocası, kadına göz devirdi ama oğulları sırıttı. Anneleri kabullenme eşiğindeydi. En azından kaçak dövüşmüyor, hoşuna gitmese bile sitemkâr bir dille anlatıyordu. Bu, başkaları için can sıkıcı olabilirdi ama Doğan ve Fikret için hoştu.

"Değer anacığım, değer," dedi Fikret. "Benim anama her şey değer. Gör bak nasıl sevecekler seni. Ayağından terliği, önünden kahveni eksik etmeyecekler."

Doğan, kardeşine göz devirdi. Karısı eşitti kardeşi. Bu kadar olmamalıydı. Birini almış birini vermiş gibi hissediyordu. "Ya annem aynen dediğinden," dedi Doğan, kardeşine diş sıkıp.

"Bilmesem inanacağım. Ne kahvesi ne terliği, ayağımdan, önümden çekmezlerse âlâ olur. Boş boş konuşma Fikret." Bergüzar Hanım oğluna bakıp dudak büktü. "Gidin yatın."

Kocası önden, kendi onun ardından odalarına doğru merdivene yürüdükleri anda Doğan yumruğunu Fikret'in omzuna vurdu. Eli omzuna giden adam ağabeyine döndü. "Ne?"

"Ne kahvesi ne terliği lan! Senin canın Helin'den fırça yemek istiyor anlaşılan. Düzgün övsene kızları."

"Aman abi sen de ya. Anneme oynuyorum, hazır düzelmeye başladı, az daha benimsesin."

"Kesin benimser. Kızlarla evde çanak çömlek kırmaca oynamasın da benimsesin. Neyse ki annem senden iyi biliyor ne olacağını."

"Amma abarttınız. Hiçbir şey olmaz, olmayacak. Sen dua et bunlar kanka olup bizi paslamasınlar."

Bir süre kardeşine bakan Doğan ardından kahkaha attı. "Kanka? Annem ve kızlar? Ne alıyorsan bana da ver kardeşim."

Kahkaha atan adama yandan bakıp sırıttı. "Asıl sen ne alıyorsan bırak onu. Ayşem ve Helin tezgâhı sağlam kurdu. Bu devran değişik dönecek. Fikret demişti dersin. Annemizi parmaklarının ucuna takıp evir çevir yola getirecekler."

"Nasıl bu kadar eminsin?"

"Duydum ve gördüm. Annemin ağzı kulaklarındaydı."

"Ne duydun?" Doğan'ın merakı cezp olmuştu.

"Geçen gün ahretliği uğradı. Konuşurlarken duydum. Laf aramızda annemi kıskanıyorlar. 'Gelinlerin pek güzel Bergüzar, pek tatlı dilliler. Pek becerikli, başarılı,' diyorlar."

"Ee?" dedi Doğan.

"Annem de kasım kasım kasıldı. 'Öyleler ahretliğim, peşimden ayrılmıyorlar. Anneciğim anneciğim, pek seviyorlar beni,' dedi."

Doğan bir kahkaha daha attı. Hoşuna gitmek ne kelime, zevkten dört köşeydi. "Sonra?"

Fikret de omuzlarını kaldırıp gülümsedi. "Sonra da, 'Bizim gelinlerden hiç duymuyoruz böyle şeyler. Maşallah,' dedi. Ama nasıl dedi abi sesinden haset akıyordu. Bir de ahretlik olacak."

"Vay vay vay..." Doğan çenesini kaşıyarak kardeşine baktı. "Annem? Çok ilginç."

"Annem ya. Neyse ben gidiyorum, yeni odama bakacağım. Merak ediyorum." Önden yürüyen kardeşinin peşine takıldı. "Ben de kendi odama bakayım neler yapmışlar."

Karşı karşıya odaların önünde durdular. Yanlarında bulunan üçer odayı birleştirip küçük bir daire hâline getirmişlerdi odaları. Oldukça geniş odalara neler döşenmişti acaba? Mobilyalar gelip montajlandığında boş ve soğuksu bir havası vardı odaların. Kapıları açıp, kendi odalarına girip kapıları yine kapattılar.

Soğuk dedikleri odaların havası, görseli, her şeyi değişmişti. Girer girmez Ayşem'in yasemin kokusunu aldı Doğan. Bilerek sıktığına yemin edebilirdi. Kokuyu derin derin soluduğunda bu odada olması için ikinci bir yüz bin dolar daha verebilirdi. Burnunda tütmüştü kadın. "Ah Ayşem ah..." diye söylendi.

Cebinden telefonunu çıkartıp, tuşlara dokunup kulağına götürdü. Uzun süre çalan telefon sonunda açıldı.

"Efendim?"

"Oda sen kokuyor, Ayşem."

Saçlarındaki havluyu çekip aldı. Yatağın ucuna oturup Efşan ve Helin'e gülümsedi. Kızlar muzır bir ifadeyle yaklaşıp kulaklarını telefona yaklaştırdılar. İki yanı sarılan Ayşem onları itekledi ama kurtulamadı. "Benim odam da o yüzden kokuyor."

"Diyorsun?" diyen adamın gülüşü büyüdü. Koltuğa oturup orta sehpaya ayaklarını uzattı. Siyah cam sehpanın üzerindeki gümüş rengi ışıltılı taşlardan oluşan örtüyü asla umursamadı Doğan.

"Evet. Nasıl olmuş, beğendin mi?"

"Tamamını gezmedim ve henüz yatak odasına geçmedim."

Kızların elleri anında ağızlarına kapandı. Sessiz kıkırtılarına Ayşem aldırış etmedi. Doğanlı dünyaya geçmişti.

"Yaaa... Dolaba bakmayı ihmal etme."

"Olur. Birazdan bakarım. Koltuğa yayıldım Ayşem soluyorum."

"Ayaklarını sehpadan indir ve öyle solu!"

Doğan ayaklarını çabucak indirirken doğrulup odanın tavanına etrafına bakmaya başladı. "Nasıl anladın? Kamera mı var? Çeyizinde gizli kamera mı getirdin Ayşem?"

Ayşem kahkaha attı. "Ne yaptığını bilmem için kameraya ihtiyacım yok ki. Siz erkekler koltuğa yayılınca ayaklarınızı sehpaya uzatmak istiyorsunuz. Ben bir ihtimal demiştim ama..."

Yüzünü buruşturdu Doğan. "Sen..." diyerek kalktı yerinden. Yumuşacık halıların üzerinden geçerek yatak odasının kapısını açtı. Hemen yanındaki ışık düğmesine dokundu. "İnanılmaz kadın Ayş..."

Kar beyazı yatak örtüsünün görseli gözlerini doldurdu. Bu oda daha çok Ayşem kokuyordu. Sözünü bitiremedi ama derin derin soluklar aldı. Beyaz mobilyaları süsleyen kadının eli değiştirmişti tüm boşluğu ve soğukluğu. Komodinlere kondurulmuş şık abajurlar... Konsolların üzerine bırakılmış zevkli biblolar... Aynanın önünde Ayşem'e ait parfümler... Taraklar, süslü bir mücevher kutusu... O da Ayşem gibiydi. Sade ama göz alıcı...

Yatağa ulaşıp örtüye dokundu. Işıltılı taşlarla bezenmiş örtü çok ama çok güzeldi. "Bu örtü..."

"Sadece göstermelik. Çok göz alıcı değil mi? Annem ve işleri... Çok daha sadeleri var. On tane örtü almış annem. Dolaplara zor sığdı. Hatta sığmadı. Annenin gösterdiği bir yere istifledik birazını. Yorganlar, yastıklar, akla hayale gelmez örtü çeşitleri varmış Doğan, bu kadınlar trend topicmiş bilmiyordum ben. Tevekkeli değil anam elinden telefonu düşürmüyordu."

Sözlerin sonunda kahkaha attırdı Doğan'a. "Trend topic?"

"He ya sorma. Anne bu ne diyorum, 'Twitter'da trend kızım bunlar,' demez mi?" Ayşem de kahkaha atarken Helin'in telefonu da çalmaya başlamıştı.

"Aha benimki de arıyor, evi tura çıkmış abi kardeş," diyerek alıp açtı Helin telefonu. Efşan ikisi arasına oturup kıkırdayarak bir onu bir de onu dinlemeye devam etti.

"Ceylanım..." diyen sesi işitti Efşan.

"Birinin ceylanı, birinin gökyüzüsü..." Söylenmeden edemedi genç kadın.

Ayşem susması için dürttü Efşan'ı. Efşan ağzına hayali bandı çekip kulağını yaklaştırdı Ayşem'e.

"Dolaba geç, çek sürgüleri. Sana da yer bıraktım."

Doğan ilk sürgüyü çekti. Dolap o kadar büyüktü ki üç sürgüsü vardı dolabın. Geniş kapağı çekince boş olduğunu görüp diğerine geçti. "Gördüm boş olanı. Yarın yerleştirirler ama orası bana yeter mi?" Açılan iki sürgüden de tıka basa dolu olduğunu görüyordu Doğan. "Hayatında bana şu kadarcık yer açtığın için sağ ol karıcığım."

"Ne demek yiğidim, yeter orası sana. Yetmezse bakarız çaresine."

Efşan kahkaha atacakken ağzına yastık kapattı. Ayşem tarafından dürtülüp duruyordu zaten, kendini tutması çok zordu. Doğan ise kendi dünyasına dalmıştı. Ayşem'in yanında neler dönüyor haberi bile yoktu. Zaten kopmuştu andan. Ayşemli hayalleri vardı şu an.

"Ah Ayşem, ah..."

"Dert etme canım. Hayallerde buluşuruz..."

Final

Duvarda asılı duran gelinliğine baktı. Dün akşam asılmıştı. Yarın giyilecek ve artık tamamıyla Doğan'a yolculuk başlayacaktı. Gidiş bileti kesilmiş ama dönüş sonsuza kadar kilitlenmişti. Artık her yol Doğan'a her gidiş Doğan'a çıkıyordu. Yıllarca hayalini kurduğu ve belki olmaz, olmayacak dediği anlarda bile hayal etmekten vazgeçmediği, gerçek bir rüyanın tam ortasındaydı. Uyandığında da bir şey değişmeyecekti. Doğan hep baş ucunda olacaktı. Doğan sonsuz mutluluklarda Ayşem'in en güvendiği liman olacaktı.

Kırmızı bindallı giymeyeceğini net bir dille doktoruna dahi söylemişti. "Her şey geçer ama gerçekleri asla gizleyemeyiz, bir gerçek vardı ki kırmızıyı Gülperi giyemedi, ben de giymeyeceğim. Bunu değiştirmek adına en ufak bir çabam olmayacak," demişti doktoruna.

Danışman doktor onu artık tanıyordu ve bu isteğinin değişmeyecek olduğunu da net görüyordu. Meslek hayatı boyunca çok değişik kadınlarla çalışmıştı ama Ayşem kadar inatçılığıyla nam salmış biriyle hiç çalışmamıştı. "İçiniz nasıl rahat edecekse Ayşem Hanım," demeyi uygun görmüştü.

Üzerindeki yeşil elbisesi ona rüyasından ilham vermişti. Rüyasında gördüğü elbiseyi Azra'ya bire bir diktirmişti. Başındaki yeşil tüle kadar aynıydı. Ve biliyordu ki arkadaşı kalbinde olduğu kadar hep yanı başındaydı.

"Çocukluk hayallerinin sonuna geldik arkadaşım," dedi kendi kendine. "Her şey gönlümüzce olmadı ama olsun yine de mutluyum. Sana çok teşekkür ederim, Gülperi. Beni ben yapan her şey sendin. Varlığında, yokluğunda bana çok şey öğretti, her günüme anlam kattı. Hayatımı değiştirdin, belki de hiç olmayacağım başka bir kadına çevirdin. İyi veya kötü... Hiç önemi yok. Olduğum kadından mutluyum. Ruhun huzur dolsun benim güzel arkadaşım... Ayşem seni çok sevdi..."

Kendi düşünceleri sonunda gelinliğe bakarak gülümsedi. Artık onu anmak, ağlamaktan geçmiyordu. Kalbinde hoş bir özlem beliriyordu ve ara ara geldiği rüyalarında bu özlemi gideriyordu.

Oturduğu yerden kalktı. Yüksek sesler kapıya doğru yaklaşıyordu. Az önce pek çok misafirin akın ettiği konakta yanındaki kızlar da ayrılmıştı. Misafirleri hoş karşılamak öncelikli görevleri arasındaydı. Odada yalnız kalmak ona iyi gelmişti.

"Aloha Ayşem," diyerek kapıyı hızla ardına kadar açtı Aslı. Gri gece elbisesiyle, yıllara meydan okuyan güzelliği ve o şahane ışıltılılar saçan yeşil gözleriyle birkaç adımda sarıldı Ayşem'e.

"Aloha Aslı. Hoş geldin."

"Hoş gördüm, hanımağam."

Aslı'nın sesini zor almıştı zira odaya giren kadınları bir yerden sonra saymayı bırakmıştı. Aralarında geçen uzun, keyifli sohbetin ardından kapıda Mercan göründü. "Gidiyoruz," dediğinde hanımlar ayaklandı.

Boşalan kalabalığın içinden çıkmayan Ayşem'i arıyordu Doğan'ın gözleri. Rengârenk kadınların arasından seçerdi onu. Yıllarca bekledikleri günün gelmiş çatmış olması yeterince heyecanlı ve inanılmazdı, bir de onu görememek... Nefesini tazelediğinde kalbinde çarpan kadını yeşiller giymiş, uçuşan etekleriyle ve başındaki yeşil şalıyla, o güzel gökyüzü mavisi gözleriyle kendine gülümserken buldu.

Kadınlar bir bir yaklaşırken onun gözü sadece birini görüyordu. Önünde durduğunda ona bakmaktan vazgeçip babasına sarılan kadından alamadı gözlerini. Bu, yapmaması gereken bir hareketti ama elinde değildi. O kadar başka ve o kadar güzeldi ki adam eriyordu. Ayşem, Doğan'a gelin olmuş geliyordu. Son bir gece ya çabuk geçecek ya da geçmemiş kadar uzun gelecekti.

İki kızını da kanatları altına alan Tahsin Bey, etrafında gelişen o çok farklı atmosferi alacak kadar âşık bir adamdı. Ve şu an hüzünle mutluluğu bir arada yaşayan iki kız babası.

"Biz gidip eğleneceğiz babacığım, biz yokken sakın ağlama ya da kederlenme," dedi Ayşem.

"Evet, baba," dedi Helin. "Kendini de bizi de üzme, bizim sana ne olursa olsun ihtiyacımız var."

Adam kahkaha atarak kızlarını göğsüne çekti. "Ne üzülmesi? Ben iki kızımdan da kurtulduğuma seviniyorum."

Sözler hiç inandırıcı değildi. Bunu oradaki herkes görebiliyordu ama kimse üzerinde durmuyordu. İki kızından da birer öpücük kopardı Tahsin Bey. "Hadi gidin eğlenin, ben gayet iyiyim. Hatta fazla mutluyum. Bu günlerin geleceğini siz doğduğunuzda biliyordum. Doğanın kanunu bu, ben de annenizle evlendim, öyle değil mi?"

Anneleri hemen arkalarından izliyordu onları. Gözünden düşen birkaç damla yaş kesinlikle sonsuz bir

mutluluktan geliyordu. Anne ve baba olarak gerçek anlamda mutluydular. Kızları da kendileri gibi aşka yelken açmıştı. İstedikleri adamlarla dünyaevine giriyorlardı.

Fikret için durum ağabeyinden belki çok daha farklıydı. O bir hayali yaşıyordu. Ağabeyi ve Ayşem gibi karışık bir ilişkileri olmamıştı çünkü Helin'in aşkını kazanmak çok daha fazla acıyı içinde sürüklemişti. Vazgeçmeyen bir adamın eşsiz zaferinin meşalesi yanıyordu yüreğinde. Morlar içinde göz alıcı kadın onun yüreğinin her şeyiydi.

Babalarını bırakan kızlardan uzak durdular. Yeterince gerilen bir babanın yanından elini sıkarak ayrıldılar. Gelinleri hemen önlerindeydi. Aracın kapısına gelen Ayşem etrafına bakındı. Aslı ve diğerlerini araçlara binerken gördü. Kapıyı açmak için uzandığında elinin üzerinde Doğan'ın elini hissedince gülümseyerek çevirdi başını.

"Ben açayım, hanımağam."

"Aç bakalım, ağam."

Kapıyı açmak için eğildiğinde kadının kulağına fısıldadı Doğan. "Gökyüzüm olmuş Yeryüzüm."

Kadının kalbine bir aşk tekmesi daha attırıp kapıyı açtı. Ayşem'in gülüşüne kendi gülüşüyle karşılık verdi. Yerine geçip oturdu, motoru çalıştırıp yönünü Urfa merkeze çevirdi.

"Yeryüzü, gökyüzü... Olmuşum senin dünyan." Kendini sevdirmeye doyamayan Ayşem elini saçına götürüp topuz olan saçını düzletti.

"Ben de öyle dedim, kâinatın en güzel kadını benim kadınım."

İştahla inleyen kadın Doğan'a sokuldu. "Bas gaza bitsin bu gece, yarın olsun. Daralıyorum."

Dudakları birleşip sessizce inledi Doğan. "Ayşem, şu gecede bari yapma!"

"Ya git işine, gelemiyorum ben. Göz önünde olmayı sevsem de buna düğün şekeri olmak dâhil değil."

"Ah Ayşem ah..."

Çiğ köftenin hunharca yoğurulmasına takıldı Vedat'ın gözleri. Ne gördüğünü tam biliyor bile denemezdi. Derin düşüncelerle izliyordu adamı. Söylenen türkü dokunmuştu belki de bilinmez.

Sıra geceleri için kullanılan mekânda bu gece Doğan ve Fikret'in de bekâr son gecelerinin eğlencesine eşlik ediyordu. Güzel seven adamlar... Ve hepsinin aklındaydı güzel sevdiren kadınlar...

"Ayşem evleniyor ve ben hâlâ nikâhtan dönecek mi diye bekliyorum," dedi Rüzgâr, Doğan'ın kalbine yumruk atar gibi. Sırıtmayı da ihmal etmiyordu.

Elindeki fıstığı Rüzgâr'a fırlattı Doğan. "Ağzını hayır aç, dost musun, düşman mı?"

Rüzgâr fıstığı havada yakalayıp kabuklarını ayırmaya uğraştı. "Ödün kopuyor, haklısın. Hayır, bir de bir zamanlar, 'Senin köyüne gelin olmam, ağalarını benden uzak tut!' demişti dedeme.

Doğan'ın ilk kez duyduğu sözlerle gözleri açıldı. "Ciddi misin?"

Rüzgâr hâlâ fıstığı açma derdindeydi, başını salladı. "Evet, benim evleniyor olduğum sıralardaydı. Büyük lokma ye büyük konuşma diye boşuna demiyorlar, kuzenim kuzenime gelin oluyor, hem de hanımağa olarak. Vay be..." dedi, fıstığı açamadı. "Açılmıyor bu."

Doğan'ın gözleri tavana kadar çıkıp indi. "Böyle büyük söze eyvallah denir, kuzen."

"Of," dedi Karahan. "Tahsin Bey'in sözleri içimi acıttı."

"Sana ne oluyor ki?" diye sordu Yiğit. "Senin neden için yandı?"

"Sen ne biçim babasın Yiğit?"

Yiğit takılmadı. "Valla seni bilmem ama ben on numara babayım."

Karahan yüzünü buruşturdu. "Aslınaz geldi aklıma. Lan ben kızımı nasıl vereceğim?"

Yiğit'in tepesindeki lambalar yandı ve en az Karahan kadar içi cız etti. "Daha çok uzun yıllar var, neden şimdi canımı sıktın?"

"Zaman su gibi akıyor, farkında değiliz," dedi Fatih. "Ben de kız babasıyım. Alırken iyi de verirken..."

"Nazlımın babası yoktu, onu anlamadık tabii. Hare de pisi pisine gitti. Benim babam da sözde tefeci ama kızlarına melaike. Ben kız babasını Tahsin Bey'de gördüm bu gece. Önümüzdeki yıllar içinde o bakışları unutmam söz konusu bile değil. 'Durdurun dünyayı!' diye bağırmak istiyorum."

"Benim kızım henüz dört aylık. Şanslı mıyım neyim?" dedi Rüzgâr. "Siz verirsiniz, en son sıra bana gelir."

"Ya..." dedi Doğan. "Bir de bakmışsınız Berrak herkesten önce âşık olup uçmuş yuvadan."

Açamadığı fıstığı Doğan'a fırlattı Rüzgâr. "Şom şom konuşma davar, seni de göreceğiz. Seneye ağlayan sen olursun kızım oldu ama ele gidecek diye."

"Sensin el," dedi Karahan. "Biz el miyiz? Kocayız koca!"

"Aslınaz'ı vereceğin de el değil, koca olacak o zaman, sıkıntın ne Karahan?" dedi Nihat, azıcık da kasıldı yerinde. "Erkek babasıyım ben, öyle dertlerim yok."

Bir fıstık da Murat'tan Nihat'a uçtu ama Nihat yakalayamadı, burnuna denk gelince adam burnunu kaşıdı. "Ne, yalan mı?"

"Bu kadar doğru, bu kadar kız babası içinde açık edilemez, Nihat Bey," dedi Murat. "Ciğerim sızlıyor."

"Ben vermem kızımı," dedi Fırat. "İç güveysi alsak?"

"Sen geldin mi de kızına iç güveysi alıyorsun?" dedi Karahan. "O iş ters. Ulan ben nereden bulacağım kızıma, kendim gibi koca?"

"Senin gibi olmasın, ne gerek var?" dedi Yiğit. "Benim gibi olsun."

Böceğe bakar gibi yandan bakıp yüzünü buruşturdu Karahan. "Laf söyledi bal kabağı..."

Elini dizine attı Fikret. "Boş laflar bunlar, o kendi buluyor. Dua edelim de nasipleri güzel olsun."

"Bekâra boşamak diye buna derim," dedi Fatih. "Kızın olunca konuşalım mı bu konuyu? Hiç Tahsin abiyi dert eder gibi değilsin, o da kızını sevdiği adama veriyor ama üzgün."

Uzun süredir sessizliğini koruyan Vedat adamlara bakıyordu ama henüz ilgi alanı değildi konu. "Abartmayın beyler, sonuçta hepiniz elsiniz. Ben de dâhil olmak üzere."

"Bu da fıs," dedi Karahan. "Kızın olunca gel," deyip döndü. "Usta," diye bağırdı Karahan. Çiğ köfteyi yoğuran adam dönerek ona baktı. "Buyur ağam?"

"Bu gece çok dertliyiz, isotu bol koy."

Adam cevap vermeden yanındaki isot tabağına avucunu daldırıp bolca isot ekledi. Sürekli yön değiştiren sohbet gece yarısı kızları almaya gidene dek devam etti.

Düğün günü...

Ağlamasını bekleyenlerin ağzına kürekle vurası vardı. Gelin ağlamak zorunda mıydı? Annesi köşe bucak ağlıyordu zaten.

"Yalandan olsun ağla," dedi Mercan kahkaha atarak. "Kız kocaya ne meraklıymış diyecekler. Hoş Helin de senden farksız, gözlerinden kalp çıkıyor baksana."

Helin burnunu kırıştırıp omuz silkti. "Ya ne ağlayacağım, bende o göz var mı?"

Aysima da kıkırdadı. "Manyak kardeşler."

"On dokuz sene beklemişim ben bugünü, ağlayamam. Zil takıp oynasam yeridir," dedi Ayşem.

"Al benden de o kadar," dedi Aslı. "Gerçi ben kendi evime gelin olmuştum."

"Ağlayıp annemi ve babamı daha çok üzmenin anlamı yok," dedi Helin. Krem rengi gelinliğinin dantelini savurdu. "Muhteşem olduk abla." Baştan ayağa dantel ve tüllerle bezeli, orta kabarıklıktaki gelinliğe uyan dağınık topuzunu eliyle düzletti. "Bekle beni Fiko, ben geliyorum adamım."

Nazlı kahkaha attı. "Heyhat, aşk sen neler yapmazsın ki!"

Ayşem de aynaya döndü. Tam istediği gibi olmuştu gelinliği. Göğsü ne açık ne de çok kapalıydı. Eteğine kelebekler döşenmişti. Belinden yukarısı çiçek motifleriyle bezenmişti. Kocaman buklelerle yapılmıştı saçları, uçlarında uygun motifler olan uzun tül duvağının eteklerini düzletti. "Baş nedimem Aslı."

"Efendim hanımağam?" dedi Aslı, gülümsedi.

"Hazır mıyız?"

Aslı elini havada salladı. "Ben her zaman hazırım, Harran'a pabucunu ters çevirmek çok basit bir eylem be-

nim için," derken elbisesinin üzerindeki hayali tozu silkeledi.

Ayşem dönerek gülümsedi. "Seviyorum sizi..."

"Ben de ben de," dedi Efşan. "Kendimi çok şanslı hissediyorum, sizi tanımak büyük şans benim için."

"Sen bizim gelinsin zaten, Efşan," dedi Azra. "O şeref bize ait."

Birkaç dakika daha süren tatlı sohbeti bölen davul sesleri oldu. Davul seslerine bir diğer davul sesleri karışınca gitme vaktinin sınırında oldukları gerçeğiyle iki kardeşin de kalbinde kelebekler uçuştu.

"Allahım..." dedi Helin. "Gelin oldum gidiyorum."

Duvakları kapanmış, kırmızı kurdeleleri babaları tarafından takılmıştı. Dramatize bir havaya gerek görmeyen Tahsin Bey iki kızını da koluna takıp gururlu bir baba olarak alayın ortasına kadar getirdi kızlarını.

Nikâh merasimi konakta olacaktı. Avlunun ortasına kurulan masa çoktan onları bekliyordu. Yanındaki adam da eğilmiş, ona bakıyordu. "Ayşem?"

"Canım?" dedi gülümseyerek, duvağı kaldırıp başının üzerine sabitledi. "Ucuz atlattık. Kimse ağlamadı değil mi?"

Aysima dönerek gülümsedi. "Yok yok merak etme," dedi gördüğü sahneleri söyleme gereği duymadı.

Upuzun konvoy Harran'da desibelin talan olduğu korna sesleriyle ilerliyordu. "Haftaya sen kullanacaksın arabayı," dedi Baran, Doğan'a. Aysima gülümseyerek önüne döndü. Alışıyordu. Daha fazlasına alışacaktı.

"Elbette ben kullanacağım," dedi Doğan.

"Yanında da ben olacağım. Bu daha havalı sanki. Gelin olmak çok sıkıcı."

"Aksiyonu az geldi tabii," dedi Aysima. "Sıkıldı hanımağa."

"Bir sürü ritüel." Sıkıntıyla nefeslendi. "Yap yap bitmiyor, nesini seveceğim? Sadece imza atacağım ve en iyi tarafı sadece bu!" Doğan'a dönerek göz kırptı. "Ağam yakıyorsun."

Doğan ve Baran kahkaha attı. "Sen..." dedi Doğan. "Kraliçeler giymedi böyle gelinlik. Baran bas gaza, cayacak diye korkuyorum, henüz imza atılmadı."

"Sen beni bir imzayla elinde tutacağını düşünüyorsan..." dedi Ayşem, çarpıcı gülüşüyle. "Bence sen gel vazgeç."

"Ver cevabını hadi," dedi Baran.

Tek kaşı havada Doğan'ın gülüşü Ayşem'e neler neler anlatıyordu. "Tünelin sonundaki ışık bile kapandı Ayşem."

Belediye başkanını selamlayıp yerlerine oturdular. Nikâh olmayacak olsa annesi ve babası, dedesinin konağında kalacaktı ama düğün devam ediyordu. Dedesi Bekir Ağa ve ailesinin tamamını görüyordu şu an. Baba-annesi uzaktan ona göz kırptığında gülümseyip aynı şekilde karşılık verdi.

Ferhat Başkan bu zevki onlara veren çifte ayrıca teşekkür etmişti. Kıyacağı en güzel nikâhlardan sadece biriydi ama olduğu yerde mutluydu.

Ayşem'in şahidi Vedat, Doğan'ınki Baran, Fikret'inki Fatih, Helin'inki ise Mercan'dı. Şahitler de yerini alınca ve sessizlik oluşunca Ferhat Bey keyifle, gerekli soruları sorarak imzaları attırdı.

"Bittin artık sen!" diye fısıldadı Doğan'a. Adamın kendine dönen anlamadığı bakışlarıyla devam etti. "Ben artık Ayşem Karacadağlı'yım, beni kim tutacak?"

"Ayşem..." dedi adam, dişleri arasından. "Sessiz ol."

Ayşem dudaklarını birbirine bastırıp kocaman gülümsedi. Tatlı tatlı gözlerini kırpıştırdı. Gelinler için ayrılan köşeye oturtuldular. Davullar hâlâ deli gibi dövülüyordu.

O imzayı gerçekten atmıştı. Sonunda gerçekten evlenmişti. Sevdiği soyadına veda etmişti. Ceketini çıkarmış, yelekle kalan adamın çekiciliğine kayıyordu gözleri. Geçmiş gözlerinin önünden ardından siliniyordu, artık bambaşka günlere geçiş yapıyordu. Bir yıl dahi dolmamıştı Urfa'ya geleli ve o, istediği istemediği her şeyi başarmıştı. Doğan'ın hakkını asla yemiyordu. Ve artık kalbinde Doğan'dan başka hiçbir şey saklamıyordu.

Ayşem'den çekmek zorunda kaldığı gözlerini önündeki adama kaldırdı. Bir elinde mırra cezvesi diğer elinde yine mırra fincanlarıyla genç bir çocuk dikiliyordu. "Buyur ağam," diyen genç adamı tanıyordu elbette Doğan. Genç ve bekâr bir adamdı. Askerden yeni gelmişti, bünyelerinde işe başlayalı çok olmamıştı.

Genç adamın yüzüne bakmak zorundaydı kahveyi alırken. Âdet buydu. Mırra kahvesini ikram edenin yüzüne bakılırdı. Sapsız fincanı parmaklarının arasına sıkıştırdı Doğan. Üç yudumda bitirdi acı kahveyi. Mırra, Urfa geleneklerinden sadece biriydi. Düğünlerde ve taziyeler gibi topluluk günlerinde ikram edilirdi.

Doğan, fincanı almak isteyen genç adama göz kırptı ve fincanı eğilip yere bıraktı. Genç adamın gözleri inanmazcasına ağasına bakıyordu. Etraflarında olanlardan Fikret gülümsemişti, tıpkı Baran gibi. Ama diğerleri bir şey anlamamıştı.

"Neden yere koydu?" diye sordu Vedat, Fikret'e. "Eline de verebilirdi, bekliyordu genç!"

"Mırra fincanını yere bırakmanın iki anlamı var," dedi Fikret ve devam etti. "Abim şimdi ya o fincan dolusu altın verecek ya da bu gencin düğününü yapacak, âdet budur."

Vedat'ın kaşları havalanmıştı. İlginç ama güzeldi, değişik ama çok hoştu. "Öyle mi?"

"Aynen abi," dedi Fikret.

Doğan fincanı alıp kalkan gence kaldırdı bakışlarını. "Gereği neyse yaparız," dedi. Genç adam gülümsedi. "Sağ olasın ağam," diyerek bir sonrakine kahvesini vermeye geçerken oldukça hatta fazlasıyla mutluydu.

Annesi, babası ve akrabalarıyla son kez vedalaşan kızlar, havanın kararmasıyla odalarına çıkarıldılar. Helin kızlarla kendi odasına girdiğinde Aslı ve Zeynep, Ayşem'e eşlik etti. Az sonra hepsi evlerine doğru yola çıkacaktı, son görevler yerine getiriliyordu.

Aslı ceketini çıkarttı. "Urfa'nın sıcağında kurdeşen döktüm!" Bedenini eliyle yelledi ama azıcık ferahlamıştı.

"Banyo ne tarafta?" dedi Zeynep çantasını açarken.

Eteğini toplayarak önden yatak odasına girdi Ayşem. Aslı ve Zeynep de hemen arkasındaydı.

"İşte bu kadar," dedi Aslı. "Gidelim de damat gelsin, sana öğretecek bir şeyimiz kalmadı."

"Usta!" dedi Zeynep kahkaha atarak.

Aslı sesini boğuklaştırdı. "Gidelim Memati, görev bitti."

"Hah," diyerek odaya girdi Azra. "Bir Polat olmadığın kalmıştı."

Azra'nın ardından odaya girenler vardı, Ayşem kapının ardındaki hareketliliği görmüştü. Azra da işaret parmağını dudaklarına götürüp sessizlik işareti yaptı. Sesler fısıltıya dönüştü.

"Tamam mı?" diye soran Azra'ya, "Tamam," dedi Zeynep.

Azra gülümseyerek omuzlarını indirip Ayşem'e sarıldı. "Çok mutlu ol canım. Hak ettin sen!"

"Teşekkür ederim."

Azra geri çekilince Aslı ve Zeynep de sarıldı Ayşem'e. Kadının elini tutup sıktı Aslı. "Hayat çok uzun bir yol, kısa görünür yolun sonunda ama aslında uzundur. Her anını mutlu yaşamanı diliyoruz."

Bütün gün tek damla yaş düşmemiş gözlerinde doluluk hissetti Ayşem. "Olacağıma eminim."

"O zaman biz gidelim. İstanbul'a döneceğiz bu gece, gelince haber ver, kızlar gecesi yaparız."

"Olur, çok isterim."

Kızları geçirirken orta sehpanın üzerinin dolu olduğunu fark etti. Çeşit çeşit yemekler konmuştu ortaya. Tatlısından içeceğine... Hâlâ taşınıyordu hem de. Kızlar çıkınca kendini koltuğa bıraktı. Yorulmuştu, hem de nasıl... Dirseğini koltuğa bırakıp başını eline yasladı. Gözlerini kapattı, belki biraz beyni dinlenebilirdi. Bir de üzerindeki kilo kilo altından kurtulursa şahane olacaktı. Altınların sesi kulağını tırmalıyordu.

"Başka isteğin var mı gelin ağam?" dedi evin çalışanı Seher.

Başını kaldırıp bakmadı ne var yok diye. Sadece genç kadına gülümsedi. "Yok canım," dediğinde Seher kapısını çekip çıkmıştı. Ne kadar olduğunu bilmediği bir süre hiç kıpırdamadı. Kapının açılmasıyla açtı gözlerini.

"Merhaba," dedi Doğan, gülümseyerek. Ayşem de başını geriye atıp gülümsedi. "Buyurun."

"Dünyaevi burası mı, gireceğim de."

"Evet, burası lakin giriş var çıkış yok."

"İyi o zaman," diyerek girip kapıyı kapattı Doğan. "Girdim gitti."

"Deli."

Ceketini çıkarıp yanındaki koltuğa bıraktı. Kravatını gevşeterek Ayşem'in yanına oturdu. "Çok şükür!"

"Bitti mi?"

"Bitti!

"Çok şükür." Gülümseyen ve koltuğa yayılan adama döndü. "Ne güldün?"

"Bitti Doğan, inanmak istiyorum."

Doğrulup yeleğinin düğmelerini açmaya başladı Doğan. "Seni, Ayşem Karacadağlı yaptım sonunda, vız gelir dünya."

"Hıı..." dedi adama yandan bakıp. "Ben de hevesliydim şimdi hava atma."

Oturduğu yerden yeleğinden kurtulup kenara bıraktı. Kol düğmelerini çıkarmaya başladı. Ayşem'e eğilip burnunun ucundan öptü kadını. "Evlendik mi, evet. Varsın yansın kapının dışı."

"Bırak odanın içi yansın, ağam." Duvağını şuh bir edayla savurdu Ayşem. "Değil mi ama?"

Doğan gülümseyerek başını sağa sola salladı. Ayağa kalktı Doğan, Ayşem'e elini uzattı. Elini kocasına veren kadın yerinden kalkmakta zorlandı. "Ama çok yorgunum kocacığım, beni kucağına almayacak mısın?"

"Seni kalbime, kaderime, ömrüme aldım, kucak borcum kalmasın."

Kollarını kocasının boynuna dolayıp kendini adama bastırdı. "Bak göğsümü gere gere kocam diyorum! Tam altı sene, ne sevdik be Doğan. Sevdik mi sahi?"

"Cevabını bildiğin soruları neden soruyorsun Ayşem?"

Ağır ve kabarık gelinliğe aldırış etmeden kolunu kadının dizleri altından geçirip, ayaklarını yerden kesti. Adımlarını yatak odasına yönelterek ara kapıdan geçti. Süslü yatağın dökülecek taşlarına aldırmadan Ayşem'in oturmasına yardım etti.

"Tabii ki seni canlı tutmak," diyerek küçük bir kahkaha attı. "Çiçeğe su veriyormuşum gibi düşün."

"Hiç gerek yok."

"Sen de haklısın, en çok ben sevdim," derken yerinde kıpırdandı. "Şunu çıkarsam iyiydi."

Karşısına oturdu Doğan. Karı koca derin nefes alıp bir süre sessizliği paylaştı. Ayşem nefes alsa üstünden şıngırtı çıkıyordu. Elini kolunu oynattıkça altınların sesi onların dikkatini dağıtıyordu.

İki kolunu da havaya kaldırdı. İki kolu da dirseğe kadar altın bilezikti. "Allah aşkına çıkarmaya şunlardan başla ve beni kurtar sevgilim."

Gülüşüyle doğruldu, Ayşem'in de kalkmasına yardım etti. Kollarını uzatan kadının kolundaki altınları tek tek çıkarmaya başladı.

"Bu altınlarla bir şey yapacağım."

"Ne?" dedi bir tane daha çıkartıp.

"Sonra söylerim, hasılat ne kadar?"

"Tahmini sekiz yüz bin."

"İyiymiş, para kimde?"

"Ayşem..."

"Ben istiyorum o parayı, Doğan."

"Kocan kadar zengin bir kadınsın, o parayı neden istiyorsun?"

"Senden daha zengin olabilmek için." Ayşem Doğan'a yaklaşıp dişlerini gösterdi. Doğan'ın bakışları koyulaşıp kadının dudaklarını kavradı. Dişlerinin arasında sıkıştırıp bıraktı. "Bak sen... E?"

"Şaka yapıyorum. Hayırlı bir işte kullanmak istiyorum."

"Tahmin ediyorum, para babamda ve yarısı Helin ile Fikret'in."

"Kardeşlerimizin sorun çıkaracağını sanmıyorum ama istemezlerse haklarını alırlar."

"Babamdan nasıl alacaksın parayı?"

"O kısmı en basiti, babacığım dedim mi, tamamdır."

Kolları bitiren Doğan, kadının beline uzandı. Altın kemerin kopçasını bulup açtı. Yatağın üstündeki bileziklerin üzerine bıraktıktan sonra boynuna uzandı. Dedesinin, annesi ve babasının taktığı gerdanlıkların çıkışını izledi Ayşem. Nihayetinde altınlardan kurtulduğunda derin soluk bıraktı.

"Yükten kurtulmuş hamal gibiyim."

"Kadınlar altın sever, sen sevmiyor musun?"

"Seviyorum ama kasada, kolumda değil."

Dirseğini dizine veren adam yüzünü avucunun içine bırakıp yorgun ama mutlu bakışlarını karısına çevirdi. "Sana da inanılmaz geliyor mu, evlendik?"

Ayşem ellerini kucağında birleştirip omuzlarını neşeyle kaldırıp indirdi, gülümseyen mavi gözleriyle başını kocasına uzattı. "On dokuz senedir bugünü bekliyordum, bu kadar uzun bekleyince evet, imkânsızı başarmışım gibiyim. Geriye dönüp baksam ve bugüne geri dönsem, kesin rüyadayım derdim. Ama geri dönüp bakmak dahi istemiyorum."

"Vay," dedi Doğan dudağını büküp. "Carpe diem Ayşem, sevdim bunu. Şu an içinde küçük bir kız çocuğu görüyorum dersem ne dersin?"

"Bu gece sohbet edelim mi? Normal bir çift hiç olmadık, bu da böyle olsun."

"Hım," dedi Ayşem dudaklarını sağa sola oynatıp sırıttı. "Bir farkımız olsun diyorsun."

"Hayır, bir farkımız daha olsun diyorum."

"Kabul edildi." Ellerini uzattı Ayşem. "Hadi beni kaldır, gelinlikten, saçımdan ve makyajımdan kurtulayım. Daha sonra yatağın örtüsünü kaldırıp şu işlemi yerine getirelim."

Ayağa kalkıp Ayşem'in ellerinden tuttu. Ayağı yere basan Ayşem, "Film de izler miyiz?" diye sordu.

"Olur, ne izleyelim?"

"Romantik komedi. Mutlu sonlu..."

"Bu gece aksiyon, dram kabul etmiyorum diyorsun. Bana uyar."

"Aynen öyle diyorum." Arkasını döndü Ayşem. "Aç ve beni bu pahalı zevkten azat et. Hadi acele et, çok sıkıldım. Sıcaktan da piştim zaten. Açım da sanki ben. Duş alıp geliyorum. Filme çıkınca bakarız."

"Ayşem!"

"Canım," dedi kahkaha atarak banyonun kapısını kapatırken. "Ah Doğan, ah..." seslerini duyuyordu Doğan. Eğilip gelinliği kaldırdı yerden. Yatağın üzerine bırakıp gülümsedi. "Ah Gökyüzüm, ah..."

On dakika sonra çıktı banyodan. Doğan içeride olmalıydı, odada yoktu. Dolaptan pamuklu ve çiçekli pijama takımını alırken kendi kendine gülümsedi. Yatağın üzerindeki gelinliğini kenardaki tekli koltuğun üzerine aldı. Üzerini giyinip yan odaya geçtiğinde koltukta uzanmış adama baktı. "Uyuyakal tam olsun."

Doğan'ın gülüşüyle ödüllendirildi. Yerinde doğrulan Doğan ayağa kalkıp yanından geçerken alnından öperek yanından geçmişti. "Filmi aç geliyorum."

"Emrin olur, ağam." Filmi açmak için önce televizyonun sistemini çözmesi on dakikasını aldı. Birlikte keyifle yemeklerini yedikten sonra ışıkları kapatıp koltuğa uzandılar. Gerçekten karısı olarak, evinin içinde, yanında ve kollarındaki kadının yasemin kokusuyla mest olan adama bir soru sordu Ayşem, filmin sonunda. Uykulu olduğu hatta az sonra uykuya dalacak olduğunu belli ediyordu kadının sesi.

"Doğan, meyve mi, meyva mı?"

Kurumuş her bir saç telinden yayılan yasemin kokusunu içine çekti. "Sen hangisinin olmasını istiyorsan, o!"

Mavi gözlerinin çevresini kalemle simsiyah yaptı. Yorgun değildi. Mutsuz, umutsuz hiç değildi. O Ayşem'di ve başarmıştı. Fondötenle aydınlattığı yüzüne mutlu ve sinsi bir gülüş kondurdu. Aynadan yansıyan görüntüye baktı. Doğan yatağı dolduran bedeniyle derin bir uykunun kollarındaydı. Dün gece de Ayşem'in kollarındaydı ve bu artık hep böyle kalacaktı.

Katlı olan iğne oyalı tülbendini açıp başına, oyaları alnına gelecek şekilde yerleştirdi. Giydiği tek renk lacivert uzun elbisesine son kez göz attı. "Yeni gelin Ayşem," diyerek mırıldandı. "Yürü be kızım, kim tutar seni! Fethedilecek bir baba var!"

Tam da tahmin ettiği gibi kapıda bir tıkırtı duydu. Kenara katladığı çarşafı alarak yatak odasından salona geçip kapıyı açtı. Arkasındaki çarşafı, kapıda duran Aysima'nın annesi olan yengesine uzattı.

"Hayırlı sabahlar olsun, yengeciğim."

Kadın çarşafı aldı ama çok ilgilenmeden katlayıp kapattı. "Sana da kızım," diyerek uzaklaşırken Ayşem kapının ucundan baktığında karşı kapı açıldı. Kardeşiyle göz göze gelince her ikisi de birbirine göz kırptı.

"Sesten sonra hazır ol," dedikten sonra Helin'in baş işaretiyle kapıyı kapattı.

Derin soluk bırakan Ayşem ellerini birbirine sürtüp savurdu. Sanki büyük bir yükten kurtulmuş gibi hissetti kendini. Ve aslında öyleydi de.

Odaya geçeceği sırada patlayan iki el silah sesiyle irkildi ister istemez. Ve son! Yüzüne kondurduğu büyükçe gülüşle odaya girdiğinde yatakta oturan adama bakıp kahkaha attı. "Korktun mu?"

"Uykunun arasında silah sesi..." diyerek gerisin geriye devrildi Doğan. "Ayşem, bu hâlin ne?" diyerek isyan etti.

Zıplayarak yatağa çıktı Ayşem. "Bugün yeni gelincilik oynayacağım. Ona göre giyindim. Gelen giden bitmez artık. Yakışmamış mı?" Kocasının karışık saçlarını eliyle tamamen karman çorman etti. Doğan'ın çenesine birkaç öpücük kondurdu. "Ben gidiyorum. Sen de kalk ya da yat, ben bir şeyler uydururum."

"Ah, asla şüphem yok! Mutlaka uydurursun. Ve yakışmış ama sen bu değilsin."

"Gör işte, bunları hep senin için yapıyorum." Yataktan inip telefonu aldı hemen yan komodinin üzerinden. Helin'e mesaj attı.

"Çıkıyorum."

"Geliyorum."

Telefonu cebine atıp yemenisini savurdu. Salına salına kapısını açıp çıktı. Kardeşiyle karşı karşıya geldiler. "Kocan nerede?" dedi Ayşem.

"Yataktan kazınacak nasipse, seninki nerede?"

"Al abisini vur kardeşine denen yerde." Gülüşmelerini keserek nefeslendiler. "Helin, düğünde biriken parayı istiyorum."

"Neden?" Helin şaşırmıştı.

"Diyeceğim neden olduğunu ama sonra. Fikret'i ikna sende!"

"Karşı çıkacağını sanmıyorum ama tamam bende."

"O hâlde şimdi gidiyoruz ve babamıza şirin gelinleri oynuyoruz."

Helin omuzlarını kaldırıp nefes bıraktı. Yazmasını düzeltip geriye savurdu. "Hazırım, gidelim oynayalım."

Aylar sonrası...

Beş aylık küçük, ona yakışan karnıyla araçtan çıktı. Uzun boyuyla ve almadığı fazla kilolarıyla muhteşem ötesi güzelliğe bürünmüştü. Doğan ona her baktığında aşkı katlanıyor, kanatlanıyordu. Gelip Ayşem'in o güzel kalbinden minik bir sevgi parçası daha alıp, mutluluğuna mutluluk katıyordu. Düğünden sonraki ikinci ay hamile kalmıştı. Helin ondan hızlı çıkarak düğün gecesinde halletmişti çocuk olayını. Kardeşi şimdi altı aylıktı. Ve bir oğlu olacaktı. Fikret kararlıydı, bir gün kız çocuğu olacaktı. Oğlunu çok sevecekti ama bir kızlarının da olmasını her ikisi de çok istiyordu.

En çok Haşim Ağa istiyordu. Açık açık söylemiyordu ama yüzünden, sözlerinden kız torun istediği o kadar belliydi ki Ayşem adamın hâline üzülüyordu. Ama Bergüzar Hanım için geçerli değildi bunlar.

Her iki gelinin de erkek çocuk doğuracak olmasına, ortalıkta koltukları kabararak dolaşıyordu. Gelinlerinin erkek çocuk doğuracak olduklarını öğrendiği gün her

ikisine de yandan bir bakış atıp, "Sonunda bir şey başardınız," demişti. Ayşem ona burun kıvırıp yanından geçerken, Helin de onu takmıyor olduğu davranışıyla oturup bitki çayını içmeye geri dönmüştü. Kural 12: Sessiz ol, vaktini bekle.

Abla kardeş aralarında belirledikleri kurallara sıkı sıkıya bağlıydı. Yoksa Bergüzar Hanım da boş durmuyor, açılan çenesiyle insanı hayattan soğutma noktasına getiriyordu. Bir keresinde Helin'e ablasının arkasından konuşacak olduğunda Helin ona öyle sert bir bakış atmıştı ki Bergüzar Hanım o gün bugündür ikisi arasına giremeyeceği gerçeğini anlamış, bir daha da öylesi bir olaya girişmemişti.

Kural 16: Bazen bakışlar sözlerden daha etkilidir. Bakışlarla canına okuyabilirsin.

Doğan ve Fikret hayatlarından öylesine mutluydu ki evlendikleri günden bu yana ayakları yere basmıyor tabiriyle nefes alıyorlardı. Eşleri onlara tek söz getirmiyor, evde ne dönüyorsa zerre kadar haberleri olmuyordu. En çok da babalarına olan yaklaşımları değişmişti iki kardeşin. Evlilikle gelen kuvvetli bir bağ, baba ve oğulları arasında düğüm düğüm kuvvet kazanıyordu. Her ne oluyorsa sormaya bile gerek duymuyorlardı. Çünkü olan eşsizdi. Evlerinde şenlik havası hüküm sürüyordu.

Derin nefes alarak kasım ayının soğuğundan kurtulmak için kalın kabanına sarıldı. Harran'daydı. Âşık olduğu adama, âşık olduğu topraklara, aşkla bağlıydı. Doğan'ın olduğu her yerde yaşayabilirdi, yanında Doğan olsun nefes almaya bile razıydı. Görkemli bir hayat çok da umurunda değildi ama elinin atındaki görkemi nasıl kullanacağını da bilecek kadar zekiydi.

Önünde yükselen binaya baktı ve kendine doğru gelen, başında beyaz baretiyle çok sevgili mühendis kocasına.

"Burada olmaman gerekiyor, Ayşem Hanım yine isyanlarda." Uzanıp Ayşem'in montunun açık fermuarını çekti.

"Sadece uzaktan bakıyorum."

"O hâlde bir adım dahi atma, burası senin için tehlikeli." Ayşem'in kabanından kendini belli eden karnına kaydı gözleri. "İyi misiniz?" Ayşem'in bedeninde büyüyen cana bakarken dahi içi cız ediyordu. Aylarla birlikte gelen sadece büyüyen bir canlı değildi. Ayşem'in o ihtişamlı gökyüzü gözlerine parlaklık gelmişti. Yüzüne renk, tenine kadifemsilik, güzelliğine bambaşka bir ışıltı... Doğan her gün yeniden ve yeniden âşık oluyordu, gökyüzüne.

"İyiyiz. Ama..."

Adamın kaşları çatıldı. "Ama?"

"Ama canımız elma şekeri istiyor."

Anlık korkusu bir anda dağıldı. Yüzünde mutlu bir gülüş belirdi. "Elma şekeri?"

"Gülme! Ama elması sert, kütür kütür olacak, şekeri de çıtır çıtır." Diliyle dudaklarını ıslattı Ayşem. "Ağzım sulanıyor, Doğan. Evde bakındım bir şeyler ama kesmedi. Her an elma şekeri diye tepinerek ağlayabilirim." Elini iman tahtasına yerleştirdi Ayşem. "Yanıyor buralarım, içimde istiyorum elma şekerini."

Dudaklarını sıkan adam kendini tutmayarak kahkaha attı. "Elma şekeri?" Aynı şeyi tekrar edip gülüyordu.

"Ya ne var bunda, ne gülüyorsun?"

"Ne bileyim Ayşem, bulmayacağım bir şey istemeni bekliyorum." Elini kaldırıp açtı Doğan. "Tam beş aydır. Ama sen ya dondurma istiyorsun ya kestane şekeri ya da elma şekeri."

Ayşem de gülümsedi. "Gece seni kaldırıp Bursa'ya iskender yemeye götüreceğim bir gün, söz. Ama şimdi gidelim, elma şekeri bul bana."

"Gidelim Gökyüzüm, istediğin elma şekeri olsun. Gidelim."

"Gece de Urfa'da kalalım, uykum geliyor, yol yoruyor. Bir an önce doğurmalıyım. Ben bu Ayşem değilim."

"Dört ay kadar var o bir an önceye." Baretinin kayışını çıkarttı Doğan. "Adamlara gidiyor olduğumu söyleyip geliyorum. Senin arabanı eve götürürler."

"Tamam." Doğan uzaklaşırken yüksek binaya baktı iç çekerek. Bu binayı düğünde biriken parayla ayağa kaldırıyordu. Her bir köşesini üç mimarla çok kısa bir sürede ortaya çıkarmıştı. Eseriyle gurur duyuyordu. Altınları, biriken paraları Haşim babasından kıvrak zekâsıyla almıştı. Önünde yükselen bina Harran'a hem hediyesi hem de intikamıydı.

Bir poşet elma şekerini mutfak masasına bıraktı Doğan. Kabanını acele acele çıkartan kadına döndü. Düğmeleri bile çözemiyordu aceleden. "Dur dur, deli anne," diyerek önce bağcığa uzandı Doğan. Omuzları indi kadının. "Acele etsene, yemem gerekiyor."

"Kaçmıyor Ayşem, orada duruyor."

"Beni asla anlayamıyorsun. Yanıyorum Doğan, yanıyorum."

"Beni bıraktın ve elma şekerine yanıyorsun, çok alındım." Omuzlarından çekip aldı kabanı.

"Seni üzerine yerim ama önce bunlar, oğlum ve ben delirmek üzereyiz."

Ayşem sandalyeye oturup torbayı önüne çekti. Ambalaja bakıp ağlamak istedi. "Şunu açsana kocacığım. Vallahi yoruldum, bir türlü ulaşamıyorum."

Gülümseyerek oturdu masaya. Ayşem'in elinden alıp açmaya başladı. Ayşem Doğan'ın eline kilitlenmişti. "Oğlunu da seni de çok seviyorum."

"Biz de seni çok seviyoruz. Ama ne olur aç artık şunu." Yalvarma moduna girdi Ayşem. Asla huyu olmadığı şeyi yapıyordu. Ama içindeki canlı âdeta karnını tırmalıyordu.

Ambalajdan kurtulan elma şekerini çekip aldı adamın elinden. Dudaklarına götürüp dişlerini geçirdiği anda çıtırdayan şeker ve dişleri arasından sızan elmanın suyuyla gözlerini kapattı.

Doğan büyülenmiş gibi izliyordu karısını. Nasıl böyle iştahla, hem de çok basit bir elma şekerini yiyebiliyordu? Ayşem ne yaşıyordu? Evet, haklıydı. Doğan onu bu iştah konusunda asla anlamayacaktı ama izleyerek zevkle keyiflenebilirdi.

Elmanın o sert katmanını ısıran kadın kocaman bir ısırıkla çiğnemeye başladığında o kadar sevimliydi ki dudaklarının kenarında küçük elma şekerleri asılı duruyordu. Ayşem inanılmaz sevilesi ve arzulu görünüyordu gözlerine.

"Allahım..." diyerek ilk lokmayı midesine indirip ikinci ısırığına uzandı. "Sen de yesene."

"Yiyeceğim."

"Ama yemiyorsun." İkinci ısırık da midesine inmişti "Oğlumuz ve ben o kadar mutluyuz ki Doğan, asla tahmin edemezsin."

Tüm birliktelikleri boyunca kız bebek hayali kurmuş olabilirlerdi ama oğulları olacağını duyduklarında havalara uçmuşlardı. Ayşem, hanımağa koltuğuna oturmuş, tacını takmıştı. Çok sevimli bir erkek olacağına eminlerdi ama kime benzeyeceği konusu muammaydı. Yeşil gözlü bir esmer olan babadan, mavi gözlü sarışın bir anneden

nasıl bir bebek doğabilirdi? Asla bilmiyorlardı ama deli gibi doğacağı günü bekliyorlardı.

"Benim kadar mutlu olamazsınız..."

Ayşem son lokmayı da yutup gülümsedi. "Çok güzel adamsın, oğlumuz babasına benzemeli. Bir gün bir Ayşem gelip kalbini çalmalı ve o kadını mutlu etmeli. Beni en çok bu mutlu ediyor."

"Babadan oğula diyorsun?"

"Evet."

"Kızımız olsaydı bir gün bir Doğan'ın canına mı okuyacaktı?"

Ayşem kahkaha attı. "Ben ne yaptım ki sana?"

Küçük kırmızı şekerler dudaklarında eriyordu ve akıyordu. "Çok sevdin, yaktın, kül ettin. Ama en çok mutlu ettin," dedi Doğan.

"Ömrüm oldukça yakmaya devam edeceğim ve asla pişman olmayacağım..."

Aylar sonrası...

Helin'in oğlu konağa yeni bir ses, bambaşka bir nefes getirmişti. Evde herkesin ama en çok Fikret'in gülüşü sönmüyordu. Oğlunu kucağına aldığında, yıllarca kurduğu hayallerin en temizini, en güzelini bir kez daha yaşama şansını yakalamıştı. Haşim Ağa, kurbanlar kestirmiş, olana olmayana dağıttırmıştı. Tahsin Bey'in ayakları yerden kesilmiş gibiydi. Her akşam işten gelirken konağa uğruyor, Asaf'ı görmeden edemiyordu. Minicik bebeğe bakıp bakıp gülümsüyordu.

"Torunumla halı saha maçlarına gideceğiz," diyerek tozpembe hayaller kuruyordu.

"Bizimle de evcilik oynardın, baba," demişti Ayşem. Tahsin Bey kızına bakıp gülümsemişti. "Şimdi çocuklarınız oldu, olacak. Yaşlanmıyorum, öyle değil mi?"

Helin, babasının yanağına sesli, kocaman bir öpücük kondurmuştu. "Sen çok ama çok genç bir dedesin."

"Dede..." demişti adam. "Dede oldum."

Adını Bekir dedeleri takmıştı. Babalarının adını yaşatmayı istemişlerdi. Haşim Ağa da karşı çıkmak bir yana gelini istemez diye düşünüp karışmamıştı. Helin ve Fikret'in oğulları dünyaya gelen ikinci Asaf Karacadağlı unvanını almıştı. Helin de Fikret de uygun görmüş, hatta oldukça da beğenmişlerdi. Bir gerçek vardı ki onlar bir aşiretin, hem de çok büyük bir aşiretin gelinleriydi. Kabul etmiyormuş gibi yaşayıp içten içe bilincini de taşıyorlardı.

Asaf, yirmi günlük olduğunda konakta mevlidi yapılıyordu. Helin kendine gelmiş, eski sağlığına kavuşmuştu. Küçük bir delikanlı gibi giydirdiği tombul oğlunu kucakladı. "Al bakalım teyzesi." Bebeği Ayşem'in kocaman olmuş karnına dikkat ederek kucağına bıraktı. "Ben de giyineyim."

Yanında oturan Aysima, Ayşem'e yaklaştı. "Allahım..." diyerek parmağını minicik elin içine geçirdi. Uyku ve uyanıklık arasında mırıldanıyordu Asaf.

"Nasıl güzel, değil mi Aysima?" Minicik bedeni kollarında tutarken bile sevgiden çırpınıyordu yüreği.

"Melek nasıl olur sorusuna yanıt bu bebek," dedi Aysima. Kendisi de beş aylık hamileydi. Ve bir kızı olacaktı. Baran ortalıkta kasıla kasıla gezip, "Kız babası oluyorum, oğullarınız ayağını denk alsın. Kız mız yok size!" diyerek hava atıyordu.

Fikret de boş durmuyor, karşılık veriyordu. "Benim oğlum sevecek de ben alamayacağım, peh. Kaçırırız ki!"

Aralarında şakalaşıp keyiflerince mutluluklarının tadını çıkartıyorlardı. Ama Baran'ın kabaran kız babası profili anında değişiyordu. "Nah alırsın!" dediğinde Doğan gözünden yaş gelene kadar gülüyordu.

"Sen nasılsın?" diye sordu Ayşem. "Geçen sene iyiydik, tektik, birden ne oldu bize? Hepimiz çoluk çocuğa karıştık."

"İyi oldu bence," dedi Mercan, odaya girdiğinde. "Sizi böyle görünce benim de sabrım bitti sonunda. Sözde bebek istemiyordum ama hepsi sizin suçunuz."

"Hamile misin?" Aysima'nın gözleri hem şaşkınlık hem de mutlulukla parlamıştı.

Yüzbaşıyla aşkın doruklarında geziyordu ve bebek bir süre istemiyordu Mercan ama etrafında bu kadar hamile kadın varken bir tanecik de olsa olabilirdi. "Yes bebek! Aranıza hoş geldim."

Kocaman gülümsedi Ayşem. "Çok sevindim. Hayırlı evlat olsun."

"Âmin bacım, hepimizin evlatları..." Ayşem'in kucağındaki Asaf'a uzandı. "Ne kadar yakışıklı bu çocuk ya. Kızım olursa bu damadı kaçırmak istemiyorum. Köklerim Urfa'da kalmalı."

"Manyak," diyerek kahkaha attı Ayşem. "Sen gidip bir Angaralı bulursan köklerini düşünürsün."

"Çok âşığım, Ayşem. Alaskalı olsa bile evlenirdim." Bebeği bağrına basan Mercan'ın sözlerine gözleri de eşlik ediyordu.

"İyi ederdin," diyerek yerinde kıpırdandı Ayşem. "Benim de artık acilen doğurmam lazım. Taşımaktan yorgun düştüm."

"Ben senden daha çok kilo alıyorum Ayşem, seninki de kilo mu?" dedi Aysima. "İncecik kaldın."

"Yapı," dedi Ayşem. "Benden bu kadar oluyormuş. Belki diğerlerine nasip olur."

Üzerini giyinmiş olan Helin, yeni gelen Mercan'a sarılıp öptü. "Kapmışsın oğlumu."

"Damat olarak Asaf'ı düşünüyorum, Helin. Ne diyorsun?"

"Önce bir bebek sahibi ol da düşünürüz."

"Hamileymiş," dedi Ayşem. "Ağız arıyor."

"Ne?" dedi Helin. "Sonunda..." Çocukluk arkadaşı ve akrabası olan kadına, oğlunu incitmeden sarılıp öptü. "Senin de oğlun olursa toplanıp Aysima'ya yürüyoruz."

Aysima kahkaha attı. "Yapmayın. Kocamın yüreğine inecek, daha doğmamış kızımızın gelecekteki talipleriyle öfke nöbetleri geçiriyor."

"Seni alırken hiç öyle demiyordu," dedi Ayşem. "Bu işler böyle, bilmez misin?"

Kadınlar evin, erkekler avlunun içinde kendilerine döşenmiş koltuklarda sessizce oturuyordu. Hoparlörlerden yükselen duayı, el açmış âminlerle karşılıyorlardı.

Duasını tamamlayan hocanın son sözleriyle eller kapandı. Yemekler ikram edilmeye başlandı. Haşim Ağa aşiretinin devamını getirecek ilk erkek torunun dünyaya gelişi hiç şüphesiz bağlı oldukları insanlar için oldukça önem arz ediyordu. Harran aşireti asla Haydar Karacadağlı soyuna geçmeyecekti. Bu, pek çok insan için önemliydi. Fikret ve Helin içinse sadece evlattı! Gerisi onların umurunda değildi.

Tek tük kalan son misafirlerle Ayşem de yaklaşarak annesi ve anneannesinin arasına oturdu. Kayınvalidesi ve aşiretin önde gelen kadınları da son çaylarını yudumluyorlardı.

"Kaç günün kaldı?" diye sordu, yakın akraba olan Züleyha Hanım. Ellili yaşlarındaki kadının sağlıklı görünen cildinde güzelliği de seçiliyordu. Kara kara gözlerine olmazsa olmaz kara kalemi çekmişti. Üzerinde Urfa'ya özgü mavi renk, yaldızlı uzun bir elbise vardı. Ona uygun da mavi bir şal örtmüştü siyah saçlarına.

Ayşem bu sorudan nefret ediyordu ama her nasılsa her seferinde kendini cevaplarken buluyordu. "Bir hafta on gün arası," dedi ve hafifçe gülümsedi.

"Allah kurtarsın kızım," dedi Züleyha Hanım.

"Âmin," dedi Nagehan Hanım. "Kendim doğursam daha kolaymış, yenge." Helin'in acılarını anımsadı annesi.

"Ana yüreği..." dedi bir diğer kadın. Ayşem'e bakıyordu. "Ama sanki doğdu doğacak gibi. Karnı çökmüş artık."

Ayşem derin nefes alırken bunu etrafına belli etmedi. Bu sözler ve bu tarz sohbet onu geriyordu. Herkes bir doktor, bir jinekologdu âdeta. "Bekliyoruz," demeyi tercih etti. Çıkmalıydı odadan, sohbetin geri kalanı onu hiç sarmayacaktı.

"Ben bir avluya göz atayım, etrafı toparlasınlar."

Kalkamadı. Belinden kasıklarına doğru keskin bir acı hissetti. Olduğu hâlde taş kesilirken öne eğilerek acıyla inledi. Böylesi keskin bir acıyı onca ay hissetmemişti. Bu farklıydı. Nefesini kesmişti. Sabahtan bu yana uğrayan kısa ve kesik ağrıların toplamı gibiydi. En son üç gün önce gitmişti kontrole.

Annesinin, "Ayşem," diye çıkan çatallı sesini sonra düşünecekti belki de. Aklında, hissettiği acıdan başka bir his belirmiyordu. Kayınvalidesinin elinden tuttuğunu başını kaldırıp bakınca gördü. Anneannesi Meryem Hanım yerinden kalktı. Odadaki kadınlar ayaklandı.

Ağrı geçtiğinde nefesini yineledi. Arkasına yaslanırken andan kopmuş gibiydi. Rahat bir nefesin tadının nasıl alındığının farkına vardı. "Geçti," diye mırıldandı.

"Böylesi bir ağrı geçmez," dedi Züleyha Kadın. "Yerine yenisi gelir. Kızım senin doğumun gelmiş."

Ayşem kendinde güç bulabilse kadını parçalamak isterdi. Geçmişti işte, neden öyle konuşuyorlardı ki? Tekrar geçti diyecekti ki bu kez daha kuvvetli bir sancı kasıp kavurduğunda sesine engel olamadı ve olağandan yüksek çıktı.

"Doğan!" diyerek bağırdı Bergüzar Hanım. Kapıya koşuyordu ve Ayşem göz ucuyla görüyordu. Neden şimdi kocasını durduk yere endişeye sokuyorlardı ki? Dur dediyse de pek sesi çıkmadı. Ayşem bilmediği bir gerçeğin pençesinde kıvranıyordu ve her şey o kadar yabancıydı ki...

Doğan'la göz göze geldiğindeki hisleri daha sonra düşünecekti. Acısı katlanıyordu. Geçiyordu, ardından tekrar katlanarak geliyordu. Bir adım dahi atacak gücü yoktu. Neler olduğu hakkında bilgisi de yoktu.

Fakat hissettiği tek gerçek, kocaman bir baskıydı. Haddinden fazla zannettiği acıyla.

Ambulanstan inen paramediklerin ve doktorun önlerinden geçişlerini görüyordu Doğan. Görüyor muydu sahiden? Rüyadaymış hissiyle başını sağa sola sallayıp duruyordu.

Evde doğum yapamazdı Ayşem! Yüreği korkuyla kasılıyordu. Evde doğum yapan kaç kadın kalmıştı? Doğan bilmiyordu. Ya bir sorun olursa? Ya Ayşem'e bir şey olursa?

Yere attığı adımın sertliğinden bihaberdi. Ayşem'in sesini dahi duymuyordu. Ufak bir ses bile gelmiyordu kulağına. Babası, Tahsin Bey ve Bekir amcasını da saran gergin bir bekleyiş sarmıştı konağın etrafını. Hastaneye kadar doğurur diyen annesinin sözleri kulaklarında uğulduyordu.

Hastane çok uzak değildi ama doğum başlamıştı. Doğan ne yapacağını bilmediği bir çaresizlik içinde debeleniyordu.

Kaç dakika geçtiğini bilmiyordu ama ömür kadar uzun geldiğini hep itiraf edecekti. Annesini gördü bir süre sonra konağın tırabzanlarında. Annesi taş kesilmişti. Yutkundu Doğan. Bu neyin bakışıydı? Bir adım attığında akrabası olan Züleyha yengesini gördü. Kadın gülümsüyordu. Elindeki havluyla elini kuruluyordu.

"Müjdeler olsun Doğan Ağa," dedi Züleyha Hanım.

Doğan omuzlarını indirip gözlerini kapatıp açtı. "Olsun yenge," dedi. Ferahlayan ailesinin sesini duydu adam arkasından.

"Ay gibi parlak, güneş kadar sarı, nur gibi ışıltılı, melekler kadar güzel bir kızın oldu."

"Neyim oldu?" Doğan'ın gözleri sonuna kadar açıldı. Sesi şaşkınlıkla yüksek çıktı. Kulaklarındaki ses sanki koca Urfa'yı sarmış gibi yankı üzerine yankı yapıyordu.

"Allahım..." diyerek ayağa kalkan Haşim Ağa avlunun ortasına kadar geldi. "Sen ne dersin Züleyha?"

"Doğru derim ağam, bir kız! Ama nasıl bir kız! Nur topu gibi..."

Hiç anlam veremediyse de kendini gülümserken buldu Doğan. Kafasının içinde milyonlarca soru dönüyordu. "Kız..." diye mırıldandı. Merdivenlere yönelip hızla çıktı. Annesine baktığında kadının hâlâ taş gibi durduğunu fark etti ama önemsemedi.

"Ayşem?" dedi kadına yaklaşıp.

"Merak etme, o da çok iyi. Elime doğdu kızın, annesi kadar inatçı olduğuna eminim. Yarım saat daha sabretse hastanede doğabilirdi ama kızın, 'Geleceğim,' dedi." Kadının kara gözleri o kadar güzel gülümsüyordu ki Doğan kendini görebiliyordu kadının gözlerinde.

"Ama nasıl olur yenge, erkekti," dedi şaşkınlıkla. Sanki hâlâ inanmıyor gibiydi.

"Olur böyle şeyler, Doğanım. Allah doğruyu bilir."

Tüyleri diken diken eden bir hıçkırık duydu Doğan. Avlunun içindeki tüm gözler Haşim Ağa'ya döndü.

"Duydun mu Bergüzar, kızımız olmuş!"

Haşim Ağa hıçkırarak ağlıyordu. Yaşlı adamın omuzları inip kalkıyordu. Fikret, babasına bakarken gözlerine inanamadı. Tahsin Bey'in yüreği burkuldu. Bekir Ağa'nın da gözünden bir damla yaş indi.

Doğan, ağlayan babasına bakarken şaşkın, hüzünlü ve karmakarışıktı. Babası, otuz bir senelik babasını ilk kez ağlarken görüyordu. Hem de kız torunu olduğu için.

"Duydun mu Bergüzar?" diyordu adam, gözyaşları arasında. "Hanemizin kızı olmuş."

Bergüzar Hanım'ın yüreği dağlandı. Parça parça oldu. Evet, kocasına bir kız çocuğu verememişti. Bu onun suçu değildi ve hiç suçlanmamıştı da. Ama eksikliğini otuz iki senedir yaşıyordu Haşim Ağa. Kadının gözlerinden sessizce inen yaşlara inanamadı Doğan. "Anne," dedi.

Kadın gözlerini kapatınca gözyaşları hızla indi yanaklarından. Tek korkusu Ayşem'in bir kız doğuracak olmasıydı. Ayşem'e olan tüm öfkesi kocasından geliyordu ve bunu hiç kimse ama hiç kimse bilmiyordu.

Yıllar önceki bir ses yankılandı hatıralarından bugüne.

"Abimin torunları gelmiş Bergüzar. Ayşem kadar güzel bir kız doğmamıştır. Mavi mavi gözleriyle, Harran gibi saçlarıyla

gönlümü şen etti bugün. Etrafımda oynayıp, gezinip durdu. Hayran kaldım güzelliğine."

Kadının kalbine ok gibi saplanmıştı o gün, o cümleler. Görmediği gün nefret etmişti Ayşem'den. Bazen, bir an gelirdi ve nefis nefretin en koyusunu insanın kalbine eker geçerdi. Nefret büyürdü, belki gerekli belki gereksiz. Ama büyürdü...

"Hayırlı olsun oğlum," dedi Bergüzar Hanım. "Annesine, babasına yaraşır hayırlı evlat olsun."

Sözleriyle birlikte ağzından kara bir duman çıkmıştı âdeta. İçindeki nefret, sözleriyle gökyüzünde kayboluyordu. Kaderden ne kadar korkarsa korksun başına bir gelecek vardı ve gelmişti.

Avlunun ortasında gözlerini silen kocasına seslendi Bergüzar Hanım. "Duydum ağam, hoş gelmiş hanemize."

Doğan tek bir söz edemeden arkasını dönüp giden annesinin ardından bakarken tüm kanı çekilmiş gibiydi. Babasının ve annesinin kız çocuğu için bu denli arzulu oluşlarını asla ama asla aklına getirmemişti.

Züleyha yengesinin sesine döndü. Kadın çok güzel gülümsüyordu. "Üzülme Doğan," dedi kadın. "İnsan evladı her zaman olmayanın isteklisidir. Ne yoksa o istenir."

Hastane yatağında arkasına yaslandı. Nefes bıraktı. Neler olmuştu öyle? Bebeğiyle birlikte hastaneye getirilmişti. Rutin kontrollerden geçen anne kız şimdi dinlenme zamanındalardı. Dokuz ay boyunca oğlu olacağını bilip de doğurduğunda bir kızı olması, şaka gibiydi. O kadar içselleşmişti ki oğlu olacağıyla, anlam vermekte zorlanmıştı. Eğer evde doğum yapmasa, "Çocuğumu değiştirdiniz, bana oğlumu verin," diye ortalığı ayağa kaldırırdı.

Ama hiç öyle değildi. Ayşem'in bir kızı olmuştu. Doktorun, "Bu ilk değil, daha önce de bu tür olaylar yaşandı," demesine ses etmemişti. Gittiği tek doktor o değildi çünkü. İstanbul'a gittiği bir sefer Zeynep dee ona erkek olduğunu söylemişti. Ve başka bir doktor daha. Gerçeklik doktorlarda değildi. Yaradan'ın hediyesi gibiydi. Hiç böyle bir hediye almamıştı.

Ama kendini, oğlunu kaybetmiş anne gibi hissettiği gerçeğini de atlatamıyordu. Değişik duygulardan geçiyordu. Gözlerini kızına çevirdi. Hemen yanında bebek yatağında uyuyordu. Mavi ve sarı kıyafetler içindeydi.

Sevmiş, evlenmiş, anne olmuştu. Güzel bir dost! Bir abla, idealist bir iş kadını, iyi bir eş ve şimdi de iyi bir anne olmak için çaba gösterecekti.

Kocasının odaya girip yanına oturmasıyla bakışlarını kızından kocasına çevirdi. "Hâlâ inanamıyorum."

"Ya ben... Sana da oldu mu, oğlumu kaybetmiş gibiyim."

Gülümsedi Ayşem. "Oldu. Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Bir daha hamile kaldığımda asla cinsiyetini öğrenmeyeceğim, var mısın?"

"Varım! Bildik de ne oldu, yalan oldu." Doğan gülümseyerek başını sağa sola salladı. "Kızımız oldu. Müsaadenle adını ben takacağım."

"Hay hay..." dedi Ayşem, merakla kocasına döndü. "Ne düşünüyorsun? Oğlumuz olacağını öğrendiğimizde dahi bulamamıştık."

"Ben sonra bulmuştum aslında, aklıma gelmişti ama söyleme gereği görmemiştim, oğlumuz olacak ya..." Kadını gülümsetti.

"Öyle mi?" derken oturduğu yerden kocasına yaklaştı. "Merak ettim, hadi söyle."

Doğan uzanarak karısının alnına dudaklarını bastırıp geriye çekildi. Kadının mavi gözlerine gülümsedi. "Sen

benim hayattaki en büyük arzumsun, kızımızın adı da Arzum olsun."

Ayşem'in kaşları havalandı. Yüzüne kocaman bir gülüş yayıldı. "Arzum... Ayşem'in kızı Arzum..."

"Beğendin mi?"

"Hayran kaldım. Arzum..." diyerek mırıldanıp kızına baktı.

"Artık hayatta iki arzum var, ikisi de benim."

Asaf için kesilen kurbanlar bu kez Arzum için kesildi. Bekir Ağa'nın kız torunu eğlencesi her kız torunu için yapılıyordu, neşe içinde gerçekleşti. Konak ömründe görmediği neşeye bürünmüştü. Haşim Ağa torunlarını yan yana yatırıp uzun süre seyrediyordu.

Bergüzar Hanım, Asaf'ı oğullarından daha çok seviyordu ama Arzum'u bir haftalık olmasına rağmen kucağına dahi almamıştı. Alamamıştı. Arzum, Ayşem'le gelen yirmi senelik korkusuydu. Bir gün boynuna dolanacağını asla tahmin etmezdi. Lakin içi gidiyordu bebeğe. Kendinde o cesareti bulamıyordu. Ta ki Haşim Ağa bebeği kucağına bırakana kadar.

Sürekli uyuyan bebeğin ay gibi yüzüne baktı o gün. İçi aktı, kanı ısındı. Sevdiğini bile bile yeniden kabul etti, Arzum onun da kızıydı. Canından canıydı.

"Kader bize bir kız çocuğu getirdi ama er ama geç, kıymetini bilmek lazım."

Kocasının sözlerine tekrar gözleri doldu kadının ama başını salladı. "Öyledir ağam."

Geçen bir haftanın daha sonunda bir miktar daha büyüyen bebeklerin kokusuyla huzur içindeydi konak.

Bergüzar Hanım ve Ayşem yan yana bile gelmiyordu, bundan kaçansa Bergüzar Hanım'dı.

Ayşem, Doğan'dan dinlemişti olanları. Şaşkınlığı hat safhaya ulaşmıştı ve çok gerekmedikçe kayınvalidesiyle konuşmuyordu. Kadının bu olanları aşmasına zaman veriyordu Ayşem. Öylesi bir gerçeği yüzyıl düşünse aklına getirmezdi. Getirmemişti de. Ayşem kayınvalidesine üzülmüştü. Hak etmediği hâlde kendini onun için geçmişe karışıp üzülürken bulmuştu.

Bebeği omzunda içeri giren kardeşine gülümsedi. "Kardeşceğizim, gel evcilik oynayalım. Küçükken oynardık ya bebeklerimizle?"

"Şimdi de gerçek bebeklerle ha?" diyerek gülümsedi Helin.

Bebeğini Arzum'un yanına yatırıp battaniyesini açtı Helin. Ayşem, Asaf'ın minik ellerini tutup öptü. Bir aylığı geçen Asaf'ın kendini toplayarak seviliyor olması şahane bir şeydi. Arzum hâlâ oldukça minik göründü gözüne.

Helin de Arzum'un minik burnuna bakarak gülümsedi. "Burnu çok güzel." Parmağını bebeğin alnından burun ucuna kadar sürükledi Helin. "En iyi ressam bile çizemez bu burnu ama neden hiç uyanmıyor?"

"Gözlerinin rengini görecek kadar bile açmıyor. Ufacık bir aralıktan bakıp küt geri uykuya."

"Acaba ne renk? Mavi? Yeşil? Yoksa dedeleri gibi kahverengi mi?"

"Henüz göremedik, belli de olmuyor. Ama..." diyerek başını yeğenine indirdi. "Asaf, babasının gözlerini almış gibi."

"Kaynanamız oğlum diye seviyor. Hep Fikret'miş, her yeri Fikret'miş, öyle diyor. Helin'e de şurası benziyor demeyecek," diyerek küçücük bir kahkaha attı. "Ah, ne kadın ama..."

"Kızıma yaklaşmıyor ya da ben görmüyorum. Babam istiyor günde birkaç kez, o ara görüyorsa, bilmiyorum. Meğer ne yürek yangını varmış... İnanılmaz."

"Asıl inanılmaz olan ne biliyor musun? Onca zaman kız doğuracaksınız diyerek aslında bu gerçekten bahsediyor olmasıymış. Bana inanılmaz gelen bu. Kadın içindekini sürekli dile getiriyordu ve biz bunu hiç anlamadık."

"Anlamazdım da," dedi Ayşem. "Anlaşılacak gibi değildi. Yıllarca düşünsem aklıma gelmezdi, beni çok şaşırttı."

"Sadece seni değil, şahit olan herkesi..."

"Umarım bana karşı cephe almaya kalkmaz yani daha fazla. Uğraşmak istemiyorum artık."

Helin omuz silkti. "Boş ver, kendisi bilir. Esas konuya gelelim." Ablasının dikkatini üzerine topladı.

"Esas konu?" diye sordu Ayşem.

"Esas konu, ne zaman işe geri döneceğiz? Ne kadar zaman evde kalacağız? Şimdiden sıkılmaya başladım abla."

"Vakit geçmiyor, Arzum da sürekli uyuyor. Evet, esas konu çok acıklı."

"Ağlamak istiyorum," diyerek yüzünü astı Helin.

"Ama benim bir fikrim var. En az üç, en çok altı ay sürecek bu esas konu. O süre içinde evde çalışalım. Kendimize bir oda hazırlatalım. Ben çizimlerime devam ederim, sen de raporlarını okursun, yakın yerleri mercek altına alırsın. Birkaç aya kültür merkezi de bitmiş olacak, oranın düzenini kuralım, sonra hastane de var. Başlarına birer yönetici atamamız gerekiyor. Günay'ı düşündüm, yapabileceğine eminim ama kabul edecek mi, emin değilim. Onun da oğlu küçük. Yine de teklif edeceğim. Düzenlemeler, öğretmen seçimleri bir süre bizi oyalar diye düşünüyorum."

"Müthiş!" diyerek ayağa fırladı Helin. "Çok beğendim. Bebeklerimiz de yanımızda olacak sürekli. Yaparız ya."

"Olduğu kadar," dedi Ayşem gülümseyerek. "Babaannesi bakar artık arada çocuklara. Olmadı anneme bırakırız. Zaten şirkete gitsek de her yerde birden olmayız. Yönetici arayışına şimdiden başlayalım, ancak buluruz. Kumanda bizde olsa kâfi. Çocuklar büyüyecek evet, ama kardeşleri olacak. Onlar da emek isteyecek, zaman isteyecek. Çalışıyor olabiliriz ama çok yorulmaya da gerek olmadığını düşünüyorum. Kimi eliyle kazanır ekmeğini, kimi zekâsıyla."

Günler geçiyordu ama Arzum gözlerini aralamaktan öteye geçmiyordu. Anne sütünü alırken gözlerini arada açıp kapatıyordu. Acıkması dışında ağlamıyordu. Sütüne kavuşunca susuyor, tekrar uykuya dalıyordu. Arzum'u yatağa bırakıp üzerini düzeltti Ayşem. Kendinden geçercesine iki kolu yanına düşmüştü bebeğin. Arada kaldırıp oynatıyordu ama uyanmıyordu.

Her geçen gün büyüyor ve kilo alıyordu. Sarı kirpikleri varla yok arasıydı. Saçları yoktu. Parlak bir deri dışında tepesinde saç teline benzer hiçbir şey yoktu. Nagehan Hanım'a göre, tıpkı annesi gibiydi Arzum. Ayşem'in bir yaşına kadar hiç saçı olmamıştı.

"Kabak kafalı Arzum," dedi kızına bakarak. Artık anne ve babası tarafından nasıl sevildiğini çok net biliyordu. Kaldırmaya kıyamadı. Battaniyeyi üzerine kapatıp yatağa oturur vaziyette bacaklarını uzattı. Komodinin üzerindeki tabletine uzandı. Biraz çalışabilirdi. E-postalarını okumaya başladı. Şirketin giriyor olduğu ihalelere göz

attı. Ardından Kadın Kültür Merkezi'nin eksiklerini inceledi. Birkaç aya tam anlamıyla açılış olacaktı. Hastanenin gidişatını inceledi. Biraz zaman alacaktı açılış. Sponsorlarına e-postalar gönderdi. Çalıştı, çalıştı, çalıştı. Zaman nasıl geçti anlamadı.

Doğan'ın içeri girdiğini fark ettiğinde gülümseyerek tableti kapatıp bıraktı. "Hoş geldin."

Ayşem'i alından öperek karşılık verdi. Yatağın üzerinde uyuyan kızına dönerek gülümsedi. "Ne zamandır uyuyor?"

Kolundaki saate baktı Ayşem. "Bir saatten fazla."

"Uyandıracağım, baban bugün taktik verdi. Sen de ilk bir ay uyanmamışsın, öyle dedi."

"Annem de aynı şeyi söyledi. Dünyayı sevmişim demek, rahatıma düşkünlüğüm bebekliğimden geliyormuş."

"Sonraki birkaç ay da hep ağlamışsın, baban öyle diyor."

"Ya! Annem bana bunu söylemedi." Kadının gözleri açıldı aniden. "Ağlayan bir bebekle ne yapılır?"

Doğan küçük bir kahkaha attı. "Öğreneceğiz. Ama şimdi uyandırmak istiyorum. Bu kadar rahatlık bizim kızımıza fazla."

"Nasıl uyandıracaksın?"

"İşte böyle," diyerek iki parmağıyla bebeğin burnunu nazikçe sıktı. Arzum önce başını sağa sola salladı. Babası bir kez bıraktı, bir kez daha sıktı. Bebek artık rahatsız olunca kollarını sallayarak bedenini esnetmeye başladı.

"Uyanacak sanki," dedi Ayşem.

Doğan bir kez saha sıkınca bebek minik parlak suratını buruşturup ağlamaya başladı. Doğan gülümsedi ama Ayşem, "Ama şimdi de ağlıyor," dedi.

"Ağlasın. Uyanacak, bekleyelim."

Mırıl mırıl eden kızın sesi yükseldi. Ayşem kucağına almak için hamle yaptı ama Doğan engel oldu. "Kokunu alacak, tekrar uykuya dalacak, Ayşem."

"Ya ama ağlıyor, Doğan," derken içinin ezildiğini hissetti Ayşem. Doğan ona bakarken merhametle kıstı gözlerini. "Ayşem kızına kıyamıyor. Ayşem anne olmuş da kızına kıyamıyor."

Yumruk yaptığı elini kocasının omzuna geçirdi. "Dalga geçiyorsun."

"Yo, gerçekleri söylüyorum. Ayşem... Sana annelik ne çok yakıştı. Bambaşka bir kadın daha görüyorum karşımda."

Sözleri önemsiyordu ama Arzum ağlıyordu. "Ona da âşık olabilirsin ama kızımı sustur."

Doğan kızını kucakladı. Sevginin kokusunu alan bebek babasının kucağında aniden sustu. "Uyandırdım babacığım, üzgünüm ama senin uyanacağın yoktu."

Doğan ve Arzum, Ayşem'in hayatındaki en güzel tabloydu. Saatlerce izlese bıkmayacağını biliyordu Ayşem. "Sustu ama uyanmadı galiba, yatırsana."

Doğan battaniyenin üzerine tekrar yatırdı bebeği. Hâlâ esniyordu Arzum ama gözlerini aralamaktan ziyade açmıştı. "Açmış gözlerini," diyerek yaklaştı kızına Ayşem. Gözlerinin rengini görmek için deliriyordu. "Hadi kızım... Bak anneye."

Doğan da Ayşem gibi eğilip baktı kızına. Bir dakikaya sığan sessizlikten sonra birbirlerine döndüler. Göz renkleri seçiliyordu. Emin olmak için tekrar Arzum'a döndüler. Yine dikkatle baktılar.

"Doğan!" diyerek doğruldu Ayşem. "Yanlış mı görüyorum?"

"Hayır, eğer yanlışsa bile seninle aynı yanlışı görüyorum. Ayşem..." dedi karısına yavaşça dönerek. "Biri mavi, biri yeşil..."

"Nasıl olur? Yok, evden birileri de baksın. Yanlıştır o. Göremiyoruz biz." Yataktan kalkıp odanın kapısını açtı. Salonun kapısından çıktı.

Birkaç saniyede evdeki insanları odasına topladı Ayşem. Haşim Ağa, Helin, Fikret ve Bergüzar Hanım da durmuş bebeğin gözlerine bakıyordu.

"İnanılmaz," dedi Fikret.

"Bu harika bir şey," dedi Helin.

"Kurban olduğum Allahım sen nelere kadirsin," dedi Haşim Ağa.

Bergüzar Hanım burnunu kıvırdı. "Senin edeceğin çocuktan ne beklenir? İnadından göz rengine karar verememiş." Söyleyiş şekli o kadar komikti ki Helin dudaklarını sıkarak gülüşünü gizledi. Haşim Ağa sözlerden edep ederek başını sağa sola sallayıp odadan çıktı.

Fikret de karısı gibi gülmemek için burun kemerini sıktı. Doğan güldü. Gerçekten de güldü. Ayşem'in kendine dönen çakmak mavisini andıran gözlerine inat güldü. Omuz silkti Ayşem. En azından başına daha neler geleceğini tahmin edebiliyordu kayınvalidesi.

Ayşem, bir süredir de hakkını teslim ediyordu ona. Herhangi bir işe el sürdürmüyor, sürmeleri için de en ufak bir istekte bulunmuyordu. İstese yapabilecek güçte olan kadına bu konuda minnettardı, her ne kadar söylese bile Ayşem yapmayacak olsa dahi.

Bergüzar Hanım zafer kazanmış bir edayla sırıttı. Ayşem'i sevmiyordu. Sevmeyecekti de. Ama oğlunu nasıl seviyorsa Arzum'u da öyle seviyordu. Derinlerde bir yerde bu dürtü çok feci depreşiyordu. Eğilip bebeği kollarına aldı. Odadaki herkesin dikkatini çekti. Gözler

açılırken kimse tek kelime etmedi. Ayşem de yanından giden bebeğe değil, kayınvalidesine bakakaldı.

"Ağlarsa getiririm," diyen babaanne Bergüzar, odadan aheste adımlarla çıkıp gitti.

"Seviyor seviyor," dedi Fikret.

"Tabii ki sevecek, torunu," dedi Helin. "Eminim onun da özlemini çektiği kız evlat hasreti var, Arzum'la dindirmeye çalışacak."

"Yufka bir yüreği yok ama..." dedi Ayşem. "Ya da bana karşı, evet, gerçekten de seviyor."

"Fark ediyorum da babam da Asaf'a karşı bu şekilde," dedi Helin.

Nefes bıraktı Doğan. Züleyha yengesinin sözlerini anımsadı. "İnsan evladı, olmayanın hasretlisi," dedi. "Ne yoksa o istenir."

"Bu da demek oluyor ki," dedi Fikret. "Hepimizin pabuçları damda."

"Madem öyle," dedi Ayşem, yerinden kalktı. "Yemeğe çıkalım, çok meraklılarsa baksınlar. Günlerdir evdeyiz."

"Biri bunu teklif etmeliydi. Ben hazırlanmaya gidiyorum," diyen Helin'i, Fikret gülümseyerek takip etti.

"Nereye Ceylanım, bizim pabuç hep damda. Artık devir değişti. Erkek çocuk sahibi olunca değil, kız çocuk sahibi olunca daha çok seviliyorsun. Şu kız çocuk işini bir düşünelim, Helin."

Fikret'in son sözleri kapının ardından geliyordu. Ayşem kahkaha attı. "Devir değişir mi bilmem ama annen değişiyor Doğan."

"Hiç zannetmiyorum. Annem ve senin arandakiler ilelebet sürecek. Sadece torununu seviyor."

"Kendimi kandırmama izin verseydin, sevgi her şeyi çözer diye edebiyat parçalayacaktım oysa."

"Gerçekler... Gerçekleri kapatamaz sevgi. Tozlandırır, bir saydamlık oluşur belki ama kapatamaz."

Her senenin o günü, bir yıldız kaydı gökyüzünden, Ayşem'in kalbine. Her yıldızda bir dilek tuttu. Her dileği tek bir dilekti.

"Bana güç ver Allahım, daha yapacak çok işim var..."

Arzum iki yaşındayken oğlunu dünyaya getirdi. Dediğini yine yaptı ve doğum yaptığı güne kadar bilmek istemedi ne olacağını. Adını kendisi taktı. Doğuhan... İstedi ki doğunun hanı olsun.

İki yıl sonra bir oğlu daha oldu. Adını bu sefer kayınvalidesi taktı.

"Senin gibi yaman bir kadının oğlunun adı ancak Yaman olur," dedi Bergüzar Hanım. Ayşem adı çok sevdi. Sesini çıkartmadı ve kabul etti. Kayınvalidesiyle arasındaki soğuk savaş hiç dinmedi. Artık her ikisi de birbirini görmezden gelmeyi kabullendi.

Harran'a bir ilkokul, bir ortaokul ve bir lise yaptı. Bir erkek ve bir kız meslek lisesi daha inşa etti. Kendi elleriyle çizdi, Doğan kendi elleriyle yaptı. Şanlıurfa'nın tam girişine bir kız bir erkek öğrenci yurdu da inşa etti.

Tüm Mezopotamya kadınlarının öncüsü oldu. Tüm hanımağalara ışık oldu. Durmadı! Diyarbakır, Mardin başta olmak üzere yurtlar, okullar, hastaneler inşa etti.

Ve hepsinin adı Gülperi'ydi.

Ödüller aldı. En iyi mimari yapı, en iyi girişimci iş kadını ödüllerine layık görüldü. Canını verecek kadar çok sevdiği arkadaşının naaşını İstanbul'dan getirtip, Agâh'ın yanına defnetti. Baş ucuna bir gül ağacı dikti. O dikti, Doğan can suyu verdi. Her yıl bir ağaç dikti. Her

yıl ölüm yıl dönümünde Doğan'la birlikte kayanın başında saatlerce gökyüzünü izledi ve saatlerce sevdiği adama arkadaşını anlattı. O anlattı, Doğan dinledi. Aynı sözleri tekrar etse bile asla bölmedi ve ilk kez duyuyormuş gibi gülümsemesini, gözyaşını paylaştı. Ne Ayşem bıktı onu anlatmaktan ne Doğan yıldı dinlemekten. Ayşem hiç bilemedi her konuştuğunda Doğan'ın canı yandı, kavruldu. Acıyı kendi içinden atarken Doğan'a naklettiğini asla bilemedi. Gülperi ile Agâh'ın aşkını dinledi. O ikisinin aşkı Doğan'ın yüreğinden geçiyordu. Dinlemekten hiç yorulmadı Doğan, Ayşem konuştukça ona tekrar âşık oldu. Canı yana yana her kelimesini içine kazıdı.

Yine bir gün o kayanın başında, her zamanki yerlerine oturmuş gökyüzünü izliyorlardı.

"Zaman ne güzel geçiyor, değil mi?" diye sordu Ayşem. "Her anından tat alıyorum."

Sinesine sokulmuş kadının başak sarısı saçlarını öptü. "Her anından tat alıyorum. Hayatı dolu dolu yaşıyorum, çünkü seninle geçiyor."

Kollarını kocasının beline dolayıp iç geçirdi. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Bana kattığın her şey için... Geçmiş ve gelecek için... Yanımda olduğun için... Çocuklarımız için... Her gün artan sevgin için... Hayatta kendinden başka bir şeye gerek duydurmadığın için..."

"Ben teşekkür ederim, ömrüme ortak olduğun için... Çocuklarımın annesi, hayatımın en değerli parçasısın. Bana kattığın ve katacağın her şeyin heveslisiyim."

Gece mavisine kavuşan gözlere döndü Doğan. Gözlerinin içi bile gülümseyen kadının alnına dudaklarını bastırıp yasemin kokusunu içine çekti.

"Ama en çok beni sevdiğin için teşekkür ederim... Sevgin... O kadar büyük ve değerli ki dünya dursa sırtıma alıp döndürecek kadar güçlü hissettiriyor."

"Seni seviyorum," dedi kadın.

Adam tekrar alnından öptü. "Seni çok seviyorum, Ayşem..."

Gün geçti, ay geçti, yıl geçti ve Harran'dan tam yirmi bir bahar geçip gitti. Yirmi ikinci baharda tarih kendini tekerrüre emanet etti.

Kara gözleri siyah birer inci tanesi kadar parlaktı. Ay kadar parlak yüzü, kapkara, uzun siyah saçları, annesine nazaran uzun boyuyla genç bir kadın ayak bastı Harran topraklarına.

Önce annesinin adının yazdığı hastanenin önünde durdu. Güneş gözlüğünü çıkartıp büyük puntolarla asılmış isme gülümsedi. O her şeyiyle hazırdı ve tarihe adı yazılan kadının kızıydı. Adını yazdıran kadına ölene dek minnettardı.

Arkasını dönerek uzaklaştı oradan. Nasılsa artık buralıydı. O hep buralıydı. Arsız sevgisine gem vurmaktan bıktığı gün, kanının onu çektiği yere gelmişti.

Aracına binip yanındaki kadına döndü. "Geldik."

"Henüz gelemedik, sür," dedi Arzum. Annesine bire bir benzeyen sarı saçlarını eliyle topladı. "Şimdiden özledim İstanbul'u."

"Yine damarın tuttu," diyen Peri, gaza basıp konağa sürdü arabasını. "Kaçalım Peri diyen kimdi?"

"Ben," dedi Arzum, biri yeşil biri mavi gözleriyle gülümsedi, hatta ardından kahkaha attı. "Çok iyi ettim ama."

"Delisin kızım sen."

"Ben mi?" diyerek öfkeye büründü Arzum. "Benim notumu kırmak ha! Şerefsiz! Karısını aldatmasaydı o da."

"Karısını aldattı..." derken kahkaha attı Peri. "Adamın müstehcen fotoğraflarını nasıl astın okulun panosuna?"

Arzum omuz silkti. "Ali Poyraz kameralarla oynadı. Delil melil yok!"

"Manyak!"

"Severim."

Elinde bir defter ve çokça mektupla, Ayşem teyzesi ve annesinin fıstık ağacının altında oturuyordu. Vakit ikindiydi, güneş kendini az da olsa hafifçe esnetmişti. Aylardır Harran'daydı. Elindeki kâğıtlara bakıp dudak büktü. Okumakla, her şeyi olduğu gibi bırakmak arasında bocalıyordu.

Birden yanında bir kıpırtı hissetti. Uzun boylu genç bir adamın yanına yaklaşarak dizleri üzerinde durmasını izledi. Koyu kahve gözlere bakıp gülümsedi. Esmer ve çekici adamın kahve gözleri ona çok şey vadediyordu.

Genç adamın gözleri, kadının kömür karası saçlarında gezindi. Bakışları kadının güzelliğini arşınlıyordu.

"Yanıma otursana," dedi Peri. "Ben de nerede kaldı Hazar Bey diye düşünüyordum."

"Kötü bir yalancı olduğunu söyleyen oldu mu?"

Peri dudak büktü. "İyi bir doktor olduğumu söyleyen çok oldu. Mükemmel derecede neşter kullanıyorum."

Adamın gözleri kadının incecik parmaklarına indi. Beyaz, kadifemsi eli uzanıp parmakları arasına aldı. "Bu narin ellerle mi?"

"Bakma narin olduğuna, çok da iyi dövüşürüm, ona göre."

Hazar'ın gözleri bu kez bedeninde gezindi. Kadının mükemmel bir vücudu vardı. Spor yaptığı asla inkâr edilemezdi. "Ona eminim."

"Oturmayacak mısın?"

"Bugün misafir kabul ediyor musun?"

"Arada tersliğim tutabilir ama aslında oldukça misafirperver biriyim."

"Kalbine de kabul eder misin?"

"Oraya misafir almıyorum, üzgünüm."

Tek görevim buydu. Beklentim... Bir dağ kadar büyük ama bir tepe kadar da ulaşılırdı. İki ateş arasında kalmış bir canlıdan başka hiçbir şeydim. Yaşa ya da öl. İkisi de tam anlamıyla ben değildi. Ben, bedeni dünyaya hediye edilmiş, kaybolmuş bir ruhtum.

Bazıları için azaptım.

Bazılarının gazabında yanmıştım.

Hayatımdan geçen kadınla tıpkı onun gibi toprak altındaydım, bedeni dünyada dolaşan... Ve Efşan beni ya toprak altına bırakacaktı ya da dünyamı bir gül bahçesine çevirecekti. İstediğim sadece huzurdu, biraz huzur.

Gitmişti Doğan. Ayşem'i, her şeyden çok sevdiği kadını Şanlıurfa'da bırakıp gitmişti.

Şimdi, "Gel!" deme sırası Ayşem'deydi ama Ayşem bu adımı atacak mıydı?

Artık beş sene önceki gibi değillerdi. Çocukluk bitmiş, o uçarı aşk yerini kara sevdaya bırakmıştı.

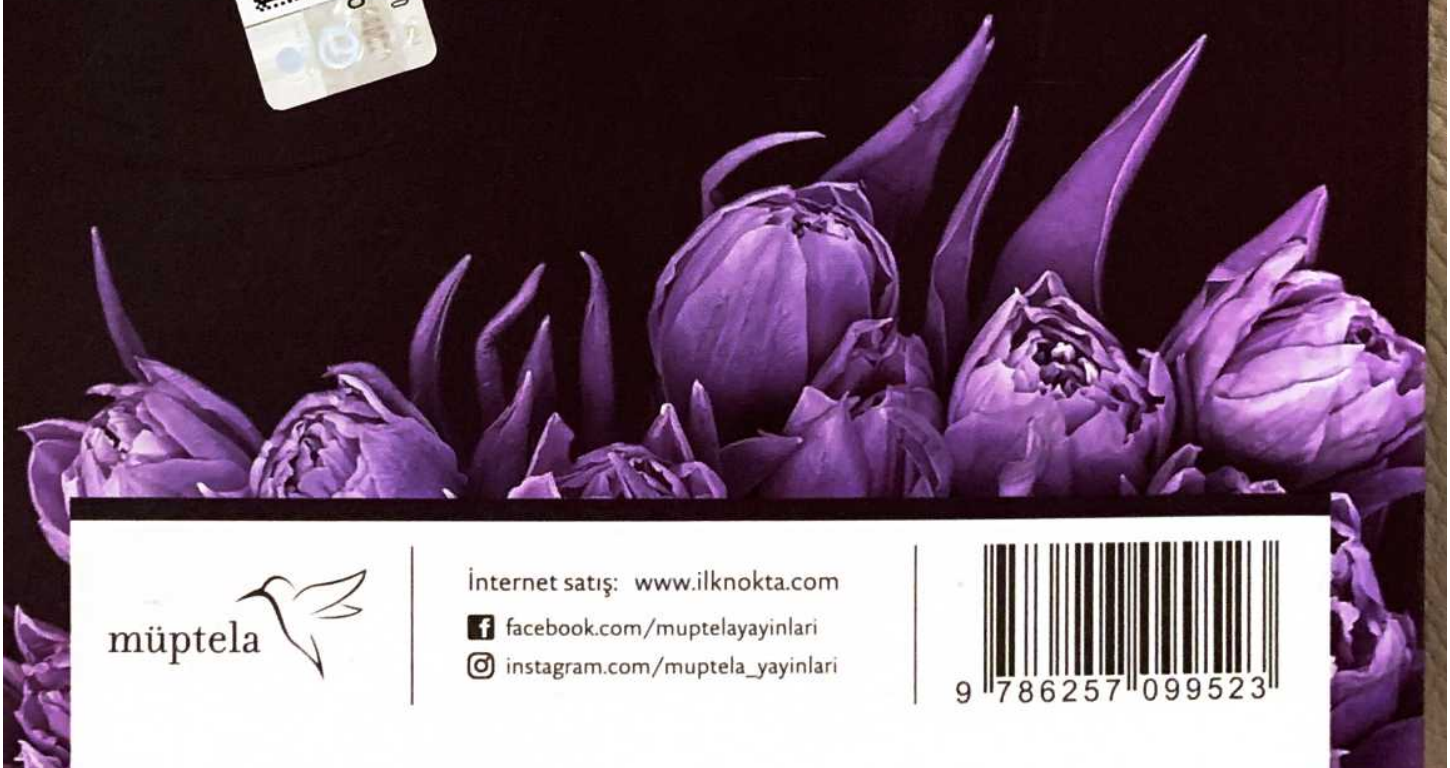
Peki, bu sevda daha nelerle sınanacak ve kaç kere daha ateş altında kalacaktı?

Ayşem'in yasemin kokusu olmadan Doğan, Doğan'ın yeşil gözlerinde kaybolmadan Ayşem, bu hayata daha ne kadar dayanabilirlerdi?

Geleneklere başkaldıran Ayşem, Mezopotamya'da unutulmayacak bir rüzgâr estirirken, bu dillere destan aşk da son sürat devam edecekti!

Acılara ortak olacağınız, mutlu anlarda sevinçleri paylaşacağınız, aşkın ve dostluğun had safhaya ulaştığı *Güz Sarmalı Vecd*, sizleri bu hikâyenin birer kahramanı yapmaya geliyor...

müptela

İnternet satış: www.ilknokta.com
facebook.com/muptelayayinlari
instagram.com/muptela_yayinlari

9 786257 099523